ŞOAPTELE NOPȚII
JUDITH MCNAUGHT

Capitolul 1

O urmărea deja de trei zile, studiind-o. Aşteptând. Îi cunoştea de-acum obiceiurile, programul. Ştia la ce oră se scula dimineaţa şi la ce oră se culca seara. Ştia că noaptea citea în pat, sprijinită în perne. Ştia titlul cărţii pe care o citea şi că o punea cu faţa în jos, pe noptieră, înainte de a stinge veioza.

Ştia că părul ei des, blond era natural, iar culoarea aceea uluitoare, albastru-violet a ochilor, nu era rezultatul lentilelor de contact pe care le purta. Ştia că îşi cumpăra fardurile de la farmacie şi că îi trebuiau exact douăzeci şi cinci de minute ca să se pregătească să plece la muncă, dimineaţa. în mod clar, o interesa mai mult să fie curată şi îngrijită decât să-şi scoată în evidenţă atuurile fizice. Pe el, totuşi, îl interesau mai mult considerabilele ei atuuri fizice. Dar nu acum şi nu pentru motivele „obişnuite".

La început avusese foarte mare grijă să nu o scape din vedere, asigurându-se totodată să nu fie văzut de ea, dar precauţiile lui veneau mai mult dintr-un obicei decât din necesitate. Cu o populaţie de 150.000 de locuitori dintre care 15.000 erau studenţi, micuţul orăşel Bell Harbor de pe coasta estică a Floridei era suficient de mare, pentru ca un străin să se poată mişca neobservat printre oameni, dar nu atât de mare, încât să îşi piardă din vedere prada, într-o îmbârligătură de autostrăzi şi şosele rapide, metropolitane.

Astăzi o urmărise în drum spre parcul oraşului, unde îşi petrecuse după-amiaza înmiresmată dar răcoroasă de februarie, înconjurat de adulţi veseli care beau bere şi de copii zgomotoşi, care veniseră acolo pentru picnicul şi petrecerile organizate de Ziua Preşedintelui. Nu-i plăceau copiii în jurul lui, mai ales copiii cu mâini lipicioase şi feţe pătate, care treceau peşte picioarele lui în timp ce se alergau unii pe alţii. îi strigau „Hei, domnule!" şi-l rugau să le arunce înapoi mingiile de baseball. Cât despre părinţii lor, atenţia acestora se îndreptase atât de des asupra lui, încât părăsise câteva bănci confortabile, fiind forţat acum să-şi găsească adăpost şi anonimat sub un copac cu un trunchi aspru, de care era neplăcut să se sprijine şi cu rădăcini groase, noduroase, care făceau imposibilă aşezarea pe jos. Totul începea să-l enerveze şi ştia că răbdarea lui ajunsese la sfârşit. Ca şi pânda şi aşteptarea.

Ca să-şi mai domolească enervarea, începu să se gândească la planurile lui pentru ea, în timp ce îşi urmărea atent prada. în clipa aceea, Sloan cobora tocmai dintr-un copac uriaş, din care încercase să recupereze un zmeu care arăta ca un vultur negru, cu aripile întinse stropite cu galben strălucitor. La baza copacului, un grup de copii între cinci şi şase ani scoteau strigăte de felicitare. în spatele lor stătea un grup de adolescenţi, cu toţii băieţi. Copiii mici erau interesaţi să-şi capete zmeul înapoi; adolescenţii erau interesaţi de picioarele frumos formate, bronzate, ale lui Sloan Reynolds, în timp ce apăreau încet dintre ramurile groase ale copacului. Băieţii îşi dădeau coate, holbându-se la ea, iar el înţelegea motivul acestei minore enigme masculine: dacă ar fi fost vorba de o fată de douăzeci de ani, aceste picioare ar fi fost remarcabile, dar pentru o poliţistă de treizeci de ani, erau un fenomen.

De obicei el era atras de femeile înalte, voluptoase, dar Sloan nu avea nici măcar un metru şaizeci, sâni frumoşi şi un trup zvelt, graţios, atrăgător, deşi departe de a fi voluptuos. Nu era ea candidata ideală pentru un concurs de fotomodele, dar în şortul kaki şi bluza tricotată de un alb strălucitor, cu părul acela blond prins la spate într-o coadă de cal, avea un aer atât de proaspăt şi de firesc, încât îl atrăgea, pe moment.

Un strigăt dinspre terenul de basebal îi făcu pe doi dintre băieţii mai mari să-şi întoarcă privirile în direcţia lui, obligându-l să-şi ducă la gură paharul de hârtie cu oranjadă ca să-şi ascundă faţa, dar gestul era mai mult automat decât necesar. Ea nu îl observase în ultimele trei zile de când o urmărea din alei şi de după intrări, aşa încât nu ar fi găsit nimic sinistru la un bărbat singur, într-un parc ticsit cu cetăţeni cuminţi care se bucurau de mâncarea gratuită şi de spectacole, chiar dacă l-ar fi observat. De fapt, îşi spuse râzând în sinea lui, era incredibil de stupid de nechibzuită când se afla în afara serviciului. Nu se uitase peste umăr când îi auzise paşii, într-una din seri; nici măcar nu-şi încuiase maşina după ce o parcase. Ca majoritatea poliţiştilor din oraşele mici, avea un fals

sentiment de siguranță în propriul ei orășel, o invulnerabilitate conferită de insignă și de pistolul pe care-l purta și de secretele cetățenilor, tocite și atât de bine știute de ea.

Totuși, ea nu avea secrete pentru el. în mai puțin de șaptezeci și două de ore aflase toate datele vitale despre ea, vârsta, înălțimea, numărul carnetului de conducere, situația conturilor din bancă, venitul anual, adresa de acasă - genul de informații pe care le obțineai ușor pe internet, dacă știai unde să cauți. Avea în buzunar o fotografie a ei, dar toate aceste informații combinate erau minore în comparație cu ceea ce știa acum.

Mai luă o gură de oranjadă călâie, luptând cu un nou impuls de nerăbdare. Uneori era atât de directă, de impecabilă și de previzibilă încât îl amuza; alteori era neașteptat de impulsivă, ceea ce o făcea imprevizibilă, iar imprevizibilul făcea lucrurile riscante, periculoase pentru el. Așa încât continuă să aștepte și să urmărească. în ultimele trei zile strânsese toate acele părticele și piese misterioase care în mod normal îți construiesc imaginea totală a unei femei, dar în cazul lui Sloan Reynolds imaginea era încă începețoșată, complexă, confuză.

Strângând zmeul în mâna stângă, Sloan coborî cu grijă spre cea mai de jos ramură; apoi sări jos și înmână zmeul proprietarului, în uralele și aplauzele pline de încântare ale mânuțelor micuțe.

- Mulțumesc, Sloan!, spuse Kenny Landry roșind de plăcere și de admirație, în timp ce-și lua zmeul înapoi. Lui Kenny îi lipseau cei doi dinți din față, făcându-l ușor sâsâit, două detalii care o înduioșau teribil pe Sloan, care fusese colegă de liceu cu mama lui.

- Lui mami i-a fost groază să nu pățești ceva, dar eu puteam paria că ție nu ți-e niciodată frică.

De fapt lui Sloan îi fusese cumplit de frică în timp ce cobora printre crengile stufoase care-i agățau șortul, arătându-i prea mult din picioare.

- Fiecare se teme de câte ceva, îi spuse Sloan reprimându-și pornirea imperioasă de a-l îmbrățișa, riscând astfel să-l facă să se jeneze cu această manifestare publică a afecțiunii. Se mulțumi să-i ciufulească doar părul castaniu.

- Eu am căzut o dată dintr-un copac! mărturisi o fetiță într-un șort roz și un maieu roz cu alb, zgâindu-se la Sloan cu smerită admirație. Și m-am rănit la umăr, adăugă Emma cu timiditate. Avea un păr roșu, creț, tuns scurt, pistrui pe năsuc și o păpușă jerpelită în mâini.

Butch Ingerstroll era singurul copil care refuza să fie impresionat.

- Se presupune că fetele ar trebui să se joace cu păpușile. Băieții se cațără în copaci, o informă el pe Emma.

- Învățătoarea mea zice că Sloan este o adevărată eroină, declară ea strângând și mai tare păpușa jerpelită, ca și cum gestul i-ar fi dat curaj să vorbească. își ridică ochii spre Sloan și izbucni:

- Învățătoarea mea zice că ți-ai riscat viața ca să-l salvezi pe băiețelul care a căzut în puț.

- Învățătoarea ta este foarte amabilă, spuse Sloan ridicând de jos sfoara zmeului și începând să o înfășoare pe degete. Și mama Emmei fusese colegă de clasă cu Sloan și în timp ce se uita când la Kenny, când la Emma, Sloan nu se putea decide care dintre ei era mai adorabil. Mersese la școală cu părinții celor mai mulți dintre copiii aceștia și în timp ce zâmbea spre cercul fețișoarelor fascinate, îndreptate spre ea, vedea asemănările uluitoare cu fostele ei colege.

înconjurată de copiii fostelor ei colege de clasă, Sloan simți o dorință teribilă de a avea un copil al ei. în ultimul an această dorință de a avea un copil al ei, un băiețel sau o fetiță, pe care să-l strângă în brațe și să-l iubească și să-l ducă la școală, devenise aproape o nevoie care câștiga în intensitate cu o viteză și cu o forță alarmante. își dorea o micuță Emma sau un micuț Kenny pe care să-l ocrotească, să-l iubească și să-l învețe. Din nefericire însă, dorința ei de a-și lega viața de a unui bărbat nu crescuse câtuși de puțin. De fapt, chiar dimpotrivă.

Ceilalți copii se holbau la Sloan cu nedisimulată venerație, dar Butch Ingersoll era hotărât să nu se lase impresionat. Tatăl și bunicul lui fuseseră stelele fotbalului, în liceu. La șase ani, Butch nu avea doar constituția lor solidă, moștenindu-le și bărbia pătrată și fanfaronada macho. Bunicul lui era șeful poliției și șeful lui Sloan. Butch își împinse bărbia în față, amintindu-i lui Sloan de Șeful Ingersoll.

- Bunicul zice că orice polițist l-ar fi putut salva pe copilul acela, doar că cei de la televiziune au făcut mare tam-tam pentru că ești femeie-polițist.

În urmă cu o săptămână, Sloan pornise în căutarea unui copilaș dat dispărut și sfârșise coborând într-un puț ca să-l salveze. Televiziunea locală culesese povestea copilului dispărut, iar apoi media din Florida culesese povestea acțiunii de salvare. La trei ore după ce coborâse în puț și după ce petrecuse momentele cele mai terifiante din viața ei, Sloan ieșise afară ca „eroină". Murdară și epuizată, Sloan fusese ovaționată cu urale asurzitoare de către cetățenii din Bell Harbor,

care se adunaseră să se roage pentru siguranța copilului şi cu strigătele reporterilor care se adunaseră să se roage pentru o ştire suficient de interesantă ca să le asigure rating-ul.

După o săptămână, notorietatea şi vâlva începuseră în sfârşit să se mai domolească, dar nu suficient de repede pentru Sloan. Ea găsea rolul de star media şi de erou local nu doar comic de nepotrivit ci şi deconcertant. într-o parte a spectrului, nu avea voie să-i dezamăgească pe cetățenii din Bell Harbor, care o priveau acum ca pe o eroină, un ideal, un model pentru femei. Pe de altă parte, trebuia să se descurce cu căpitanul Ingersoll, bunicul de cincizeci şi cinci de ani al lui Butch, misogin înveterat, care privea fapta involuntar eroică a lui Sloan ca pe o „ostentație deliberată" şi prezența ei în forțele poliției sale, ca pe un afront adus demnității lui, ca pe o provocare a autorității lui, o greutate pe care era obligat să o poarte până când va putea găsi o cale să se descotorosească de ea.

Cea mai bună prietenă a lui Sloan, Sara Gibbon, sosi la locul evenimentelor exact când Sloan terminase de înfăşurat sfoara zmeului într-un mosorel pe care i-l oferi cu un zâmbet lui Kenny.

- Am auzit aplauze şi ovații, spuse Sara uitându-se la Sloan, apoi la micul grup de copii şi apoi la zmeul-şoim cu aripa galbenă la vârf, frântă. Kenny, ce s-a întâmplat cu zmeul tău?, întrebă Sara zâmbindu-i şi făcându-l să se lumineze tot. Sara avea acest efect asupra bărbaților de orice vârstă. Cu părul ei acaju, strălucitor, tuns scurt, cu ochii verzi, strălucitori şi cu trăsăturile ei fine, Sara îi putea opri pe bărbați din drumul lor cu o singură privire.

- S-a agățat în copac.

- Da, dar Sloan l-a luat de acolo, îl întrerupse Emma aprinsă, îndreptând un degețel durduliu spre vârful copacului.

- S-a cățărat până sus de tot, îi luă Kenny vorba din gură şi nu i-a fost deloc frică, pentru că este curajoasă.

Sloan simți, ca o viitoare-cândva-mamă, că trebuia să corecteze această impresie, în fața copiilor.

- Să fii curajos nu înseamnă că nu ți-e niciodată frică. Să fii curajos înseamnă că deşi îți este frică, faci totuşi ceea ce trebuie să faci. De exemplu, spuse ea zâmbindu-i micului grup, voi sunteți curajoşi când spuneți adevărul, chiar dacă vă este frică să nu dați cumva de necaz. Asta înseamnă să fii cu adevărat, cu adevărat, curajos.

Sosirea la fața locului a lui Clarence Clovnul, cu un mănunchi de baloane uriaşe, îi făcu pe toți copiii să se întoarcă la unison şi câțiva dintre ei se îndepărtară pe loc, lăsându-i în urmă doar pe Kenny, pe Emma şi pe Butch.

- Mulțumesc că mi-ai dat jos zmeul, spuse Kenny zâmbind din nou cu zâmbetul lui irezistibil, cu doi dinți lipsă.

- Cu plăcere, spuse Sloan înfrângându-şi imposibilul impuls de a-l lua şi a-l strânge în brațe - cu maieul lui pătat, cu fața lipicioasă, cu tot. După care cei trei copii se întoarseră şi se îndepărtară, comen- tând cu glas tare gradul real de curaj al lui Sloan.

- Miss McMullin a avut dreptate. Sloan este o adevărată eroină în viață, declară Emma.

- Este cu adevărat foarte curajoasă, stabili Kenny.

Butch Ingersoll se simți obligat să califice şi să limiteze complimentul.

- Este curajoasă pentru o fată, declară el expediind subiectul, amintindu-i şi mai mult unei Sloan amuzate, de Şeful Ingersoll.

În mod ciudat, micuța, timida Emma a fost cea care a sesizat insulta.

- Fetele sunt la fel de curajoase ca şi băieții.

- Nu sunt! Ea nici n-ar fi trebuit măcar să se facă polițist. Asta e o meserie pentru bărbați. De aceea li se şi zice polițişti.

Emma se simți cumplit de jignită de această ultimă insultă la adresa eroinei ei şi declară cu voce ascuțită:

- Mama mea spune că Sloan Reynolds ar trebui să fie polițist şef!

- Ah, da? ripostă Butch Ingersoll. Ei bine, bunicul meu *este* polițist şef şi spune despre ea că este o adevărată pacoste! Bunicul meu spune că ar trebui să se mărite şi să facă copii. Pentru asta sunt făcute fetele!

Emma deschise gura să protesteze, dar nu-i trecu nimic prin cap.

- Te urăsc, Butch Ingersoll, strigă ea în schimb şi o luă la fugă, strângându-şi păpuşa, o feministă în faşă, cu lacrimi în ochi.

- Nu ar fi trebuit să spui asta. Ai făcut-o să plângă, îl atenționă Kenny.

- Cui îi pasă?, spuse Butch, un închistat în faşă, cu aceeaşi mentalitate ca a bunicului său.

- Dacă mâine o să fii drăguţ de tot cu ea, poate că o să te ierte pentru ce ai spus, decise Kenny - un politician în faşă, ca şi tatăl lui.

Capitolul 2

Când copiii se îndepărtaseră suficient, Sloan se întoarse spre Sara şi spuse cu un zâmbet ciudat:

- Până mai adineauri nu reuşisem să decid dacă vreau să am un băieţel sau o fetiţă. Acum ştiu. în mod categoric, vreau o fetiţă.

- Ca şi cum ai avea de ales, glumi Sara, obişnuită cu această topică a conversaţiei, care devenise tot mai frecvenţă. Şi în timp ce încerci să te decizi asupra sexului copilului tău încă neconceput, îţi pot sugera să te străduieşti ceva mai mult pentru găsirea unui eventual tată şi soţ?

Sara ieşea constant şi de câte ori ieşea cu cineva nou - ceea ce se întâmpla frecvent, se interesa în mod sistematic de prietenii acestuia, cu intenţia precisă de a găsi pe cineva potrivit pentru Sloan. De îndată ce selecta o posibilă partidă, începea campania de a i-o prezenta lui Sloan. Şi indiferent de numărul mare al încercărilor ei eşuate de peţire, nu renunţa niciodată să încerce, pentru că efectiv nu putea înţelege cum era posibil ca Sloan să prefere o seară singură, acasă, uneia în compania unui bărbat rezonabil de atrăgător, indiferent cât de puţine ar fi avut ei în comun.

- Pe cine ai în cap de data asta? întrebă îngrijorată Sloan, în timp ce traversau parcul spre corturile şi chioşcurile montate de întreprinzătorii locali.

- Există un chip nou chiar acolo, spuse Sara arătând cu capul spre un bărbat înalt, în pantaloni cafenii şi o jachetă galben pal, care, sprijinit de un copac, privea copiii adunaţi în jurul lui Clarence Clovnul, care tocmai transforma cu repeziciune două baloane roşii în doi elani roşii, cu coarne. Faţa umbrită era în profil şi bărbatul sorbea dintr-un pahar mare, din carton. Sloan îl observase ceva mai devreme, privind-o când vorbea cu copiii după recuperarea zmeului, dar de vreme ce acum urmărea acelaşi grup, presupuse că era un tată desemnat să se ocupe de progenitura lui.

- Este deja tatăl cuiva, spuse ea.

- De ce spui asta?

- Pentru că de o jumătate de oră se uită la acelaşi grup de copii.

Sara nu era dispusă să renunţe.

- Doar pentru că se uită la copii, nu înseamnă că unul dintre ei este al lui.

- Atunci de ce crezi că-i urmăreşte?

- Păi, ar putea să fie ...

- Un pervers? sugeră Sloan sec.

Ca şi cum ar fi simţit că se vorbea despre el, bărbatul îşi aruncă paharul de carton în coşul de gunoi de lângă pom şi se îndepărtă în direcţia unde cea mai nouă achiziţie a serviciului de pompieri strânsese o considerabilă mulţime de privitori.

Sara se uită la ceas.

- Ai noroc. Oricum, azi nu am timp de peţit. Mai am încă trei ore de serviciu, în cortul nostru. Era vorba de cortul având ca temă designul de interior, în care Sara distribuia broşuri însoţite de sfaturi gratuite.

- Nici un mascul rezonabil de atractiv nu s-a oprit să ia o broşură, până la ora asta.

- Doar ciurucuri, glumi Sloan.

- Ai dreptate, conveni solemn Sara în timp ce înaintau pe alee. Oricum, am decis să închid cortul pentru un sfert de oră, în cazul în care vrei să mănânci ceva.

Sloan se uită la ceas.

- Peste cinci minute sunt programată să preiau cortul nostru, pentru o oră. O să trebuiască să aştept să ies din tură ca să mănânc ceva.

- În regulă, dar stai departe de chili, cu orice preţ! Aseară a fost un fel de întrecere cine face cel mai iute chili şi Pete Salinas a câştigat concursul. Se pare că el face cel mai iute chili din toată Florida iar oameni în toată firea se înghesuie să încerce să-l mănânce, deşi este făcut din jumătate ardei jalapeno şi jumătate fasole boabe. Ăştia-s bărbaţii. A dovedi că pot mânca chili iute este în mod categoric o chestiune bărbătească, explică Sara cu încrederea femeii care a cercetat cu atenţie şi plăcere subiectul simţindu-se expertă în materie de bărbaţi.

În ciuda calificării Sarei, Sloan avea dubii privind concluzia trasă.

- Poate că chili ăsta nu este chiar atât de iute pe cât crezi tu.

- Ah, ba da, este. De fapt, nu este doar iute, este letal. Shirley Morrison de la cortul de prim ajutor mi-a spus că în ultima oră au tot venit la ea victimele chili-ului lui Pete, plângându-se de toată gama, de la dureri de burtă, la crampe şi la diaree.

Cortul poliţiei era amplasat în partea de nord a parcului, imediat lângă lotul de parcare, iar cortul Sarei se afla la vreo treizeci de metri distanţă. Sloan vroia tocmai să comenteze ceva pe tema aceasta, când maşina de poliţie a căpitanului Ingersoll se opri scurt în apropierea cortului. Ingersoll îşi extrase trupul greoi de pe bancheta din faţă şi trânti portiera, apoi se îndreptă spre cortul lor, conversă scurt cu locotenentul Caruso şi începu să scruteze zona, cu faţa încruntată.

- Dacă aş şti să citesc chipurile oamenilor, aş zice că după mine se uită, spuse Sloan oftând.

- Parcă ziceai că mai ai cinci minute până îţi începe schimbul.

- Da, dar asta nu contează ... Sara, izbucni ea, uite cine aşteaptă în faţa cortului tău! Doamna Peale, cu câte o pisică sub fiecare braţ.

Doamna Cliffors Harrison Peale III era văduva unuia dintre cetăţenii fondatori ai orăşelului Bell Harbor şi unul dintre cei mai bogaţi locuitori.

- Este un client cu un potenţial fantastic, aşteptând sfaturile tale excelente. Deşi este capricioasă. Şi foarte pretenţioasă.

- Din fericire, eu sunt foarte răbdătoare şi foarte flexibilă, spuse Sara şi Sloan râse când Sara o rupse la fugă, la stânga, spre cortul ei. Sloan îşi netezi părul în coada de cal, verifică să se asigure că bluza albă, tricotată, era bine vârîtă în cureaua şortului ei kaki şi o luă la dreapta, spre cortul secţiei de poliţie.

Capitolul 3

Căpitanul Roy Ingersoll stătea în picioare lângă masa din faţa cortului, de vorbă cu Matt Caruso şi Jess Jessup, pe care trebuia să-i elibereze pentru masa de prânz. Jess zâmbi când o văzu, Ingersoll se zgâi la ea, în timp ce Caruso, care era un imitator fără coloană vertebrală, copie imediat zâmbetul lui Jess, apoi se uită la expresia lui Ingersoll şi-şi întoarse pe loc privirea.

De obicei Sloan găsea la fiecare ceva de plăcut dar când era vorba de Caruso, care nu era doar un imitator ci şi informatorul lui Ingersoll, acest lucru devenea imposibil. La treizeci şi trei de ani, Caruso avea deja aproape treizeci de kilograme în plus, o faţă păstoasă, păr rar şi tendinţa de a transpira tot, numai ce se încrunta Ingersoll la el.

Ingersoll se lansă într-o diatribă în clipa în care Sloan se apropie de ei.

- Îmi dau seama că datoria ta aici nu este la fel de importantă ca aceea de a te lansa în fapte eroice, în faţa unei mulţimi în adoraţie, dar locotenentul Caruso şi cu mine te-am aşteptat ca să putem merge la masă. Crezi că o să poţi sta aici o jumătate de oră, să putem şi noi mânca?

Uneori răutăţile lui răneau cu adevărat, de obicei înţepau, dar această critică era atât de stupidă şi de injustă, încât Ingersoll părea acum mai curând un copil răzgâiat, cu părul cărunt şi burtă de băutor de bere, decât tiranul nemilos, care era de obicei.

Sloan îi răspunse plină de mărinimie:

- Mâncaţi liniştiţi, în următoarea oră sunt de serviciu.

Nereuşind să obţină o ripostă din partea ei, Ingersoll se întoarse pe călcâie, dar în timp ce se îndepărta, mai lansă o remarcă insultătoare, peste umăr.

- Încearcă să nu faci vreo prostie în lipsa noastră, Reynolds.

De data aceasta reproşul lui o irită şi o făcu să se simtă jenată, pentru că fusese auzit de câţiva trecători, iar Caruso zâmbise disprepuitor. Sloan aşteptă până când aceştia se îndepărtară puţin; apoi le strigă veselă:

- Încercaţi chilii Lumea zice că e ceva grozav! îşi aminti ce spusese Sara despre provocarea pe care o reprezenta pentru bărbaţi chili-ul iute şi deşi ideea Sarei i se păruse total stupidă atunci, Sara era o autoritate indiscutabilă în materie de comportament masculin.

- Dar dacă nu faceţi faţă la ardeii iuţi jalapeno, mai bine vă abţineţi! adăugă ea ridicându-şi vocea ca să fie auzită.

Cei doi bărbaţi se întoarseră atât cât să-i adreseze un zâmbet ironic de superioritate bărbătească; apoi o luară direct spre standul cu chili al lui Pete Salinas.

Sloan îşi aplecă puţin capul ca să-şi ascundă zâmbetul şi începu să îndrepte teancurile de broşuri privind serviciile civile de pază şi noile cursuri de auto-apărare pentru femei, care se ţineau la primărie.

Lângă ea, Jess Jesupp îi privi pe Ingersoll şi Caruso, până când îi pierdu în mulţime.

- Ce pereche perfectă. Ingersoll este un egoist iar Caruso, un linguşitor.

În sinea ei Sloan era de acord cu el, dar alese în mod automat să îndulcească o situaţie dificilă, în loc să o facă şi mai penibilă.

- Ingersoll este un poliţist bun, totuşi. Trebuie să-i acorzi credit pentru asta.

- Şi tu eşti un poliţist al naibii de bun, dar el nu-ţi acordă credit pentru asta, contracară Jess.

- El nu acordă credit nimănui, sublinie Sloan, refuzând ca discuţia să ameninţe buna dispoziţie a după-amiezii înmiresmate.

- Exceptând cazul în care îi place de cineva, argumentă Jess, iritat.

Sloan îi zâmbi fără voie.

- Şi pe cine, mă rog, place el?

Jess se gândi o clipă; apoi chicoti.

- Pe nimeni. Nu îi place de nimeni, recunoscu el.

Se retraseră amândoi într-o tăcere confortabilă, urmărind mulţimea, întorcând zâmbete şi saluturi prieteneşti, de la oameni pe care îi ştiau, sau care îi ştiau, sau care pur şi simplu treceau pe acolo. Pe Sloan începu să o amuze când un grup de femei trecu de câteva ori prin dreptul lor şi când zâmbetele acestora deveniră tot mai provocatoare, vizându-l direct pe Jess.

O amuza dar nu o surprindea. Jess Jessup avea acest efect asupra femeilor, indiferent cum era îmbrăcat, dar când era în uniformă, arăta ca şi cum locul lui ar fi fost într-un film hollywoodian, în care ar fi jucat rolul poliţistului frumos, dur, carismatic. Avea păr negru cârlionţat, un zâmbet strălucitor, o cicatrice deasupra sprâncenei, care îi acorda un aer periculos, îndrăzneţ şi o gropiţă nefirească într-un obraz, care îi putea îndulci trăsăturile până la a-l face să semene cu un puştan.

Venise în Bell Harbor cu un an în urmă, după ce petrecuse şapte ani la Miami, în cadrul Departamentului de Poliţie Dade. Sătul de delincventa şi de traficul unui mare oraş, şi-a aruncat într-un wee-kend, în Jeep, sacul de dormit, şi-a schimbat hainele şi a pornit-o la nord de Miami. Fără vreo anumită destinaţie în gând, exceptând o frumoasă întindere de plajă, s-a pomenit la Bell Harbor. După două zile a decis că se simţea în micuţul orăşel cu adevărat „acasă”.

A aplicat pentru un post la poliţia din Bell Harbor şi a lăsat în urmă, fără ezitare, Miami-ul, cu tot cu vechimea şi pensia pe care şi le meritase acolo. Competent, spiritual şi plin de energie, devenise aproape la fel de popular printre colegii din poliţia din Bell Harbor ca şi pentru populaţia feminină a oraşului.

Toată lumea din departament îl tachina din cauza numărului tot mai mare de apeluri venite din partea „don’şoarelor disperate” care, în mod inevitabil, se aflau în zona lui de patrulare. Zonele de serviciu se schimbau la fiecare trei luni şi oriunde îl plasa pe Jess noua repartiţie, creşterea numărului apelurilor din partea femeilor era inevitabilă.

Toţi, de la secretare la sergenţii de birou, îl tachinau cu trecerea lui la femei şi spre cinstea lui, nu arăta nici enervare şi nici vanitate. Dacă nu ar fi fost evident faptul că Jess se întâlnea doar cu femei înalte, subţiri ca trestia şi frumoase, Sloan ar fi zis că era indiferent la aspect, al lui sau al altora.

În clipa de faţă, o roşcată şi două dintre prietenele ei ajunseseră la o înţelegere şi se îndreptau direct spre masa lor. Sloan le văzu şi îi spuse lui Jess, glumind:

- Clubul tău de admiratoare se apropie. Au pus la cale un plan.

Spre amuzamentul ei, Jess chiar încercă să le facă să se răzgândească, întorcându-şi privirile spre cortul Sarei, spunându-i cu un interes exagerat, fixând cortul:

- Se pare că Sara are o clientă. Nu este cumva doamna Peale ? Poate c-ar trebui să mă duc la ea, să o salut.

- Frumoasă încercare, glumi Sloan. Dar dacă o să te ridici şi o să pleci de aici, femeile vor veni după tine, sau te vor aştepta aici. Au aerul acela hotărât, pe care-l au femeile în preajma ta.

- Dar nu tu, spuse Jess uşor iritat, privind-o fix şi făcând-o să râdă.

Toate trei femeile se apropiau de treizeci de ani, erau atrăgătoare, zvelte, cu trupurile bronzate perfecte şi atât de voluptoase, încât Sloan fu cuprinsă de admiraţie. Roşcata era purtătorul de cuvânt al grupului şi primele ei vorbe trădară faptul că îl cunoşteau deja pe Jess.

- Bună, Jess. Am decis că păreai cam singuratic, aici.

- Serios? spuse el cu un zâmbet lipsit de orice aluzie.

Privite mai de aproape, se vedea că toate trei erau bine date cu fond de ten şi Sloan îşi revizui aprecierea, decizând că erau sărite binişor de treizeci de ani.

- Serios, spuse vesel roşcata aruncându-i o privire lungă, intensă, care pe Sloan ar fi făcut-o să roşească, dacă ar fi încercat-o. Cum Jess nu păru să reacţioneze la invitaţia din privirea ei, roşcata făcu o încercare mai directă.

- Este o adevărată uşurare să ştim că eşti tu de serviciu acum, în zonă.

De ce? întrebă el cu un zâmbet pervers, pe care îl mai văzuse Sloan când încerca să descurajeze femeile.

Toate trei părură uimite, dar nu se descurajară.

- E un nebun care circulă în libertate, îi reaminti una dintre ele, inutil, referindu-se la valul de tâlhării în care câteva femei mai în vârstă fuseseră găsite aproape moarte, sălbatic bătute, în casele lor.

- Femeile din oraşul ăsta sunt îngrozite, mai ales femeile singure! Şi mai ales noaptea, spuse roşcata, intensificându-şi voltajul privirilor.

Jess zâmbi brusc, încuviinţând mesajul transmis.

- Pot rezolva problema asta pentru voi, spuse el cu un ton încărcat de promisiuni.

- Poţi?

- Pot.

Jess se întoarse spre Sloan, scoţînd-o forţat din poziţia ei confortabilă de simplu privitor, pentru a o aduce în cea de participant fără vrere.

- Eşti drăguţă să-mi dai caietul şi trei dintre broşurile acelea? Sloan făcu ce i se ceruse şi Jess le oferi femeilor câte o broşură. Nu trebuie decât să vă adăugaţi numele pe lista asta, le spuse el.

Toate trei erau atât de dornice să facă tot ce le cerea el, încât îşi trecură numele şi telefoanele pe listă, fără întrebări.

Dându-i lista înapoi, roşcata întrebă:

- Pentru ce am semnat?

- Pentru cursurile de auto-apărare, răspunse el cu un zâmbet şmecheros. Ţinem patru asemenea şedinţe la primărie, începând de mâine după-amiază, adăugă el omiţând cu grijă să spună că Sloan urma să ţină majoritatea orelor şi că el avea să fie prezent doar ca să demonstreze câteva mişcări pe care le-ar putea folosi femeile ca să se poată apăra de un eventual atacator.

- O să fim acolo, promise bruneta, rupând pentru prima oară tăcerea.

- Să nu mă dezamăgiţi, spuse el cu căldură.

- În nici un caz, îl asigurară ele începând să se îndepărteze.

Arătau ca dansatoarele de la Las Vegas, decise Sloan, observându-le mişcările coregrafice ale posterioarelor ferme, picioarele lungi şi sandalele cu tocuri înalte. Un zâmbet vag poposi în colţul gurii ei când încercă să se imagineze în rolul femeii fatale, fără inhibiţii.

- Să auzim, spuse Jess.

- Să auzim ce? răspunse Sloan mirată să descopere că în loc să se uite după cele trei femei, Jess se întorsese în scaun, privind-o cu insistenţă.

- La ce te gândeai?

- Mă gândeam că arată ca nişte dansatoare de la Las Vegas, spuse Sloan, derutată şi intimidată de privirea lui nemişcată. îl mai surprinsese de câteva ori în trecut uitându-se la ea în felul acesta sfredelitor, gânditor şi din motive neclare nu dorise niciodată să-i ceară o explicaţie. La secţie, Jess era renumit pentru abilitatea lui de a smulge confesiuni de la suspecţi, pur şi simplu punându-le o întrebare, apoi stând vizavi de ei la masă şi privindu-i insistent, până când aceştia începeau să răspundă. Privirea aceasta era mai puţin intimidantă, dar tot deconcertantă.

- Sincer, chiar la asta mă gândeam, insistă ea cu o uşoară disperare.

- Dar nu numai la asta, insistă el cu blândeţe. Nu, cu zâmbetul ăsta ...

- Ah, zâmbetul, spuse Sloan, simţindu-se în mod inexplicabil, uşurată. încercam să mă imaginez pe tocurile alea, într-un şort strâmt, minuscul, plimbându-mă prin parc.

- Mi-ar plăcea să te văd aşa, spuse el şi înainte ca Sloan să poată măcar reacţiona la remarca aceasta, Jess se ridică, îşi vârî mâinile în buzunare şi spuse ceva ce o lăsă cu gura căscată:

- Iar când te decizi să faci asta, ai putea şi să-ţi aplici o jumătate de centimetru de fond de ten, ca să-ţi ascunzi pielea asta strălucitoare. Să torni puţină vopsea pe părul tău blond ca mierea şi să scapi de şuviţele astea decolorare de soare.

- Ce?! spuse ea înghițindu-şi râsul.

Jess se uită în jos la ea, amuzat.

- Fă ceva ca să încetezi să-mi mai aminteşti de înghețata la cornet şi de prăjitura cu căpşuni.

Râsul îi gâlgâi în sus, dansându-i în ochi şi tremurându-i în voce.

- Mâncare? Îți amintesc de mâncare?

- Îmi aminteşti cum mă simțeam când aveam treisprezece ani.

- Cum erai la treisprezece ani? întrebă ea înghițindu-şi râsul.

- Eram băiat de altar.

- Nu se poate!

- Ba da, asta eram. Totuşi, în timpul liturghiei atenția mea se îndrepta constant spre o fetiță de care-mi plăcea şi care la slujba de la ora zece stătea întotdeauna în banca a treia. Şi asta mă făcea să mă simt ca un pervers scârbos.

- Şi cum te-ai descurcat?

- Mai întâi am încercat să o impresionez făcând genoflexiuni mai adânci şi părând mai priceput şi mai convins decât ceilalți băieți de altar.

- Şi a funcționat?

- Nu aşa cum aş fi vrut eu. Devenisem atât de bun, încât în anul acela a trebuit să servesc la două liturghii în loc de una, dar Mary Sue Bonner continua să mă ignore.

- Este greu de imaginat vreo fată care să te refuze, chiar şi atunci.

- Şi mie mi s-a părut puțin deranjant.

- Mă rog, o dată câştigi, o dată pierzi, ştii cum e.

- Nu, nu ştiam. Nu ştiam decât că o vroiam pe Mary Sue Bonner.

Jess nu obişnuia să vorbească despre trecutul lui şi Sloan era aproape intrigată de această fără precedent imagine de adolescent nesigur.

Jess ridică din sprâncene.

- Cum pioşenia şi fervoarea religioasă nu o impresionaseră, după liturghia de la ora zece am prins-o din urmă şi am convins-o să mergem împreună la prăvălia cu înghețată a lui Sander. Ea a luat un cornet cu înghețată de ciocolată. Eu am luat o prăjitură cu căpşuni...

O aşteptă să-l întrebe ce s-a întâmplat după aceea, iar Sloan nu rezistă tentației să se hazardeze cu o presupunere.

- După care îmi închipui că ai cucerit-o pe Mary Sue?

- Nu, de fapt, nu. Am încercat vreme de doi ani, dar ea era imună la mine. La fel ca şi tine.

Era atât de al naibii de frumos şi atât de neobişnuit de nefericit, încât Sloan se simți uşor flatată, fără să ştie exact de ce anume.

- Pentru că tot veni vorba de tine, spuse el brusc, presupun că nu te gândeşti să vii mâine cu mine la petrecerea lui Pete?

- Sunt de seviciu, dar mă gândesc să vin şi eu, mai târziu.

- Dar dacă nu erai de serviciu, veneai cu mine?

- Nu, spuse Sloan cu un zâmbet vesel ca să mai îndulcească înțepătura, deşi se îndoia că Jess s-ar fi simțit cât de cât înțepat. în primul rând, aşa cum ți-am mai explicat, lucrăm împreună.

Jess chicoti.

- Tu nu te uiți la televizor? Se presupune că polițiştii se îndrăgostesc între ei.

- În al doilea rând, termină ea degajat, ignorând remarca, tot aşa cum am mai spus, mi-am creat regula de a nu ieşi cu un bărbat care este de o sută de ori mai atrăgător decât mine. Este prea greu pentru egoul meu delicat.

Jess îi acceptă refuzul cu acelaşi umor neprefăcut, dovedind astfel că de fapt nu-l prea interesa subiectul.

- În acest caz, m-aş duce să mănânc şi eu ceva.

- De data asta nu le lăsa pe fete să se certe care să-ți facă cinste cu masa. Este un lucru cumplit de greu de privit, glumi ea începând să facă ordine pe masă.

- Pentru că vorbim de admiratori, cred că Sara a făcut din nou rost de unul. L-am văzut mai devreme stând de vorbă cu ea; a venit cu el aici, mi l-a prezentat. îl cheamă Jonathan. Bietul de el, comentă Jess. Dacă n-are câteva milioane în bancă, pierde timpul degeaba. Sara e o cochetă.

Jess trecu peste sforile care fixau cortul de bețele din pământ.

- Cred că o să mănânc şi eu chilli-ul pe care l-ai recomandat ca provocare.

- Eu una n-aş face asta, îl preveni Sloan zâmbind cu subînțeles.

- De ce nu?

- Pentru că am auzit că este atât de iute, încât Salvarea este ocupată să prescrie rețete pentru diverse şi neplăcute reacții stomacale.

- Vorbeşti serios?

Sloan încuviință din cap, zâmbind tot mai larg.

- Cât se poate de serios.

Jess izbucni într-un hohot sonor de râs şi traversă peluza în direcția opusă standului cu chilii, spre cele cu pizza şi hot doggs. Se opri să o salute pe Sara care era prinsă într-o conversație cu doamna Peale, ținând în brațe, în timp ce sporovăiau, una din pisicile acesteia.

Se opri apoi să stea de vorbă cu un grup de copii. Se lăsă la pământ, ca să fie mai aproape de înălțimea lor şi le spuse ceva ce-i făcu să râdă. Sloan îl privi, dorindu-şi cu oarecare melancolie să poată pur şi simplu să iasă cu el, fără să se mai gândească la consecințe.

Având în vedere preferința lui pentru femeile înalte, spectaculoase, Sloan rămăsese surprinsă când, în urmă cu câteva săptămâni, o invitase la cină şi chiar şi mai şocată acum, când o invitase să iasă cu el. Era atât de tentant să spună da. îi plăcea enorm de el, iar el avea aproape toate calitățile pe care şi le dorea la un bărbat, dar Jess Jessup arăta pur şi simplu prea bine ca să fie confortabil. Spre deosebire de Sara, care îşi dorea strălucire şi emoție în căsnicie şi care era decisă să găsească bărbatul care să le aibă pe toate, farmec, frumusețe şi bani, Sloan îşi dorea aproape opusul. Ea îşi dorea „Normalul".

Ea îşi dorea un bărbat care să fie bun, afectuos, inteligent şi serios. Pe scurt, îşi dorea o viață care să fie altfel decât cunoscuse ea şi totuşi suficient de asemănătoare ca să fie confortabilă, o viață simplă în Bell Harbor, ca aceea pe care o ducea ea, dar cu copii şi cu un soț iubitor, credincios şi un tată pe care să poți pune bază. Copiii ei, îşi dorea ea, trebuiau să se poată bizui pe dragostea şi pe sprijinul tatălui lor. Vroia să se poată bizui şi ea pe toate acestea - pentru toată viața.

O fi fost Jess Jessup perfect în atâtea privințe, doar că atrăgea femeile ca un magnet uman şi după părerea lui Sloan, asta nu făcea din el o perspectivă de căsnicie bună, care să dureze o viață. Faptul că poseda din belşug toate celelalte criterii ale ei îl făceau tentant, dar şi prea riscant, aşa încât decise cu regret să evite orice fel de relație personală cu el, indusiv întâlnirile la o cină.

În plus, orice relație serioasă cu Jess sau cu oricare alt ofițer de poliție ar fi distras-o serios de la munca ei, ori Sloan nu dorea să-şi compromită performanțele. îşi iubea muncă şi îi plăcea să muncească alături de cei nouăzeci de ofițeri ai forțelor de poliție din Bell Harbor. Ca şi Jess, erau cu toții prietenoşi, se ajutau între ei şi Sloan ştia instinctiv că şi ei o plăceau.

La ora patru după-amiază, Sloan era mai mult decât gata să plece acasă. Caruso şi Ingersoll plecaseră amândoi la scurt timp după masă, plângându-se de „gripă" intestinală, ceea ce însemnase că Jess şi Sloan rămăseseră blocați acolo până la schimbul următor.

Fusese de serviciu de la ora opt dimineața şi tânjea după o baie prelungită şi o cină uşoară, după care să-şi termine cartea pe care o citea în pat. Sara plecase de o oră, după ce se oprise să-i spună că doamna Peale o invitase la ea marți seara să-i vadă casa şi să discute despre redecorarea primului nivel. Din cine ştie ce motiv, doamna mai în vârstă dorea să fie şi Sloan de față şi după ce se asigură de acordul ei, Sara a fugit să se pregătească pentru întâlnirea cu promițătorul avocat pe care-l cunoscuse de curând şi pe care îl chema Jonathan.

Apropierea cinei golise pentru moment aproape tot parcul şi Sloan stătea lângă Jess, cu coatele sprijinite pe masă, cu fața în palme.

- Arăți ca o fetiță părăsită, glumi Jess lăsându-se pe spate în scaunul metalic şi privind lumea care se îndrepta încet spre lotul de parcare. Eşti obosită sau doar plictisită?

- Mă simt vinovată pentru Ingersoll şi Caruso, mărturisi ea.

- Eu nu. Vei deveni din nou eroină când tipii vor afla, spuse Jess chicotind.

- Să nu spui nimic, îl preveni Sloan. în Bell Harbor nu există secrete. Nu, în secția noastră.

- Liniştește-te, detectiv Reynolds, glumeam doar. în vocea lui se simți o nuanță caldă, mai sobră, pe care nu i-o auzise niciodată până atunci.

- Pentru informarea ta, cred că aş fi în stare de orice ca să te protejez de orice rău; prin urmare nu ți-aş face unul în mod intenționat.

Sloan îşi lăsă mâinile în lături şi se întoarse spre el cercetându-i chipul frumos, zâmbitor, cu o privire în care se citea o comică neîncredere.

- Jess, tu flirtezi cu mine?

Jess se uită peste ea.

- Uite că ne vine schimbul. Se ridică şi se uită în jur, să vadă dacă nu a uitat ceva. Ce planuri ai pentru seara asta? întrebă el în timp ce Reagan şi Burnby se apropiau de ei.

- Mă bag în pat, cu o carte bună. Dar tu?

- Eu am o întâlnire fierbinte, răspunse el alungându-i lui Sloan impresia că flirta cu ea, făcând-o să râdă.

- Ticălosule, spuse ea cu afecțiune; apoi se aplecă să intre în cort, după geantă. Când ieşi, ofițerii Reagan şi Burnby stăteau în picioare, lângă masă, gata să-şi preia schimbul. Erau amândoi uşor trecuți de patruzeci de ani, plăcuți la înfățişare şi oameni serioşi, care îşi aduceau aminte de vremurile când încălcările regulilor de circulație şi disputele domestice erau aproape singurele probleme cu care aveau de a face. Erau însurați, aveau copii în liga mică.

S-a întâmplat ceva? o întrebă Ted Burnby.

Sloan îşi petrecu pe umăr bareta genții ei de piele şi păşi peste funiile care ancorau cortul.

- Nu.

- Ba da, contracară Jess. Sloan tocmai m-a făcut ticălos.

- Se pare că faci progrese, glumi Burnby făcându-i cu ochiul lui Sloan.

- Sloan are dreptate, îşi dădu şi Reagan cu părerea. Chiar eşti ticălos.

- Încercați chili-ul când aveți puțin timp, contracară cu viclenie Jess trecând peste funii, imediat după Sloan.

Sloan se întoarse în loc atât de brusc încât aproape că intră în Jess, care trebui să se țină de funie ca să nu-şi piardă echilibrul.

- Nu vă apropiați de chili-ul acela, îi preveni Sloan uitându-se la ceilalți doi, pe după el. Pe Ingersoll şi Caruso i-a trimis la pat.

- N-ai umor, se plânse Jess întorcând-o în loc şi împingând-o uşor în direcția parcării. Strici orice plăcere.

Umerii lui Sloan se zguduiră de râs.

- Iar tu eşti un idiot, ripostă ea.

- Hei, Sloan, strigă Burnby după ea, ai apărut din nou la ştiri. Apelul telefonic din noaptea trecută a tăcut senzație pe Canalul Şase. Ai fost grozavă, puştoaico.

Sloan dădu din cap, dar era departe de a fi înnebunită de încântare. Văzuse clipul la ştirile de fa ora şase şi uitase de el, deşi tocmai clipul acela explica starea de astăzi de deosebită posomoreală, a căpitanului Ingersoll.

În timp ce se îndepărta alături de Jess Jessup, Burnby şi Reagan îi studiau cu un interes plin de fascinație.

- Tu ce părere ai? întrebă Reagan referindu-se la pariul din cadrul secției. Crezi că o să i-o pună Jess? Eu pariez pe cinci dolari că Sloan n-o să se lase.

- Eu pun cinci dolari pe Jess.

Burnby îşi miji ochii în lumina soarelui, studiind în continuare perechea care se oprise să stea de vorbă cu câțiva oameni, aproape de parcare.

- Dacă află Sloan de pariu, s-a zis naibii cu totul.

- Am veşti pentru tine, spuse Reagan cu burta scuturându-i-se de râs. Eu cred că Sloan a aflat deja, deci Jess n-are nici o şansă să câştige. Cred că ştie despre pariu, doar că este prea deşteaptă şi rasată ca să spună ceva.

Maşina lui Sloan, un Chevrolet alb, fără însemne, asigurată de oraşul Bell Harbor, era parcată lângă cea a lui Jess. După ce îi făcu lui Jess semn cu mâna, se opri cu portiera deschisă şi piciorul drept înăuntru. în parte din obicei şi în parte dintr-un vag sentiment de stinghereală, se uită în jur ca să se asigure că toată lumea părea pacifistă şi normală.

Bell Harbor creştea atât de dramatic, încât în fiecare zi apăreau duzini de chipuri necunoscute. Nu recunoscu adolescenta plinuță care ținea de mână un copilaş şi nici pe bunicuța cu gemenii care se alergau unul pe celălalt în jurul ei şi nici pe bărbatul cu barbă care citea ziarul, sprijinit de un copac. Afluxul spectaculos de noi rezidenți adusese prosperitate oraşului şi beneficiilor din impozite; dar adusese şi o dramatică creştere a delictelor, în timp ce Bell Harbor se transforma dintr-o comunitate adormită, de la malul oceanului, într-o mică metropolă prosperă.

Mai rămăseseră cel mult vreo sută cincizeci de oameni în parc. Clarence Clovnul îşi luase o oră pentru cină, la fel ca şi jonglerii. Majoritatea standurilor şi corturilor erau pustii, cu excepția celor care se ocupau de ele. Banca din apropierea cortului Sarei era goală şi nici urmă de străinul

frumos tuns şi cu sacou galben, din bumbac, care părea deplasat într-o zi atât de însorită şi de înmiresmată.

Mulţumită, Sloan intră în maşină, porni motorul şi se uită în oglinda retrovizoare. Nimeni nu era în spatele ei şi Sloan întoarse maşina şi ieşi din parcare, conducând încet de-a lungul străzii întortocheate, iluminate, care traversa parcul.

Adineauri, când o felicitase, Burnby se referise la seara precedentă, când reuşise cu blândeţe să convingă un fost soţ decis să-l omoare pe iubitul fostei soţii, să lase jos pistolul. Cum acesta se revoltase la ideea de a sta la zdup pentru o crimă „neterminată", Sloan îl convinsese să privească iminentul timp pe care-l va petrece în detenţie ca pe o „ocazie" să se relaxeze şi să se gândească la eventualitatea găsirii unei soţii mai bune, care să-i aprecieze „adevăratele lui calităţi". Nimeni n-ar fi aflat despre asta dacă inculpatul nu ar fi acordat un interviu staţiei locale de televiziune şi nu i-ar fi relatat reporterului cuvintele cu care-l convinsese Sloan să lase pistolul jos. Deşi inculpatul nu sesizase umorul sinistru din sfatul lui Sloan, media îl preluase şi de dimineaţă Sloan devenise din nou o nedorită eroină locală, doar că de data aceasta datorită inteligenţei şi nu curajului, în circumstanţe dificile.

Aseară, căpitanul Ingersoll o felicitase, mârâind pentru felul în care stăpânise situaţia, dar în dimineaţa aceasta comentariile din media îl scoseseră, evident, din nou din ţâţâni. Sloan îi putea înţelege reacţia, până într-un anumit punct. Ea obţinuse mai multă atenţie pentru faptul că era femeie.

În timp ce traversa intersecţia de la intrarea principală în parc, Sloan începu în mod deliberat să se gândească la ceva mai plăcut, cum ar fi fost o baie prelungită, cu spumant, pe care plănuise să o facă peste câteva minute. Coti la stânga spre Blythe Lane, o stradă largă, pietruită, cu buticuri elegante şi magazine de lux, fiecare cu câte un baldachin verde boltit marcând intrarea şi cu câte un palmier uriaş, în butoi, la bordură.

Rareori traversa această zonă de afaceri fără să fie izbită de transformările suferite în ultimii câţiva ani. Deşi explozia populaţiei stârnise iniţial strigăte de nemulţumire, plângerile din partea rezidenţilor vechi se reduseseră abrupt pe măsură ce preţurile proprietăţilor creşteau şi afacerile locale, care se luptau cu greu să nu moară, deveneau întreprinderi prospere, aproape peste noapte. Dornic să continue să atragă nou plătitori de taxe cu dare de mână, consiliul primăriei profitase de dispoziţia caritabilă a oraşului, emiţând o serie de obligaţiuni mamut, desemnate pentru modernizarea şi înfrumuseţarea comunităţii. La insistenţele influentei şi ambiţioasei soţii a primarului Blumenthal, a fost angajată o echipă de arhitecţi din Palm Beach şi transformările începuseră.

La vremea când se termină totul, efectul general a fost acela a unui farmec prosper, cu grijă plănuit, care făcea ca Bell Harbor să semene cu Palm Beach, adică exact aşa cum dorise doamna Blumenthal. Folosindu-se de influenţa ei şi de banii contribuabililor, aceasta îşi întorsese preocupările de la clădirile comerciale spre clădirile publice, începând cu primăria.

Traficul zilei de sărbătoare era greoi şi lui Sloan îi trebuiră aproape cincisprezece minute ca să ajungă să întoarcă în strada ei şi să intre pe aleea căsuţei în stuc cenuşiu-cu-alb, din colţul pe care-l îndrăgea ea atât de mult. Plaja era de partea cealaltă a străzii şi putea auzi valurile şi râsetele copiilor şi chemările părinţilor.

O jumătate de cvartal mai departe, un sedan albastru închis opri într-un loc de parcare, în spatele unei camionete, dar nu era nimic neobişnuit în asta. Era ca în orice alt weekend.

Sloan vârî cheia în broasca portierei, visând deja la baia fierbinte şi la romanul poliţist pe care-l citea în pat. Sara nu putea pricepe de ce Sloan prefera să-şi petreacă serile de sâmbătă cu o carte bună, în loc să iasă cu cineva, dar Sara ura să rămână singură. Pentru Sloan, alegerea între o întâlnire cu cineva care ştia că nu o va interesa niciodată şi o seară în casă, singură, citind, era uşor de făcut. Prefera, de la distanţă, cartea.

Zâmbi, gândindu-se că până a doua zi după-amiaza, când avea cursurile de auto-apărare, nu trebuia să meargă la serviciu.

Capitolul 4

Departamentul de Poliţie se afla în incinta noii primării, o clădire plăcută, cu trei nivele, din stuc alb, cu acoperiş roşu din ţiglă şi cu o logie cu boite graţioase, care se înfăşură în jurul ei.

înconjurată de o peluză verde generoasă, din loc în loc cu palmieri şi cu lămpi retro, cu gaz, primăria oraşului Bell Harbor nu era doar atrăgătoare ci şi funcțională.

Săli de tribunal cu lambriuri din stejar şi o sală de conferință, care era folosită în special pentru şedințele oraşului, ocupau cel de al treilea nivel; biroul primarului, birourile funcționarilor şi arhiva ocupau cel de al doilea etaj; iar cea mai mare parte a primului nivel era ocupată de departamentul de poliție.

Pentru interioare fusese angajată firma Sarei şi flerul ei îşi făcea simțită prezența în biroul somptuos mobilat al primarului şi în sălile de judecată, unde fotoliile erau îmbrăcate în materiale albastru închis şi bej, care complementau covoarele.

Pentru zona destinată departamentului de poliție, Sara şi partenerii ei primiseră un buget comparativ mic şi indicații stricte, care nu le lăsaseră prea mult spațiu pentru flexibilitate sau creativitate.

Partea centrală a acestui spațiu era ocupată de treizeci de birouri aranjate în trei şiruri, fiecare birou cu propriul computer, cu un dulap cu două sertare, un scaun pe rotile şi un scaun alăturat. Birourile cu geam în față, prevăzute pentru ofițerii superiori, se aflau în prima parte a vastei încăperi, iar în stânga şi dreapta acesteia erau aliniate sălile de conferință. în partea din spate a spațiului, ascuns vederii de o uşă grea, care stătea mereu închisă ,se afla un spațiu de detenție lung şi îngust, folosit pentru reținerea temporară a delincvenților.

În efortul curajos de a reduce efectul aspru, instituțional al linoleumului bej, a birourilor metalice bej şi a monitoarelor bej, firma Sarei acoperise zona centrală cu o mochetă din comerț, bleumarin închis cu bej şi comandase draperii asortate, pentru ferestre. Din nefericire, mocheta era permanent murdărit cu mâncare, băuturi şi cu noroiul adus de cei nouăzeci de ofițeri de poliție, care foloseau incinta în trei schimburi, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

Sloan era unul dintre puținii ofițeri care apreciau eforturile Sarei sau care măcar le observaseră, dar în ziua aceea era la fel de indiferentă față de tot ce o înconjura, ca toți ceilalți. Zilele libere însemnau întotdeauna zile pline pentru polițişti, dar aceasta părea chiar mai zgomotoasă şi mai înnebunitoare ca de obicei. Telefoanele sunau încontinuu, iar dinspre anticamera unde se strânseseră patruzeci de femei pentru cursurile lui Sloan de auto-apărare, se auzea ecoul vocilor, punctat de râsete nervoase. Toate sălile de conferință erau ocupate de ofițerii de poliție care intervievau martori şi discutau cu suspecții implicați într-un jaf organizat de un grup de adolescenți şi care se terminase cu o cursă de urmărire de mare viteză, apoi cu o uriaşă ciocnire în lanț, pe autostradă. Părinții adolescenților şi avocații care reprezentau familiile acestora ocupau telefoanele şi măsurau holul.

Tot acest infern îl enerva pe Roy Ingersoll, care nu se simțea prea bine şi se răzbuna plimbându-se în sus şi în jos printre culoarele dintre mese, dând pe gât pastile antiacide şi căutând ceva de criticat. Marian Liggett, secretara lui în vârstă de şaizeci şi cinci de ani, care era tare de ureche şi care se uita la recent montatul telefon-intercom ca la lucrătura diavolului şi considera că nu te puteai baza pe el, îşi adăuga vocea la toată hărmălaia aceea, stând în uşa biroului lui şi strigând la el ori de câte ori era sunat.

Ofițerii încercau să se concentreze asupra treburilor lor şi să ignore hărmălaia, dar cu toții găseau dificil acest lucru - exceptându-l pe Pete Bensinger, care era atât de înnebunit de petrecerea lui de holtei din seara aceea şi de apropiata lui căsătorie, încât era indiferent la dispoziția acră a lui Ingersoll şi la tot restul. Fluierând încetişor, cutreiera printre mese, oprindu-se să stea de vorbă cu oricine era dispus să vorbească cu el.

- Hei, Jess, spuse el oprindu-se la biroul de lângă Sloan. Cum îți mai merge?

- Valea, spuse Jess care lucra la un raport asupra unei minore capturi de droguri de la începutul săptămânii. N-am nevoie să-ți freci de mine buna ta dispoziție.

Euforica bună-dispoziție a lui Pete nu fu câtuşi de puțin dezumflată de respingerea lui Jeff. Oprindu-se la biroul lui Sloan, se aplecă şi încercă să imite vocea lui Humphrey Bogart:

- Spune-mi, puştoaico, ce face o fată frumoasă ca tine într-un loc ca acesta?

- Speră să întâlnească un vorbitor blând ca tine, glumi Sloan fără să-şi ridice privirea din notele pe care şi le făcea despre cursul pe care urma să-l predea.

- Ai întârziat, croncăni Pete aruncându-şi mâinile în sus, de încântare. Săptămâna viitoare mă însor. Nu ai auzit?

- Cred că am auzit un zvon, spuse Sloan zâmbindu-i scurt în timp ce continua să scrie. Adevărul era că, aproape ca toți ceilalți, fusese şi ea direct implicată în toată zbuciumata lui poveste

de amor. Pete o cunoscuse pe Mary Beth în urmă cu cinci luni şi se îndrăgostise de ea „la prima vedere", după propriile lui calcule. Din nefericire, nici Mary Beth şi nici înstăriții ei părinți nu fuseseră prea entuziasmați de ideea căsătoriei cu un ofițer de poliție ale cărui perspective de muncă şi financiare erau departe de a fi strălucitoare, dar Pete perseverase. înarmat cu nenumărate sfaturi de la colegii lui, dintre care majoritatea erau de fapt sfaturi foarte proaste, insistase şi triumfase, în ciuda tuturor obstacolelor şi pronosticurilor. Acum, când doar o săptămână îl mai despărțea de nuntă, entuziasmul lui nețărmurit era copilăresc şi teribil de înduioşător, pentru Sloan.

- Nu uita să vii diseară pe plajă, la petrecerea mea de burlac, îi reaminti el. Jess, Leo Reagan şi Ted Burnby plănuiseră inițial să-i organizeze o petrecere cu o stripteuză şi cu beția obişnuită în asemenea ocazii, dar Pete nici n-a vrut s-audă. Căsătoria cu Mary Beth însemna prea mult, declarase el, ca să facă ceva ce să regrete mai târziu ...sau pe care ea să-l facă să-l regrete, adăugase Jess Jessup. Ca să se asigure că totul va fi aşa cum vroia el, Pete insistase ca petrecerea lui de burlac să fie de fapt o petrecere în „cupluri" unde avea să o aducă şi pe Mary Beth.

- Am crezut că petrecerea este mâine seară, minți Sloan pe un ton care sugera că în seara aceasta cine ştie ce problemă ar fi împiedicat-o să vină.

- Sloan, trebuie să vii! O să fie o petrecere formidabilă. Vom încinge un foc pe plajă şi vom face grătar...

- Mie îmi sună ca o încălcare a Legii pentru Aer Curat, îl tachină ea.

- Şi bei câtă bere poți băga în tine, continuă Pete.

- Beție şi comportament scandalos - or să ne umfle pe toți şi presa o va transforma într-un scandal național.

- N-o să fie nimeni de serviciu ca să ne umfle, contracară el vesel.

- O să fiu eu, spuse Sloan. în seara asta împart schimbul cu Derek Kipinski, pentru ca el să vină la începutul petrecerii, iar eu, mai târziu.

Pete făcu o figură nefericită şi Sloan adăugă, mai serios:

- Cineva trebuie să păzească plaja; avem aici probleme serioase cu drogurile, mai ales în weekend-uri.

- Ştiu foarte bine asta, dar nu le vor rezolva umflând vreun traficant mărunt, ascuns sub cheu. Marfa e adusă cu vasele. Dacă vrem să-i oprim, atunci vasele sunt cele pe care ar trebui să le oprim.

- De asta se ocupă cei de la Antidrog. Treaba noastră este să-i ținem departe de plajă şi departe de străzi.

Sloan se uită spre uşă, unde o văzu intrând pe Sara; apoi mai însemnă ceva pe lista ei pentru cursul de auto-apărare.

- Peste zece minute îmi începe cursul.

Pete o strânse prieteneşte de umăr şi se duse la biroul lui, să dea un telefon. De îndată ce se îndepărtă din raza auditivă, Leo Regan se ridică şi traversă culoarul, spre biroul lui Sloan.

- Pun pariu că o sună pe Mary Beth. A sunat-o deja de trei ori astăzi, spuse el.

Sara se apropie, se cocoță cu o coapsă pe marginea biroului lui Sloan şi-i salută cu un zâmbet pe cei doi bărbați; apoi se aplecă pe după Leo şi se uită la Pete, care se lăsa tot mai mult pe spate în scaunul lui, zâmbind la tavan.

- Este adorabil, spuse ea. Şi după expresia de pe chipul lui, este clar că vorbeşte cu Mary Beth.

Mulțumit că Pete era ocupat, Leo scoase un plic din buzunarul cămăşii, întinzându-i-l lui Jess.

- Facem chetă să cumpărăm un cadou de nuntă pentru Pete şi Mary. Fiecare pune douăzeci şi cinci de dolari.

- Dar ce le luăm, o casă? spuse Jess. Apoi îşi vârî mâna în buzunar şi Sloan se întinse după geantă.

- Tacâmuri de argint, îl informă Leo.

- Glumeşti! spuse Jess în timp ce băga cei douăzeci şi cinci de dolari în plicul pe care i-l dădu apoi lui Sloan. Şi mă rog, câți copii au de gând să hrănească?

- Habar n-am. Tot ce ştiu este că Rose a sunat la un magazin unde se află lista cu obiectele comandate de mireasă. Poți să crezi că cei douăzeci şi cinci de dolari ai tăi vor cumpăra doar o bucată de furculiță?

- Înseamnă că e o furculiță a naibii de mare.

Sloan schimbă o privire amuzată cu Sara în timp ce băga în plic cei douăzeci şi cinci de dolari. în clipa aceea, căpitanul Ingersoll ieşi din biroul lui cu geamuri de sticlă, studie scena şi observă adunarea veselă din jurul biroului lui Sloan şi privirea i se încruntă.

- La naiba, uite-l pe Ingersoll, spuse Reagan. Se întoarse să plece, dar Sara rămase netulburată de privirea încruntată a căpitanului şi de iminenta lui apropiere.

- Leo, stai puțin, vreau să donez şi eu ceva pe altarul tacâmurilor de argint, spuse ea băgând banii în plic. Apoi îşi întoarse spre căpitan cel mai seducător zâmbet, în încercarea deliberată şi altruistă de a-i schimba dispoziția, spre binele tuturor.

- Bună, căpitane Ingersoll. îmi făceam griji pentru dumneata! Am auzit că ți s-a făcut rău de la chili-ul acela cumplit de ieri şi a trebuit să te duci la Salvarea din parc! încruntătura şovăi, dispăru, apoi se transformă în ceea ce trecea drept zâmbetul lui.

- Prietena ta mi l-a recomandat, spuse el întorcându-şi capul spre Sloan, dar nu-şi putu smulge privirea din ochii Sarei. Chiar încercă să facă o glumă despre banii pe care aceasta tocmai i-i dăduse lui Reagan.

- Nu ştiai că mituirea unui polițist este considerată un delict, în acest stat?

Chiar avea un simț al umorului atroce, îşi spuse Sloan în timp ce el adăuga, pe un ton glumeț:

- La fel, şi stânjenirea unui ofițer de poliție, în timpul serviciului.

Sara clipi des din ochi spre el şi Ingersoll roşi efectiv.

- Cum stânjenesc eu?

- Eşti o diversiune, tânără doamnă.

- Ah, serios? spuse ea plină de uimire.

În spatele lui Ingersoll, Jess deschise gura şi simulă că îşi vâră degetul pe gât. Din nefericire, Ingersoll care nu era un prost, se uită în jur şi îl surprinse în plină acțiune.

- Ce naiba e cu tine, Jessup?

Sloan îşi înghiți un chicot şi veni în ajutorul lui Jess.

- Cred că mă duc să aduc nişte cafea, interveni ea repede, ridicându-se. Căpitane, vrei o ceaşcă? Îl întrebă ea cu o voce dulce, servilă, destinată să-l dezarmeze şi să-l surprindă. Care funcționă.

- Ce? Păi ... da, o să vreau, dacă tot te-ai oferit. Cafetiera se afla pe o masă în partea cealaltă a culoarului, chiar în spatele imprimantelor.

- Două lingurițe cu zahăr, strigă el când Sloan era deja la jumătatea drumului. Telefonul lui Sloan începu să sune şi Ingersoll îl ridică, doar ca să o impresioneze pe Sara cu cât de ocupat era el tot timpul.

- Ingersoll, lătră el în receptor.

Vocea bărbătească de la celălalt capăt al firului era politicoasă dar autoritară.

- Am înțeles că acesta este numărul lui Sloan. Sunt tatăl ei.

Ingersoll se uită la ceas. Peste trei minute Sloan îşi începea cursul.

- Tocmai începe cursul de auto-apărare. Nu vă poate suna ea mai târziu?

- Aş prefera să vorbesc cu ea acum.

- Aşteptați.

Ingersoll apăsă butonul de aşteptare.

- Reynolds, ai un apel personal. Tatăl tău, strigă el. Sloan se uită peste umăr, în timp ce punea două lingurițe de zahăr în ceaşca lui.

- Nu poate fi pentru mine. Eu nu am tată ... Acest anunț se dovedi mult mai interesant decât orice altă conversație din încăpere, pentru că nivelul de zgomot coborî imediat cu câțiva decibeli.

- Toată lumea are un tată, declară Ingersoll.

- Am vrut să spun că tatăl meu şi cu mine nu avem nici o legătură. Cine sună, caută probabil pe altcineva, explică Sloan.

Ridicând din umeri, Ingersoll luă receptorul.

- Cu cine ați spus că vreți să vorbiți?

- Cu Sloan Reynolds, răspunse celălalt, iritat.

- Şi numele dumneavoastră este...?

- Carter Reynolds.

Ingersoll rămase cu gura căscată.

- Ați spus Carter Reynolds?

- Întocmai. Şi aş vrea să vorbesc cu Sloan.

Ingersoll puse telefonul în aşteptare, îşi încrucişă mâinile pe piept şi se ridică, zgâindu-se la Sloan cu un amestec de venerație, acuzație şi neîncredere.

- Întâmplător, numele tatălui tău ar putea fi Carter Reynolds?

Numele renumitului om de afaceri şi filantrop din San Francisco explodă ca o bombă în încăperea zgomotoasă, după care se aşternu o tăcere totală. Sloan se opri din drum, cu câte o ceaşcă de cafea în fiecare mână, apoi îşi reluă mersul. Chipurile familiare din încăpere se zgâiau la ea cu expresii nefamiliare de suspiciune, uimire şi fascinație. Chiar şi Sara o privea cu gura căscată. Ingersoll luă ceaşca pe care i-o întinse Sloan, dar rămase lângă biroul ei cu intenția evidentă de a trage cu urechea.

Lui Sloan nu-i păsă de prezența lui; de fapt, abia dacă o observă. Nu primise niciodată mai mult de o felicitare de la absentul ei tată şi indiferent ce motiv îl făcuse să dea de urma ei acum, dintr-o dată, nu avea importanță. Vroia să-i transmită acest lucru cât se poate de ferm, total şi impersonal. Îşi puse pe birou ceaşca de cafea, îşi îndepărtă de pe față părul, ridică receptorul şi îl duse la ureche. Degetul îi tremură doar o idee când apăsă butonul care împrăştia flaşuri albe.

- Sloan Reynolds la telefon.

Nu-i mai auzise niciodată până acum glasul; era o voce cultivată, în care se simțea o nuanță de amuzată aprobare.

- Ai o voce foarte profesională, Sloan.

Nu avea nici un drept să o aprobe; nu avea dreptul la nici o opinie în legătură cu ea şi trebui să-şi înăbuşe impulsul de a-i spune asta. Spuse, în schimb:

- E o oră nepotrivită pentru mine. O să trebuiască să mă suni altă dată.

- Când?

În mintea ei apăru fotografia lui recentă, dintr-un ziar, un bărbat bine, zvelt, cu părul cărunt, ca oțelul, jucând tenis cu prietenii într-un club din Palm Beach.

- Să zicem peste alți treizeci de ani, da?

- Nu te condamn pentru faptul că eşti nervoasă.

- Nervoasă. Tu nu mă condamni...! Este extrem de amabil din partea ta, domnule Reynolds, scuipă Sloan.

Carter îi întrerupse tirada pe un ton amabil, dar ferm.

- Haide să nu ne certăm de la prima noastră conversație. Peste două săptămâni mă poți mustra personal pentru toate lipsurile mele paternale.

Sloan îşi îndepărtă o clipă receptorul de la ureche şi se uită la el într-o confuzie plină de mustrare, apoi şi-l puse înapoi.

- Peste două săptămâni? Personal? Nu mă interesează nimic din ce ai să-mi spui!

- Ba da, te interesează, spuse el şi Sloan simți un val de furioasă admirație pentru tupeul lui evident şi pentru forța voinței lui, care păreau să o împiedice să-i închidă telefonul în nas.

- Poate c-ar fi trebuit să-ți spun toate astea într-o scrisoare, dar mi-am zis că un telefon ar rezolva mai repede totul.

- Şi ce anume intenționezi să faci?

- Eu ... Sora ta şi cu mine vrem să ni te alături la Beach, pentru câteva săptămâni, ca să ne putem cunoaşte. Acum şase luni am avut un atac de cord...

„Beach” era, în mod evident, termenul celor de acolo pentru Palm Beach, îşi spuse Sloan.

- Am citit în ziare despre boala ta, spuse Sloan străduindu-se să împace indiferența studiată, cu amintirea faptului că tot ce ştia despre tatăl ei era ceea ce citea. Geografic, Palm Beach nu era cine ştie ce departe, dar social şi economic, Palm Beach se afla într-o altă galaxie. Ca să-şi sporească prestigiul, ziarul local din Bell Harbor îşi umplea întotdeauna secțiunea mondenă duminicală cu ştiri de la vecinul său din sud şi aici vedea Sloan fotografii frecvente şi citea mențiuni despre proeminentul ei tată şi despre realizata ei soră.

- Vreau ca noi trei să ne cunoaştem înainte de a fi prea târziu.

- Nu pot să cred ce tupeu ai! explodă Sloan, furioasă şi înnebunită de înțepăturile lacrimilor provocate de convorbirea telefonică atât de încărcată emoțional. Este deja mult prea târziu. Nu am nici cea mai mică dorință să te cunosc, nu acum, după toți aceşti treizeci de ani.

- Dar pe sora ta? Chiar nu eşti curioasă să o cunoşti?

În mintea lui Sloan reveni aceeaşi fotografie de la clubul de tenis. Sora ei, Paris, fusese partenera de joc a tatălui ei. Cu părul negru dat pe spate şi cu brațul drept întins pentru un serviciu perfect, Paris nu arăta decât... perfectă.

- Nu mă interesează să o cunosc, mai mult decât a interesat-o pe ea să mă cunoască, spuse Sloan, dar simți parcă o gaură în cuvintele ei.

- Paris simte că i-a lipsit o parte importantă din viață, prin faptul că nu te-a cunoscut.

Considerând frecventele apariții în ziare ale lui Paris, viața acesteia fusese o succesiune nesfârşită de evenimente strălucitoare şi pline de satisfacții, de la trofeele de tenis şi călărie, la petrecerile luxoase pe care le găzduia pentru tatăl ei în San

Francisco şi Palm Beach. La treizeci şi unu de ani, Paris Reynolds era frumoasă, sigură pe ea şi sofisticată şi până acum nu simțise nevoia şi nu dorise prezența lui Sloan în viața ei. Această convingere îi întări lui Sloan decizia care începea să slăbească, de a evita orice contact cu ramura bogată a familiei.

- Efectiv nu mă interesează. La revedere, spuse ea cu fermitate.

- Am vorbit astăzi cu mama ta. Sper că ea o să reuşească să-ți schimbe decizia...

Sloan însă puse receptorul înapoi în furcă.

Genunchii începură să-i tremure într-o reacție întârziată, dar nu putea ceda slăbiciunii, în fața tuturor.

- Asta este, spuse ea pe un ton vesel. Şi acum plec; am de ținut un curs.

Capitolul 5

La vremea când ajunse la temporara ei sală de curs, Sloan se convinsese deja că emoțiile ei erau ferm sub control şi că se putea concentra la ceea ce avea de făcut,

Intră în încăpere, închise uşa în urma ei şi-i zâmbi larg, fix, grupului.

- Vom vorbi despre modalitățile corecte în care femeile pot reacționa în diferite potențiale situații periculoase ... anunță ea; apoi îşi dădu seama că uitase să salute sau să se prezinte.

- Apropo, numele meu este Sloan Reynolds... reîncepu ea. Iar tatăl meu tocmai m-a contactat, pentru prima oară în viața mea, continuă ea în gând.

Sloan scutură din cap ca să se descotorosească de această obsesie. Orele pe care urma să le țină aveau importanță vitală pentru femeile din încăpere, iar femeile erau, toate, importante pentru ea. Aveau nevoie de sfaturile ei; contau pe ea. Carter Reynolds nu însemna nimic pentru ea.

Sloan şi-l alungă din minte şi-şi începu prima prelegere.

- Vom începe cu unul dintre cele mai obişnuite scenarii, în care o femeie singură se găseşte brusc într-o situație periculoasă. Să presupunem că vă aflați singure pe drum, noaptea şi că aveți o pană de cauciuc. Traficul este aproape inexistent şi cele mai apropiate lumini, cel mai apropiat loc populat - se află la trei sau patru mile distanță. Ce faceți?

Câteva mâini se ridicară şi Sloan îi făcu semn unei femei atrăgătoare, de vârstă medie, care se ocupa de imobiliare.

- Aş încuia maşina, aş ridica geamurile şi aş rămâne înăuntru până la sosirea unui echipaj de poliție sau al unei maşini de la depanare sau al oricărui fel de ajutor care să-mi inspire încredere.

Acesta era exact răspunsul la care se aştepta Sloan, răspuns care era incorect.

- Perfect, spuse ea pregătindu-se să-şi ilustreze punctul de vedere. Să presupunem însă că în timp ce eşti încuiată în maşină, opreşte o maşină la marginea drumului. Din ea coboară un bărbat, se apropie de tine şi-ți oferă ajutorul. Ce faci?

- Inspiră încredere? întrebă antreprenoarea.

- Eu nu ştiu cum arată un om de încredere, contracară ferm Sloan şi nici tu nu ştii. Vreau să spun, cine putea arăta mai de încredere decât Jeffrey Dahmer sau Ted Bundy? Dar să zicem că tipul care-ți oferă ajutor nu inspiră încredere. Ce faci atunci?

- Nu aş coborî fereastra şi - şi l-aş minți, spunându-i că ajutorul e deja pe drum! termină femeia cu entuziasmul cuiva care găsise o soluție inspirată. Este răspunsul corect?

- Păi să vedem dacă este sau nu, spuse Sloan îndreptându-se spre o masă unde instalase un televizor şi un video player. Dacă omul tău este de bună Credință şi ar fi vrut sincer să te ajute, pleacă. Dar ce crezi că ar face dacă ar vrea să te jefuiască, să te violeze sau să te omoare?

- Ce-ar putea face? replică femeia. Eu sunt în maşină, cu portierele blocate şi cu geamurile ridicate.

- O să-ți arăt ce ar putea, şi ar face, spuse Sloan apăsând butonul de playback. Ecranul televizorului se aprinse, prezentând o scenă de coşmar exact ca aceea pe care o descrisese Sloan, cu o actriță în rolul unei şoferițe blocată pe autostradă. Pe ecran, opri şi o a doua maşină şi un actor cu o

înfățișare ireproșabilă coborî din ea, oferindu-se să schimbe roata. Când femeia declină politicos ajutorul, bărbatul înșfăcă brusc mânerul portierei, încercând să o deschidă. Femeia începu să strige, panicată, iar bărbatul alergă înapoi la mașina lui, dar în loc să plece, se întoarse o clipă mai târziu, cu un levier; apoi sparse geamul, deschise portiera și smulse afară din mașină femeia care se zbătea și striga și începu să dea în ea cu levierul.

Clipul scurt era atât de realist, încât elevele lui Sloan rămaseră tăcute, zguduite, după ce ea închise playerul.

- Lecția numărul unu, spuse Sloan ferm, dar zâmbind ca să împrăștie tensiunea din încăpere. Nu rămâneți într-o mașină aflată în pană. Dacă rămâneți, vă transformați singure într-o potențială victimă, oferindu-vă oricărui criminal sau nenorocit care trece pe acolo.

- După care ce ar trebui să facem? întrebă soția unui farmacist.

- Aveți câteva variante, depinde de cât de departe vă aflați de cea mai apropiată locuință sau firmă. Niciuna dintre aceste variante nu este convenabilă, dar nu sunt la fel de „neconvenabile" ca cea de a fi jefuite sau mai rău. Dacă vă aflați la o distanță de mers pe jos de o clădire locuită, chiar dacă aceasta se află la câteva mile, începeți să o porniți într-acolo. Dacă nu aveți cum să traversați prin câmp, atunci va trebui să mergeți de-a lungul autostrăzii, dar fiți gata să vă lăsați jos în spatele unui tufiș sau într-un șanț, când vedeți apropiindu-se luminile unei mașini. Dacă este prea mult de mers, sau dacă vremea este prea rea, atunci va trebui să rămâneți în mașină, dar fiți pregătite să ieșiți din ea și să vă ascundeți undeva de îndată ce vedeți apropiindu-se faruri. Dacă cineva se oprește să controleze mașina, rămâneți ascunsă.

Sloan făcu o pauză pentru ca asistența ei să asimileze totul. Apoi spuse:

- Dacă există un motiv care să vă oblige să rămâneți în mașină până dimineața, așteptați până când vedeți faruri și atunci coborâți și mergeți în ascunzătoarea dumneavoastră. De acolo puteți urmări și vedea ce face individul respectiv. Dacă încearcă să pătrundă în mașină sau o vandalizează, sau vă fură capacele de la roți, sau dacă mai este cu alți amici beți, atunci cel puțin știți că sunteți în siguranță în locul în care vă aflați.

Sloan se întoarse în spate și luă de pe masă un mic obiect negru. Zâmbind, spuse:

- Dacă totuși nu vă surâde ideea să mergeți pe jos de-a lungul autostrăzii sau prin arătură, în întuneric - și dacă nu vreți să petreceți o noapte terifiantă tot sărind din și în mașină, atunci vă recomand o alternativă. Ridicând brațul, ridică telefonul celular pe care-l luase de pe masă și zâmbetul îi pieri.

- Vă rog să vă cumpărați așa ceva, le imploră Sloan. Vă rog, spuse ea accentuând, vă puteți cumpăra unul cu mai puțin de o sută de dolari și dacă nu-l folosiți decât pentru urgențe, nu o să vă coste nici prea mult pe lună. înțeleg că pentru unele dintre voi, costul unui celular ieftin și abonamentul v-ar putea afecta bugetul de care dispuneți, dar viața nu poate fi apreciată în dolari și tocmai viața v-o riscați fără așa ceva. Dacă aveți un celular când sunteți în pană pe șosea, nu mai trebuie să vă petreceți noaptea făcând drumeție sau ascunzându-vă. Puteți suna Depanarea sau Poliția sau vă puteți suna soțul sau prietenul și să le spuneți că așteptați lângă mașină. După care tot ce aveți de făcut este să stați undeva departe de vedere, așteptând să vă sosească ajutorul.

- Ah, și încă ceva, adăugă ea în clipa în care în încăpere intră Jess. Dacă ați sunat la poliție, spuneți-le că stați undeva în apropierea mașinii, nu înăuntru. Nu ieșiți imediat de după tufiș în clipa în care am apărut.

- De ce nu? o provocă Sara, zâmbindu-i lui Jess.

- Pentru că asta o să ne sperie al naibii, răspunse Jess, sec.

Toată lumea râse, dar Sloan avea o cu totul și cu totul altă părere despre schimbul ostentativ inocent dintre Sara și Jess. Sara, care era întotdeauna drăguță cu toată lumea, dorise de fapt să-l forțeze pe Jess să se teamă de o încăpere plină cu femei. Sloan știa asta la fel de sigur cum știa că lui Jess, care nu lua niciodată în serios vreo zeflemea, sau vreo femeie, îi displăcuse sincer „gluma" Sarei. Erau amândoi cei mai atrăgători, mai plini de farmec oameni din Bell Harbor. Și nu se puteau suporta unul pe altul. Erau cei mai apropiați prieteni ai lui Sloan și animozitatea mocnită dintre ei ieșise în sfârșit la suprafață, explodând în aer liber.

Sloan își termină prelegerea amintind că următorul curs va include câteva mișcări fizice de auto-apărare și spunându-le femeilor să vină îmbrăcate corespunzător; apoi închise televizorul și scoase caseta din video player. Uitase cu desăvârșire că domnul Carter Reynolds apăruse pe șoseaua întunecată a propriului ei trecut.

Din nefericire, acest respiro dură doar până când Sara o găsi singură.

- Nu-mi vine să cred. Carter Reynolds este tatăl tău! izbucni Sara înnebunită, în clipa în care uşile grele ale primăriei se închiseră în urma lor. Nu pot crede, repetă ea gândindu-se la articolele pe care le citise despre el în „Secţiunea mondenă Palm Beach", din ziarul duminical local.

- Nici eu nu am reuşit să cred vreodată asta, spuse Sloan sec. De fapt, niciodată nu am avut vreun motiv s-o cred, adăugă ea în timp ce traversau parcarea spre maşina ei.

Sara abia dacă auzise cuvintele; gândurile ei umblau deja pe o altă potecă.

- Când eram copii, mi-ai spus că părinţii tăi au divorţat când erai încă în scutece, dar ai uitat să menţionezi că tatăl tău este... este... Carter Reynolds!, spuse ea ridicându-şi braţele, cu palmele în sus, ca şi cum s-ar fi adresat cerului. Dumnezeule, doar numele lui şi mă face să mă gândesc la iahturi şi la Rolls-Royce-uri şi la bănci şi la ... bani. Munţi şi munţi de minunaţi bani! Cum ai putut păstra faţă de mine un astfel de secret, în toţi aceşti ani?

Sloan nu avusese încă o clipă de intimitate ca să se gândească la telefonul lui, dar exuberanţa plină de venerație a Sarei îi întări şi mai mult determinarea de a rămâne neafectată de boala lui Carter Reynolds, de tardiva lui încercare de a o cunoaşte şi mai ales de banii lui.

- Nu este tatăl meu decât în sensul strict biologic, în toţi aceşti ani nu am primit nici măcar o felicitare de ziua mea sau de Crăciun sau măcar un telefon de la el.

- Dar te-a sunat astăzi, da? Ce a vrut?

- A vrut să le fac o vizită la Palm Beach, ca să ne putem cunoaşte, l-am spus că nu o să mă duc. Categoric nu, spuse Sloan, sperând să evite orice insistenţă din partea Sarei. Este prea târziu pentru el să încerce să joace rolul tatălui, spuse ea în timp ce băga cheia în broasca portierei.

Sara îi era total loială lui Sloan şi în circumstanţe obişnuite ar fi fost gata să simpatizeze cu decizia acesteia de a-şi ignora părintele care o respinsese din fragedă pruncie. Totuşi, din punctul de vedere al Sarei nu era nimic „obişnuit" în a fi fata unui bărbat care ar fi putut-o face pe Sloan moştenitoare.

- Nu cred că e bine să iei o hotărâre pripită, spuse ea gândindu-se intens la o scuză pe care i-ar fi putut-o oferi pentru ceva de nescuzat. Spuse prima jalnică posibilitate care-i veni în minte.

Nu cred că bărbaţii trebuie să fie la fel de apropiaţi de copiii lor, aşa cum sunt mamele, Eu cred că bărbaţilor le lipseşte un fel de cromozom al sentimentului de părinte, sau aşa ceva.

Sloan îi răspunse, cu degajare:

- Iartă-mă, dar nu poţi pune totala lui lipsă de interes faţă de mine pe seama unui defect genetic. Din tot ce am citit, de sora mea se ocupă cât se poate de mult. Joacă tenis împreună; schiază împreună; joacă golf împreună. Sunt o echipă şi încă una câştigătoare. Am pierdut şirul trofeelor pe care le-au obţinut de-a lungul timpului.

- Sora ta! Exact! Dumnezeule, ai şi o soră! exclamă Sara uluită. Nu-mi vine să cred... am făcut împreună prăjituri din noroi, ne-am făcut lecţiile împreună, chiar şi pojarul l-am făcut de-odată, ca să descopăr acum că nu ai doar un tată foarte cunoscut, dar ai şi o soră despre care nu mi-ai spus niciodată nimic.

- Tocmai ţi-am spus aproape tot ce ştiu despre ea, adică doar ce am citit în ziare. Tot ce ştiu în afară de asta este că o cheamă Paris şi că este cu un an mai mare ca mine. Mai mult decât atât, nici eu nu ştiu.

- Dar cum s-au întâmplat toate astea?

Sloan se uită la ceas.

- Nu am decât o oră să mănânc ceva şi să mă schimb. Sunt de serviciu până la nouă. Dacă vrei într-adevăr să vorbim despre asta, putem s-o facem acasă la mine?

Sara era aproape la fel de flexibilă pe cât era de fascinată.

- Chiar vreau să vorbim despre asta, spuse ea pornind deja spre Toyota roşie, două locuri de parcare mai încolo. Ne vedem la tine.

Capitolul 6

Casa din stuc pe care Sloan o cumpărase cu ani în urmă se afla pe colţ, vizavi de plajă, o căsuţă minusculă, cu două dormitoare, construită pe un teren îngust, în vecinătatea altor căsuţe minuscule, vechi de patruzeci de ani. Vârsta şi apropierea de ocean, combinate cu dimensiunile caselor, le făcuseră extrem de căutate de tinerii cu energie şi determinare să le renoveze, dar fără prea mulţi bani. Drept rezultat al imaginaţiei şi pasiunii acestor pentru-prima-oară-proprietari-de-

case, întregul cartier a căpătat un aer pitoresc şi eclectic, cu căsuţe din scânduri, avangardiste, coexistând într-o fericită armonie cu cele din stuc şi cărămidă, ieşite parcă din cărţile de poveşti.

Sloan îşi investise toate economiile şi tot timpul liber în casa ei, transformând-o într-o căbănuţă de carte poştală, cu jardiniere la ferestre şi cu un bordaj strălucitor, care flata cenuşiul de ardezie al stucului. Când cumpărase ea casa, întinderea de plajă de-a lungul ei aparţinea aproape în exclusivitate rezidenţilor tihnitei ei vecinătăţi. Pe vremea aceea strada era liniştită, rezidenţii se complăceau într-o tăcere discretă şi se retrăgeau la apariţia pe plajă a unui străin.

Dar explozia populaţiei din Bell Harbor a pus capăt la toate acestea, pe măsură ce familiile cu copii mici căutau o plajă liniştită, descoperind locul lui Sloan. Acum, când Sloan intră pe străduţa îngustă, la ora patru, aceasta era plină de maşini parcate bară la bară, unele chiar în dreptul indicatoarelor de parcare interzisă, altele blocând parţial aleile rezidenţilor. Nici măcar vuietul valurile pe care le ştia învolburate, nu îl mai putea auzi din cauza ţipetelor copiilor şi a muzicii aparatelor de radio ale părinţilor.

Sara se repezi la singurul loc de parcare vizibil şi Sloan îşi înghiţi un zâmbet văzând-o obligând un Ford sedan să dea înapoi, ca să-şi facă ea loc. Şoferul se lăsă păcălit.

- Chiar trebuie să faci ceva cu toate maşinile astea, decretă Sara repezindu-se spre ea, scuturându-şi praful de pe pantaloni. S-au înghesuit atât de mult încât a trebuit să mă strecor printre maşini şi m-am murdărit pe pantaloni.

- Mă consider norocoasă dacă nu-mi blochează aleea, glumi Sloan descuind uşa de la intrare, înăuntru, casa era veselă şi luminoasă, mobilată cu mobilier de ratan cu perne imprimate cu frunze de palmier şi hibiscus galben, pe un fond alb.

- Eu m-aş considera norocoasă dacă mi-ai povesti despre Carter Reynolds. De unde a ştiut unde să te sune, astăzi?

- Mi-a spus că a sunat-o pe mama.

- Deci au rămas în legătură, de-a lungul timpului?

- Nu.

- Mă întreb atunci ce-a gândit ea despre acest brusc interes al lui pentru tine?

Sloan putea paria bani grei pe previzibila reacţie a mamei sale, dar în loc să răspundă îşi întoarse capul spre robotul telefonului, unde ledul roşu scânteia frenetic şi contorul de apeluri indica trei noi mesaje în aşteptare. Înghiţindu-şi un zâmbet obosit, se duse şi apăsă butonul de playback. Vocea mamei sale izbucni exact pe tonul de tinerească încântare la care se aşteptase Sloan. „Sloan, scumpa mea, eu sunt. Mama. O să ai o surpriză minunată astăzi, dar nu vreau să ţi-o răpesc, pentru că vreau să fii la fel de surprinsă pe cât am fost şi eu. Dar îţi dau un pont: cândva, astăzi, o să primeşti un telefon de la un bărbat foarte important pentru tine. Sună-mă acasă, după-masă, înainte de a pleca la slujbă."

Al doilea mesaj fusese înregistrat la două minute după primul şi venea tot din partea lui Kimberly Reynolds. „Scumpo, eram atât de înnebunită când ţi-am lăsat primul mesaj, încât nu puteam gândi ca lumea. Nu vin acasă până diseară la nouă, pentru că avem o lichidare de stoc de la Escada şi suntem foarte ocupate la prăvălie, aşa că i-am spus Lydiei că rămân să o ajut până la închidere. Iar tu nu mă poţi suna aici, pentru că Lydia se înfurie când folosim telefonul magazinului şi ştii bine cum stă cu ulcerul ei. Nu vreau să-i mai provoc o criză. Dar nu pot suporta suspansul, aşa că te rog, lasă-mi un mesaj pe robot. Nu uita ..."

Sara părea firesc de uluită.

- Este absolut înnebunită de telefonul lui.

- Normal. De ce te surprinde asta? spuse Sloan scuturând din cap, într-o amuzată neînţelegere a tipicului optimism al mamei ei. Potrivit certificatului de naştere, Kimberly Janssen Reynolds era mama ei, dar realitatea era că Sloan o crescuse pe Kimberly şi nu invers.

- Nu ştiu. Mi-am închipuit probabil că mama ta îi poartă totuşi ranchiună.

Sloan îşi dădu ochii peste cap.

- Vorbim cumva despre mama mea, aceeaşi femeie dulce care nu poate refuza nimic cuiva de teamă să nu pară dură sau să nu le rănească sentimentele? Aceeaşi femeie care tocmai a lăsat-o pe Lydia să o fraierească să mai muncească încă şase ore, dar care nu îndrăzneşte să folosească telefonul Lydiei de teamă ca scorpia aia să nu mai facă o criză de ulcer din cauza asta? Aceeaşi femeie prost plătită, supra-muncită, care a dus în spate magazinul Lydiei de cincisprezece ani şi care aduce mai mulţi clienţi decât toţi ceilalţi angajaţi la un loc?

Sara, care o iubea pe Kimberly aproape la fel de mult ca Sloan, începu să râdă în timp ce Sloan îşi termina comica diatribă.

- Nu pot crede că îţi imaginezi cu adevărat că aceeaşi femeie care practic te-a crescut, ar putea avea un dinte împotriva lui Carter Reynolds doar pentru faptul că a ieşit din viaţa ei în urmă cu treizeci de ani, că i-a sfâşiat inima şi că nu s-a mai uitat niciodată înapoi şi nu a mai contactat-o vreodată.

Zâmbind, Sara ridică mâna.

- Ai perfectă dreptate. Probabil că am avut o clipă de nebunie dacă am putut măcar sugera un lucru ca ăsta.

Mulţumită, Sloan apăsă din nou butonul de play-back. Mesajul numărul trei era tot de la Kimberly şi fusese înregistrat doar cu cincisprezece minute înainte ca Sloan şi Sara să intre în casă.

- Scumpo, sunt mama. Sunt la un telefon cu plată, alături, în pauză. Am sunat la poliţie şi Jess mi-a spus că ai primit deja un telefon de la tatăl tău, aşa că nu îţi stric surpriza cu mesajul ăsta. M-am gândit la ce ar trebui să iei cu tine la Palm Beach. Ştiu că ţi-ai cheltuit până la ultimul cent cu casa ta, dar va trebui totuşi să-ţi cumpărăm o garderobă complet nouă. Nu-ţi face griji, scumpa mea, o să ai o mulţime de haine frumoase, când o să pleci acolo.

Sara îşi reprimă un chicot în timp ce Sloan ştergea mesajele şi reprograma robotul.

Sloan luă receptorul, formă numărul mamei ei şi îi lăsă un mesaj, aşa cum o rugase Kim.

- Bună, mamă. Sunt Sloan. Am vorbit cu Carter Reynolds dar, nu mă duc la Palm Beach. Nu am nici o dorinţă să cunosc această ramură a familiei şi i-am spus-o. Te iubesc. Pa. Cu asta, Sloan închise telefonul şi se întoarse spre Sara.

- Sunt leşinată de foame, anunţă ea ca şi cum subiectul Carter Reynolds ar fi fost deja îngropat şi uitat. Cred că o să-mi fac un sandviş cu ton. Vrei şi tu?

Tăcută, Sara o privi pe Sloan intrând în bucătărie şi începând să deschidă dulapurile. Acum când şocul descoperirii trecuse, Sara începea să se simtă pe cât de rănită pe atât de uluită că Sloan şi Kim ţinuseră departe de ea acest enorm secret. Ele erau familia ei, mai aproape de ea decât orice familie cunoscuse vreodată.

Mama Sarei fusese o alcoolică excesivă, căreia nu-i păsase sau care nu observase că fetiţa ei de patru anişori începuse să-şi petreacă cea mai mare parte a timpului alături, cu Sloan şi Kimberly Reynolds. Stând împreună cu Sloan la masa din bucătărie, din melamină albă cu picioare din oţel, Sara învăţase să deseneze cu creioane groase în cartea de colorat pe care Sloan o împărţea întotdeauna cu ea şi Kim fusese aceea care-i admira eforturile. în anul următor, când cele două fetiţe intrau la grădiniţă, ţinându-se de mână ca să-şi dea curaj, erau echipate cu rucsăcele Snoopy identice, pe care le cumpărase Kim.

La întoarcerea acasă, îşi strângeau în mânuţe, pline de mândrie, desenele cu steluţe mari, aplicate de învăţătoare. Kimberly îl lipise repede pe al lui Sloan pe uşa frigiderului, dar când fetiţele alergaseră alături să-i prezinte desenul mamei Sarei, doamna Gibbon îl aruncase pe o masă ticsită, unde aterizase pe o pată rotundă, umedă, lăsată acolo de paharul ei cu whiskey. Când Sloan încercase să-i explice despre steluţele primite de Sara, doamna Gibbon ţipase la ea să tacă, ceea ce o umilise şi o îngrozise pe Sara până la lacrimi. Dar Sloan nici nu izbucnise în lacrimi şi nici nu se arătase îngrozită. Luase în schimb desenul Sarei şi o luase şi pe Sara, de mână; şi o dusese înapoi acasă la ea. „Mama Sarei nu are un loc potrivit pentru desene", îi explicase ea lui Kimberly cu o voce joasă, tremurată dar hotărâtă, care Sarei i se păruse ciudată. Sloan scosese apoi banda adezivă şi lipise desenul alături de al ei. „Aşa că o să le păstrăm chiar aici, nu-i aşa, mami?"" decretase ea în timp ce apăsa tare cu podul palmei banda adezivă, să fie sigură că nu se va dezlipi.

Sara îşi ţinuse răsuflarea, de teamă că doamna Reynolds nu va fi dispusă să risipească un loc atât de preţios pentru desenele pe care nu le vroia mama Sarei, dar Kimberley le îmbrăţişase pe amândouă fetiţele, spunând că era o idee minunată. Amintirea i se întipărise pentru totdeauna în minte, pentru că de atunci Sara nu s-a mai simţit niciodată atât de total şi de cumplit de singură. Nu a fost ultima oară când mama Sarei i-a creat probleme şi nici ultima oară când Sloan a intervenit pentru Sara, în timp ce ea se lupta cu lacrimile şi groaza. Nu a fost pentru ultima oară când Kimberly le-a îmbrăţişat sau le-a consolat sau le-a cumpărat lucruri scumpe pentru şcoală, pe care ea nu şi le putea permite. Dar a fost pentru ultima oară când Sara s-a simţit ca un paria neajutorat într-o lume crudă, înspăimântătoare, în care toţi, în afara ei, aveau pe cineva la care să se întoarcă şi în care să aibă încredere.

În anii care au urmat, desenele lor copilăreşti au fost înlocuite de rapoartele şcolare şi de fotografii cu clasa şi de tăieturi din ziare, cu numele lor subliniate cu roşu. Cărţile de colorat şi creioanele care umpleau masa din bucătărie făcuseră loc cărţilor de algebră şi lucrărilor lor; temele lor de discuţie au trecut de la profesorii răi la băieţi, la banii care nu erau niciodată îndeajuns. Ajunse la adolescenţă, Sloan şi Sara au înţeles că efectiv Kim nu reuşea să guverneze banii şi atunci Sloan a preluat bugetul; nu era singurul rol inversat, între ele. Dar un lucru rămânea constant, adâncindu-se şi devenind tot mai puternic: Sara ştia că era un membru al familiei, apreciat, important.

Având în vedere toate astea, era de înţeles să fie zguduită acum de descoperirea că existase un enorm secret de familie care nu-i fusese niciodată împărtăşit.

Sara se aşează la masa din bucătărie şi se gândi de câte ori stătuse aici, cu Sloan şi Kimberly. De mii de ori.

Sloan se uită la prietena ei.

- Vrei un sandviş? repetă ea.

- Îmi dau seama că nu e problema mea, spuse Sara simţindu-se oarecum ca un paria, pentru prima oară de când le cunoscuse pe Sloan şi Kimberly, dar poţi măcar să-mi spui de ce ai ţinut în secret, faţă de mine, toată povestea despre tatăl tău?

Sloan se întoarse în loc, deconcertată de tonul Sarei.

- Dar nu a fost un secret atât de mare, de fapt. Când eram copii, am vorbit despre taţii noştri şi eu ţi-am spus despre al meu. Când mama mea avea optsprezece ani, a câştigat un concurs local de frumuseţe, premiul cel mare constând dintr-o excursie la Fort Lauderdale şi o săptămână în cel mai bun hotel. Carter Reynolds stătea în acelaşi hotel. Era cu şapte ani mai mare ca ea, imposibil de frumos şi de o sută de ori mai sofisticat. Mama a crezut că era dragoste la prima vedere şi că aveau să se căsătorească şi să trăiască fericiţi până la adânci bătrâneţi. Adevărul era că el nu avea nici o intenţie să se însoare cu ea sau să se mai vadă cu ea, până când a aflat că era însărcinată şi când familia lui, dezgustată, nu i-a oferit nici o altă şansă. Vreme de doi ani au locuit aproape de Coral Gables, trăind de azi pe mâine din ce putea el câştiga. între timp, mama a mai născut un copil.

- Mama credea că erau binecuvântat de fericiţi, până în ziua în care a apărut la ei mama lui, descinzând dintr-o limuzină şi oferindu-i şansa de a reveni în sânul familiei, şansă de care el s-a agăţat. în timp ce mama plângea, şocată, au început să-i explice că era o dovadă de egoism din partea ei să încerce să se agaţe de un bărbat care-şi dorea libertatea, sau să încerce să ţină amândoi copiii departe de el. Au convins-o să-i lase să o ia pe Paris cu ei, la San Francisco, în ceea ce ea credea că era doar o vizită. Apoi au convins-o să semneze un document prin care era de acord cu divorţul. Nu ştia că prin documentul tipărit cu caractere mici renunţase la toate drepturile ei asupra lui Paris. Au plecat cu limuzina, la trei ore după apariţia mamei lui. Sfârşitul poveştii.

Sara se uita la ea cu ochii în lacrimi de simpatie şi indignare pentru Kim.

- Da, mi-ai spus povestea asta cu ani în urmă, doar că eram prea tânără să înţeleg ... cruzimea gestului lor şi nefericirea provocată.

Sloan profită de cuvintele Sarei ca să-şi expună propriul punct de vedere.

- Şi acum că înţelegi, ai admite tu că eşti ruda acestui bărbat sau a familiei lui? Nu ai prefera să uiţi totul?

- Aş prefera să-l ucid pe ticălos, spuse Sara râzând.

- O reacţie sănătoasă şi o descriere onestă a individului, spuse Sloan punând pe masă două sandvişuri cu salată de ton. Cum uciderea lui nu era opţiunea mamei şi cum eu eram prea mică să o fac în locul ei şi cum vorbind despre el sau despre sora mea sau despre orice altceva legat de ziua aceea o făcea incredibil de tristă, când aveam vreo şapte sau opt ani am convins-o că ar trebui să ne prefacem că de fapt ei nici n-au existat vreodată. în fond ne aveam una pe cealaltă şi în plus, te aveam pe tine. Mi-am spus că aveam o familie formidabil de frumoasă.

- Am avut. Am avut, spuse Sara din suflet, dar nu reuşi să zâmbească. Kim chiar nu a putut face nimic să o aducă pe Paris înapoi?

Sloan scutură din cap.

- Mama a stat de vorbă cu un avocat local, care i-a spus că ar costa-o o avere să angajeze genul de avocaţi cu multă putere, de care ar fi avut nevoie ca să se lupte cu ei la tribunal şi chiar şi aşa, nu era convins de reuşită. Mama îşi spunea mereu că trăind în sânul familiei Reynolds, Paris avea o viaţă minunată, cu avantaje şi oportunităţi pe care ea i le-ar fi putut oferi.

În ciuda tonului obiectiv, Sloan se simți înecată de furie. în trecut, cele mai puternice reacții ale ei fuseseră indignarea pentru situația lui Kim şi dispreț pentru tatăl ei. Acum, când repovestea toată istoria, era o femeie adultă şi ceea ce simțea era, cu mult mai mult, furie în loc de indignare; erau empatie şi compasiune, atât de intense, încât o făceau să o doară în piept. Ceea ce simțea pentru tatăl ei - nemilosul, egoistul, crudul distrugător de inocență şi de vise - nu era doar dispreț, era scârbă, o scârbă tot mai mare pe măsură ce se gândea la impertinentul lui telefon de mai devreme. După decenii de neglijare, el chiar credea că la un simplu telefon, abandonata lui soție şi nevăzuta lui fiică vor da din pinteni să nu rateze ocazia reunirii. Nu ar fi trebuit să-l refuze rece, la telefon; ar fi trebuit să-i spună că prefera să petreacă o săptămână într-o şerpărie, decât oriunde altundeva, cu el. Ar fi trebuit să-i spună că era un ticălos.

Capitolul 7

Potrivit spuselor vecinei doamnei Rivera, care văzuse fum strecurându-se pe sub uşa din față şi sunase la 911, focul fusese observat în jurul orei nouă treizeci. In şase minute pompierii sosiseră la fața locului, dar era deja prea târziu ca să mai salveze casa dărăpănată, din lemn.

Sloan se afla în drum spre casă, cu gândul să se schimbe şi să plece pe jos, traversând plaja, până la locul unde avea loc petrecerea de burlac a lui Pete, când auzi prin stație apelul şi decise să se ducă să-şi ofere ajutorul. Când ajunse acolo, strada era deja înțesată cu maşini de pompieri, ambulanțe şi echipaje de poliție, cu luminile lor de urgență tăind noaptea ca nişte trasoare. În depărtare şuierau sirenele şi furtunurile pompierilor erau întinse pe stradă, peste peluze. Polițiştii făceau cordon în zona imediată, încercând să țină cât mai departe mulțimea curioasă.

Sloan terminase tocmai de luat declarații de la câțiva vecini, când apăru dintr-o dată doamna Rivera. Femeia greoaie, mai în vârstă, îşi făcea loc printre polițişti şi privitori ca un fundaş înnebunit îndreptându-se spre minge, trecu împiedicându-se peste un furtun şi ateriză în brațele lui Sloan, aproape aruncând-o la pământ.

- Casa mea! plângea ea luptându-se să-şi elibereze încheietura mâinii din strânsoarea lui Sloan.

- Nu poți merge acolo. Este periculos şi n-ai face decât să stai în drumul oamenilor care încearcă să ți-o salveze, îi spuse Sloan.

În loc să se calmeze, doamna Rivera deveni isterică.

- Câinele meu ...! Daisy a mea e înăuntru! urlă ea luptând să se elibereze.

Sloan îşi petrecu brațul peste umerii femeii, încercând să o țină şi să o consoleze în acelaşi timp.

- Daisy nu este cumva o cățeluşă micuță, cafeniu cu alb?

- Da. E micuță. Cafeniu cu alb.

- Cred că am văzut-o acum câteva minute. Cred că e în siguranță. Strigați-o. O s-o căutăm împreună.

- Daisy! Daisy! Daisy... Unde eşti?! strigă plângând doamna Rivera, întorcându-se în cerc.

Sloan cercetă strada, căutând posibile locuri unde s-ar fi putut ascunde un animal mic, terifiat, când un căpşor alb-cafeniu, plin de funingine şi praf, apăru de sub o maşină de poliție fără însemne.

- Uite-o, spuse Sloan.

- Daisy! strigă doamna Rivera repezindu-se şi aplecându-se să ia în brațe animalul îngrozit.

După care Sloan nu mai avu altceva de făcut decât să rămână alături de femeia rămasă fără casă şi să-i ofere consolarea companiei, în timp ce priveau flăcările sălbatice devorând acoperişul, prelingându-se spre veranda din față.

- O vecină mi-a spus că ai o fată care locuieşte prin apropiere, spuse Sloan cu blândețe.

Doamna Rivera încuviință din cap, cu privirea spre casa ei care se prăbuşea.

- O să chem o maşină, prin radio, să o aducă aici, se oferi Sloan.

La vremea când Sloan ajunse acasă, era deja atât de târziu, încât nu-şi mai putea acorda timp pentru un duş şi un spălat pe cap. Parcă maşina pe aleea ei, îşi înşfăcă geanta şi o luă în grabă de-a lungul străzii, unde trebui să se strecoare printre două maşini parcate de-a lungul. în timp ce se strecura printre cele două bare de protecție, îşi spuse că a văzut pe cineva pe locul şoferului, într-o altă maşină, parcată mai departe; apoi umbra dispăru, ca şi cum persoana respectivă s-ar fi lăsat în jos, în afara razei vizuale.

Sloan îşi reţinu pornirea de a cerceta şi îşi continuă drumul iute de-a lungul străzii. Era grăbită. Poate că persoana din maşină, dacă era o persoană, scăpase ceva pe jos şi se aplecase să ridice obiectul. Poate că decisese să tragă un pui de somn. Dar cel mai probabil, văzuse doar o umbră pe parbrizul ecranat de frunzele palmierilor care se unduiau în dreptul unei lămpi stradale.

Totuşi, cu coada ochiului continuă să urmărească maşina, un Ford, în timp ce se îndrepta spre şirul lung de tonete întinse de-a lungul drumului. Când dădu colţul după o tonetă cu îngheţată, văzu aprinzându-se luminile din interiorul Fordului şi un bărbat înalt ieşind din maşină. Omul începu să se îndrepte agale spre plajă, deplasându-se într-un unghi care îl ţinea la sud de şirul de tonete şi de-a lungul dunelor de nisip.

Sloan nu-şi mai putu stăpâni sentimentul de nelinişte şi încremeni pe loc, folosindu-se de latura construcţiei ca să se ascundă vederii. în partea de nord a tonetelor cu gustări se întindea o porţiune de trei mile de plajă cu nisip, dotată cu chioşcuri circulare, folosite de ştrandişti pentru picnicuri şi grătare. Aceasta era zona bună pentru plajă, înot şi petreceri şi acolo avea loc şi petrecerea lui Pete Bensinger.

În partea sudică a tonetelor, spre care se îndrepta străinul, nu se afla nimic altceva în afara dunelor acoperite cu vegetaţie groasă, dune care ofereau puţin, într-o noapte întunecată, cu excepţia intimităţii, pentru cupluri şi pentru oamenii care sperau să se angajeze în acţiuni mai puţin inocente.

Sloan ştia că telefonul tatălui ei îi dăduse o stare de agitaţie şi nervozitate, dar cu bărbatul acela coborât din maşină era ceva care o făcea în mod clar să se simtă neliniştită, profesional vorbind. în primul rând, îi părea vag cunoscut; în al doilea rând, nu era îmbrăcat pentru o plimbare târzie pe plajă, dar mai ales, în acţiunile lui era ceva tainic, atât în timp ce se afla în maşină cât şi acum, afară din ea. Printre dune avuseseră loc acţiuni necurate, trafic de droguri, chiar şi o crimă, acum câţiva ani.

Sloan se întoarse înapoi la colţul tonetei de îngheţată, apoi începu să-şi refacă drumul lipită de spatele tonetelor, ca să poată ieşi în capătul sudic al şirului de clădiri. De acolo, va reuşi fie să-l pândească, fie să o ia pe urmele lui.

Înjurând în barbă nisipul care-i umplea pantofii, bărbatul stătea în aşteptare în dreptul dunelor, pândindu-şi prada să apară pe plajă, de după tonete. Fusese atât de nebănuitoare, atât de uşor de urmărit, atât de previzibilă, încât faptul că nu apăru acum de după tonete, aşa cum se aşteptase el, nu îl alarmă. Era grăbită şi cum nu mai apărea pe plajă, presupuse că uitase ceva acasă şi se întorsese din drum.

Decât să se întoarcă după ea, adunând mai mult nisip în pantofi, se dădu câţiva paşi înapoi şi se ghemui între dune. Ascuns de nisip şi de vegetaţie, îşi luă o bomboană mentolată din buzunar şi-i aşteptă reapariţia în raza lui vizuală.

Îndepărtând învelitoarea argintie de pe bomboană, se aplecă în faţă, aşteptând să o întrezărească în timp ce ea traversa din nou strada spre casă. Luna era ascunsă după nori, dar felinarul era suficient de aproape de snack bar şi el reuşi să o vadă când ea reapăru brusc din spatele capătului sudic al clădirilor ca să dispară aproape instantaneu în dunele acoperite cu vegetaţie înaltă.

Manevra ei neaşteptată îl şocă, adăugând savoare şi emoţie la ceea ce fusese până acum o urmărire cât se poate de atentă, dar necesară, vreme de patru zile. Ea punea ceva la cale. Ceva special.

Se ridică prudent, întinzându-şi gâtul, cu simţurile în alertă la orice sunet, la orice umbră, dar ea părea să fi dispărut. Înjurând în barbă, se întoarse să urce colina din spatele lui. De la înălţime va reuşi să o depisteze .

- Stai unde eşti...

Vocea ei îl surprinse atât de tare încât scăpă din mâini iarba înaltă de care se ţinea şi alunecă la pământ. Pierzându-şi echilibrul şi incapabil să se ridice în picioare în nisipul moale, se întoarse în loc, se împletici şi se întinse spre ea. Ea stătea doar puţin mai departe de atingerea lui, cu picioarele bine înfipte, uşor depărtate, cu braţele întinse şi cu un Glock de nouă milimetri în mâini.

- Pune-ţi mâinile la spate, acolo unde le pot vedea, îi ordonă ea.

O clipă fu tentat să se supună. Era clar că-i văzuse pistolul când i se desfăcuse jacheta, dar acum o să vrea să-l dezarmeze, ceea ce nu coincidea cu intenţia lui. Zâmbi încetişor, deliberat, în timp ce-şi ducea mâinile la spate.

- Un pistol cam mare pentru o fată ca tine.

- Prinde-ţi mâinile şi rostogoleşte-te pe spate.

Zâmbetul lui se lărgi, cunoscător.

- Cum, fără cătuşe?

Sloan nu avea cătuşe; nici măcar un şiret nu avea, să-i lege mâinile. Ceea ce avea ea, era un bărbat înarmat, pe o plajă populată, care era suficient de stăpân pe el, sau de ciudat, ca să o întârâte şi să-i zâmbească, un potenţial psihopat care însă nu manifesta nici o reacţie firească în acest sens.

- Fă ce ţi-am spus, îl preveni Sloan ridicând o idee mai mult arma, să-l convingă. Rostogoleşte-te pe spate, peste mâini.

Un alt zâmbet bizar traversă faţa bărbatului, în timp ce cântărea instrucţiunile primite.

- Nu e un plan bun. Când o să te întinzi să-mi iei arma, eu nu trebuie decât să mă ridic puţin, să te apuc de încheietură şi să te împuşc cu propria ta armă. Ai văzut vreodată cât rău poate face unui trup un nouă milimetri?

Tipul părea destul de nebun ca să ucidă pe oricine îi apărea în cale pe plajă şi ultimul lucru pe care şi-l dorea Sloan era să-i dea ocazia să încerce să o dezarmeze. încordată dar calmă, îndreptă pistolul spre un punct dintre ochii lui.

- Nu mă face să-l folosesc, îl preveni ea.

Ochii străinului se micşorară când observă schimbarea subtilă a ţintei ei; apoi se rostogoli uşor pe spate, peste mâini.

- Am la mine douăzeci şi cinci de mii de dolari, spuse el schimbând tactica, la-i şi dă-mi drumul. Nimeni nu va fi rănit; nimeni nu va afla.

Sloan îl ignoră. Dându-se înapoi, îndreptă pistolul în sus, spre apă şi trase trei runde, în succesiune rapidă; apoi aţinti din nou pistolul asupra lui. împuşcăturile răsunară în întuneric ca nişte tunuri într-un canion şi undeva de-a lungul ţărmului, cineva strigă, alarmat.

- De ce naibii ai făcut asta?, întrebă el.

- Tocmai am cerut întăriri. Se află cu toţii chiar aici, pe plajă. Într-un minut sunt aici.

Atitudinea lui se schimbă brusc, sub ochii ei.

- În cazul acesta este timpul să facem prezentările, izbucni el întorcându-se repede, preocupat. Sunt agentul special Paul Richardson, FBI, iar tu eşti pe cale să-mi arunci în aer acoperirea, detectiv Reynolds.

În afară de faptul că o ştia pe nume şi că personalitatea lui suferise tocmai o radicală schimbare, Sloan nu avea vreun alt motiv să creadă că individul era altceva decât păruse să fie cu câteva clipe în urmă. Şi totuşi...

- Să-ţi văd legitimaţia.

- Este în buzunarul hainei.

- Ridică-te încetişor, scoate-o cu mâna stângă şi aruncă-mi-o aici, îi ordonă ea urmărindu-i mişcările cu pistolul.

Un etui plat, din piele, ateriză la picioarele ei. Ţinând în continuare pistolul îndreptat spre el, Sloan se aplecă şi îl ridică, deschizându-l. Pe o parte se afla poza lui şi pe cealaltă, acreditările.

- Eşti mulţumită? o întrebă el, începând deja să se ridice în picioare.

Sloan nu era mulţumită; era furioasă. Îşi lăsă braţul să-i cadă şi începu să tremure din tot corpul, ca o reacţie întârziată la extrema tensiune la care o supusese el.

- Asta a fost ideea ta despre amuzament, sau ai poate o altă scuză pentru faptul că m-ai speriat de moarte? îl întrebă ea.

El scutură din umeri, în timp ce îndepărta nisipul de pe crăcii pantalonilor.

- Am avut ocazia să aflu cum reacţionezi la stres şi am decis să profit de asta.

În timp ce îl urmărea, Sloan îşi dădu brusc seama de ce i se părea cunoscut şi că nu îi spusese întregul adevăr.

- Ieri ai fost în parc şi astăzi, în parcarea de la primărie. Mă urmăreşti de câteva zile.

În loc să-i răspundă, îşi trase în sus fermoarul jachetei, suficient ca să-i ascundă tocul din piele maronie de sub braţ; apoi, în sfârşit, îi acordă toată atenţia.

- Ai dreptate. Te urmăresc de câteva zile.

- Dar de ce? De ce este interesat FBI-ul de persoana mea?

- Nu ne interesează persoana ta. Ne interesează Carter Reynolds.

- Ce?! întrebă ea uluită.

- Ne interesează tatăl tău.

Sloan se uită la el, mută şi deconcertată. Tatăl ei încetase de multă vreme să existe pentru ea. Carter Reynolds nu era decât un nume pe care nimeni nu-l menţiona în prezenţa ei. Şi totuşi, în

ultimele douăsprezece ore acest bărbat, acest nume părea să se ridice din cenuşa trecutului ei şi să se lipească de ea ca funinginea.

- Nu ştiu ce credeţi voi că a făcut, dar indiferent ce anume, eu nu sunt implicată. N-am avut absolut nimic de a face cu el, toată viaţa mea.

- Ştim toate astea. Aruncă o privire spre linia ţărmului, unde trei bărbaţi alergau în direcţia lor, unul dintre ei cu o lanternă care sălta în toate direcţiile, ca un far care o luase razna.

- Se pare că întăririle tale sunt pe drum, spuse Richardson luând-o de umăr şi împingând-o înainte. Să mergem în întâmpinarea lor.

Sloan se mişca mecanic, dar îşi simţea picioarele ca lemnul şi creierul ca rumeguşul.

Agentul o instrui.

- Poartă-te firesc. Prezintă-mă. Dacă întreabă cineva, ne-am cunoscut la Fort Lauderdale, acum două luni, când ai participat la seminarule poliţiei şi m-ai invitat la Bell Harbor, pentru sfârşitul de săptămână. Haide, zâmbeşte şi fă-le cu mâna.

Sloan încuviinţă din cap şi ascultă, dar nu se putea gândi la nimic altceva decât că FBI-ul îl investiga pe Carter Reynolds ...şi că o filase pe ea ...şi că doar acum câteva clipe, acest agent FBI încercase să vadă dacă se lăsa mituită!

Primul se apropie Jess, cu mult înaintea celorlalţi, cu respiraţia netulburată de goană.

- Am crezut că am auzit trăgându-se din direcţia asta, spuse el privind dunele. Nu ai auzit?

Sloan făcu un efort curajos să pară amuzată în timp ce-şi mintea un prieten de nădejde care tocmai alergase să o salveze.

- Au fost focuri de artificii, Jess. Le-au lansat doi adolescenţi, printre dune, după care au tuns-o.

- Au sunat ca nişte focuri de armă, insistă Jess punându-şi mâinile în şolduri şi uitându-se peste umărul ei.

Peste câteva clipe, se opriră greoi lângă ei Ted Burnby şi Leo Regan.

- Am crezut că am auzit focuri de armă, gâfâi Ted, dar Leo Regan era încă incapabil să vorbească. Douăzeci de kilograme în plus şi totala lipsă de antrenament îl făcură să se lase la pământ, prinzându-şi genunchii între braţe şi încercând să-şi recapete suflul.

- Doi adolescenţi au lansat artificii, minţi Sloan din nou, simţindu-se tot mai nefericită.

Leo şi Ted acceptară variantă mult mai uşor decât Jess, dar Jess era mai inteligent şi mult mai experimentat cu strada, un poliţist de oraş mare care se retrăsese într-o comunitate mai puţin violentă, dar ale cărui instincte erau în continuare ascuţite. După alte câteva momente, Jess renunţă în sfârşit să mai cerceteze încruntat dunele şi se încruntă în schimb la ea.

- Petrecerea lui Pete este aproape pe sfârşite, spuse el brusc. Tocmai ne întrebam de ce n-ai apărut.

Date fiind circumstanţele, nu exista decât un singur răspuns posibil.

- Mă îndreptam tocmai într-acolo.

Jess îşi coborî mâinile din şolduri, abordând o atitudine ceva mai puţin agresivă, în timp ce-i studia companionul.

- El cine este?

Spre uşurarea lui Sloan, agentul FBI decise să se prezinte singur.

- Paul Richardson, spuse el întinzându-se să dea mâna cu Jess, apoi cu Ted şi cu Leo. Sunt un prieten al lui Sloan, din Ford Lauderdale, spuse el plin de o pozitivă cordialitate masculină.

- Dacă ai de gând să mai apuci ceva de mâncare la petrecerea lui Pete, ai face bine să te grăbeşti, îl preveni Leo pe agent, cu gândul numai la mâncare. Nachos au dispărut deja, dar cârnăciorii cu chili sunt buni.

- Am avut o zi lungă, răspunse cu regret agentul Richardson; apoi se uită la Sloan şi spuse degajat:

- Sloan, tu poţi merge fără mine la petrecere.

Sloan intră în panică. Intenţiona să dispară fără să mai răspundă la alte întrebări! îl demascase, iar el avea acum să dispară pur şi simplu din Bell Harbor, lăsând-o în agonia incertitudinii, fără posibilitatea de a afla de ce anume o urmărea FBI-ul. Era atât de disperată să-l oprească, încât efectiv se agăţă de el.

- Ah, dar vreau să-l cunoşti pe Pete. Nu stăm mai mult de câteva minute, insistă ea.

- Zău că n-o să fiu prea amuzant în seara asta.

- Câtuşi de puţin, spuse Sloan dintr-un foc.

Ochii lui se micşorară.

- Eu nu am aceeaşi impresie.

- Efectiv nu poţi să nu fii amuzant. Eşti o persoană atât de interesantă.

- O să te dezamăgesc.

- Ba nu, insistă ea şi din disperare, Sloan recurse la şantaj şi le spuse prietenilor ei:

- Să vă explic cât de realmente de interesant este...

- Nu-i plictisi cu fleacuri, Sloan. Haide să mergem să-l cunosc pe prietenul tău şi să mâncăm ceva, o întrerupse el cu un zâmbet plin de înţeles.

Leo se lumină la pomenirea mâncării.

- Ei, Paul, îţi place anşoa?

- O ador, spuse Richardson entuziast, dar Sloan avu impresia că strânsese din dinţi.

- Atunci ai noroc, pentru că pizza e cu anşoa, drept care a rămas un munte. N-am mai cunoscut pe cineva căruia să-i placă anşoa, în afară de Pete şi acum de tine.

De-a lungul discuţiei, Jess îl studiase insistent pe agentul FBI; apoi păru să-şi piardă interesul şi răbdarea.

- Dacă nu ne întoarcem la petrecere, o să vină petrecerea să ne caute.

- Să mergem, spuse afabil agentul Richardson; apoi o ului pe Sloan petrecându-şi un braţ pe după umerii ei, într-un gest care păru firesc posesiv, afectuos. Doar că în strângerea puternică, de atenţionare, nu era nimic afectuos.

Jess, Leo şi Ted îşi potriviră paşii cu ai lor şi cei patru bărbaţi trecură repede la o discuţie despre sport. în curând, relativa izolare a dunelor începu să facă loc unei întinderi de plajă puternic luminată, unde radiourile portabile concurau cu zgomotul valurilor şi cearşafuri de plajă pătau nisipul ca nişte pansamente colorate, ocupate mai ales de cupluri tinere înclinate spre romantism.

Capitolul 8

Chioşcul unde avea loc petrecerea lui Pete se afla în apropierea unui grătar şi mirosul de aprinzătoare de cărbuni şi de crenvurşti răsfierţi îi revoltă lui Sloan stomacul nervos. Pete şi logodnica lui, împreună cu restul invitaţilor stăteau la câţiva metri distanţă, ascultându-l pe Jim Finkle cântând un superb cântec flamenco, la chitara cu care venise.

- Ar fi trebuit să se facă muzicant profesionist, nu poliţist, spuse Jess, alăturându-se auditoriului lui Jim.

Leo rămase totuşi o clipă în urmă.

- Mănâncă ceva, îl sfătui el pe Richardson făcând un gest larg spre o masă din lemn acoperită cu cutii deschise de pizza, cu boluri largi cu resturi care prinseseră crustă, de sos cu brânză, chili şi salată de cartofi şi un platou cu crenvurşti reci şi chifle.

- Băuturile sunt acolo, în răcitor. Serveşte-te, mai spuse Leo înainte de a se duce şi el să-l asculte pe Jim.

- Mulţumesc, aşa o să fac, spuse agentul Richardson şi cu mâna în continuare pe umărul lui Sloan, o forţă să rămână lângă el până când ajunseră la masă. Sloan ştia că la început fusese mânios, dar pe drum părea să se fi relaxat cu adevărat, glumind cu Leo despre bărbaţii cărora le plăcea să gătească şi râzând chiar la o remarcă a ei. De vreme ce nu-i divulgase adevărata identitate, Sloan presupuse că sentimentele lui faţă de ea deveniseră mai caritabile.

- Un singur cuvânt dacă o să spui în seara asta, care să mă deconspire, o să te acuz de obstrucţionarea justiţiei.

Furia lui nedomolită o luă pe nepregătite şi Sloan rămase cu gura căscată, în timp ce lua automat farfuria întinsă de el. Zâmbind în continuare, el îi întinse un şervel, îşi luă şi lui unul şi se răsti la ea.

- Ai priceput?

După ameninţarea care, Sloan ştia asta, nu era doar o vorbă aruncată în vânt, Richardson îşi puse în farfurie mâncare din fiecare bol şi luă un crenvurşti rece, dar Sloan observă că nu se atinsese de pizza, nici când chitara se opri şi Leo, împreună cu restul grupului, se apropie de masă. în mod clar, devotamentul agentului Richardson faţă de ţară şi datorie înceta când era vorba de anşoa.

Arborând tonul calm, rezonabil, la care recurgea întotdeauna ca să neutralizeze situaţiile emoţionale, Sloan îi explică:

- De fapt nu aveam de gând să le spun nimic despre tine, dar am dreptul la o explicație şi nu te puteam lăsa să dispari fără să-mi fi dat una.

- Ar fi trebuit să aştepți până mâine.

Sloan înmuie un cip taco într-o salsa şi şi-l puse pe farfurie, decisă să pară la fel de nonşalantă ca şi el.

- Serios? Şi anume cum te-aş fi găsit eu mâine?

- Tu n-ai fi putut. Dar te-aş fi găsit eu.

- Cu ce? Cu binoclul? sări ea cu ironie amară.

Replica ei păru aproape că îl amuză, dar omul ăsta era un adevărat cameleon, aşa încât nu putea fi sigură.

- Înțeleg.

- Hei, Sloan, unde ai fost?, o întrebă Pete. Cu brațul bine petrecut peste umerii logodnicei lui şi cu o bere în mână, Pete îşi croi drum spre ei, urmat de Jess. Mary Beth era blondă şi zveltă, o fată drăguță, timidă şi rafinată, care reuşea să pară la fel de fericită ca şi Pete, fără să scoată un cuvânt.

- Scumpo, arată-le medalionul pe care ți l-am dăruit ca un memento al săptămânii noastre dinaintea nunții, îi spuse Pete, imediat ce Sloan termină să îi prezinte „prietenului" ei Paul Richardson. Este din aur plin, de paisprezece carate, adăugă Pete mândru.

Mary Beth ridică medalionul greu, în formă de inimă, de la gâtul ei, ca să poată fi admirat cum trebuie.

- Este superb, şopti Sloan încercând să se concentreze asupra a tot ce se petrecea în jurul ei, atentă la orice ar fi putut considera Richardson ca punându-i cazul în „pericol".

Agentul Richardson se aplecă în față să studieze medalionul, ca şi cum n-ar fi avut nimic altceva în minte acum decât să socializeze cu prietenii lui Sloan.

- Este cât se poate de frumos, spuse el.

Bătând recordul personal privind lungimea conversației ei cu un străin, Mary Beth îi mărturisi:

- Luna trecută, Pete mi-a dăruit un ceas din aur ca un memento al lunii dinaintea căsătoriei noastre.

- Înseamnă că este absolut nebun după tine, remarcă Richardson.

- Este obsedat, îl corectă Jess cu un surâs, dar Sloan abia dacă-l auzi. Atenția ei se întorsese asupra unei neaşteptate şi imediate amenințări pentru mascarada agentului Richardson. De grupul lor se apropia Sara, însoțită de prietenul ei, ori Sara nu uita niciodată un chip masculin atrăgător. Mai devreme, Sara declarase că nu intenționa să stea prea mult la petrecerea lui Pete, dar iat-o totuşi aici. Agentul Richardson păru să observe deruta lui Sloan şi îi urmă privirea.

- Iat-o pe prietena mea Sara, îl preveni Sloan, cât mai firesc cu putință.

- împreună cu actualul ei „bărbatul-săptămânii", spuse Jess sarcastic, mai luând o gură de bere. Ăsta conduce un BMV de optzeci de mii de dolari. Albastru. Îl cheamă Jonathan.

În clipa aceea Sloan avea probleme mai mari decât ciondăneala absurdă dintre cei doi cei mai buni prieteni ai ei. Le ieşi în întâmpinare de îndată ce cuplul se apropie de ei.

- Sara, bună! spuse ea vorbind repede, sperând să evite un posibil dezastru. Bună, Jonathan, sunt Sloan, iar el este un prieten al meu, Paul Richardson, din Fort Lauderdale. În timp ce bărbații îşi dădeau mâna, Sloan încerca fără succes să o distragă pe Sara să-l studieze pe agentul FBI. Ați auzit artificiile, puțin mai devreme? Toată lumea a crezut că au fost focuri de armă.

- Nu, spuse Sara studiindu-l pe Richardson; apoi chipul i se lumină şi expresia intrigată îi dispăru de pe față. Te ştiu. Ai fost în parc, ieri!

- Da, am fost.

- Te-am văzut acolo. De fapt te-am arătat lui Sloan ...

Auzind informația, Jess Jessup îşi coborî halba, studiindu-l intens pe Richardson şi Sloan interveni repede.

- Din păcate, când mi l-ai arătat tu, Paul stătea cu spatele la mine, spuse ea râzând. Mă căuta prin parc, l-am ratat aşa că nu ne-am întâlnit decât puțin mai devreme.

Sara căscă gura la ea.

- Adică ştiai că o să vină aici?

- Fireşte că nu, spuse Sloan improvizând frenetic. Când l-am invitat să vină aici, Paul nu credea că o să reuşească să-şi facă timp liber iar eu nu credeam să o să vină. Pe ultima sută de metri însă, a reuşit să se rupă pentru o parte din weekend şi a vrut să-mi facă o surpriză.

Interesul Sarei viră de la logistica firavă a incipientei poveşti de dragoste a lui Sloan, la perspectivele financiare ale potențialului prieten al acesteia.

- Să se rupă de la ce? întrebă ea.

Spre uşurarea lui Sloan, agentul FBI se decise în sfârşit să o scoată din situația imposibilă în care se afla şi contribui cu o explicație.

- Lucrez în asigurări, spuse el politicos.

- Serios?! exclamă Sara cu un entuziasm pe care Sloan ştia că de fapt nu-l simțea. Sara îşi dorea un soț bogat şi era decisă ca şi Sloan să aibă parte de aşa ceva. Asigurările sunt un domeniu atât de interesant. Te ocupi de asigurări comerciale, rezidențiale sau individuale?

- Ne ocupăm de majoritatea domeniilor. Te interesează cumva încă o asigurare? se interesă el repede, părând gata să se lanseze pe panta ofertelor. Era o tactică diversionistă magistrală, pentru că absolut nimeni nu ar fi vrut să se afle la o petrecere unde cineva încerca să le vândă o asigurare, iar el ştia precis asta. în alte circumstanțe, Sloan ar fi fost impresionată şi s-ar fi amuzat.

- Nu, nu vreau aşa ceva, spuse Sara panicată de perspectivă.

Spre enorma uşurare a lui Sloan, Richardson decise să o smulgă din acest coşmar.

- Sloan a fost atât de ocupată în week-endul acesta încât n-am reuşit încă să petrecem puțin timp împreună, iar eu trebuie să plec mâine, se adresă el micului grup din jurul lor; apoi se uită la ea ca şi cum ar fi fost cel puțin prieteni foarte apropiați. Sloan, ce-ai zice să-mi faci o cafea înainte de a mă duce înapoi la hotel?

- Bună idee, reuşi ea să spună şi fluturând mâna spre prietenii ei, se întoarse şi se îndepărtă împreună cu el.

Sara îi privi un moment nesfârşit; apoi îi spuse prietenului ei:

- Jonathan, mi-am lăsat puloverul pe aici pe undeva. Cred că este pe pătura lui Jim. Te superi dacă te rog să mi-l aduci? Jonathan dădu din cap şi se îndepărtă.

Jess îl studie pe celălalt bărbat cu o strâmbătură cinică a buzelor; apoi mai bău o gură de bere şi o întrebă sardonic pe Sara:

- Sara, spune-mi te rog, de ce toți bărbații cu care ieşi tu au nume compuse din trei silabe?

- De ce toate femeile cu care ieşi tu au un IQ din două cifre? contracară Sara, dar forța ei verbală slăbise, pentru că era preocupată de Sloan şi de Paul Richardson. Stând lângă Jess, urmări cu privirea cuplul care traversa plaja, spre stradă.

- Este un bărbat foarte atrăgător, remarcă ea gândind cu glas tare.

Jess ridică din umeri.

- Mie nu-mi spune nimic.

- Asta pentru că nu arată ca o dansatoare topless.

- Nu am încredere în el, decise Jess ignorând remarca ei despre dansatoarea topless.

- Nici măcar nu-l cunoşti.

- Nici Sloan.

- Ba da, ea îl ştie, pentru că altfel nu l-ar fi invitat aici, îl contrazise Sara loială, deşi în realitate era îndoită, pentru că Sloan nu pomenise nimic despre el, niciodată.

- Mă mir că nu eşti deja în drum spre biroul tău, să începi nişte investigații serioase în legătură cu el, spuse Jess sarcastic.

- M-am gândit să aştept până mâine, ripostă Sara refuzând să-i dea satisfacția că ar putea-o scoate din sărite.

- Eşti o mică scorpie mercenară.

Niciodată până atunci, în lunga lor istorie de rivalitate, Jess Jessup nu mai trecuse linia dintre sarcasm şi atac la persoană. Sara simți lacrimi în ochi, ceea ce o enervă şi mai mult.

- Tu chiar nu suporți să fii respins, nu-i aşa? contraatacă ea.

- Nu poți respinge ceva ce nu ți-a fost oferit. Şi pentru că tot suntem atât de direcți, continuă el neîndurător, îmi poți explica de ce oare Sloan Reynolds şi-ar dori ca cea mai bună prietenă o cochetă mercantilă, superficială, ca tine?

Sara simți ca şi cum i-ar fi dat un pumn în stomac. Niciodată în viața ei nu s-a confruntat cu un dispreț atât de virulent din partea vreunei ființe umane, cu excepția mamei ei, iar amintirile copilăriei o inundară, paralizând-o. El aştepta o ripostă pe care însă ea era incapabilă să i-o ofere. Dintr-un motiv neştiut, ea şi Jess se displăcuseră reciproc de la prima vedere dar ea nu înțelesese, nu-şi închipuise că el efectiv o disprețuia. Se holba la el, cu ochii strălucitori de lacrimi; apoi îşi coborî privirea şi înghiți, încercând să-şi forțeze cuvintele să iasă.

- Îmi pare rău, reuşi să spună şi se întoarse să plece.

- Îți pare rău? repetă el. Pentru ce?

- Pentru toate lucrurile pe care trebuie să le fi făcut eu ca tu să mă disprețuieşti.

Se apropie Jonathan cu puloverul pe care i-l petrecu peste umeri şi se îndepărtară împreună.

- Aş vrea să plec acasă, acum. Sunt cam obosită, îi spuse ea lui Jonathan.

Jess o privi îndepărtându-se.

- La naiba, spuse el cu furie; apoi strivi în mână paharul de bere şi-l aruncă în container.

Capitolul 9

Sloan salută din cap un vecin care-şi plimba câinele pe plajă şi-i zâmbi unui cuplu care stătea de vorbă cu prietenii, în fața curții lor, dar în secunda în care intră în casă, renunță la mascaradă.

- De ce mă aflu sub supravegherea FBI-ului? întrebă ea.

- Ce-ar fi să-ți explic totul la o cafea?

- Da, desigur, răspunse Sloan contrariată, după o pauză şi îl conduse în bucătărie. Dacă era dispus să stea destul pentru o cafea, însemna că avea de gând să îi dea explicații sincere şi nu să o repeadă scurt, aşa cum se temuse ea.

Se duse la chiuvetă şi umplu cafetiera cu apă. în timp ce punea cafea în compartimentul respectiv, se uită la el peste umăr, privindu-l scoțându-şi haina de in şi aşezând-o pe speteaza scaunului. Avea în jur de patruzeci de ani, era înalt şi cu o constituție atletică, cu părul negru tuns scurt, cu ochi negri şi cu un maxiliar pătrat. îmbrăcat cu o bluză polo, pantaloni sport şi pantofi din pânză, putea uşor trece drept un om de afaceri atrăgător, distins, îmbrăcat sport, doar că sub braț avea un toc din piele maro, din care ieşea un Sig-Sauer semiautomat,de nouă milimetri. Cum părea că se destinsese puțin, Sloan îl invită să înceapă, păstrând un ton foarte politicos şi chiar zâmbindu-i uşor.

- Ascult.

Trăgând un scaun şi aşezându-se la masă, Richardson începu:

- În urmă cu două săptămâni am descoperit că tatăl tău intenționa să ia legătura cu tine. Ştim că îşi programase să te sune astăzi. Ce ți-a spus?

Sloan puse cafetiera în priză, se întoarse şi se rezemă de bufetul din melamină.

- Pe asta n-o mai şti?

- Detectiv, haide să nu ne mai jucăm.

Răspunsul lui scurt, dictatorial, o irită pe Sloan, dar avea ea un vag sentiment că dacă rămânea distantă şi îşi juca cum trebuia cartea, el îi va spune absolut tot ce vroia ea să ştie.

- Mi-a spus că a avut un atac de cord şi că vrea să merg la Palm Beach, pentru câteva săptămâni.

- Tu ce i-ai răspuns?

- Eu nici măcar nu-l cunosc. Nu l-am văzut niciodată. l-am spus nu. Categoric, nu.

Paul Richardson ştia deja asta. Îl interesau doar atitudinea ei şi reacțiile ei spontane, necenzurate, la întrebările lui.

- De ce l-ai refuzat?

- Tocmai ți-am spus de ce.

- Dar ți-a explicat că a avut un atac de cord şi că vrea să te cunoască înainte de a fi prea târziu.

- Este deja cu treizeci de ani prea târziu.

- Nu eşti puțin impulsivă, aici? Ar putea fi vorba de o groază de bănet, de o moştenire.

Impresia lui că banii lui Carter Reynolds ar trebui sau i-ar putea influența decizia, o umplu de dispreț pe Sloan.

- Impulsivă? Nu cred că poți spune asta. Când aveam opt ani, mama şi-a pierdut slujba şi câteva săptămâni am mâncat doar hot dogs şi sandvişuri cu ulei de arahide. Mama vroia să-l sune ca să-i ceară bani, dar eu am căutat într-un manual şi i-am demonstrat că untul de arahide este unul dintre cele mai hrănitoare alimente de pe pământ; apoi am convins-o că untul de arahide îmi place chiar mai mult decât ciocolata. Când aveam doisprezece ani, am făcut pneumonie şi mama s-a speriat că o să mor dacă nu mă duce la spital, doar că nu aveam asigurare. Mama mi-a spus că vrea să-l sune ca să garanteze el factura de spitalizare, dar eu nu a trebuit să mai merg la spital. Ştii de ce nu a trebuit să mai merg la spital, agent Richardson?

- De ce? întrebă Paul, emoționat fără să vrea de mândria aprigă, de demnitatea furioasă care emanau din ea.

- Pentru că exact în noaptea aceea am început să mă simt mai bine. Şi ştii de ce m-am înzdrăvenit într-un mod atât de miraculos?

- Nu, de ce?

- M-am înzdrăvenit într-un mod atât de miraculos pentru că am refuzat să fac ceva care ne-ar fi putut constrânge, vreodată, să acceptăm un cent de la ticălosul acela.

- Înțeleg.

- Înseamnă că o să înțelegi şi de ce nu vreau să mă ating de banii lui acum, când nu sunt nici bolnavă şi nici flămândă. De fapt, în clipa de față singurul lucru pe care l-aş refuza mai repede decât banii lui este invitația de a petrece o vreme cu el la Palm Beach, pentru ca el să-şi poată adormi conştiința.

Sloan se întoarse şi scoase dintr-un dulăpior două ceşti de cafea.

- De ce anume ar fi nevoie ca să te facă să îți schimbi hotărârea de a-l vizita?

- De un miracol.

Paul rămase tăcut, aşteptând ca odată cu tocirea animozităţii, curiozitatea ei să iasă la suprafaţă. Credea că îi vor trebui câteva minute pentru această tranziţie emoţională, dar şi aici o subestimase.

- Carter Reynolds te-a trimis aici să încerci să-mi schimbi decizia? Te afli aici în mod oficial din partea FBI-ului, sau lucrezi oare pentru el, în timpul tău liber?

Sugestia ei era total lipsită de bază, dar lui îi spunea că avea o imaginaţie inteligentă şi abilitatea de a face uşor aprecieri logice. Din nefericire, el nu considera nici una dintre aceste calităţi ca un avantaj pentru el, în rolul special pe care i-l acordase, în mintea lui.

- Biroul se interesează de anumite afaceri ale lui Reynolds şi de anumiţi parteneri ai lui, răspunse el ignorând acuzaţia. Am primit recent informaţii care arată că este implicat în anumite activităţi necurate, dar încă nu avem suficiente dovezi că ar fi implicat direct sau cel puţin că ar avea ştiinţă de acestea.

În ciuda realei indiferenţe faţă de tatăl ei, Paul observă că devenise foarte tăcută aflând că acesta ar putea fi un delincvent. în loc să simtă o firească satisfacţie la aflarea acestei veşti, lui Sloan efectiv nu-i venea să creadă aşa ceva despre el. Dar depăşi totuşi repede momentul şi chiar îi zâmbi scurt, scuzându-se parcă; apoi turnă cafeaua în ceşti şi aduse tava la masă.

- În ce fel de activităţi credeţi că este implicat?

- Nu am libertatea să-ţi spun.

Aşezându-se pe un scaun în faţa lui, Sloan spuse:

- Nu înţeleg ce legătură poate avea asta cu mine. Doar voi nu credeţi că sunt implicată în ce anume face el, adăugă ea, cu atâta sinceritate în glas, încât Paul zâmbi în pofida dorinţei.

- Nu credem asta. Până acum câteva săptămâni nu prezentai nici un interes pentru noi. Dar am avut un informator apropiat lui, care ne-a vândut pontul despre intenţia de a te contacta. Din nefericire, începând de ieri acest informator nu mai este accesibil.

- De ce nu?

- A murit.

- De moarte naturală? insistă Sloan, revenind în mod inconştient la detectivul din ea.

Aproape imperceptibila ezitare a lui Richardson îi spuse răspunsul chiar înainte de a-l rosti el.

- Nu.

În timp ce Sloan încă mai rumega, Richardson continuă:

- L-am ţinut sub supraveghere, dar nu am reuşit să obţinem suficiente probe ca să convingem judecătorul să ne acorde dreptul de a-i asculta convorbirile. Reynolds deţine o garnitură impresionantă de birouri la San Francisco, dar afacerile le tranzacţionează în altă parte, posibil acasă. Este prudent şi inteligent. Urmează să plece la Palm Beach şi am vrea să avem pe cineva acolo, aproape de el.

- Pe mine, conchise Sloan simţind cum se prăbuşeşte.

- Nu pe tine. Pe mine. Aş vrea ca mâine să-ţi schimbi brusc sentimentele şi să-ţi suni tatăl. Spune-i că te-ai decis, că ai vrea să profiţi de ocazie ca să-l cunoşti şi că o să te duci la Palm Beach.

- Şi asta cu ce-o să te ajute pe tine?

Richardson îi aruncă o privire inocentă, care nu era câtuşi de puţin inocentă.

- Desigur, o să vrei să vii cu un prieten, ca să nu te simţi complet singură acolo. Să ai şi tu pe cineva cu care să-ţi poţi petreci timpul când nu ţi-l petreci alături de regăsitul tău tată.

Uluită de sugestie, Sloan se lăsă moale pe speteaza scaunului şi se uită la el.

- Iar acest prieten o să fii tu?

- Fireşte.

- Fireşte, repetă ea total derutată.

- Dacă Reynolds are vreo obiecţie să vii cu un prieten, spune-i că ne-am programat să petrecem împreună concediul tău de două săptămâni şi că tu nu ai de gând să-ţi schimbi planurile de vacanţă decât dacă nu pot eu să vin. O să cedeze. Are în Palm Beach o casă cu treizeci de camere, deci nu mai contează un oaspete în plus. Mai mult, nu se află în poziţia de a-ţi restricţiona drepturile, tocmai acum.

O oboseală imposibil de stăpânit o cuprinse pe Sloan.

- O să trebuiască să mă gândesc puţin la asta.

- Îmi poţi da mâine răspunsul, decise el; apoi se uită la ceas, mai luă câteva înghiţituri de cafea şi se ridică, întinzându-se după haină.

- Trebuie să plec la hotel, pentru un telefon. Mâine dimineață mă întorc aici. Mâine eşti liberă, ceea ce ne va da timp să ieşim cu o poveste care să-i mulțumească pe toți, de aici şi din Palm Beach. Sloan, nu ai voie să spui nimănui adevărul. Asta îi include, în mod concret, pe Sara Gibbon, pe Roy Ingersoll şi pe Jessup.

Sloan consideră puțin ciudat şi neliniştitor faptul că el îi indusese în mod „concret" pe toți aceştia, dar după ce Richardson adăugă „Şi, evident, pe mama ta", se simți puțin mai bine.

- Nu am cuvinte să accentuez nevoia secretului absolut, continuă el în timp ce traversau livingul. Nimeni nu trebuie considerat de încredere aici sau în Palm Beach. Riscurile sunt prea mari.

În dreptul uşii, Sloan îi aminti cu fermitate:

- Încă nu am fost de acord să merg cu tine la Palm Beach. Totodată, nu este o idee bună să ne întâlnim mâine aici. Sara arde de nerăbdare să-mi pună întrebări despre tine, iar mama o să încerce să mă convingă să mă duc la Palm Beach, chiar dacă i-am lăsat un mesaj pe robot că în nici un caz nu voi face asta. Probabil că vor apărea amândouă aici, la prima oră.

- În cazul acesta, unde ne putem întâlni?

- În acelaşi loc unde ne-am întâlnit în seara asta - la dune?

În loc să răspundă, Paul îşi puse jacheta, studiind femeia tânără care aştepta răspunsul. în ultima oră se comportase calm şi eficient cu un bărbat pe care îl credea un atacator înarmat, apoi, având doar câteva clipe să se replieze, se adaptase la nevoia de a-l prezenta pe atacator drept prietenul ei. în urmă cu doar câteva minute o studiase, acceptând ideea că faimosul ei tată ar putea fi în realitate un criminal. În ciuda constituției delicate, minione, avea un fizic antrenat şi o minte ageră. Dar chiar şi aşa, se vedea că ziua o vămuise. Arăta tensionată şi epuizată şi simți un neobişnuit ghimpe de vinovăție pentru că îi slăbise vitalitatea şi căldura. Făcu un efort să o învioreze puțin.

- Când o să mă vezi la dune, îmi promiți că o să fii puțin mai blândă cu mine, de data asta? o întrebă el.

- Ai de gând să mă ataci din nou? contracară ea, reuşind un zâmbet.

- Eu nu te-am atacat; m-am împiedicat.

- Prefer versiunea mea, îl informă ea trufaş şi Paul râse, în ciuda grijilor.

Totuşi, în timp ce traversa curtea, amuzamentul făcu loc preocupării pentru problemele pe care era posibil ca ea să i le creeze, în Palm Beach. Inițial respinsese ideea de a o folosi într-o acțiune sub acoperire, atât de complexă. Văzuse prea mulți polițişti de oraşe mici inepți, fără experiență şi corupți, ca să nu-şi fi dezvoltat o instinctivă neîncredere față de ei toți, iar faptul că acest polițist de oraş mic se dovedise a fi o tânără idealistă remarcabil de isteață şi de cinstită, care arăta ca o majoretă de colegiu, nu îl liniştise în totalitate.

Nu-şi făcea câtuşi de puțin griji că va refuza să meargă la Palm Beach cu el. Bazându-se pe tot ce citise despre Sloan Reynolds în dosarul ei de la FBI, cât şi pe propriile lui observații, era convins că ea va merge la Palm Beach. Aceeaşi integritate încăpățânată care o făcuse, la doar opt ani, să aleagă untul de arahide în loc să ia legătura cu tatăl ei pentru bani, o va obliga acum să-şi înghită mândria, să renunțe la atitudinea ei dreaptă, morală, de o viață şi să se ducă la el, la Palm Beach.

Capitolul 10

Motelul „Vedere la Ocean" nu oferea de fapt o vedere la ocean, exceptând pescăruşii cocoțați pe acoperiş, dar avea un bazin de înot, un salon deschis până la ora două şi cablu de televiziune. Toate aceste facilități erau disponibile la ora unu, când Paul parcă în fața intrării principale.

Televizorul din hol era pus pe CNN, dar sonorul era acoperit de tonomatele din salonul în care vreo jumătate de duzină de oameni beau la bar şi ignorau ringul de dans. Paul ieşi pe o uşă din spate şi ocoli bazinul de înot, unde câțiva adolescenți jucau volei pe apă, într-un constant refren de obscenități bărbăteşti.

Când ajunse în camera lui, sună mobilul. Din obişnuință, nu din necesitate, îl lăsă să sune până când încuie de două ori uşa, o verifică şi trase draperiile de la ferestre; apoi se duse la pat şi ridică receptorul. Vocea aparținea unui agent pe care Paul îl cunoştea de ani de zile şi care fusese şi el în Bell Harbor în ultimele două zile, ajutându-l să o urmărească pe Sloan Reynolds.

- Ei? întrebă agentul curios. Te-am văzut cu ea pe plajă, la petrecere. O să coopereze?

- O să coopereze, spuse Paul. Strângând receptorul la umăr, se întinse să dea aerul condiționat la maxim şi mirosul de aer rece, mucegăit, îl izbi în față.

- Am crezut că n-o s-o contactezi până mâine dimineață.

- M-am răzgândit.

- Când?

- Probabil când a apărut în spatele meu şi m-a aruncat la pământ. Nu, cred că a fost imediat după aceea, când a ațintit asupra mea un Glock de nouă milimetri.

Prietenul lui scoase un oftat.

- Te-a avut? Glumeşti!

- Nu, nu glumesc şi dacă speri în continua mea prietenie, te sfătuiesc să nu mai pomeneşti de asta.

În ciuda asprimii vocii, Paul nu se putu împiedica să nu zâmbească amintindu-şi de remarcabilele jigniri la care fusese supus în seara aceasta de o femeie polițist naivă, lipsită de experiență, cântărind nici cincizeci de kilograme.

- Am auzit trei împuşcături. Cu toate medaliile ei de la academia de poliție, mă mir că nu te-a zgâriat măcar.

- Nu în mine a tras. Prinsese ceea ce credea ea a fi un atacator înarmat, pe o plajă aglomerată şi ştia că la mai puțin de trei sute de metri se aflau colegii ei. în loc să-şi asume riscul să mă dezarmeze singură, ceea ce ar fi putut pune în pericol siguranța unor oameni nevinovați care s-ar fi putut afla în jur, a tras în aer un semnal de ajutor. A fost o mişcare bună din partea ei. Prudentă, expeditivă şi imaginativă.

Se opri să tragă o pernă în sus pe tăblia patului şi se întinse comod, înainte de a continua.

- La vremea când soseau ajutoarele, câteva minute mai târziu, aflase deja cine eram, înțelesese ce vroiam de la ea şi îşi asumase rolul pe care trebuia să-l joace. Având în vedere toate astea, a dat dovadă de o îndemânare şi de o adaptabilitate remarcabile.

- Deci pare perfectă pentru treaba ta.

Lăsându-şi capul pe spate, Paul închise ochii şi se luptă cu propriile îndoieli.

- Eu n-aş merge atât de departe.

- Tot îți mai faci griji că odată ajunsă la Palm Beach, înconjurată de toată bunăstarea şi de toți prietenii bogați ai tatălui ei, va fi tentată să schimbe tabăra?

- După ce am stat de vorbă cu ea în seara asta, mi se pare imposibil aşa ceva.

- Atunci care este problema? Chiar tu ai spus că este deşteaptă, adaptabilă şi trage chiar mai bine ca tine. Cum Paul nu muşcă momeala, adăugă pe un ton vesel:

- Nu cred că ar trebui să-i aducem o acuză pentru faptul că are picioare grozave şi este frumoasă.

În tăcerea plină de înțeles care urmă, umorul îi dispăru de pe chip.

- Paul, am stabilit că nu este coruptă, tu nu crezi că este coruptibilă, iar acum ai descoperit că este deşteaptă. Ce naiba te preocupă?

- Ce mă preocupă pe mine este faptul că este o idealistă. Este clar că s-a făcut polițistă pentru că vrea să ajute oamenii. Se urcă în copaci după zmee şi caută câinii pe străzi; apoi rămâne de serviciu ca să consoleze o spaniolă a cărei casă ardea sub ochii lor. între a mânca unt de arahide şi a-i cere bani tatălui ei, copil fiind, alege untul de arahide. Este o idealistă până în măduva oaselor, ori tocmai asta mă preocupă pe mine.

- Pardon?

- Ştii ce este un idealist?

- Da, dar aş vrea să aud definiția ta, pentru că până mai acum zece secunde credeam că idealismul este o virtute rară.

- Posibil, dar nu este o calitate, din punctul meu de vedere, într-o situație ca aceasta. Idealiştii au un obicei discutabil de a decide ei înşişi ce este bine şi ce este rău; ei îşi ascultă propriile voci; apoi acționează în baza propriului discernământ. Dacă nu este temperat, idealismul nu se înclină în fața nici unei alte autorități, decât cea proprie. Idealiştii sunt imprevizibili în orice situație, dar într-o acțiune sensibilă ca aceasta, un idealist naiv ca Sloan Reynolds poate deveni o bombă nucleară.

- Din iluminata ta incursiune în filozofie, presupun că ți-e teamă că nu-ți va permite să-i spui cum anume să gândească.

- Exact.

Sara îi spuse lui Jonathan noapte-bună de îndată ce ajunse la uşă; apoi făcu un duş fierbinte, încercând să alunge gheaţa lăsată de răutăţile lui Jess. Într-un fel, atacurile verbale se declanşaseră între ei curând după prima lor întâlnire şi ea căpătase obişnuinţa să se apere contraatacând periodic. Doar că în seara aceasta el mersese mult prea departe. Mai rău, exista un sâmbure de adevăr în cuvintele lui, Deea ce o duruse cel mai mult.

Îşi usca tocmai părul cu prosopul, când sună soneria. Intrigată şi precaută, se înfăşură într-un halat lung, se duse în living şi se uită prin draperie, înainte de a se duce la uşă. În faţa casei era parcată o maşină de poliţie. Probabil că Pete decisese să continue aici petrecerea, îşi spuse ea cu un zâmbet obosit iar ceilalţi vor sosi şi ei în curând.

Deschise uşa şi zâmbetul i se stinse brusc. Pe veranda ei stătea Jess Jessup, cu părul negru ciufulit ca şi cum şi-ar fi trecut mâinile prin el - sau, mai curând, i-l ciufulise vreo femeie nesăţioasă de pe plajă, după plecarea ei. Judecând după expresia întunecată de pe chipul lui, atenţiile doamnei trebuie să fi fost nesatisfăcătoare. Injectând cât mai multă gheaţă în tonul ei, Sara spuse cu dispreţ:

- Dacă nu te afli aici în interes oficial, pleacă şi nu te mai întoarce vreodată. De dragul lui Sloan voi fi politicoasă cu tine când sunteţi împreună, dar dacă nu, să stai departe de mine!

Ar fi vrut să spună mai multe, mai rele, dar îi veni dintr-o dată să plângă, lucru care o făcu să se simtă ca o proastă, ceea ce o înfurie şi mai rău.

- Am venit să-mi cer scuze pentru lucrurile pe care le-am spus în seara asta, spuse Jess încruntându-se, mai curând furios, când Sara îşi termină tirada.

- Perfect, răspunse Sara, rece. Ai făcut-o. Dar asta nu mă face pe mine să-mi schimb decizia. Dădu să închidă uşa, dar Jess o blocă cu piciorul.

- Ce mai vrei? întrebă ea.

- Tocmai mi-am dat seama că nu am venit aici ca să-mi cer scuze. înainte ca ea să poată reacţiona, o apucă de umeri şi o trase spre el.

- Ia mâinile de pe mine ... izbucni Sara; dar gura lui se aplecă şi i-o captură pe a ei într-un sărut dur, căruia nu-ţi era greu să-i rezişti, până când deveni mai blând. Şocul şi furia şi un cumplit val de plăcere îi accelerară pulsul, dar Sara rămase perfect nemişcată, refuzând să-i dea satisfacţia luptei sau cooperării.

De îndată ce o eliberă, Sara se dădu înapoi, cu mâna dreaptă căutând butonul uşii.

- Atacul este un excitant pentru păpuşelele alea cu care te întâlneşti tu? întrebă ea şi fără să-i aştepte răspunsul, îi trânti cu forţă uşa în nas.

Paralizată, Sara rămase locului până când auzi pornind maşina poliţiei; apoi se întoarse încet şi se lăsă să alunece fără vlagă în jos pe uşă. Cu ochii uscaţi, se uită la accesoriile alese cu atâta grijă de ea, pentru living, o vază frumoasă de porţelan, un taburet vechi, pentru picioare, o măsuţă Louis XIV. Erau piese fine, de calitate, pe care le adora - simboluri frumoase ale vieţii frumoase pe care şi-o plănuise pentru ea şi pentru copiii pe care-i va avea într-o bună zi.

Capitolul 11

Se înserа când Carter Reynolds închise telefonul, în biroul lui de acasă şi se roti în scaun, privind afară pe fereastră largă, circulară, din spatele său. La orizont se întindea linia cerului din San Francisco, învăluit în ceaţă - misterios, incitant. Peste două săptămâni avea să schimbe toate astea pentru cerul albastru, monoton, de martie, din Palm Beach, o tradiţie pe care bunica lui nu îi permitea să o schimbe.

În ultimul timp începuse să privească călătoriile bianuale la Palm Beach ca plictisitoare, nepermise intruziuni în propria lui viaţă, dar după acest ultim telefon, călătoria devenea dintr-o dată plină de posibilităţi de schimbare în viaţa lui. Rămase aproape o oră acolo, contemplând o complexă varietate de scenarii; apoi se roti la loc şi apăsă butonul intercom-ului.

- Unde este doamna Reynolds? întrebă el.

- Cred că se odihneşte în camera ei, în aşteptarea cinei, domnule.

- Şi fiica mea?

- Cred că este cu doamna Reynolds, citindu-i, domnule.

Mulţumit că femeile erau împreună, se ridică şi o porni spre etajul trei unde, în urmă cu patruzeci de ani, arhitectul bunicului său stabilise că trebuie amplasate apartamentele familiei. Ignorând liftul, urcă pe scara largă cu balustradă ornamentală, din fier forjat negru; apoi o luă spre

dreapta, de-a lungul unui hol lambrisat, de pe pereții căruia îl priveau preocupați, din ramele lor grele, bogat sculptate, portretele strămoşilor săi.

Când Paris răspunse ciocănitului şi îl invită înăuntru, spuse:

- Mă bucur că sunteți amândouă aici.

Încăperea îl făcea să se simtă claustrofob, cu draperiile ei castanii permanent trase peste ferestre, ca să blocheze afară lumina şi cu mirosul acela de lavandă care plutea în aer. Încercând să nu se lase deprimat, îşi petrecu brațul peste umerii lui Paris şi îi zâmbi bunicii care stătea într-un fotoliu baroc, aproape de şemineu. Cu părul alb strâns într-un coc şi cu trupul fragil drapat într-o rochie cenuşie, cu guler înalt, ținut împreunat de o broşă mare, lucrată în filigran cu rubine, Edith Reynolds arăta ca o prosperă Mama Artistului, celebrul portret al lui Whistler, cu excepția coloanei vertebrale, mai puțin rigidă.

- Ce este, Carter? întrebă ea cu glasul imperios. Şi fii rapid. Paris îmi citea şi ne aflam într-un moment interesant al poveştii.

- Am veşti formidabile pentru amândouă, spuse el aşteptând politicos ca Paris să se aşeze.

Tocmai m-a sunat Sloan. Şi-a schimbat sentimentele. A decis să vină la Palm Beach şi să stea cu noi câteva săptămâni.

Bunica se lăsă relaxată pe spate, în fotoliu, iar Paris sări în sus dintr-al ei, cu expresia la fel de opusă ca şi reacțiile lor fizice, la aflarea veştii.

- Ai lucrat bine, îi spuse bunica înclinând regal din cap şi subțiindu-şi uşor buzele, în ceea ce însemna pentru ea că zâmbea.

Fiica lui cu părul castaniu se zgâi la el ca un cal pur sânge tensionat, gata să sară peste obstacol.

- Nu ...nu poți veni aşa aici şi să-mi arunci vestea asta în ultimul minut! Am crezut că n-o să vină. Nu este corect. Nu trebuie să mă pui în situația asta! Nu vreau să merg la Palm Beach!

- Paris, nu fi ridicolă. Sigur că o să vii la Palm Beach. Carter se întoarse spre uşă, ultimele lui cuvinte fiind rostite politicos, dar cu forța calmă a unui edict. Adăugă, întorcându-se spre ea:

- Şi în timp ce vei fi acolo, mă aştept să petreci cât mai mult timp posibil cu Noah. Nu te poți mărita cu un bărbat, când îl eviți cu orice ocazie.

- Nu l-am evitat; a fost plecat în Europa!

- O să fie şi el la Palm Beach. Poți recupera timpul pierdut, cât o să fii acolo.

Courtney Maitland se cocoță pe brațul fotoliului din piele din fața biroului fratelui ei, privindu-l încărcând dosare în două serviete.

- Abia te-ai întors din Europa şi pleci din nou, se plânse ea. Petreci mai mult timp în alte părți decât aici, acasă.

Noah îi aruncă o privire surorii lui vitrege, de cincisprezece ani, purta o fustă strâmtă, lucioasă, care abia îi acoperea pulpele superioare şi un top strâmt, de un roz aprins, care abia îi acoperea sânii. Arăta ca o adolescentă drăguță, îmbufnată, prea răsfățată, cu un gust groaznic pentru haine deşănțate care, din punctul ei de vedere, erau în regulă.

- Oricum, unde naiba îți faci cumpărăturile? o întrebă el.

- Întâmplător sunt îmbrăcată după ultimul răcnet al modei, moda mea, îl informă ea.

- Arăți ca o paraşută.

Courtney trecu peste asta.

- Deci, câtă vreme ai de gând să lipseşti de data asta?

- Şase săptămâni.

- Afaceri sau plăcere?

- Puțin din fiecare.

- Aşa ai descris deplasarea în Paraguai, când m-ai luat şi pe mine, spuse ea cutremurându-se elocvent. A plouat tot timpul şi prietenii tăi de „afaceri" umblau cu mitraliere.

- Nu ei. Bodigarzii lor aveau mitraliere.

- Iar prietenii tăi de afaceri aveau pistoale. Le-am văzut.

- Ai avut halucinații.

- În regulă, tu ai dreptate şi eu greşesc. În Peru, asociații tăi aveau pistoale care le ieşeau de sub haină, nu în Paraguai.

- Acum mi-amintesc de ce am încetat să te mai iau cu mine în călătoriile de afaceri. Eşti o adevărată pacoste.

- Sunt atentă.

De pe birou alunecă o hârtie şi Courtney o ridică şi i-o dădu.

- Oricum, rezultatul este acelaşi, spuse el luând hârtia, uitându-se la ea şi adăugând-o celorlalte din geantă. Iar întâmplător, de data asta mă duc la Palm Beach, nu în Paraguai sau în Peru. Palm Beach, ți-amintești? avem o casă acolo. Mergem acolo în fiecare an, în vacanța ta de iarnă. Tatăl tău este acolo, acum. Iar tu şi cu mine vom fi acolo mâine.

- Nu merg acolo, anul ăsta. Tata o să-şi petreacă iar tot timpul pe terenul de golf. Tu o să-ți petreci din nou tot timpul în spatele uşilor închise, în şedințe sau teleconferințe, iar când nu faci asta, înseamnă că eşti pe Apparition, în şedințe şi teleconferințe pe iaht.

- Mă faci să mă simt mai plictisitor decât praful.

- Eşti plictisitor...

Noah îi aruncă o privire şi schimbarea aproape imperceptibilă a expresiei lui o făcu pe Courtney să se corecteze repede.

- Vreau să spun că duci o viață plictisitoare. Numai muncă, fără distracție.

- Un contrast puternic cu viața ta. Nici o mirare că nu poți vedea meritele vieții mele.

- Ce femeie norocoasă o să fie obiectul trecător al atențiilor tale sexuale, cât stai în Palm Beach?

- Cauți bătaia cu lumânarea.

- Sunt prea mare pentru bătaie. în plus, nu eşti nici tata şi nici mama mea.

- Asta reafirmă credința mea că există un Dumnezeu.

Cortney decise să schimbe subiectul.

- Ieri am văzut-o pe Paris la Saks Fifth Avenue. Pleacă şi ei la Palm Beach. Ştii, Noah, dacă o să fii neatent, o să te trezeşti într-o dimineață însurat cu Paris.

Noah aruncă un stilou şi un pix din aur într-una din servietele diplomat şi o închise; apoi îi formă cifrul.

- Asta ar fi cea mai scurtă căsnicie din istorie.

- Nu-ți place de Paris?

- Ba da.

- Atunci de ce nu te însori cu ea?

- Pentru început, este cu mult mai tânără decât mine.

- Ai dreptate. Ai patruzeci de ani, deci ți-a trecut vremea.

- Încerci să fii nesuferită?

- Nu trebuie să încerc; la mine asta e ceva natural. Dacă şi lui Paris i-ar fi trecut vremea, te-ai fi însurat atunci cu ea?

- Nu.

- De ce nu?

- Tu vezi-ți mai bine de treaba ta.

- Tu eşti treaba mea, spuse ea dulce. Tu eşti cea mai apropiată familie, pentru mine.

Era o manevră deliberată, ca să-l îmblânzească şi să-i manipuleze, iar Noah ştia asta. Şi era oarecum, eficientă, aşa că el nu spuse nimic şi decise să-şi păstreze suflul pentru bătălia pe care avea să o aibă cu ea, legată de plecarea ei la Palm Beach. Tatăl ei se gândea să rămână permanent acolo , unde să o şi înscrie pe Courtney la şcoală, dar Noah nu avea nici o intenție să se implice în acest război.

- Chiar nu vrei să te însori cu nimeni?

- Nu.

- De ce nu?

- Pentru că am mai trecut pe acolo şi nu mi-a plăcut.

- Jordanna te-a făcut să urăşti căsătoria? Paris zice că Jordanna te-a făcut să urăşti toate femeile.

Noah îşi ridică privirile din dosarele pe care le sorta, cu o cută de nerăbdare pe frunte.

- Crede ea asta?

- Paris nu ştie nimic despre femeile pe care le urci pe iaht, sau despre cele care se strecoară afară din camerele tale de hotel, pe care le-am văzut eu în rarele ocazii în care mă iei undeva cu tine. Ea crede că eşti rănit şi nobil şi un celibatar convins.

- Perfect. Laş-o să creadă tot aşa.

- Prea târziu. îmi pare rău. l-am spus totul despre ele. Tot adevărul teribil, sinistru.

Noah îi scria o notiță asistentului său şi nu se opri din scris şi nici nu-şi pierdu concentrarea.

- Te iau cu mine la Palm Beach.

- Nici o şansă! Nu poţi.

Noah se opri acum din scris şi-i aruncă o privire care pe alţii i-ar fi făcut să se înfioare.

- Ascultă-mă, te duci şi-ţi faci bagajele. Acum, spuse el calm.

- Nu mă duc.

- Perfect. O să te iau aşa cum eşti şi o să trăieşti în ţinuta asta dezgustătoare. Este decizia ta.

- Glumeşti.

- Nu glumesc. Ar trebui să ştii asta mai bine ca oricine, după toţi aceşti ani de confruntări.

- Te urăsc, Noah.

- Puţin îmi pasă. Iar acum, du-te şi împachetează şi mâine dimineaţă ne vedem jos, în hol.

Courtney coborî de pe braţul fotoliului, cu ochii strălucind de lacrimi neascunse. Lacrimile se dovediră inutile. Noah era de neclintit.

Capitolul 12

Preocupată de iminenta plecare la Palm Beach, Sloan nu observă în spatele ei maşina de patrulare a lui Jess decât abia la vreo milă de casă, când el îi făcu semn cu luminile. Surprinsă de flaşurile din spatele ei, se uită în oglinda retrovizoare şi-l văzu salutând-o cu degetul mare în sus.

- Vacanţă plăcută, îi strigă el în microfon.

Când Sloan intră pe alee, văzu maşina Sarei parcată în spatele maşinii lui Kimberly iar Paul Richardson era acolo, rearanjând valizele în portbagajul unui cupeu albastru strălucitor, pe care îl închinase probabil pentru această călătorie. Sloan nu-l mai văzuse în cele două săptămâni de când acceptase să meargă la Palm Beach, dar el venise de Ziua Preşedintelui, ca să ia masa cu ea şi cu mama ei. Îi fusese mult mai uşor să o convingă pe Kimberly, în timpul prânzului, că era romantic interesat de Sloan, decât îi era acum să bage bagajele în maşină, observă ea. în sfârşit renunţă, scoase afară una din valizele lui şi deschise portiera maşinii.

- Ai nevoie de ajutor? se oferi ea în timp ce Paul încerca să vâre valiza umflată pe bancheta din spatele şoferului.

- Nu, de un trailer aş avea eu nevoie, spuse el cu un zâmbet strâmb.

- În cinci minute sunt gata, promise Sloan.

Cum ea îşi făcuse doar două valize medii, presupunea fie că portbagajul era foarte mic, fie că bagajul agentului Richardson era foarte mare dar nu avea de gând să comenteze despre valize sau despre conţinutul lor. De îndată ce mama ei şi Sara înţeleseseră că Sloan avea să meargă la Palm Beach, începuseră să discute despre haine, ţinând-o tot aşa până când Sloan nu mai putuse suporta un singur cuvânt pe tema asta.

Ei nu-i plăcuse niciodată să cheltuiască bani pe haine şi spre deosebire de mama ei şi de cea mai bună prietenă a ei, Sloan nu considera călătoria asta drept un motiv să-şi schimbe obiceiurile şi nici „imaginea". Firește, ele nu aveau cum să ştie că ea se ducea la Palm Beach ca să-şi spioneze tatăl, aşa că îşi făceau vise mari pentru această călătorie şi spre amuzamentul frustrat al lui Sloan, visele lor se rezumau obsedant la îmbrăcăminte.

- Carter o să fie uluit când o să te vadă în ţinuta aceea neagră, de cocktail, cu paiete, din vitrină de la Faylene. O să ţi-o cumpăr eu, îi spusese fericită Kimberly în ziua în care aflase despre iminentul voiaj.

Speranţele Sarei pentru Sloan erau de altă natură, când îi spusese visătoare:

- Parcă te văd în Clubul Polo din Palm Beach, îmbrăcată în rochia mea colantă din olandă, când o să-şi facă apariţia „Domnul Perfect' ...frumos, bogata înnebunitor...

- Încetaţi odată, amândouă, le întrerupsese Sloan cu fermitate. Mamă, să nu îndrăzneşti să cheltuieşti un dolar pe ceva pentru mine. Dacă o să faci asta, o să trimit totul înapoi, neîmbrăcat. Sara, apreciez oferta ta, dar refuz să fac pe bine-îmbrăcata ca să-i impresionez pe Carter Reynolds.

- În regulă, dar cum rămâne cu impresionarea „Domnului Perfect" ?

- Pare perfect pentru tine, nu pentru mine, sublinie Sloan cu un zâmbet drăgăstos. în plus, nu uita că merg cu Paul, da?

- Da, dar nu eşti logodită cu el, deci nu văd nici un rău în a-ţi păstra opţiunile deschise iar rochia mea roşie este efectiv perfectă. Este „seducătoare" dar nu „insinuantă"...

- Te rog, nu începe, pledase Sloan acoperindu-şi urechile în disperarea ei de a o opri pe Sara să se lanseze într-una din entuziastele ei narațiuni despre modă. Haide să facem o înțelegere. Sunt de acord să-mi păstrez deschise opțiunile, dacă închizi subiectul hainelor. Se ridică de pe scaun, ca să-şi ilustreze decizia de a pune pentru totdeauna capăt discuției şi le anunță că se duce la culcare.

Dar discuția nu se terminase aici; continuase aşa, zi de zi, ceas de ceas, în prezența şi în absența ei. De fapt, Kimberly şi Sara fuseseră atât de insistente, încât în momentul în care Sloan le îmbrățişă de la revedere, aproape că se aşteptase ca Sara să mai scoată un sac pentru haine, plin cu alte toalete de-ale ei, din care să-şi aleagă ce vrea. în loc de asta, amândouă o sfătuiră să se distreze cât mai bine şi rămaseră în pragul uşii, să o petreacă.

Kimberly îl privi pe Paul Richardson ocolind maşina şi deschizând politicos portiera pentru Sloan.

- O să arate fantastic în rochia aceea neagră, de cockteil, cu paiete, prezise Kimberly fericită. Are o garderobă nouă, frumoasă, ca să înceapă o viață nouă, frumoasă, o viață care să-l includă pe tatăl ei şi pe Paul Richardson.

- Şi care să includă şi rochia mea roşie, din olandă, adăugă Sara chicotind nervos.

Maşina începu să se îndepărteze de rigolă şi cele două femei, cu expresii inocente, le făcură cu mâna.

- Paul a fost foarte dulce că a ascuns celelalte două valize, spuse Kimberly.

- Da, a fost, conveni Sara, dar zâmbetul ei trăda îndoiala. M-aş simți mult mai bine dacă povestea asta de dragoste a lor nu ar fi apărut atât de brusc. Vreau să spun că mi-aş fi dorit ca Sloan să îl fi cunoscut mai bine.

- Eu nu, îi spuse Kimberly veselă, uluind-o pe Sara. Sloan a fost întotdeauna mult prea serioasă în viață şi mult prea precaută cu bărbații. Ca să-ți spun adevărul, îmi doresc de ani de zile să fi fost mai ... mai...impulsivă!

Arătând cu capul spre maşina care se îndepărta, Sara îi zâmbi femeii pe care o iubea mai mult decât pe propria ei mamă.

- Cred că ți-ai văzut visul cu ochii, mamă.

Capitolul 13

Se aflau pe drum de aproape două ore şi Paul aruncă o privire îngrijorată spre tăcutul lui pasager. Sloan stătea foarte tăcută şi nemişcată, fără să-şi trădeze gândurile, dar cu fiecare milă care trecea, aproape că îi putea simți spaima crescândă, tensiunea tot mai mare şi inima i se strânse de remuşcare pentru ceea ce era obligată să facă.

Ca să evite să-i dea orice informație care ar fi putut-o face să se răzgândească, de la Ziua Preşedintelui nu mai vorbise decât o singură dată cu ea, la telefon. în timpul acelei conversații, Sloan încercase să-i pună câteva întrebări despre tatăl şi sora ei, dar el insistase să păstreze această discuție pentru călătoria lor spre Palm Beach. Acum era gata să-i răspundă la întrebări, dornic să o ajute să-i fie mai uşor, dar ea părea incapabilă să scoată un cuvânt sau măcar să se uite în ochii lui când el spunea câte ceva.

Paul încercă să-i spună ceva încurajator, care ar fi putut decurge din această poveste. Dacă ar fi fost o fată obişnuită, care urma să-şi cunoască pentru prima oară tatăl şi sora, cu siguranță că speranța unei viitoare apropieri ar fi întărit-o pentru ce o aştepta. Dar Sloan nu se întâlnea cu ei din motive sentimentale; ea îşi înghițea mândria, acționând din datorie şi se ducea acolo ca să-i spioneze.

Posibilitatea unui îndepărtat final fericit pentru ea era vagă, deci Paul inventă una, în parte ca să-şi adoarmă lui conştiința, în parte ca să-i ridice ei moralul. în basmul lui, Carter Reynolds se dovedea a fi nevinovat de activități criminale, îşi manifesta un puternic ataşament părintesc față de Sloan şi amândoi sfârşeau prin a ține unul la altul.

Ignorând şansele îndepărtate pentru un astfel de scenariu, Paul spuse:

- Sloan, acum poate că nu ți se pare deloc aşa, dar nu este exclus ca această călătorie să aibă un deznodământ cât se poate de bun pentru întreaga ta familie.

În sfârşit, Sloan îşi întoarse spre el privirea până atunci ațintită asupra parbrizului. Interpretând gestul ca pe o vagă încurajare, Paul continuă:

- În momentul de față, tatăl tău este doar un suspect pe care îl investigăm noi. Tu ne ajuți să ne apropiem mai mult de el şi de fapte şi după ce vom face asta, am putea descoperi că este absolut nevinovat de orice activitate criminală.

- Şi care crezi că sunt şansele?

Paul ezită. Nu vroia să-i insulte inteligența sau să-i răsplătească încrederea, amăgind-o.

- Mici, spuse el cu sinceritate. Dar există posibilitatea asta. Acum haide să considerăm situația dintr-un punct de vedere mai personal: nu există nici un dubiu că nu s-a purtat ca un tată, dar în mod clar are nişte regrete, altfel nu te-ar fi contactat. Nici unul dintre noi nu ştie cu exactitate tot ce a dus la destrămarea căsniciei părinților tăi, dar bazându-mă pe ce mi-ai spus tu, mama lui a fost instigatorul divorțului şi al aranjamentelor pentru custodie. Ea este cea care a venit în Florida şi l-a luat înapoi la San Francisco, după atacul suferit de tatăl lui. Corect?

- Da, dar el a fost de acord cu planul ei.

- Adevărat, dar la vremea aceea era încă tânăr. Poate că a fost de acord cu ea din slăbiciune, sau din lipsă de maturitate, sau din laşitate, sau pentru că ea l-a convins că aceasta era sacra lui datorie față de familie, cine ştie? Este vorba aici mai ales de slăbiciune de caracter, ceva ce nu este în mod obligatoriu permanent sau de neiertat. Tot ce ştim noi sigur este că ea a murit acum trei luni şi aproape imediat după asta, tatăl tău te roagă să te reconciliezi cu el.

Sloan înțelese că Paul încerca în mod sincer să o ajute, dar o făcea totodată să se simtă încurcată şi nesigură, când ea se simțea deja gâtuită de alte emoții pe care nu şi le putea stăpâni. Vroia să-l roage să înceteze, dar un anumit înnăscut simț al dreptății sau poate simpla curiozitate o împinseră să-l determine să-şi continue cu încă un pas raționamentul.

- Dar sora mea? Ce posibilă justificare are ea pentru faptul că nu a încercat niciodată să mă contacteze?

Paul îi aruncă o privire piezişă.

- Poate că ea se întreabă de ce propria ei mamă nu a încercat să o contacteze pe ea?

- Condițiile înțelegerii semnate de mama mea, forțată de ei, nu îi permiteau să o contacteze pe sora mea.

- Poate că Paris nu ştie asta.

Sloan îl privi intens, încercând să-şi suprime primul, prostescul semn de speranță simțit în toate aceste decenii, pentru o posibilă reunire a familiei.

- Spuneai că ai avut un informator în casa lor din San Francisco. Ți-a spus el cumva ceva despre asta?

- Nu. Paris nu ne-a interesat niciodată prea mult. Tot ce ştim despre ea este că unii o cred distantă şi rece, în timp ce alții spun că e tăcută, rafinată şi elegantă. Toată lumea este de acord că e frumoasă. Este o jucătoare de tenis de nivel național, o jucătoare de golf cu gradul cinci şi maestră la bridge. Când joacă în turnee, face de obicei echipă cu tatăl ei, care şi el este jucător de tenis de nivel național, un excelent jucător de bridge şi un jucător de golf cu gradul zero.

Sloan îşi exprimă indiferența aproape de sacrilegiu față de aceste frivole realizări dându-şi ochii peste cap şi ridicându-şi umerii, cu mâinile în sus, în semn de prostii, un gest care era într-un fel atât de savuros şi atât de neaşteptat de drăgălaş, încât Paul îşi stăpâni cu greu râsul.

- Apoi mai există şi Edith, spuse el pomenindu-l pe ultimul membru supraviețuitor al familiei. Este şi ea la Palm Beach.

- Edith? repetă Sloan.

- Străbunica ta, din partea tatălui. Este un dragon de nouăzeci şi cinci de ani, continuă el fără menajamente, cu un temperament iute şi care îi terorizează şi îi intimidează pe toți cei care-i trec pe potecă. Este şi o cărpănoasă notorie. Valorează cincizeci de milioane de dolari, dar face scandal dacă arde mai mult de un bec într-o cameră.

- Pare a fi încântătoare, spuse Sloan sec; apoi trebui să-şi înfrângă conştientizarea stânjenitoare a propriei ei sobrietăți: chiar săptămâna trecută o făcuse Sara zgârcită iar propria ei mamă se plângea că Sloan ura să se despartă de bani. Dar Sara şi Kimberly erau amândouă nişte cheltuitoare fără speranță, îşi spuse Sloan repede. Pe de altă partea, ea trăia dintr-un buget restrâns, pentru că aşa învățase din copilărie şi pentru că salariul ei de polițist îi lăsa foarte puțini bani de economisit. Cu siguranță că ar cheltui mai mult dacă ar avea mai mulți bani. Mă rog, ceva mai mult.

Mulțumit că a mai destins-o puțin cu scenariul celei mai fericite variante, Paul o lăsă o vreme cu gândurile ei, dar în timp ce se apropiau de ieşirea din autostradă pentru Palm Beach, ştiu că trebuia să o aducă înapoi la realitate. După eforturile de a-i prezenta rudele cu o față cât de cât

umană şi cât mai agreabile, trebuia acum să-i reamintească faptul că tatăl ei era un suspect iar ea avea rolul să-l spioneze.

- Casa tatălui tău e cam la zece minute de aici. Mai devreme ţi-am oferit cel mai bun scenariu. Mă tem că acum trebuie să ne pregătim pentru cel mai rău scenariu. Haide să revenim la poveştile noastre, ca să ne putem face treaba.

Sloan se întoarse în banchetă, acordându-i toată atenția.

- Bine, dă-i drumul.

- Le vom spune că ne-am cunoscut la Fort Lauderdale, acum cinci luni, când eu participam la un seminar despre asigurări, îi explică Paul reamintindu-i detalii personale despre el, pe care ea ar fi trebuit să le cunoască. Tatăl meu este Clifford; pe mama o chema Joan. A murit de mult, pe vremea când eu eram copil; am crescut în Chicago şi am absolvit Loyola University. Lucrez pentru Worldwide Underwrites Inc. Noi doi nu ne-am putut întâlni prea des pentru că locuim atât de departe unul de altul şi de aceea a fost atât de important să petrecem împreună aceste două săptămâni. Paul acționă semnalizarea şi schimbă banda, pregătindu-se pentru intrarea în Palm Beach.

- E limpede până acum?

Sloan încuviință din cap. Discutaseră toate astea de Ziua Preşedintelui, dar acum începuse să devină curioasă.

- Este ceva adevărat în tot ce ai spus?

- Nu, răspunse el pe un ton care descuraja orice alt efort de a se interesa de reala lui viață personală. Omul care mă acoperă pe mine este acolo şi îi va confirma totul lui Reynolds, în cazul în care se va decide să facă o anchetă, dar eu mă îndoiesc de asta. Când familia ta va afla că nu ne cunoaştem de multă vreme sau că nu am petrecut mult timp împreună, nu va deveni suspicioasă dacă tu nu ştii totul despre mine. Oricum, nu-i va interesa cine ştie ce persoana mea, aşa că nu vor pune prea multe întrebări. Iar eu voi fi acolo, să răspund la toate întrebările lor. Dacă nu, spune ce vrei tu, dar nu uita să mă pui şi pe mine la curent, după aceea. Iar acum haide să ne ocupăm de viața ta. Te-ai decis asupra unei cariere potrivite pentru tine?

- Da.

Conveniseră amândoi că ar fi fost o prostie să-i spună lui Carter Reynolds că Sloan era polițistă.

- Da.

Potrivit informatorului lui Paul din San Francisco, Reynolds nu ştiuse absolut nimic despre Sloan când o sunase pe Kimberly să-i ceară numărul ei de telefon şi nu aveau nici un motiv să creadă că aflase ceva, când o sunase la slujbă. Paul era încântat de asta.

- Nu mă pot împiedica să nu mă gândesc la ce noroc am avut că mama ta nu a apucat să-i spună nimic despre tine, când a sunat-o.

- Norocul nu are nici o legătură cu asta. Mama murea să-i vorbească despre mine, doar că el nu i-a dat ocazia, pentru că este un om crud, fără inimă. Nu a sunat-o în treizeci de ani pentru că nu-i păsa ce simte şi ce gândeşte ea. Şi când în sfârşit a sunat-o, i-a spus că nu avea timp de vorbă, ci doar să-i dea numărul meu de telefon. Cum i l-a dat, i-a spus că o s-o sune când o să fie mai puțin grăbit şi a închis!

- Înțeleg.

Sloan nu vroia să-i strice dispoziția şi îi spuse zâmbind:

- Noroc ai avut mai târziu, când m-a sunat pe mine. Am tras-o pe Sara de limbă fără să-şi dea seama şi mi-a spus că îşi amintea exact că Ingersoll a fost cel care a răspuns la telefon şi ce anume i-a spus. Nimic nu l-ar fi putut alerta pe tatăl meu că nimerise la poliție sau că eu aş fi polițistă. *Ăsta* a fost norocul.

- Trebuia să am puțin noroc în cazul ăsta, spuse Paul concentrat. Iar acum spune-mi la ce carieră te-ai gândit pentru tine.

- În timpul colegiului am cochetat cu biologia marină, apoi cu matematica, înainte de a mă decide să intru în poliție, dar tu mi-ai spus că ai vrea să-mi aleg o carieră pe care Reynolds să o considere frivolă şi nevinovată. O carieră în ştiințe sau în matematică nu corespunde, iar eu nu am prea multe cunoştințe în domeniile care ar acoperi aceste considerente. Săptămână trecută, în timp ce o aşteptam pe Sara să termine de vorbit cu un client, încă mă mai gândeam la asta, şi atunci m-a străfulgerat, cariera perfectă.

- Nu mă ține în suspans; care este?

- În următoarele două săptămâni o să fiu designer de interioare.

- Perfect, râse el. Exact asta aveam şi eu în minte. Ştii destule despre asta ca să faci faţă?

- Ştiu destul cât să fiu crezută.

Ani de zile o ascultase pe Sara vorbind despre mobile şi accesorii şi Sloan era convinsă, pe drept, că absorbise suficient jargon şi informaţii ca să facă faţă unei conversaţii superficiale cu Carter Reynolds, care oricum va găsi subiectul plictisitor.

Ani de zile o ascultase pe Sara vorbind despre mobile şi accesorii şi Sloan era convinsă, pe drept, că absorbise suficient jargon şi informaţii ca să facă faţă unei conversaţii superficiale cu Carter Reynolds, care oricum va găsi subiectul plictisitor.

În voce cu un timbru sugerând implacabilul, Paul spuse:

- Un singur lucru mai trebuie să discutăm. Vreau să fiu absolut convins că ai înţeles perfect rolul tău la Palm Beach şi implicaţiile legale în cazul în care ai devia un centimetru de la ele.

Sloan înţelese exact unde bătea el, dar era curioasă să-i audă logica.

- Din punct de vedere legal, tatăl tău are dreptul la intimitate în propria lui casă. Pentru că tu te duci acolo la cererea mea, practic lucrezi pentru FBI. Dar cum FBI-ul nu are un mandat de percheziţie, orice probă pe care am descoperi-o, tu sau eu, ar fi recuzată de tribunal dacă nu se află la vedere sau într-un loc unde noi am putea avea acces. Tu îmi poţi transmite informaţii, dar nu ai dreptul să faci investigaţii. Sunt suficient de clar? Un sertar nu vreau să deschizi până când nu-ţi cere cineva să iei ceva de acolo.

Sloan îşi reţinu un zâmbet faţă de nevoia lui Paul de a-i explica ce însemna o elementară informaţie legală.

- Întâmplător am aflat câte ceva despre asta într-un episod din Lege şi Ordine.

Paul se relaxă puţin, dar tonul lui rămase emfatic.

- Aceleaşi reguli se aplică şi la conversaţiile pe care le-ai putea auzi. Asigură-te că eşti într-un loc unde ai voie să fii şi că ai un motiv legitim să te afli acolo. Ar fi de folos şi dacă cineva te-ar vedea în momentele acelea. Cât despre telefoane, nu vor exista ploşniţe şi fire. Vom juca piesa asta complet ca la carte. Ai priceput?

Sloan încuviinţă din cap.

- Am priceput. Problema este că indiferent cât vom fi noi de scrupuloşi, avocaţii lui vor ploua cu moţiuni, ca să paralizeze curtea.

- Treaba ta este să te asiguri că nu faci nimic care să determine un judecător să le dea crezare lor. Ceea ce nu trebuie să uiţi este că motivul principal pentru care ne aflăm noi aici nu este acela de a căuta dovezi. Eu mă aflu aici ca să fiu cu un ochi pe el. Anul acesta îşi va petrece mult timp în Palm Beach. Vreau să ştiu ce face când se află aici, unde se duce şi cu cine se întâlneşte. Tu te afli aici pentru că asta este singura posibilitate ca eu să pot intra şi pentru că s-ar putea să fii în situaţia să-mi furnizezi informaţii utile, care ar putea apărea pe parcurs. Nu te afli aici ca să cauţi aceste informaţii.

- Înţeleg.

Mulţumit, Paul încercă să se gândească la un subiect mai plăcut şi după o clipă aduse în discuţie ideea de mai-nainte.

- Cred că ideea de a trece drept designer de interioare este o alegere inspirată. Reynolds nu se va simţi ameninţat în vreun fel. Este perfect aşa.

Sloan încuviinţă din cap, dar pe măsură ce se apropia momentul mascaradei ei, ideea de a-şi inventa o carieră, mai ales pe cea a Sarei, începea să nu i se mai pară deloc perfectă. Urma să pătrundă într-un teritoriu necunoscut, unde avea să aibă de-a face cu străini aroganţi, cu pretenţii şi simţea că ascunzându-şi adevărata carieră, elimina nu doar un subiect major pentru o conversaţie sigură, dar îşi anula propria-i viaţă.

- Sloan? spuse Paul în timp ce intra într-un bulevard larg, cu vile impunătoare, cu vedere spre ocean. Te-ai răzgândit cumva asupra posibilităţii tale de a trece drept un decorator de interioare?

- Designer de interioare, îl corectă ea oftând. Nu, o să mă descurc. Oricum, este doar o chestiune de gust; prin urmare, dacă o s-o dau cumva în bară, ei o să presupună că nu am gust.

- Perfect din punctul meu de vedere, declară el vesel, enervant de încântat de posibilitatea ca ea să se compromită în felul acesta. În fond, explică el, cu cât Reynolds ne va subestima, cu atât mai probabil va fi ca el să-şi lase garda în jos. Fii liberă să pari stupidă, uşor de amăgit şi chiar caraghioasă, ori de câte ori se poate. El n-o să se prindă.

- Ce te face să fii sigur că el o să creadă că sunt toate astea?

- Pentru că, potrivit informațiilor noastre, cam așa și-o amintește el pe mama ta, spuse Paul alegându-și cu grijă cuvintele. Nu vroia să-i spună că Reynolds se referise efectiv la Kimberly ca la o „naivă", „o optimistă incurabilă", „chintesența blondei stupide".

- Acum știu că efectiv încep să-l urăsc pe omul ăsta.

Inspirând adânc și prelung, să se calmeze, Sloan adăugă:

- Ce legătură are părerea lui despre mama mea cu ceea ce va crede despre mine?

Paul îi zâmbi cu subînțeles.

- Semeni cu ea.

- Eu nu cred asta.

- Dar totuși semeni, spuse Paul sec. Și Reynolds o să gândească la fel și în mod firesc va presupune că și ești ca ea. Se opri să aleagă cuvântul cel mai inofensiv pe care-l folosise Reynolds ca să o descrie pe mama lui Sloan. Că ești la fel de naivă ca ea.

Sloan avu impresia alarmantă că el ajunsese deja la o anumită decizie în legătură cu asta, dar că își netezea calea pentru că știa că ei nu o să-i placă ce va auzi.

- Presupun că ai vrea ca eu să-i întăresc părerea asta greșită despre mama și despre intelectul meu, corect?

- Dacă o să reușești.

- Și cum bănuiai probabil că o să urăsc ideea asta, ai decis să mi-o spui abia când intrăm practic pe aleea lui.

- Întocmai, spuse el fără jenă.

Sloan își lăsă capul pe tetieră, închise ochii și își permise un scurt moment de auto-compătimire.

- Ah, superb. Este chiar superb.

- Ascultă, Sloan, ai venit aici ca să faci o treabă, nu să-l faci pe Reynolds să te admire, corect?

Sloan înghiți.

- Corect, oftă ea, dar în mintea ei se cutremură gândindu-se la următoarele două săptămâni.

Paul semnaliză când se apropiară de o vilă impunătoare, în stil mediteranean, cu o alee din dale de piatră și porți uriașe, din fier forjat, care blocau accesul dinspre stradă.

- Încă un lucru înainte de a intra. Știu că o să-ți fie greu, dar va trebui să-ți disimulezi ostilitatea față de Reynolds. Nu este prost și trebuie să creadă că dorești reconcilierea. Îți poți ascunde sentimentele față de el?

Sloan încuviință din cap.

- Am exersat.

- Cum poți exersa un lucru ca ăsta? întrebă el în timp ce vira să intre în alee.

- Stau în fața oglinzii și mă gândesc la un lucru îngrozitor pe care l-a făcut el; apoi încep să zâm- besc, până când efectiv par fericită.

Paul râse tare și-i acoperi mâna într-o strângere scurtă, încurajatoare; apoi opri în fața porților. Coborî geamul lateral și se întinse să apese un buton de pe cutia din alamă montată pe un piedestal, în dreptul portierei; apoi se opri și se uită la Sloan.

- Zâmbește pentru cameră, o instrui el făcând semn din cap, cu înțeles, spre gaura minusculă, acoperită cu sticlă, din cutia metalică de pe piedestal.

Apăsă apoi butonul.

- Da? întrebă o voce de bărbat.

- Sloan Reynolds și Paul Richardson, spuse el.

Porțile se despărțiră în centru și se rotiră, deschizându-se.

Capitolul 14

De câte ori se gândise ia momentul acesta, Sloan și-l imaginase pe tatăl ei deschizând ușa ca să o primească personal, așa că se concentra acum să pară plăcută dar evazivă. Efortul ei a fost un succes, deși total irosit pe majordomul înalt, blond, care deschisese de fapt ușa și care reușise să pară aproape la fel de plăcut și chiar mai evaziv decât ea.

- Bună ziua, domnișoară Reynolds. Bună ziua, domnule Richardson, intonă el cu o voce profundă, în care pluteau vagi urme de accent nordic. Familia vă așteaptă. Vă rog să mă urmați.

Îi conduse de-a lungul unui hol larg, cu dale, cu arcade de ambele părți, care se deschideau în numeroase încăperi spațioase, toate mobilate cu mobilier stil, european. La capătul holului, o ușă se

deschise brusc şi Sloan îl văzu pentru prima oară pe tatăl ei care se apropia să o salute. De vreme ce suferise un atac de cord şi de vreme ce fusese nerăbdător să facă amendamente, era firesc ca ea să se aştepte să-l vadă slăbit, plin de regrete, dar bărbatul care venea în întâmpinarea lor era sprinten, bronzat şi foarte bine.

- Sloan! spuse el oprindu-se în faţa ei şi întinzându-i mâna.

Sloan i-o luă automat pentru ceea ce ar fi trebuit să fie o strângere de mână, dar el i-o acoperi cu amândouă mâinile lui şi i-o ţinu aşa.

- Dumnezeule, semeni atât de mult cu mama ta, încât mi se pare de-a dreptul straniu, spuse el cu un zâmbet cald; apoi adăugă, cu sinceritate simplă:

- Mulţumesc că ai venit.

Deşi tremura din tot corpul din cauza tensiunii nervoase, Sloan reuşi totuşi să-şi păstreze vocea calmă şi firească.

- El este prietenul meu, Paul Richardson.

Cei doi bărbaţi îşi dădură mâna; apoi privirea lui Carter reveni asupra ei.

- Dintr-un anumit motiv, recunoscu el dezamăgit, am crezut că o să vii cu o prietenă. Nordstom a pregătit două camere, dar...

- E perfect aşa, spuse Sloan repede.

Zâmbetul lui deveni şi mai cald şi Sloan avu impresia că tatăl ei era mulţumit că nu era atât de obraznică încât să dorească să împartă acelaşi dormitor cu „prietenul" ei, în casa lui. Nu era prea sigură cum reuşise să-i transmită asta şi trebui să-şi reamintească faptul că în realitate nu-i păsa de ce anume gândea el.

- O să se ocupe Nordstrom de bagajele voastre. Acum veniţi cu mine. Sora ta şi străbunica ta sunt în solar.

În timp ce se îndreptau într-acolo, un bărbat slab, de vreo treizeci şi cinci de ani, cu ochelari cu rame din fir de sârmă, ieşi dintr-o cameră din apropierea scării interioare, în mână cu un teanc de hârtii pe care le citea. Carter îl opri şi îl prezentă lui Sloan şi lui Paul drept Gary Dishler.

- Gary este asistentul meu. Orice doriţi cât sunteţi aici, spuneţi-i doar lui Gary, dacă eu sunt plecat.

Cu un zâmbet plăcut şi într-un mod la fel de neprotocolar ca gulerul răsfrânt al cămăşii, Gary dădu mâna cu amândoi.

- Vă rog să nu ezitaţi să apelaţi la mine pentru orice problemă. Eu sunt aici un fel de factotum, spuse el.

Solarul era o uriaşă încăpere de sticlă, în partea din spate a casei, plină cu arbori în mărime naturală, plante tropicale şi un mic podeţ asiatic care traversa un pârâiaş miniatural. Canapele din răchită, cu perne umflate, erau dispuse în grupaje, lângă vase cu flori exotice, sub pergole acoperite de plante agăţătoare înflorite. Lângă podeţul înconjurat de copaci înalţi şi orhidee albe, două femei urmăreau trioul care se apropia şi Sloan se întări pentru o întâlnire care părea la fel de bizară ca locul în care se desfăşura.

Apropiindu-se de superba ei soră, Sloan îşi spuse că fotografiile din presă nu-i făceau dreptate. Cu pielea ca fildeşul, cu ochii mari, cafenii şi cu părul lucios, negru, până la umeri, Paris era chintesenţa eleganţei stilate, în rochia din olandă ca jadul, cu fusta strâmtă, cu mâneci largi şi manşete decorate cu butoni aurii, strălucitori. Nemişcată şi tăcută, cu mâinile împreunate lejer în poală, peste ceea ce părea a fi un bloc de desen, se uita la Slona fără să trădeze nici o emoţie.

Enervată de propriul ei atac de nervozitate, Sloan se concentră asupra mersului, punând anevoie un picior în faţa celuilalt. Cum nu putea arăta la fel de blazată ca sora ei, îşi îndreptă privirea asupra femeii bătrâne care stătea alături de ea. Paul o descrisese pe Edith Reynolds ca pe un dragon, dar Sloan îşi spuse că arăta mai mult ca un vultur plăpând. Îmbrăcată într-o rochie neagră rigidă, cu un colier cu perle mari la gât, bătrâna doamnă avea o faţă mică, patriciană, cu pielea la fel de palidă ca perlele, cu sprâncene albe şi cu părul alb strâns la spate într-un coc sever. Ochii de un albastru deschis erau singura pată de culoare în tot ansamblul, dar erau la fel de intenşi şi de pătrunzători ca două raze de laser, în timp ce se concentrau asupra fiecărei părticele de pe chipul lui Sloan.

Nici vocea ei nu avea nimic fragil în ea, când îl întrerupse pe Carter în clipa în care acesta încerca să facă prezentările.

- Carter, identităţile noastre trebuie să-i fie clare, se răsti ea. îşi transferă privirea asupra lui Sloan, ca şi cum ar fi provocat-o să o contrazică; apoi spuse abrupt:

- Eu sunt străbunica ta, ea este sora ta şi tu eşti Sloan.

Cum atitudinea ei era aproape nepoliticoasă, Sloan decise să-i răspundă doar cu o tăcută înclinare a capului, ceea ce o făcu pe bătrâna doamnă să pară uşor surprinsă. îşi întoarse atunci atenţia spre Paul şi îl atacă pe el, în schimb.

- Tu cine eşti?, întrebă ea.

De data aceasta, politeţea o obligă pe Sloan să vorbească.

- El este prietenul meu, Paul Richardsom, spuse ea plat; apoi se uită la tatăl ei care părea total neimpresionat de atitudinea bizară a bătrânei doamne.

- Am anunţat fără echivoc că voi veni cu cineva, îi spuse ea femeii cu părul alb.

- Da, dar în mod firesc, am presupus că vei veni cu o prietenă, o informă Edith Reynolds. Sper că nu intenţionezi să împărţi acelaşi dormitor cu el.

Sloan simţi nevoia bruscă fie să râdă, fie să plece, dar cum niciuna dintre aceste reacţii nu se potriveau cu personalitatea pe care Paul vroia ca ea să şi-o asume, încercă să pară complet indiferentă faţă de atitudinea provocatoare a bătrânei doamne.

- Nu, doamnă, nu intenţionez.

- Mie să nu-mi spui doamnă, izbucni ea. îmi poţi spune străbunico, decretă ea după o clipă. Părea ca un monarh care oferea un favor nemeritat unui ţăran sărman şi Sloan decise pe loc să nu i se adreseze niciodată astfel.

Indiferentă la revolta interioară a lui Sloan, bătrâna doamnă îşi întoarse privirea sfredelitoare spre Paul.

- Câţi ani ai?

- Treizeci şi nouă.

- În cazul acesta eşti suficient de bătrân ca să îţi dai seama că în această casă se respectă anumite reguli, indiferent dacă există sau nu cineva în preajmă, să te urmărească. Mă înţelegi?

- Cred că da. Da, adăugă el când aceasta se încruntă.

- Mi te poţi adresa cu doamna Reynolds.

- Mulţumesc, doamnă Reynolds, răspunse el politicos, reuşind să pară ca un elev pedepsit, de la şcoala pregătitoare şi nu ca un agent FBI capabil să aducă dezastrul asupra întregii ei familii.

În sfârşit intră în conversaţie tatăl lui Sloan.

- Paris, ştiu că ai aşteptat cu nerăbdare această clipă ...

Paris Reynolds îşi preluă rolul şi se ridică în picioare într-o mişcare graţioasă, fluidă, cu privirea fixată politicos asupra lui Sloan.

- Da, l-am aşteptat.

Spusese asta cu o voce minunat modulată, dar precaută şi întinse o mână perfect manichiurată.

- Ce mai faci?

Ce mai faci?, se întrebă Sloan ireverenţios sau puţin disperat. Îi veni în minte expresia din Surorile Stepford.

- Şi eu abia am aşteptat să te cunosc, replică ea, dând mâna cu străina educată care era sora ei.

Edith Reynolds obosise deja cu atâta drăgălăşenii sociale.

- Sunt sigură că Sloan şi domnul Richardson ar vrea să se răcorească şi să se odihnească înaintea cinei. Paris o să vă arate camerele. Ne întâlnim pentru cină la ora şapte. Să nu întârzii. Şi să nu vii în pantaloni, îi spuse ea lui Sloan.

Sloan se temuse şi se aşteptase la un lung şi stânjenitor interviu cu tatăl şi cu sora ei chiar din clipa sosirii, aşa încât rămase surprinsă şi oarecum uşurată că bătrânul dragon îi acordase o perioadă de graţie de două ore. Deşi instinctul îi spunea că dacă Edith Reynolds ar fi ştiut că Sloan dorea această amânare, probabil că ar fi insistat asupra interviului.

- Paris se va asigura că sunteţi confortabil instalaţi. Ne vedem la cină, interveni Carter cu un zâmbet larg, conciliant, adresându-se lui Sloan şi Paul.

Sloan o porni în spatele lui Paris, cu Paul alături, a cărui mână îi atingea uşor cotul, într-un mod familiar, adecvat rolului său asumat, de prieten intim. Sloan era atât de uluită de aceşti oameni ciudaţi, încât abia observă camerele prin dreptul cărora treceau în timp ce se îndreptau spre foaier şi urcară o scară curbată, lungă, cu balustradă din fier forjat, cu o mână curentă din alamă groasă. Până acum, cel mai „uman" dintre cei trei era Carter Reynolds, care se aşteptase să fie cel mai de neplăcut.

În capul scării, Paris o luă la stânga şi-şi continuă drumul până aproape de capătul holului.

- Aceasta este camera dumneavoastră, domnule Richardson, intonă ea deschizând uşa unei încăperi spaţioase, decorată în jad verde, cu mobilă italiană masivă. Valizele lui erau deschise pe pat.

- Dacă aveţi nevoie de ceva, apăsaţi butonul intercom al telefonului, spuse ea şi-şi termină discursul impecabil de curtenitor cu un zâmbet la fel de curtenitor, înainte de a o porni mai departe pe hol.

Paul îi spusese că oamenii ziceau despre ea că era rece şi distantă. Era mai rău decât atât, era complet lipsită de viaţă, decise Sloan cu un ghimpe de dezamăgire, care o surprinse prin ascuţimea lui. Paris se şi mişca de parcă simplul act al mersului era efectiv un dans precis orchestrat, cu picioarele în echilibru pe tocurile înalte ale sandalelor, cu o mişcare nu prea exagerată a coapselor, fără să-şi balanseze braţele, cu umerii în spate, cu capul sus.

- Sloan, ne vedem la masă, spuse Paul cu căldură.

Luată prin surprindere, pentru că uitase o clipă de rolul ei în mascarada asta, Sloan se întoarse şi spuse primul lucru care-i trecu prin cap.

- Somn uşor.

- Şi ţie.

La capătul holului, Paris se opri în dreptul unei alte uşi, o deschise şi ţinu acelaşi discurs pe care i-l ţinuse lui Paul, cu inflexiunile vocii şi zâmbetul formal cu tot, numai că de data aceasta rămase în pragul uşii ca şi cum ar fi aşteptat ceva. Privind camera spectaculoasă, decorată cu mătăsuri în nuanţe de roz pal şi crem, cu mobilier franţuzesc delicat, aurit, Sloan presupuse că aştepta poate o reacţie la toate acestea. Sub picioarele ei, covorul oriental era atât de gros, încât parcă ar fi călcat pe nisip.

- Este ... adorabil, spuse ea lamentabil, întorcându-se spre sora ei, din pragul uşii.

Paris făcu un gest graţios spre o uşă dublă, franţuzească.

- Balconul are vedere spre ocean şi privelişte; i este minunată la răsăritul soarelui.

- Mulţumesc, spuse Sloan simţindu-se tot mai stânjenită.

- Nordstrom a urcat valizele, remarcă Paris cu un semn regal din cap spre patul cu baldachin, din capătul îndepărtat al camerei. Să trimit pe cineva să te ajute la despachetat?

- Nu, mulţumesc. Sloan aşteptă ca ea să plece, vroia ca ea să plece, dar Paris rămase în prag, cu mâna pe butonul uşii. Sloan realiză într-un târziu că normele etichetei sociale care păreau să guverneze gândurile, cuvintele şi acţiunile surorii ei, spuneau acum că era rândul lui Sloan să poarte un fel de conversaţie. Spuse singurul lucru care-i veni în minte:

- Eşti pictoriţă?

Paris o privi ca şi cum ar fi vorbit într-un dialect străin.

- Nu. De ce mă întrebi?

Sloan făcu un semn cu capul spre blocul mare de desen din mâna ei.

- Am crezut că este un bloc de desen.

- Ah, am uitat de el. Da, asta este. Dar nu sunt artistă.

Frustrată de răspunsul neîncurajator, Sloan se uită la bruneta elegantă oprită în uşă ca la un model din Vogue şi se întrebă dintr-o dată dacă nu cumva Paris era timidă şi nu distantă. Oricum, a purta o conversaţie cu ea era ca şi cum ai încerca să te scarpini singur pe spinare, dar Sloan încercă din nou.

- Dacă nu eşti artistă, la ce foloseşti blocul de desen?

Paris ezită; apoi veni spre ea şi-i oferi lui Sloan blocul de desen ca o regină care întinde un sceptru.

- Îmi desenez singură îmbrăcămintea.

Haine! îşi spuse Sloan oftând în sinea ei. Sara adora să vorbească despre haine; Kim adora să vorbească despre haine; Sloan nu avea în trupul ei nici o singură moleculă conştientă de modă. Sloan luă caietul cu schiţe şi o urmă pe Paris spre pat, unde se aşeză şi deschise coperta blocului.

Chiar şi pentru ochiul neexperimentat al lui Sloan era clar, dintr-o singură privire, că Paris nu concepea haine pentru femeile obişnuite. Ea desena rochii de înaltă ţinută, pentru cocktailuri în stil mare şi toalete formale despre care ştiu instinctiv că puteau costa cât o maşină de ultimul tip, la mâna a doua. Încercând cu disperare să se gândească şi să spună ceva cât de cât corespunzător, Sloan întorcea paginile în tăcere, până când ajunse la o rochie mulată şi îşi aminti brusc comentariul Sarei despre propria ei rochie roşie.

- Ah, îmi place enorm rochia asta! izbucni ea poate puțin prea entuziast. Este insinuantă dar nu ...hm ... provocatoare!

Paris se uită la schiță să vadă ce îi plăcuse atât de mult lui Sloan, dar expresia ei trădă mai curând dezamăgirea.

- Eu cred că este uşor oarecare.

Sloan nu ştia dacă remarca era o insultă deliberată la adresa gustului ei pentru îmbrăcăminte, dar închise cartea şi optă pentru sinceritatea nelustruită.

- Ca să fiu sinceră, eu una nu mă pricep deloc la haine. Mama mea şi prietena mea Sara adoră hainele, dar eu una sunt întotdeauna prea ocupată ca să fac shopping. Când mi se întâmplă asta, nu pot decide niciodată dacă ceva nou este sau nu „potrivit" pentru mine, aşa încât sfârşesc prin a cumpăra tot ceva în stilul meu obişnuit; după care le port până când încep practic să cadă fâşii de pe mine, doar, doar să nu trebuiască să fac din nou shopping. Sara zice că singurul mod în care poate şti că ce am pe mine este nou, e culoarea.

Sloan simțea că ceva din ce spusese ea îi captase efectiv atenția lui Paris, dar nu îşi dădu seama ce anume era, decât când termină de vorbit şi Paris o întrebă:

- Îi plac hainele? Mamei tale, vreau să zic.

Mama te. Mama noastră.

Strania ironie a situației o lovi pe Sloan cu o forță brutală, dar orice simpatie pe care o putea resimți pentru Paris era depăşită de faptul că Paris îşi putea permite hainele care îi plăceau, în timp ce mama „lor" trebuia să muncească într-un butic şi să vândă hainele care-i plăceau.

- Da, îi plac. Se ridică şi ocoli patul spre valizele ei, ca şi cum ar fi intenționat dintr-o dată să despacheteze.

Simțind concedierea, Paris se ridică.

- Ne vedem jos, la şapte, îi spuse ea lui Sloan, fără intonație.

Simțindu-se în mod absurd vinovată pentru faptul că tăiase atât de brusc conversația, Sloan se aplecă şi desfăcu fermoarul valizei mari, duble a Sarei, uitându-se după Paris care ieşea pe uşă, închizând-o în urma ei. Preocupată de gândurile ei, deschise valiza şi scoase din ea o rochie neagră, pentru cocktail, pe umeraş şi se întoarse să caute un dresing, când în sfârşit îşi dădu seama că ceva nu era în regulă ...

Ea nu împrumutase valiza mare, dublă, a Sarei pentru că nu avusese nevoie de ea.

Şi nu mai văzuse niciodată rochia de cocktail neagră, cu paiete şi fustă scurtă din şifon, pe care o ținea în mână.

Se întoarse în loc înapoi spre pat şi se uită la valiza deschisă. Pe următorul umeraş se afla o fustă lungă, din mătase albastră, perlată. Sloan nu o recunoscu nici pe aceasta şi nici topul asortat din spatele ei şi nici rochia uşoară, de vară, roşie ...

- Ah, mamă, nu! şopti Sloan furioasă, lăsându-se pe pat, lângă valiză. Fără să se uite, ştia deja că tot ce se afla în valiză era nou-nouț şi ştia exact cum reuşise mama ei să plătească totul. Sub baretele unei perechi de sandale galbene, noi, era vârât un bilețel şi se întinse să-l ia, în timp ce stabilea că va returna toate articolele în clipa în care se va întoarce acasă. De vreme ce nu avea să le poarte, magazinele îi vor returna mamei ei banii. Sloan era sigură de asta, până în clipa în care citi biletul.

„Scumpa mea", îi scria mama ei cu scrisul ei frumos, rotund „ştiu că o să te înfurii când o să vezi hainele astea, dar cum nu mi-am folosit cârdul, nu trebuie să te îngrijorezi pentru acele cumplite dobânzi, care oricum devin tot mai mari, indiferent câte rate plăteşti. Am folosit în schimb banii pe care îi economisisem pentru croaziera mea."

Sloan mormăi şi îşi spuse din nou că putea returna hainele.

Ți-ai dorit să fac o vacanță de vis, dar în clipa asta tu transformi în realitate cel mai mare vis care mi s-a împlinit mie vreodată. După toți aceşti ani, tatăl tău te va cunoaşte în sfârşit şi eu îmi doresc să arăți şi pe dinafară ia fel de frumoasă cum eşti pe dinăuntru.

Draga mea, acesta este singurul vis care mi-a mai rămas. Tu, prin simpla ta existență, mi le-ai îndeplinit pe toate celelalte.

Simte-te minunat la Palm Beach! Gândeşte-te numai la lucruri frumoase, eliberează-te de orice grijă şi poartă hainele frumoase pe care ți le-am cumpărat.

Te iubesc.

Mama.

P.S. în cazul în care te-ai gândit să porți doar o parte din lucrurile astea noi, cred că ar trebui să observi că am tăiat etichetele, aşa că nimic nu poate fi returnat. Simte-te bine!

Râzând cu ochii în lacrimi, Sloan privea la cuvintele încețoşate ale scrisorii; apoi se uită la teancul de haine din partea de sus a valizei. Nu putea fi „lipsită de griji" la Palm Beach şi nici să se „gândească la lucruri frumoas" nu putea, dar în timp ce îşi va spiona tatăl, în mod clar, avea „să poarte hainele astea frumoase". Cu tipica ei generozitate altruistă şi cu o necaracteristică şiretenie, mama ei nu-i lăsase nici-o şansă în privința asta.

Îşi şterse lacrimile şi despachetă cu grijă toate lucrurile acelea minunate din valiză, când observă că pe jos se mai afla o altă valiză uriaşă a Sarei, pe care nu ea o împachetase.

O ridică pe pat, o descuie şi înălță capacul. Primul lucru pe care-l văzu fu rochia roşie a Sarei. Al doilea lucru era un alt plic alb. în plic se afla un bilet scurt, al Sarei.

„Tu ai avut întotdeauna grijă de toți ceilalți, dar mama şi cu mine am vrut ca o dată să avem noi grijă de tine. Aşa că să nu te înfurii când o să dai de hainele mele, în valiza asta. Şi nu te înfuria când o să constați că în nici una dintre celelalte nu vei da de propriile tale haine.

Te iubesc, Sara.

P.S. Am făcut fotografii cu toate ținutele şi le-am pus în trusa ta de farduri. În felul acesta nu o să trebuiască să te gândeşti la cum să asortezi accesoriile."

Furioasă, Sloan se uită la bilet. Nu-i venea să creadă că îi făcuseră asta, fără să se trădeze câtuşi de puțin!

Expresia ei cedă în fața unui zâmbet neajutorat, apoi râsului!

Când termină de despachetat, deschise uşile franțuzeşti şi ieşi în balcon. Camera ei era situată în capătul de nord-est al clădirii, cu vedere spre o peluză uriaşă care sfârşea în plaja nisipoasă, la aproape trei sute de metri de casă. Tufe înalte, tunse, marcau granițele laterale ale proprietății şi se extindeau aproape până la plajă, mascând un gard înalt, din fier forjat. Sloan nu îl putea vedea.

Peste tot erau răspândite grupuri de palmieri, laur şi hibiscuşi giganți iar în extremitatea stângă se aflau terenuri de tenis, un bazin de înot de dimensiuni olimpice şi o cabană. În centrul peluzei, un steguleț flutura pe un stâlp scurt, marcând centrul pajiştii netede din jurul unei găuri de golf, cu iarbă scurtă, deasă, care părea tunsă cu forfecuța de manichiură.

Amuzată de incredibilele extravaganțe pe care şi le permiteau cei ultra-bogați, Sloan se aplecă peste balustradă şi se uită în partea dreaptă, de-a lungul clădirii, întrebându-se dacă şi camera lui Paul avea balcon şi dacă era şi el afară. Putea vedea câteva balustrade din fier forjat, la fel ca aceea peste care se apleca ea, dar balcoanele erau retrase în aliniamentul casei, aşa că îi era imposibil să vadă dacă mai era cineva afară.

Dezamăgită că nu putea schimba nici măcar o fluturare de mână cu conspiratorul ei, se întoarse. În afara celor două şezlonguri cu perne groase, balconul ei mai era prevăzut cu o măsuță din fier forjat şi cu o pereche de scaune, dar era atât de înăbuşitor, încât nu-i veni să stea afară.

Dorindu-şi o cale de a afla dacă prima impresie a agentului FBI despre familie semăna cât de cât cu a ei, Sloan se întoarse în cameră şi se îndreptă spre pat. Casa avea dimensiunile unui hotel şi telefonul de pe noptieră avea şase linii, plus alte douăsprezece butoane care nu erau marcate. Chiar dacă ar fi descoperit cum să-l sune în cameră, îşi dădu seama că nu ar putea vorbi liber, de teamă ca nu cumva cineva din casă să ridice receptorul extensiei şi să asculte conversația.

Sloan se gândi să se ducă la el în cameră, dar nu vroia să rişte să fie surprinsă de vreun servitor însărcinat să raporteze orice încălcare a regulilor impuse de bătrâna doamnă dominantă, care chiar credea că avea dreptul ca Sloan să-i spună străbunică.

Nefericită, amână ideea de a sta de vorbă cu complicele ei până seara, când se va ivi o ocazie şi un loc potrivite.

Prea tensionată ca să poată dormi, Sloan decise să citească romanul polițist pe care-l începuse înainte ca sosirea lui Paul Richardson la Bell Harbour să-i tulbure toată viața. Dădu aşternuturile la o parte, propti nişte perne de tăblie şi se întinse. Temându-se de atenționarea fermă a lui Edith Reynolds de a nu întârzia la cină, potrivi deşteptătorul radioului la ora şase, pentru eventualitatea în care ar fi furat-o somnul. La telefon era aprins acum un led, indicând faptul că se vorbea pe una dintre cele şase linii şi Sloan se întrebă dacă telefonul nu era decât un telefon sau făcea parte dintr-un sistem folosit pentru operarea caseK

La Bell Harbor, când noii, prosperii rezidenți îşi construiau o casă sau restaurau una veche, îşi instalau, invariabil, sisteme de telefonie moderne, cu linii multiple. Telefoanele respective, furnizate

cu aceste sisteme, nu asigurau doar serviciul de comunicare între camere, dar îi ofereau proprietarului posibilitatea de a controla totul, de la lumini la sistemele de securitate, de încălzire şi de aer condiţionat, doar prin telefon.

Câtă vreme proprietarul îşi amintea ce coduri să folosească, telefoanele îşi făceau treaba, dar când proprietarul greşea, rezultatele puteau conduce la haos şi poveştile rezultate din astfel de incidente, care circulau printre pompierii din Bell Harbor şi ofiţerii de poliţie erau adesea hilare.

Cu un ghimpe de amuzată nostalgie, Sloan se gândi cum în urmă cu o lună, Karen Althorp ridicase receptorul şi apăsase din greşeală pe tasta cinci, pentru alarmă de incendiu, când de fapt intenţionase să apese tasta şase, pentru jacuzzi. Când pompierii spărseseră o fereastră să intre în casă şi se repeziseră spre curtea din spate, o descoperiseră pe frumoasa divorţată în baia fierbinte, goală, împreună cu grădinarul ei.

Goală dar indignată, Karen ameninţase că-i va urmări în instanţă pe nefericiţii pompieri pentru încălcarea proprietăţii şi le poruncise să se care.

O săptămână mai târziu, în loc să apese tasta şase, apăsă tasta nouă, trimiţând un semnal silenţios spre poliţie. Jess Jessup sosise primul la casa scufundată în întuneric şi o găsise pe Karen Althorp întinsă lângă bazin, privind stelele, goală puşcă.

Se speriase atât de rău când Jess îşi anunţase prezenţa, încât începuse să strige, după care îl invitase pe frumosul poliţist să-şi scoată hainele şi să i se alăture.

Domnul şi doamna Pembroke îşi instalaseră şi ei un astfel de sistem în noua lor casă, sistem care se făcuse ulterior răspunzător pentru divorţul lor. Domnul Pembroke încercase după aceea să-i intenteze proces fabricantului, cerând o recompensă de şapte milioane de dolari, suma pe care i-o dăduse doamnei Pembroke la divorţ.

Dând mintal din umeri, Sloan deschise cartea. Moartea Se Opreşte Aici era un best-seller care-ţi făcea pielea de găină şi în câteva minute Sloan fu prinsă de lectură.

Ţârâitul brusc al alarmei o făcu pe Sloan să sară. Cu gândul să termine capitolul, pipăi orbeşte după ceasul radioului şi-l opri. După câteva minute însă puse cartea alături, cu faţa în sus şi se ridică.

Capitolul 15

Cu puţin înainte de şapte, în uşă bătu Paul şi ea îi strigă să intre.

- Sunt aproape gata, îi spuse ea aplecându-se după colţul dresingului. Paul era îmbrăcat într-un costum gri în dunguliţe, cămaşă albă şi o cravată asortată, gri cu roşu. Sloan îşi spuse că arăta extrem de bine, dar având în vedere circumstanţele, preferă să nu comenteze.

- Lasă mai bine uşa deschisă,^ să nu creadă cineva cine ştie ce şi să ne toarne înălţimii Sale, îl preveni ea.

În picioare în faţa oglinzii înalte din dresing, compară imaginea ei cu cea din fotografia Polaroid. Fusta uşoară, din mătase bleu şi purpuriu, era lungă, dreaptă, cu o crăpătură la genunchi iar topul asortat avea un guler larg, răsfrânt, care trebuia purtat peste umeri, potrivit fotografiei. Sloan se simţi puţin ciudat cu umerii goi, dar când încercă să tragă gulerul în sus, mătasea moale alunecă înapoi pe braţe, aşa că îl lăsă cum era.

Verifică din nou fotografia şi îşi prinse în talie cordonul asortat; apoi intră în sandalele argintii, ca în fotografie. îşi puse cerceii din argint şi brăţara corespunzătoare; apoi luă colierul din argint ca în fotografie, prinzându-şi-l şi pe el. Avea senzaţia că purta groaznic de multe bijuterii, dar ea era o neofită în materie de modă, pe când Sara şi mama ei erau experte în subiect, aşa încât decise să adere la sfatul lor fotografic.

Reacţia lui Paul la apariţia ei fu atât de flatantă încât Sloan se bucură instantaneu că aderase la propunerea din fotografie.

- Arăţi uluitor, spuse el cu un zâmbet de pură admiraţie masculină. Cum îi spui culorii ăsteia?

- Nu ştiu. De ce?

- Pentru că este culoarea ochilor tăi.

- În cazul acesta o să-i spun albastră, zise Sloan cu un zâmbet neafectat.

La picioarele scării îi aştepta o subretă în uniformă, care îi conduse în livingul unde se serveau cocktailuri şi hors d'oevres unui grup care îi includea pe cei trei membri ai familiei, plus un bărbat care vorbea cu Paris, stând cu spatele la uşă.

Tatăl ei îşi ridică privirea în clipa în care intrară şi-şi lăsă paharul pe o măsuţă.

- La timp, spuse el cu un zâmbet de primire şi se ridică în picioare.

Îl prezentă pe străin drept Noah Maitland. Prima reacție a lui Sloan a fost de uimire că fusese invitat un străin într-un moment atât de stânjenitor pentru familie, dar când Noah Maitland se întoarse să o privească, se simți amețită ca o adolescentă.

Înalt, bronzat şi brunet, avea un zâmbet care putea încălzi o încăpere, ochi de culoarea oțelului rece şi o voce baritonală cultivată, care avea acelaşi efect ca o superbă bucată muzicală. Avea atâta sex appeal şi arăta atât de fantastic în costumul negru, pe comandă şi cravata cu dungulițe, încât Sloan trebui să se concentreze când îi întinse mâna.

- Este clar că în familia asta există doar femei frumoase, spuse el cu ochii cenuşii calzi de admirație, când se uită direct într-ai ei.

- Bună, reuşi Sloan. Mulțumesc, adăugă ea fâstâcindu-se, trăgându-şi repede mâna din mâna lui şi privirea din privirea lui. Era, cum ar fi spus Sara, „Dl. Perfect" în carne şi oase.

În drum spre sufragerie, tatăl ei îi mărturisi încet că Paris şi Noah erau ca şi logodiți.

- Formează un cuplu frumos, spuse Sloan cu sinceritate, privind-o pe Paris intrând în sufragerie alături de Noah. îi păru puțin rău pentru pierduta ocazie a Sarei, dar cum începu masa, prioritățile i se schimbară, pentru că Paul şi ea deveniră imediat punctul central al conversației.

- Aceasta este o ocazie importantă pentru întreaga noastră familie, intonă tatăl ei plimbându-şi privirea în jurul întregii mese, inclusiv asupra lui Noah Maitland care stătea chiar în fața lui Sloan.

- Sloan, vorbeşte-ne despre tine.

- Nu am prea multe de spus, replică Sloan încercând să nu observe că întreaga atenție a lui Noah Maitland era îndreptată acum spre ea. De unde anume vrei să încep?

- Începe cu cariera ta, răspunse prompt Carter. Cu ce anume te ocupi?

- Sunt designer de interioare.

- Se pare că în familia asta femeile sunt şi talentate, remarcă el uitându-se spre Paris.

- Eu nu am talent, sublinie Edith direct, din locul ei din celălalt capăt al mesei. Ai urmat colegiul? o întrebă ea pe Sloan.

- Da.

- Ce anume ai studiat?

Sosise momentul să se prezinte ca femeie frivolă, nu-prea-deşteaptă, aşa cum o vroia Paul Richardson.

- Ah, am studiat multe lucruri, spuse Sloan rămânând cât mai posibil aproape de adevăr, ca să nu se contrazică singură, mai târziu. Nu m-am putut decide ce anume vroiam să fac cu viața mea. Mi-am tot schimbat prioritățile.

Se opri să ia o lingură din supa care i se pusese în față.

Străbunica ei nu părea să simtă nevoia să mănânce.

- Ce calificative ai avut?

- Convenabile.

- Eşti un decorator de interioare bun?

Sloan o corectă fără jenă.

- Designer de interioare, spuse ea.

În clipa aceea interveni Paul Richarsson, zâmbind plin de căldură, privind spre Sloan:

- Eu cred că este foarte bună.

Edith Reynolds refuză să se lase convinsă.

- Toți decoratorii de interioare de care am auzit sunt homosexuali. în epoca asta aş fi sperat că tinerele femei ca Paris şi ca tine să fi făcut ceva mai bun cu viețile lor.

Sloan îi aruncă lui Paris o privire, să vadă cum reacționa tăcuta ei soră la această critică nu-prea-subtilă, care se referea la amândouă, dar dacă Paris simțise ceva, nu arătă. Cu o rochie în stil sari, cu guler mandarin şi cu părul ei negru ridicat în sus, în vârful capului, arăta frumoasă, exotică şi calmă.

- Ce carieră ați fi ales dumneavoastră?, o întrebă Sloan pe femeia cu părul alb.

- Eu cred că m-aş fi ocupat cu contabilitatea impozitelor, declară Edith. Sunt sigură că aş fi făcut o treabă mai bună şi aş fi găsit mai multe reduceri decât contabilii mei.

- Din nefericire, spuse Paul mândru, bătând-o uşor pe mână, Sloan nu se pricepe la matematică.

- Dar la sport? Joci golf?, o întrebă Carter.

- Nu.

- Tenis?

Sloan juca tenis, dar ştia că nu se afla în liga lor.

- Puțin. Nu cine ştie ce.

Carter îşi întoarse privirile spre Paul.

- Tu joci, Paul?

- Puțin.

- Haideți să ne întâlnim mâine dimineață la nouă. Paris şi cu mine vă vom ajuta să vă lustruiți puțin jocul. Ar trebui să luați şi câteva lecții de golf cât stați aici. Paris este o excelentă jucătoare de golf.

Carter se uită spre Paris.

- Vrei să o duci pe Sloan la club mâine după-a- miază, să te asiguri că va avea tot ce are nevoie şi să-i dai câteva ponturi?

- Da, cum să nu, răspunse Paris instantaneu, aruncându-i lui Sloan un zâmbet scurt, politicos.

- Dar mie chiar nu-mi place golful, începu Sloan.

- Asta pentru că nu joci, argumentă Carter. Cum rămâne cu hobby-urile? Ce faci cu timpul tăul liber?

Sloan începea să se simtă uşor încolțită.

- Păi...hmm... citesc.

- Ce anume citeşti?, întrebă el, oarecum dezamăgit de ea.

- Reviste, îi spuse Sloan, intenționând să adauge la dezamăgirea lui. Efectiv ador House and Garden. Tu nu, Paris?

Sora ei păru uluită că era inclusă şi Sloan era convinsă că mințea, când răspunse:

- Da, foarte mult.

- Şi cum rămâne cu celelalte interese ale tale?

Interogatoriul durase prea mult, decise Sloan. Îi era foame şi rupse un colț din chifla ei.

- La ce te referi?

- La afacerile curente, insistă el.

Coborându-şi privirile ca să-şi ascundă râsul,

Sloan îşi unse chifla cu unt.

- Ador „afacerile" curente. Mă uit mereu la ştirile mondene, ca să aflu cine mai are o nouă afacere. Arborând o expresie de inocentă confuzie, ridică privirea ca să surprindă expresia de dezgust amuzat a lui Noah Maitland, înainte de a se replia. îşi dădu seama, cu o surprinzătoare înțepătură de regret, că tocmai o categorisise drept idioată.

În mod evident, tatăl ei decisese să nu o mai lase să se discrediteze sau să-şi plictisească mai mult oaspetele.

- Ce crezi că se va întâmpla cu piața ? întrebă el uitându-se la Noah.

Când Sara se referea la „piață", înțelegea prezentarea bianuală a produselor noi în centrele de design din Dallas şi New York.

- Pe piața din Dallas, rozul şi nuanțele aurii au fost cu adevărat la modă anul acesta, spuse Sloan cu simulată încântare, ştiind cât se poate de bine că tatăl ei vroia să discute despre bursa de valori. Iar pe piața din New York am văzut câteva cu adevărat divine noi imprimeuri cu motive inspirate din junglă.

- Tu şi Paris veți sta de vorbă despre asta mai târziu, spuse Carter Reynolds.

Cu un amestec de uşurare, amuzament şi mortificare, Sloan respectă nerostita lui cerere să nu mai spună nimic. Era puțin îngrijorată că poate mersese prea departe, dar când îi aruncă o privire lui Paul, acesta îi zâmbi larg şi ea înțelese că se descurcase chiar mai bine decât se aşteptase el.

Mulțumită că nu mai trebuia să-şi facă griji cu conversația, Sloan pretinse că se concentrează asupra celui de al optulea fel de mâncare, în timp ce asculta discuția însuflețită dintre tatăl ei şi Noah Maitland, despre economia mondială. Cei doi bărbați aveau păreri radical opuse în câteva direcții, dar erau amândoi atât de bine informați, încât Sloan era fascinată şi chiar uşor respectuos-temătoare.

În afară de contribuția la fondul de pensii al poliției, Sloan mai depunea un procent din venitul ei într-un cont de pensii personal şi insistase ca mama ei să facă la fel. La vremea când se lua desertul de pe masă, devenise atât de impresionată de logica lui Maitland, încât decisese să-şi schimbe întreaga strategie a investițiilor.

Edith Reynolds se întinse după baston şi se ridică cu greu în picioare, în timp ce ultima farfurie de desert era luată de pe faţa de masă din olandă.

- E timpul să mă retrag, anunţă ea.

Paul şi Noah se ridicară amândoi să o conducă, dar ea îi refuză cu un gest din mână, anunţându-i scurt:

- Nu am nevoie să fiu tratată ca o infirmă. Sunt la fel de sănătoasă ca şi voi doi!

În ciuda pretenţiilor, Sloan văzu rigiditatea stânjenitoare a mişcărilor ei în timp ce se lăsa greoi în baston şi înţelese că mai curând forţa voinţei decât forţa fizică, era cea care o propulsa pe bătrâna doamnă spre capătul îndepărtat al enormei încăperi.

În pragul uşii, ea se opri şi privi înapoi spre grupul aşezat la masa gigantică, în stil baroc, sub candelabrul spectaculos. Sloan se aştepta ca doamna cu părul alb să le spună un formal noapte-bună.

- Nu uitaţi să stingeţi luminile!, lătră ea în schimb şi Sloan îşi coborî repede privirea în poală, să-şi ascundă veselia.

Plecarea lui Edith păru să dea semnalul sfârşitului cinei.

Carter se ridică, spunând:

- Voi tineriii vă rog să mă scuzaţi, dar eu mai am ceva de lucru.

- Eu cred că mi-ar prinde bine o mică plimbare, spuse Paul trăgând deja scaunul greu al lui Sloan.

- Sloan?

- Mi-ar face plăcere o plimbare, răspunse ea, murind să iasă de acolo.

Paul nu putu evita să nu invite şi celălalt cuplu să-i însoţească, dar Sloan răsuflă uşurată când cei doi refuzară.

Afară, Sloan începu să vorbească abia când ajunseră la pajiştea netedă din jurul găurii de golf, unde nu mai puteau fi auziţi de nimeni din casă; apoi se întoarse şi se uită la Paul cu o veselie nemascată.

- Nu-mi vine să cred că efectiv sunt rudă cu oamenii ăştia, mărturisi ea.

- Nici mie, recunoscu el râzând.

- Străbunica mea trebuie să fie un descendent direct al a lui Gingis-Han, continuă Sloan.

- De dragul aparenţelor, ar trebui să te ţin de mână sau să te iau pe după umeri, în cazul în care suntem urmăriţi. Ai vreo preferinţă?

- Nu, e bine oricum, spuse Sloan atât de preocupată de subiectul ei, încât abia observă când el o luă de mână.

- Şi apoi, sora mea! Este atât de lipsită de viaţă. Nu-i de mirare că lumea crede că este rece şi cu nasul pe sus.

- Tu crezi asta?

- Încă nu-mi dau seama.

- Ce părere ai despre tatăl tău?

- Am eu o impresie, dar încă nu este complet formată. Cel puţin cred că înţeleg ce a văzut mama mea la el. Ea avea pe atunci doar optsprezece ani, iar el avea mult farmec, mult lustru şi arăta şi foarte bine. Îmi pot da seama ce ameţită a fost de toate astea.

- Ce părere ai despre Maitland?

Întrebarea o surprinse pe Sloan, de vreme ce el nu era un membru al familiei şi nici nu reprezenta un interes profesional pentru nici unul dintre ei.

- Un bărbat bine, recunoscu ea fără să vrea.

- În mod clar te-a găsit atrăgătoare. La început abia dacă-şi mai lua ochii de pe tine.

- Vrei să spui până la cină, când a descoperit că de fapt sunt o idioată absolută? comentă ea, jalnic.

Cu un gest spontan, Paul îi dădu drumul la mână, îşi petrecu un braţ pe după umerii ei şi o strânse uşor.

- Ai fost absolut perfectă.

Surprinsă de sinceritatea din vocea lui, Sloan îi privi profilul, în lumina lunii.

- Mulţumesc, spuse ea şi pentru prima oară simţi efectiv că era demnă să-i fie parteneră.

- Sper că nu ţi-ai lăsat insigna şi pistolul undeva unde pot fi uşor găsite?

- Nu, le-am ascuns bine.

- Hai să zicem că seara s-a încheiat. Ştiu că abia aştepţi să te întorci la cartea ta.

Sloan se întoarse în direcția casei şi cum el părea măi relaxat, decise să-i stoarcă mai multe informații.

- Aş vrea să ştiu ce anume, concret, cauți aici, începu ea.

- Dacă aş avea un răspuns concret la întrebarea asta, aş putea obține un mandat de percheziție de la judecătorie, în care caz nu aş mai fi avut nevoie de tine, ca să mă introduci aici.

Apoi adăugă, mai degajat:

- Indiferent ce se va întâmpla, timpul petrecut de mine aici nu va fi complet irosit. Am aflat câteva lucruri foarte interesante în timpul cinei, când Maitland şi tatăl tău au discutat despre economia mondială.

- Anume?

Paul râse văzându-i chipul concentrat.

- Anume că trebuie să-mi schimb strategia de investiții la bursa de valori. Interesant, nu, faptul că părerile lor diferă atât de mult? Tatăl tău controlează o bancă cu filiale în toată lumea. Amândoi au interese comune şi o vedere de ansamblu. M-am aşteptat să aibă o filozofie rezonabil asemănătoare.

- Şi eu am crezut la fel. în esență, amândoi cred că se vor întâmpla aceleaşi lucruri, dar nu sunt de acord cu efectul şi cu momentul. Am remarcat că amândoi investesc mult peste ocean.

Paul îi aruncă un zâmbet ciudat.

- Şi eu am observat asta.

O conduse până la uşa dormitorului ei, dar în loc să-i spună noapte bună în hol, o urmă în cameră şi închise uşa; apoi aşteptă.

- Ce faci? întrebă Sloan, deja la jumătatea camerei, scoțându-şi cerceii.

- Te sărut de noapte bună, glumi el.

După plecarea lui, Sloan decise să-i scrie Sarei, cât încă toate evenimentele din seara aceasta erau proaspete în mintea ei. în dulapul antic din fața patului era ascuns un televizor şi Sloan îl puse pe CNN; şi se apucă de scrisoare.

Capitolul 16

Prima oră după răsăritul soarelui era timpul favorit al lui Sloan pentru plimbarea pe plajă, dar era aproape şapte când se trezi. Nerăbdătoare, se dădu jos din pat, îşi prinse părul într-o coadă de cal, îşi puse un şort şi un maieu pe care Sara nu i le scosese când îi reîmpachetase valizele.

Casa părea pustie în timp ce înainta fără zgomot de-a lungul holului şi cobora scările, dar afară doi bărbați curățau un gard viu, de-a lungul proprietății. Sloan îi salută cu mâna în timp ce alerga de-a lungul peluzei. Starea ei de spirit începea deja să se îmbunătățească respirând aerul sărat şi simțind prezența familiară a oceanului. Valuri leneşe băteau nisipul de lângă picioarele ei, în timp ce alerga de-a lungul apei şi pescăruşii se agitau în jur, strigătele lor vehemente fiind la fel de mângâietoare şi de creatoare de bună dispoziție pentru ea, ca o muzică.

Deasupra, cerul era de un albastru cristalin, cu norişori graşi, albi, plutind în briza blândă, răcoroasă. La stânga ei, oceanul umplea tot orizontul, majestuos, frumos, neîmblânzit. La dreapta, orizontul era obstrucționat de o procesiune de vile, dintre care câteva erau chiar mai mari decât cea a tatălui ei şi în jurul tuturor activitatea era în toi. Grădinarii se ocupau de flori, servitorii curățau terasele şi se ocupau de bazinele de înot, iar sisteme de stropire împrăştiau apă pe peluzele care scânteiau ca nişte smaralde umede în soarele dimineții.

Concentrându-şi privirea asupra oceanului, Sloan alergă trei mile de-a lungul malului, după care se întoarse. Păstră ritmul până când în față îi apăru stegulețul tatălui ei, marcând gaura de golf; apoi încetini în alergare de jogging. Sloan decise că rezidenții din Palm Beach dormeau mai târziu decât cei din Bell Harbor, pentru că plaja fusese aproape numai a ei în prima parte a alergării, dar acum de-a lungul plajei mai alergau vreo câțiva. Alergătorii de aici erau şi ei mai puțin prietenoşi, evitând contactul cu ochii, în loc să se salute între ei cu o înclinare din cap sau cu un zâmbet.

Sloan se gândea tocmai la asta, când atenția îi fu distrasă de un grădinar mai în vârstă, cu o cămaşă cu mâneci lungi, care lucra la un strat de flori aproape de marginea peluzei. Omul se ridică; apoi îşi prinse mâna stângă şi se îndoi. Sloan alergă spre el, scrutând deja împrejurimile după cineva care să o ajute dacă va fi nevoie, dar omul părea să fie singurul care lucra în jurul acelei case.

- Încetişor, spuse ea cu blândeţe. Vă ajut eu. Sprijiniţi-vă de mine. Îşi petrecu braţul pe după talia lui, întrebându-se dacă omul va rezista până la banca de fier care încercuia trunchiul unui copac din apropiere. Spuneţi-mi ce s-a întâmplat.

- Braţul, spuse omul încet, cu faţa albă de durere.

- Aveţi dureri în piept?

- Nu. Am avut o operaţie ...la umăr.

Răsuflând uşurată că nu era vorba de un atac de cord, Sloan îl conduse spre copac şi îl lăsă pe banca lată, din fier.

- Inspiraţi adânc şi expiraţi încet, îl instrui ea. Aveţi vreun medicament contra durerilor?

Omul inspiră o dată adânc, apoi încă o dată, urmându-i instrucţiunile.

- Îmi revin... imediat.

- Încetişor... Nu mă grăbesc deloc.

După alte câteva inspiraţii adânci, grădinarul îşi ridică privirea şi se uită la ea, iar Sloan observă că începuse să capete culoare. Era puţin mai tânăr decât crezuse ea, probabil în jur de şaizeci şi cinci, şaizeci şi opt de ani, şi părea îngrijorat.

- Când m-am ridicat, am uitat şi m-am sprijinit în braţul stâng, explică el. Am avut senzaţia că mi se dislocă umărul.

- Când v-aţi operat?

- Săptămână trecută.

- Săptămână trecută! Nu ar fi trebuit să purtaţi un fel de faşă de susţinere?

Omul încuviinţă din cap.

- Ba da, dar nu mă pot folosi de braţ, dacă este imobilizat.

- Cu siguranţă că altcineva de aici v-ar fi putut prelua munca iar dumneavoastră i-aţi fi putut face treaba lui.

Omul se uită la ea ca şi cum nu i-ar fi trecut niciodată prin cap lucrul ăsta dar totuşi posibilitatea îl fascinase.

- Ce fel de altă treabă credeţi că aş putea face aici?

- Aceasta trebuie să fie una din cele mai mari proprietăţi din Palm Beach. Imposibil să nu fie de făcut ceva mai uşor, pe aici. Ar trebui să staţi de vorbă cu proprietarul locului şi să-i explicaţi situaţia.

- El ştie deja de umărul meu. Şi crede că ar trebui să încetez să fac orice, până nu mă vindec complet.

- Şi nu vrea să vă dea altceva de făcut? spuse Sloan, furioasă din cauza indiferenţei reci a celor foarte bogaţi, faţă de nevoile financiare ale celor mai puţin norocoşi.

Omul o bătu uşor pe mână, mişcat de indignarea ei.

- O să mă simt bine doar dacă stai aici şi vorbeşti puţin cu mine. Să conversez cu cineva atât de drăguţ ca tine este cel mai bun anlgezic pe care l-aş putea lua.

- O să aveţi probleme dacă staţi aici cu mine?

Omul zâmbi, gândindu-se.

- Nu văd cum, dar este o perspectivă plăcută.

Câteva lucruri o izbiră dintr-o dată pe Sloan: mâna lui era moale, vorba educată şi atitudinea aproape curtenitoare. încurcată, dădu să se ridice.

- Nu sunteţi grădinarul. Am făcut o greşeală prostească. Îmi pare rău.

Omul o strânse mai tare de mână ca să o împiedice să se ridice, dar îi dădu drumul când ea se aşeză la loc.

- Nu fugi şi nu te simţi jenată. Am fost foarte mişcat de grija ta şi fericit pentru ajutorul tău. Puţini tineri de pe aici s-ar fi oprit ca să ajute un grădinar bătrân în suferinţă.

- Nu sunteţi un grădinar bătrân, insistă Sloan, amuzată de îndrăzneala lui.

- Sunt un grădinar nou. Aveam nevoie de un hobby temporar, până mi se vindecă umărul. Mi-am operat o leziune mai veche, pentru că începea să-mi distrugă jocul de golf.

Vocea lui împrumută o notă teribilă când mărturisi:

- Începusem să-mi îndoi braţul şi nu mai puteam altfel şi jocul meu scurt devenise cumplit.

- Este ...tragic, simpatiză Sloan încercând să nu râdă.

- Întocmai. Iar casa asta aparţine fiului meu, care este atât de lipsit de inimă încât nu doar că ieri a jucat golf fără mine, dar a mai avut şi neobrăzarea să tragă la o şaptezeci şi doi!

- Este un monstru! glumi Sloan. Nici nu merită să trăiască!

Omul chicoti.

- Ador femeile care au simțul umorului, iar al tău se vede clar. Sunt intrigat. Cine eşti?

Vila tatălui lui Sloan se afla doar după alte câteva mai încolo, deci existau toate şansele ca cei doi bărbați să se cunoască. Nu vroia să spună că era fiica lui Carter Reynolds, dar totuşi omul ăsta o va putea urmări cu vederea tot drumul când va pleca spre casă.

- Numele meu este Sloan, răspunse ea evaziv.

- Acesta este numele mic?

- Da. Pe tine cum te cheamă? adăugă ea repede, înainte ca el să o poată întreba de numele de familie.

- Douglas şi nu te-am mai văzut pe aici.

- Locuiesc în Bell Harbor. Sunt în vizită la o familie care locuieşte mai încolo, dar numai pentru câteva zile.

- Da? La cine anume? Cunosc aproape toate familie de pe întinderea asta de plajă.

Sloan se simți încolțită.

- La familia Carter Reynolds.

- Dumnezeule Mare! îi ştiu pe Carteri de o veşnicie. Trebuie să fii o prietenă a lui Paris?

Sloan încuviință din cap şi se uită la ceasul de la mână.

- Acum chiar trebuie să plec.

Omul păru atât de dezamăgit încât Sloan se simți vinovată.

- Nu mai poți pierde câteva minute ca să luminezi viața unui bătrân singuratic? Doctorul nu mă lasă să conduc maşina iar fiul meu ori lucrează, ori este în altă parte. Te asigur, sunt complet inofensiv.

Sloan nu putea rezista în fața oamenilor în vârstă, inclusiv a oamenilor în vârstă bogați care, înțelegea ea acum, sufereau şi ei de singurătate.

- Cred că mai am puțin timp înainte de partida de tenis pe care trebuie să o joc. Despre ce anume ai vrea să vorbim?

- Despre cunoştințele comune?, sugeră el dintr-o dată, fără să-şi disimuleze încântarea. Am putea trage o bârfă pe cinste, le-am putea face zdrențe, reputația! Un subiect întotdeauna interesant.

Sloan izbucni în râs la tonul şi la sugestia lui.

- Nu ține. Singurii oameni pe care îi cunosc în Palm Beach sunt familia Reynolds.

- Nici n-ar fi foarte amuzant să-i bârfim, glumi el. Sunt cumplit de plictisitori şi drepți ca arborii. Haide mai bine să vorbim despre tine.

- Şi eu sunt plictisitoare, îl asigură ea, dar nu reuşi să-l distragă de la subiectul ales.

- Nu ai verighetă, deci nu eşti măritată, ceea ce înseamnă că trebuie să-ți ocupi timpul altfel. Ai o carieră?

- Sunt designer de interioare, răspunse Sloan, dar nici ăsta nu este un subiect interesant, adăugă ea repede. Haide mai bine să vorbim despre ceva care să te intereseze şi pe tine.

- Chiar mă interesează femeile frumoase, tinere, care dintr-un anumit motiv nu vor să vorbească despre ele, spuse el cu o bruscă transparență care o surprinse şi o alarmă pe Sloan, după aparența iui inofensivă, şi degajata tachinerie.

- Totuşi, o linişti el, nu voi căuta să mă insinuez în secretele tale. la să vedem, avem nevoie de o discuție interesantă pentru amândoi. Presupun că nu eşti fascinată de fuziunile între corporații, de finanțele înalte, de politică - de chestii dintr-astea?

Sloan încuviință din cap, nerăbdătoare.

- Am auzit câteva teorii interesante despre viitorul pieții internaționale, aseară la cină.

Bărbatul se arătă uluit, recunoscător şi impresionat.

- O femeie frumoasă cu inimă bună, cu simțul umorului şi minte ascuțită. Nu-i de mirare că nu eşti măritată, pariez că-i pui pe fugă pe tinerii de vârsta ta.

Douglas îi aruncă un zâmbet provocator care o făcu pe Sloan să se întrebe dacă era chiar atât de inofensiv pe cât afirmase; apoi se lovi cu palma pe genunchi şi spuse:

- Haide să vorbim despre economia rusă. Ador să mă ascult dezvoltând subiectul ăsta. întotdeauna mă minunez de propria mea înțelepciune şi clarviziune...

Sloan râse, irezistibil fermecată de umorul lui. Şi apoi ascultă. Şi rămase impresionată.

Când Sloan plecă, Douglas Maitland rămase în picioare la marginea peluzei, petrecând-o din ochi; apoi dispăru înapoi în casă, făcându-şi de lucru în bucătărie.

- Bună dimineața, le spuse el fiului şi fiicei sale în timp ce se servea cu o ceaşcă de cafea. Ar fi trebuit să priviți răsăritul soarelui în dimineața asta. A fost superb.

Fiul lui stătea la masa din bucătărie citind The Wall Street Journal. Fiica lui scotea un corn din maşina de prăjit. Amândoi îşi ridicară privirile, surprinşi de tonul lui încins.

- Eşti într-o bună dispoziție remarcabilă astăzi, remarcă Noah.

- Am avut o dimineață remarcabilă.

Fiica lui, Courtney, îl provocă sceptică:

- Făcând ce, anume? în primul rând, nu ai plecat nicăieri. în al doilea rând, nici nu există vreun loc unde să te duci. Palm Beach este capătul lumii. Nu-mi vine să cred că te aştepți efectiv să rămân permanent aici, când aş putea sta în California, unde să şi merg la şcoală.

Douglas îi răspunse vesel:

- Probabil că sunt eu masochist. Totuşi, ca să-ți răspund originalei tale întrebări, dimineața mea a devenit remarcabilă datorită prezenței unei tinere şi fascinante femei care a remarcat că mă durea umărul şi care mi-a oferit asistență şi apoi conversație.

Courtney făcu ochii mici.

- Cât de tânără era femeia aceea?

- Sub treizeci, presupun.

- Ah, grozav! Ultimele două dăți când ai întâlnit o „tânără şi fascinantă femeie sub treizeci", te-ai însurat cu ea.

- Courtney, nu fi sarcastică. Una dintre aceste femei este mama ta.

- A doua era prea tânără să aibă copii, minți Courtney.

Douglas o ignoră şi i-o descrise pe Sloan fiului său.

- M-a confundat cu un grădinar - o greşeală de înțeles, având în vedere că eu săpam pământul. Am avut o discuție încântătoare. N-o să ghiceşti niciodată cine este ...

- Lasă-mă să încerc, îl întrerupse Courtney. În timp ce pălăvrăgeați, ea stătea pe un taburet şi mânca lapte covăsit şi zer?

Cei doi bărbați o ignorară.

- Cine este? întrebă Noah.

- Dacă ai cinat aseară la Carter, probabil că ai întâlnit-o. O puteam întreba, dar aproape că am urât ideea că am un fiu de vârsta ta. Orgoliul meu primise deja o lovitură când am fost confundat cu un grădinar. O cheamă Sloan.

Noah râse brusc.

- Cred că glumeşti! Ce naiba ai găsit de discutat cu ea?

- Multe. Am discutat despre afacerile internaționale, despre economie ...

- Probabil că tu ai ținut toată conversația. Ea n-ar avea destulă conversație inteligentă să umple un coşuleț, spuse fiul lui sarcastic.

- În dimineața asta s-a descurcat foarte bine. A menționat că a ascultat aseară o conversație similară. Când mi-a spus ce a auzit, mi s-a părut că venea de la tine.

- Sunt uluit că a fost în stare să repete, dar crede-mă, nu a înțeles o iotă.

- O faci să pară un papagal! Zău, Noah, eu cred că am calificarea unui bun judecător şi pot garanta că nu este doar frumoasă, este şi foarte inteligentă. Şi spirituală.

- Vorbim amândoi despre fata lui Carter Reynolds?

Era rândul lui Douglas să pară şocat.

- Fata cui?

- Carter are două fete. Paris este mai mare cu un an.

- Îl ştiu pe Carter de zeci de ani dar niciodată n-a pomenit că ar mai avea o fată.

- Mi-a spus aseară că fetele au fost despărțite când erau foarte mici, în urma divorțului şi Sloan a rămas cu mama ei. După atacul de cord, Carter a decis să încerce să reînnoade firele familiei, aşa că a invitat-o să le facă o scurtă vizită. Până ieri, cele două ramuri ale familiei nu au avut nici un contact.

- De ce?

Noah îşi dădu ziarul de-o parte şi se ridică.

- Habar n-am. Carter nu mi-a oferit alte informații şi nu am crezut că era cazul să întreb.

- Am simțit eu că avea un secret! spuse Douglas zâmbind. Am păcălit-o lăsând-o să creadă că eram cu adevărat grădinar iar ea la rândul ei şi-a păstrat secretă identitatea. Ştia precis că voi afla cine este. Măsură pentru măsură. Este uluitoare! Crede-mă, ai subapreciat-o.

- Posibil, răspunse Noah neconvins dar în mod categoric, curios.

Courtney termină de întins crema de brânză pe covrigul ei şi trecu prin dreptul lui Noah, în drumul spre masă, precizând:

- Vă pot spune eu cum se vor termina toate astea. Fratele meu o să se însoare cu Paris, tatăl meu o să se însoare cu sora ei iar eu o să mă duc la emisiunea lui Sally Jessy Raphael şi o să vorbesc despre familiile vitrege incestuase. O să fie o emisiune incendiară.

- Ţi-am mai spus că nu mă însor cu Paris, izbucni Noah.

- Dar nu te poţi însura cu Sloan, pentru că tatăl nostru vrea să facă asta. Iar tu nu te poţi însura cu ea după ce-o face tata, pentru că asta e o poveste prea răsuflată ca să mai pot ajunge cu ea la Sally. Au avut deja emisiuni cu „sora mea vitregă a fost mama mea".

- Gura!

Courtney aşteptă să se îndepărteze Noah; apoi se uită la tatăl ei, care deschidea ziarul lui Noah.

- De ce îi dai voie să vorbească aşa cu mine?

Douglas ignoră încercarea ei de a provoca o ceartă şi întoarse ziarul la editorial.

- Nu este tatăl meu; este doar fratele meu. De ce îi permiţi să vorbească aşa cu mine?

- Pentru că eu sunt prea bătrân ca să te cârpesc, iar el refuză s-o facă.

- Poate că i-ar face plăcere. Îi place violenţa.

- Ce te face să crezi asta? o întrebă Douglas cu blândeţe.

- Ştii prea bine, izbucni ea. Te prefaci doar că nu, pentru că ai pierdut aproape toţi banii noştri, iar el face destui ca să putem să trăim ca acum. Ai de gând să pretinzi că nu ai ştiut nimic, când o să fie prins? Ai de gând să mergi să-l vezi în zilele de vizită?

Capitolul 17

Pe terenul de tenis, tatăl lui Sloan şi sora ei nu arătau doar bine în bronzurile lor de iarnă şi în costumele lor albe de tenis, ei aveau graţia şi puterea unor coechipieri de joc perfect acordaţi, eleganţi şi Sloan efectiv nu putu să nu fie impresionată, de la începutul primului ghem al partidei.

Spre sfârşitul acestui ghem, Sloan mai observă ceva: tatăl ei juca tenis ca şi cum terenul ar fi fost un câmp de bătălie şi nu manifesta nici un pic de îndurare faţă de duşmanul său, deşi era evident că Paul şi Sloan erau fără speranţă depăşiţi. Mai mult, nu arăta îndurare nici faţă de partenerul său. Ori de câte ori Paris făcea ceea ce el percepea drept o greşeală, oricât de mică, îi ţinea predici sau o critica.

Asta o făcea pe Sloan să se simtă atât de prost, încât simţi o adevărată fericire în clipa în care ajunseseră la ultimul ghem. Stătea alături de Paul, în partea lor de teren, încercând să pretindă că nu-l putea auzi pe tatăl ei certând-o pe Paris.

- Ai stat prea aproape de fileu, toată dimineaţa! Singura explicaţie pentru care Paul a ratat ultimul tău lob a fost norocul tău. Perdanţii mizează pe noroc. Câştigătorii mizează pe îndemânare. Ştii bine asta, nu?

- Da, spuse ea stăpână pe sine şi politicoasă ca întotdeauna, dar Sloan ştia că era groaznic de jenată şi se întrebă dacă el se comporta la fel cu ea şi când jucau în altă parte.

- Este incredibil! îi şopti Sloan lui Paul. De ce nu-i ţine piept şi nu-i spune că face tot ce poate?

- Dar ea face tot ce poate, îi răspunse Paul. Încearcă să joace suficient de bine ca să poată face pereche cu el, dar nu atât de bine încât noi să ne simţim complet surclasaţi, aici.

Sloan simţi cum îi cade inima. Avusese şi ea aceeaşi impresie, dar când Paul o pusese în cuvinte, ideea deveni un fapt care îi făcu imposibil să ignore simpatia furioasă pe care o simţea pentru Paris.

Personalitatea lui Carter suferi o totală transformare în bine de îndată ce partida luă sfârşit. Se apropie de plasă, cu tot farmecul cordial pe care îl manifestase cu o zi în urmă şi îi oferi lui Sloan un zâmbet aprobator.

- Sloan, ai mult talent înnăscut. Cu un antrenament bun poţi deveni un partener real. O să lucrez cu tine, cât eşti aici. De fapt, o să-ţi dau chiar acum o lecţie.

Anunţul îi provocă lui Sloan un râs îngrozit.

- Este foarte drăguţ din partea ta, dar cred că o să renunţ.

- De ce?

- Pentru că mie nu îmi place în mod deosebit să joc tenis.

- Asta pentru că nu joci la nivelul abilităților tale.

- Poate că ai dreptate, dar eu prefer să nu încerc.

- În regulă. Ai o condiție fizică bună. Alergi. Ce altceva mai faci?

- Nu cine ştie ce.

- Cum e cu lecțiile acelea de auto-apărare pe care le iei? Probabil că te-au învățat acolo puțin tae kwon şi juijitsu?

- Puțin, spuse Sloan evaziv.

- Grozav. Am studiat câțiva ani artele marțiale. Haide să-mi arăți şi mie ce ştii.

Omul ăsta nu era doar atletic, era şi un competitor insistent, îşi dădu Sloan seama şocată şi nu va renunța până când nu o va implica, sub o formă sau alta. Mai ştia că lui Carter Reynolds nu îi plăcea să piardă şi cum ea se afla aici ca să se insinueze, nu i se părea o idee bună să îl umilească.

- Eu chiar nu cred că este o idee bună.

- O să fiu blând cu tine, insistă el. Ignorându-i protestul, îşi puse jos racheta de tenis şi se îndepărtă câțiva paşi.

- Vino aici.

Sloan îi aruncă lui Paul o privire neajutorată şi îl văzu pe Noah Maitland traversând peluza spre ei, cu un plic mare, maroniu, în mână.

Carter îl văzu şi el şi îl salută cu mâna.

- Noah, nu am ştiut că vii în dimineața asta.

- Am adus câteva hârtii să le semnați, tu şi Edith, explică Noah.

- În câteva minute. Sloan a urmat de curând un curs de auto-apărare şi vrea să-mi arate ce a învățat.

- Nu te grăbi, spuse Noah.

Cu mare neplăcere, Sloan îşi depuse racheta pe iarbă, alături de cea a tatălui ei. Paris părea stingherită, dar nu spunea nimic. Şi Paul părea stingherit, dar Sloan nu era sigură dacă îşi făcea griji că va fi ea rănită sau dacă îşi făcea griji că îl va răni ea pe tatăl ei. Noah Maitland îşi încrucişă brațele pe piept şi arboră o expresie de neîncredere, care o enervă pe Sloan mai mult decât ceea ce urma să facă.

- Chiar nu vreau să vă întârzii întâlnirea, îi spuse ea lui Noah, sperând într-o amânare de ultimă clipă. Sunt convinsă că documentele acelea sunt cu mult mai importante decât chestia asta.

- Nu pentru mine. Dă-i drumul, spuse Noah îndreptându-şi capul spre Carter.

Atitudinea lui i se păru puțin ciudată lui Sloan, dar nu avea altă variantă decât cea sugerată. Se duse spre tatăl ei, spunându-şi că indiferent de comportamentul lui, nu era o idee bună să-l trântească la pământ.

- Eşti gata?, o întrebă el cu o plecăciune scurtă, formală.

Sloan dădu din cap şi-i întoarse plecăciunea.

Carter se mişcă atât de repede încât Sloan nu reacționă în timp şi el câştigă cu jenantă uşurință.

- Nu ai fost atentă, spuse el pe acelaşi ton enervant de condescendență şi superioritate pe care-l folosise cu Paris în timpul meciului de tenis. Dar în loc să-i acorde timp să revină în poziție, o surprinse din nou, prinzând-o în dezechilibru.

- Sloan, nu te concentrezi.

Sloan decise că era o idee cât se poate de bună să-l trântească la pământ. Carter se apropie, crezu că văzuse o deschidere şi se lansă. Sloan pivotă şi cu o lovitură înaltă, puternică, îl trimise lat, la pământ.

- Cred că de data asta m-am concentrat mai bine, îi spuse ea plină de dulceață.

Puțin mai războinic acum, Carter se ridică şi făcu un cerc, căutând o nouă țintă. Sloan ştia că era foarte bun dar şi că era prea încrezător în sine. Carter se lansă; ea contracară şi îl lovi în plexul solar, tăindu-i răsuflarea.

- De data asta am fost mai atentă, mărturisi ea.

Sloan nu era străină de prădătorii furioşi şi când ea înregistră următorul punct, îşi dădu seama că tatăl ei devenise unul. Se repezi asupra ei cu fața roşie de furie şi jenă şi mişcările lui îşi pierdură grația şi stilul. Carter aşteptă o deschidere; apoi pivotă şi lovi cu piciorul, dar rată. în clipa în care el reveni în poziție, Sloan mai făcu un punct; apoi decise că era timpul să pună capăt acestui

„spectacol", înainte de a fi forțată fie să-i facă rău, fie să rişte să o încaseze ea dacă se abținea să-l lovească.

Punându-şi mâinile în şolduri, se îndepărtă dincolo de atingerea lui.

- Mie mi-ajunge, spuse ea râzând, încercând să detensioneze atmosfera. Joci prea dur.

- Încă n-am terminat, spuse el ştergându-şi praful de pe şort.

- Ba da, am terminat. Am obosit.

Spre surprinderea lui Sloan, Noah Maitland a fost cel care i-a venit în ajutor.

- Carter, este nepoliticos să-ți asaltezi oaspeții în a doua lor zi de vizită.

- Chiar aşa, glumi Sloan. Trebuie să aştepți cea de a treia zi. Se întoarse să-şi ia racheta de tenis de la picioarele lui Noah, care se aplecă să o ia de jos şi i-o întinse.

- Ai salutări de la tatăl meu, spuse el iar strălucirea zâmbetului lui leneş era atât de enervantă, încât lui Sloan îi fu greu să se concentreze asupra cuvintelor lui, în timp ce întindea mâna după rachetă.

- Poftim?

- Tata mi-a spus că a avut cu tine o discuție fascinantă azi-dimineață. A fost foarte impresionat.

- Nu am ştiut că este tatăl tău, spuse Sloan îngrozită.

- Aşa am presupus şi eu.

Noah se uită la Carter şi Sloan profită de ocazie.

- Carter, spuse.Noah, în cazul în care seara de marți vrei s-o petreci la club, la un pocher, eu aş vrea să-i invit la cină pe Sloan, Paul şi Paris.

Sloan se îndrepta deja spre casă cu Paul, dar îl auzi pe tatăl ei spunând:

- O idee grozavă! Sloan, strigă el, pe tine şi Paul vă aranjează?

Nu era o „idee grozavă" şi pe ei nu „îi aranja". Sloan se întoarse dar continuă să meargă cu spatele, din pornirea prostească de a păstra distanța maximă față de Noah Maitland.

- Sună bine, strigă ea, spunându-i în şoaptă lui Paul:

- Tare mi-aş dori să găsim o soluție să ieşim din asta.

Paul îi aruncă o privire piezişă.

- Aş vrea să ştiu ce este cu hârtiile pe care Maitland le vrea semnate.

- Şi Noah Maitland este suspect?

- Toți sunt suspecți, cu excepția ta şi a mea. Şi, adăugă el glumind, în privința ta nu sunt foarte sigur. Apoi, redevenind sobru, adăugă:

- Mă întreb ce documente au nevoie de semnătura lui Edith Reynolds. Dacă am şti, poate că asta ne-ar indica o direcție la care noi nici nu ne-am gândit.

Sloan avu sentimentul că Paul nu-i spunea tot adevărul, dar ştia că era inutil să-i pună întrebări.

- Cum te-ai întâlnit cu tatăl lui Maitland în dimineața asta?

- În drumul meu înapoi, după alergarea de dimineață, am văzut un bărbat săpând într-o grădină şi când acesta s-a ridicat, era într-o vizibilă suferință. M-am oprit să-l ajut şi am stat de vorbă cu el, câteva minute. La început am crezut că era grădinar.

- Sper că nu i-ai spus nimic, nu?

- Nimic ce ne-ar fi putut face nouă rău şi nimic mai mult decât era necesar. De fapt i-am spus doar numele meu mic, dar nu m-am putut eschiva să nu-i spun unde stau. Am creat vreo problemă?

Paul se gândi o clipă la asta.

- Categoric nu, spuse el cu un zâmbet inexplicabil. Tatăl lui Maitland nu este singurul pe care l-ai impresionat în dimineața asta. Eu cred că l-ai impresionat la fel de mult şi pe fiul lui. Cred că este puțin intrigat.

- În legătură cu mine? Imposibil !

- Am văzut cum se uita la tine. Şi tu ai văzut. Şi asta te-a făcut nervoasă.

Sloan chicoti la absurditatea concluziei lui.

- Bărbații ca Noah Maitland generează suficientă electricitate sexuală ca să ilumineze tot New York-ul iar ei ştiu asta. Este o putere pe care o au ei şi pe care o folosesc asupra oricui se află în preajma lor. Iar întâmplător, eu m-am aflat în preajma lui. Am simțit un mic şoc, iar şocul m-a făcut „nervoasă".

- Aşa funcționează? Câți „bărbați ca Noah Maitland" ai cunoscut tu?

- Am o înțelegere moştenită pentru „tipul" lui şi în consecință o imunitate genetică față de el, spuse Sloan cu fermitate.

- Ce vrei să spui?

- Vorbesc despre mama mea. După tot ce mi-a povestit ea şi după ce pot vedea cu ochii mei, tata trebuie să fi fost exact ca Noah Maitland. Ştiai că Paris este îndrăgostită de el? Sunt ca şi logodiți.

Se apropiau de treptele terasei şi Paul coborî glasul:

- Paris nu este îndrăgostită de el. Tatăl tău o forțează să se mărite cu Maitland. Ea nu vrea. Din nefericire, adăugă el filozofic, asta nu înseamnă neapărat că nu va ceda şi nu o va face. Amândoi bărbații o domină şi o intimidează cumplit.

- De unde ştii asta?

- Ea mi-a mărturisit prima parte, la micul dejun. A doua parte mi-am imaginat-o singur.

- Ți-a spus ea asta? repetă Sloan uluită. Este greu de imaginat să se deschidă astfel în fața cuiva. Şi de ce în fața ta?

- Pentru că eu nu o domin. Pe de altă parte, eu sunt bărbat şi ea este intimidată de bărbați şi când i-am pus cu blândețe o întrebare directă, s-a simțit obligată să-mi răspundă.

- Este atât de trist, spuse Sloan încet, când se opriră în dreptul uşii din spate. Nu m-am aşteptat să-mi placă de ea. Nu vreau să-mi placă de ea.

Paul râse uşor.

- Dar îți place şi o să-ți placă. Şi cât te vei afla aici, vei încerca să o protejezi de cei doi bărbați.

Uneori, atitudinea atotştiutoare a lui Paul o enerva efectiv.

- Ce te face atât de sigur de tine? Ce te face să crezi că eu o să fac ceva din toate astea?

Iritarea ei nu îl afectă câtuşi de puțin.

- Nu o să reuşeşti să te abții, pentru că tu ai această pornire de a-i ajuta pe oamenii care au nevoie de tine, spuse el implacabil, dar nu răutăcios.

- Iar tu nu eşti psihiatru.

- Adevărat, spuse el zâmbind în timp ce îi deschidea uşa, dar pot recunoaşte o inimă bună, iar a ta este la fel de bună ca nişte fondante proaspete.

- Sună dezgustător.

- De fapt a fost un compliment, răspunse el sec. Sunt nebun după fondante. Dar tu să nu-ți laşi inima ta bună să se interfereze cu judecata sau cu misiunea ta, câtă vreme te afli aici.

În bucătărie îi aştepta Gary Dishler, aşa încât Sloan nu putu să-i dea nici o replică.

- A fost o dimineață amuzantă, minți ea. Urc acum să fac un duş ...

- Scuzați-mă, domnişoară Reynolds. Doamna Reynolds doreşte să vă vadă în solar, spuse Dishler.

- Ah. Sloan se uită în jos la şortul pătat de iarbă şi la brațele murdare. Trebuie mai întâi să fac un duş şi să mă schimb. Vreți să-i spuneți că vin cât pot de repede?

- Doamna Reynolds a spus că doreşte să vă vadă imediat, o informă el.

Avertizarea suna sinistru şi Paul remarcă asta.

- Vin cu tine, spuse el.

Gary scutură din cap şi o informă cât se poate de ferm pe Sloan:

- Doamna Reynolds a spus că doreşte să vă vadă singură.

Solarul avea deschidere spre peluza din spate şi când Sloan văzu expresia acră de pe chipul lui Edith Reynolds, presupuse că bătrâna doamnă asistase la scurta demonstrație de auto-apărare şi că nu o aprobase.

- A fost un adevărat spectacol pe care ni l-ai oferit acolo! Făcu o pauză ca să arunce o privire acuzatoare asupra şortului pătat şi a feței transpirate, a lui Sloan.

- Tinerele doamne binecrescute nu se tăvălesc prin iarbă şi nu se plimbă în haine murdare.

Sloan se înfrână auzind atacul injust.

- Nu eu am vrut să ofer acel spectacol. De fapt, am făcut tot posibilul să-l evit, dar nepotul dumneavoastră a insistat. Mai mult, eu m-aş fi schimbat înainte de a veni aici, dar domnul Dishler a insistat că vreți să mă vedeți imediat.

Chipul bătrânei doamne îngheță la revolta lui Sloan.

- Ai terminat?

Sloan încuviință din cap.

- Ce temperament ai.

- Ce dimineață am avut.

- Asta am observat şi eu. În ultimele câteva ore, ai făcut alergări de-a lungul plajei şi ai încercat să-l salvezi pe Douglas Maitland, după câte am înțeles de la Noah. Te-ai întors la timp ca să joci tenis, dar nu prea bine, după care ți-ai încheiat dimineața ta plină trântindu-ți în fund propriul tată şi asta nu o dată, ci de două ori. Dacă mai ai ceva energie în exces după masa de prânz, ți-aş sugera să o consumi exersându-ți reverul .

- Poftim?

- Mai ai multe de îmbunătățit la jocul tău de tenis.

- Doamnă Reynolds, eu nu fac parte din bogata şi leneşa societate. Eu muncesc ca să-mi câştig existența, timpul meu este valoros, îmi place să mi-l petrec aşa cum îmi place, ori mie nu-mi place tenisul!

- La vremea mea am adunat trofee. Familia Reynolds a excelat întotdeauna la tenis. Ramuri ale familiei noastre au participat la campionatele celor mai selecte cluburi, peste tot în țară. Jocul tău face de râs renumele familiei; totuşi, exersând serios, cred că te-ai putea ridica la standardele noastre.

- Nu am nici intenția şi nici dorința să fac ceva în această privință, o informă Sloan disprețuitoare. Eu nu sunt un membru al familie Reynolds.

- Fată proastă! Nu ne placi, dar ai mai mult sânge Reynolds în vine decât are Paris. De unde crezi că-ți vine această mândră sfidare pe care mi-o demonstrezi în clipa asta? De ce crezi că ai refuzat să-l laşi pe Carter să te umilească adineauri? Uită-te la tine, dreaptă, sigură pe tine chiar dacă eşti plină de noroi şi groaznic îmbrăcată, sigură ca un rege, că ai tot dreptul să mă înfrunți în propria-mi casă, pentru că îți închipui că tu ai dreptate iar eu greşesc. Dacă asta nu este superioritate Reynolds, nu ştiu cum ai putea-o numi.

- Dacă-ți închipui că ar trebui să mă simt flatată, află că nu sunt.

- Ha! făcu bătrâna doamnă lovind cu brațul în fotoliu, triumfătoare şi veselă. Ai vorbit ca o adevărată Reynolds. Crezi că eşti mai bună decât noi, chiar dacă noi am putea cumpăra şi vinde oraşul în care trăieşti. Ce n-aş da să mai trăiască mama lui Carter şi să vadă asta. Când a plecat în Florida să-l aducă acasă, a vrut să ia copilul care va semăna cel mai mult cu noi. în ciuda schemei ei, femeia asta afurisită, proastă, a luat fata greşită!

- Ceea ce a fost, cu siguranță, norocul meu.

- Gata cu vorbele de duh. Eu cred că noi două ne înțelegem foarte bine şi vom putea foarte repede să ne înțelegem şi mai bine. Stai jos, te rog.

Prinsă între mânie şi amuzament la folosirea expresiei „vorbe de duh" ca să descrie ce făcuseră ele până acum, Sloan se lăsă în fotoliul de răchită de alături.

- Iar acum o să renunț la delicatețuri, anunță bătrâna doamnă, provocându-i lui Sloan un nou atac de veselie. Eu am insistat să fii invitată aici şi am făcut asta din mai multe motive, cât se poate de bune. De ce pari atât de surprinsă?

- Am crezut că a fost ideea tatălui meu. Mi-a spus că a avut un atac de cord şi că vrea să mă cunoască până nu va fi prea târziu.

Bătrâna doamnă ezită, jucându-se cu veşnic prezentul colier de perle de la gâtul ei, apoi spuse fără plăcere:

- Ai înțeles greşit. La început, s-a opus chiar mai insistent decât Paris.

- Paris a avut obiecții?

- Desigur. A fost extrem de nefericită când a aflat că accepți invitația.

Sloan îşi îndreptă privirea spre azaleeie roz care înfloreau lângă fotoliul ei, în timp ce încerca să asimileze toate astea fără sentimente sau emoții.

- Înțeleg.

- Nu cred că înțelegi. Când Paris era foarte mică, mama lui Carter o convinsese că mama ta nu era potrivită să crească copii şi că un judecător a emis o lege specială prin care să o țină departe de ea. Mai târziu i s-a inoculat ideea că în mod firesc, tu vei deveni exact ca mama ta.

Se opri o clipă, aşteptând ca Sloan să asimileze toate astea. Apoi spuse:

- Cât despre Carter, el a avut mai multe motive pentru care nu a vrut să te introducă până acum în familie. în primul rând, nu a crezut că ar fi bine să te introducă într-o viață pe care nu ai avut-o niciodată. Mai mult, eu bănuiesc că se simțea vinovat pentru faptul că te părăsise. În acest caz, este de înțeles că nu era dornic să fie pus acum față în față cu persoana față de care greşise. Eu

aş fi forţat această reuniune cu mult în urmă, dar mi-ar fi fost imposibil înainte ca mama lui Carter, nora mea, să-mi facă uimitoarea surpriză de a mă preceda în moarte.

- De ce nu?

- Pentru că în zece minute te-ar fi gonit de aici. Tu nu ai fi tolerat niciodată tratamentul la care te-ar fi supus, iar eu nu am vrut să te supun la aşa ceva. Sigur, aş fi putut veni să te văd, dar asta nu ar fi reparat ruptura dintre Paris, Carter şi tine. Ori acesta este scopul meu.

Sloan era uluită să descopere că scopul ei era să repare, când tot ce făcuse până atunci era să o umilească, să o critice şi să o înfurie.

- După moartea mamei lui Carter mi-am dat seama că te puteam aduce aici şi l-am obligat pe Carter să pună planul în aplicare. Nu a avut variantă.

- Nu?

- Fireşte că nu. Pentru că eu deţin băierele pungii, anunţă ea cu un râs aspru.

Sloan clipi şi îşi drese glasul.

- Tu deţii ce?

- Eu controlez Trustul Hanover, care deţine o porţie majoră din averea Reynolds, declară ea ca şi cum această singură informaţie i-ar fi lămurit lui Sloan totul.

- Nu înţeleg, spuse Sloan.

- Este cât se poate de simplu. Tatăl meu, James Hunsley, era un terchea-berchea frumos, fără un ban, dintr-o familie bună şi care la douăzeci şi cinci de ani şi-a pierdut moştenirea la jocurile de noroc. Ca să-şi menţină stilul de viaţă trebuia să se însoare cu o moştenitoare şi a ales-o pe mama mea, care era moştenitoarea averii Hanover. Bunicul meu însă l-a citit perfect şi s-a împotrivit mariajului, dar mama mea îl iubea şi era o fetiţă răsfăţată, încăpăţânată. A ameninţat că va fugi cu el şi bunicul a cedat, dar nu înainte de a aranja ca tata să nu poată controla niciodată în totalitate averea mamei mele. Bunicul Hanover a înfiinţat un trust pentru gestionarea averii şi i-a acordat ei controlul după moartea lui, dar numai cu sfatul şi consimţământul celorlalţi curatori, numiţi de el. Potrivit condiţiilor stabilite, controlul rămânea în mâinile descendentului celui mai în vârstă al familiei Hanover, nu a soţului sau soţiei unui Hanover. În prezent, eu sunt descendentul.

Sloan decise să nu comenteze această dezvăluire.

- Tatăl tău trebuie să fi fost dezamăgit când a aflat despre acest trust.

- A fost furios, dar când a realizat că viaţa lui nu se va îmbunătăţi dacă nu-şi va câştiga proprii lui bani, a făcut întocmai. Sigur, averea lui a fost modestă, nu se compara cu averea Hanover şi cum jumătate din ea îi revenea mamei, a sfârşit tot în acest trust. Carter a moştenit agerimea în afaceri a familiei mele şi a crescut de câteva ori averea Reynolds, spuse ea cu mândrie.

- Totuşi, nu am trimis după tine ca să discutăm despre Carter. Despre Paris vreau să vorbim. Ştii, în ciuda tuturor lucrurilor pe care a fost încurajată să le creadă despre mama ta şi despre tine, mi-a spus aseară că are impresia că eşti cumsecade.

Tot ce spusese bătrâna doamnă până atunci fusese atât de negativ, încât Sloan fu complet nepregătită pentru aprecierea care urmă.

- Pentru mine este clar că ai minte şi curaj şi mi-ar plăcea ca şi Paris să aibă ceva mai mult din astea. Poate că o să te gândeşti la asta, când o să fii cu ea?

Se întrerupse auzind paşii lui Paris şi aşteptă în tăcere până când ea îi depuse un sărut pe obraz.

- Ai jucat ca naiba în dimineaţa asta, spuse Edith cu severitate. Ai jucat prea aproape de plasă. Ce-a fost în mintea ta?

- Presupun că am avut o zi proastă.

- Prostii. Ai încercat să nu-i răneşti sentimentele lui Sloan pentru că jocul ei era deplorabil. Dar gata cu asta, spuse repede, când Paris dădu să-i răspundă. Presupun că în după-amiaza asta tu şi Sloan o să jucaţi golf?

- Da, mai târziu.

- Bine. Aş vrea să petreceţi mai mult timp împreună. Ce planuri aveţi pentru diseară?

- Noah vrea să ne invite pe Sloan, pe Paul şi pe mine, la cină.

- Excelent, spuse ea dând emfatic din cap. Tatăl tău este decis să vă căsătoriţi de Crăciun. Trebuie să petreci şi cu Noah mai mult timp.

Sloan nu vroia să joace golf şi ştia că Paris nu vroia să se mărite cu Noah. Dar se părea că nici pe Carter şi nici pe Edith Reynolds nu-i interesau dorinţele celor aflaţi sub controlul lor. Sloan nu era sigură ce anume vroia ea; era încă şocată de tot ce-i spusese Edith şi era nerăbdătoare să-i repete

lui Paul lucrurile interesante pentru el. Dincolo de asta, singurul lucru de care era sigură era acela că într-adevăr dorea să o cunoască mai bine pe Paris.

- Acum simt nevoia să fac un duş, le spuse ea celor două femei; apoi îi zâmbi în mod deliberat lui Paris, în timp ce se ridica.

- Aş vrea să-ţi mulţumesc că ne-ai menajat pe Paul şi pe mine, în timpul partidei de tenis. A fost foarte drăguţ din partea ta.

- Prostii! o întrerupse Edith. Ar fi trebuit să-şi folosească timpul îmbunătăţindu-şi îndemânarea. Nu lăsând-o să rugineasc㠄!

Sloan îşi dădu seama că femeia asta bătrână nu avea de gând să respecte pe nimeni peste care putea trece, considerând că este dreptul şi privilegiul ei să calce în picioare.

- Paris este conştientă de faptul că Paul şi cu mine suntem oaspeţii voştri, deci prioritatea ei este, în mod firesc, să ne facă să ne simţim bine. Cred că am citit într-un ziar, la rubrica bunelor maniere, că aceasta este prima şi cea mai importantă îndatorire a unei gazde. Nu-i aşa? termină Sloan arborând un aer cât mai nevinovat.

Dar Edith Reynolds nu era omul să se lase prostit.

- Tânără doamnă, îmi predai cumva o lecţie de bune maniere?

În tonul ei plutea ceva indefinit; deşi părea indignat, nu era chiar furios.

Sloan îşi muşcă limba să-şi ascundă zâmbetul.

- Doamnă, aşa cred. Oarecum.

- Eşti revoltătoare, spuse bătrâna doamnă cu o voce aspră, dar căreia îi lipsea mânia autentică. O clipă nu mai pot suporta să te văd în hainele astea murdare. Aleargă şi fă-ţi duşul.

Concediată, Sloan începu să se îndepărteze.

- Şi nu risipi apa, îi strgă Edith iritată.

Când Sloan dispăru, Edith îşi îndreptă ochii ei de un albastru spălăcit asupra lui Paris.

- Este o tânără impertinentă. Nu are nici un respect pentru autoritate. Şi mai puţin, pentru bani. Tu ce părere ai despre ea?

Încă de pe vremea când era copil, Paris Reynolds acceptase ideea că era inutil şi lipsit de înţelepciune să se opună vreunui membru al familiei. Erau cu toţii de neîmblânzit şi neiertători, în timp ce ea era o laşă şi o slabă. Şi totuşi, în ultima oră o văzuse pe sora ei mai mică ţinându-le piept, mai întâi pentru ea însăşi, apoi pentru sora ei. Acum i se părea şi lui Paris imperativ să facă la fel. Nervozitatea o făcu să-i transpire palmele şi le şterse de şort.

- Îmi ... îmi pare rău, străbunico, spuse ea cu vocea tremurându-i din cauza neobişnuinţei de a se opune, dar ea...ea...

- Încetează cu bâlbâiala, fetiţo! De ani de zile ai depăşit acest inconvenient.

Tremurând, dar în continuare hotărâtă, Paris îşi ridică bărbia, se uită în ochii străbunicii ei aşa cum făcuse Sloan şi anunţă:

- Eu cred că este formidabilă!

- Perfect, atunci de ce nu ai spus asta de la bun început?

Incapabilă să răspundă sau să mai suporte o morală, Paris se uită la ceasul de la mână.

- Dacă nu mă grăbesc cu duşul, o să ratez ora la clubul de golf.

- Uită-te la hainele cu care a venit, îi strigă Edith. Asigură-te că nu o să se facă şi nu o să ne facă de râs, cât stă aici. O să se întâlnească cu prietenii noştri la club şi în oraş. Dacă are nevoie de haine, ai grijă să le primească.

Paris se întoarse uluită.

- Nu mă pot uita în garderoba ei să-i critic hainele şi să-i spun că nu sunt corespunzătoare.

- Fireşte că poţi. Ai un gust excelent. Doar desenezi toalete.

- Da, dar...

- Paris! Ocupă-te de problema asta. Şi, Paris, o strigă ea din urmă, nu este cazul să arunci banii pe fereastră în buticurile scumpe de aici, decât dacă nu îi poţi împrumuta tu ceva.

Capitolul 18

Sloan nu avea idee cât de mult ştia FBI-ul despre tatăl ei sau despre finanţele lui şi nici măcar de ce anume îl bănuiau, dar i se păru important să-i spună lui Paul ce aflase. Frustrată că schimbul de informaţii nu avea decât un singur sens, bătu la uşa lui Paul. Nerăspunzându-i nimeni, merse mai departe de-a lungul holului, spre camera ei şi constată că uşa era încuiată. Ciocăni în uşă.

- E cineva înăuntru? strigă ea.

Uşa se deschise atât de brusc încât Sloan se dădu înapoi şi se uită uluită la Paul, care era îmbrăcat în şort şi ţinea în mână cartea pe care o citea ea, cu degetul arătător între pagini, ca şi cum ar fi vrut să nu piardă locul unde rămăsese.

- Camera mea nu are balcon, aşa că mi-am spus să ţi-o împrumut puţin pe a ta şi să citesc, până te întorci, îi explică el.

Sloan ştia că el mințea pentru urechile oricui s-ar fi aflat din întâmplare pe hol. îl urmă înăuntru şi închise uşa.

- De fapt, ce făceai aici?

- Căutam „ploşniţe". Nu am găsit nici una.

Ideea unei case particulare în care proprietarul instalează microfoane părea absurdă şi Sloan spuse asta.

- A fost doar o precauţie. Tatăl tău este cunoscut ca un om extrem de precaut.

- Nu chiar atât de precaut, pentru că atunci nu ne-am mai fi aflat noi aici, glumi Sloan.

Şi apropo de motivul pentru care ne aflăm aici, adăugă ea cu un zâmbet încântat, tocmai am avut o conversaţie interesantă cu străbunica, mea. Ai ştiut că ea deţine controlul părţii majoritare a banilor familiei?

- *Te referi la Trustul Hanover*

Sloan dădu din cap, puţin dezumflată.

- Ce anume ţi-a spus ea?

Sloan repetă părţile interesante ale conversaţiei cu străbunica ei, aproape textual.

- Nimic nou aici, spuse Paul. Cel puţin nimic semnificativ. Ai stat destul de multicel jos, despre ce altceva aţi mai discutat?

Sloan îi relată şi restul discuţiei şi Paul păru mult mai interesat acum decât de informaţiile pe care le crezuse ea interesante.

- Dacă vrea să petreci timp cu Paris, fă-o. Eu o să stau pe aici, să văd ce mai aflu.

- Despre ce? întrebă Sloan ridicându-şi mâna a frustrare. Ce anume îl suspectezi că face? Cred că am dreptul la o minimă explicaţie.

- Tu te afli acum în poziţia de a-simţi-nevoia-să-ştii. Când o să cred eu că trebuie să ştii, o să-ţi spun.

Străduindu-se să-i împrumute tonul blazat, Sloan spuse:

- Iar când o să am ceva ce o să cred că tu simţi nevoia să ştii, presupun că eu o să trebuiască să negociez.

Se aşteptase ca el să reacţioneze la ameninţarea ei fie cu plictis, fie cu amuzament, dar el nu făcu nici una, nici alta.

- Sloan, există în Palm Beach doi oameni cu care nu o să vrei niciodată să negociezi. Eu sunt unul dintre ei.

- Cine este celălalt? întrebă Sloan, uimită de ameninţarea voalată din vocea lui.

- Noah Maitland. Mulţumesc că mi-ai permis să-ţi folosesc balconul, spuse el pentru efect şi ieşi afară în hol.

Uşa se închise în urma lui şi Sloan se îndreptă încet spre baie, să-şi facă duşul.

Paul era total indescifrabil, imprevizibil şi devotat preocupărilor sale, dar existau momente când părea plin de farmec şi de-a dreptul amabil.

Sloan avea acum sentimentul neplăcut că acestea din urmă erau doar o faţadă.

Capitolul 19

Când Sloan coborî, Paris o aştepta în salon.

- Am adus maşina aici, în faţă, îi spuse ea şi Sloan o urmă.

Pe alee era parcat un Jaguar decapotabil, galben, cu capota coborâtă şi în timp ce ieşeau afară pe poartă, Sloan privea soarele strălucind în părul castaniu al lui Paris. Se gândea cât de bine se potrivea eleganta ei soră cu eleganta maşină, când Paris se întoarse şi o surprinse privind-o.

- Ai uitat ceva?, o întrebă Paris.

- Nu, de ce?

- Aveai o expresie ciudată.

După tot ce văzuse şi auzise astăzi despre Paris, Sloan dorea cu disperare să rupă bariera de formalitate a acesteia şi să îşi cunoască sora. Se agăță de întrebare ca de o ocazie.

- Mă gândeam că maşina asta este foarte frumoasă şi că ți se potriveşte.

Paris aproape că pierdu controlul volanului când se întoarse şi se uită la Sloan.

- Nu ştiu ce să spun.

- Poți să spui tot ce gândeşti.

- Bine, atunci cred că mă gândeam că acesta era ultimul lucru pe care mă aşteptam să mi-l spui.

Sloan renunțase deja la orice altă conversație, când Paris izbucni.

- Şi mă gândeam că mi-ai spus un lucru atât de drăguț. Încărcase cuvântul cu atâta căldură, încât Sloan ştiu că Paris îl considerase ca pe un mare compliment.

O luară la stânga spre un bulevard larg şi Paris spuse ezitant:

- Ți se pare ciudat să fii aici, în maşina asta şi să ştii că noi suntem ... suntem surori?

Sloan încuviință din cap.

- Exact la asta mă gândeam şi eu.

- Nu eşti câtuşi de puțin aşa cum m-am aşteptat să fii.

- Ştiu.

- Ştii?

- Da. Mi-a spus străbunica ta.

Paris îi aruncă o privire timidă.

- Este şi străbunica ta.

Un nu ştiu ce demon răutăcios o făcu pe Sloan să spună:

- Într-un fel mi se pare mult mai uşor să cred că tu eşti sora mea, decât că ea este străbunica mea.

- Este puțin cam dură. Îi intimidează pe oameni.

Inclusiv pe tine, îşi spuse Sloan.

- Pe tine te intimidează?

- Nu chiar. Mă rog, puțin, poate, recunoscu Sloan.

- Majoritatea oamenilor sunt îngroziți de ea.

- Nu arată ca o străbunică tipică, cel puțin nu aşa cum îmi închipui eu stră-bunicile.

- Bunica ta cum este?

- Vrei să spui mama mamei noastre? o întrebă Sloan cu blândețe.

- Da.

- A murit când eu aveam şapte ani, dar mi-amintesc că era foarte ... caldă. Şi mirosea a prăjituri.

- A prăjituri?

Sloan încuviință din cap.

- Îi plăcea să facă prăjituri. Era grăsuță şi avea întotdeauna prăjituri pentru Sara şi pentru mine.

- Sara?

- O prietenă din copilărie, care este în continuare prietena mea cea mai bună.

Urmă o tăcere penibilă, tăcerea dintre doi oameni care vor să mai facă un pas înainte, dar care sunt atât de uşurați că se află acolo unde se află, încât le este teamă să înainteze. Sloan inspiră adânc şi se rugă la Dumnezeu ca ceea ce avea să spună să fie ceea ce trebuia.

- Ai vrea să ştii cum este mama ta?

- Dacă vrei să-mi spui. De tine depinde.

Ridicându-şi fața în vânt, Sloan îşi lăsă capul pe spate şi medită asupra răspunsului evaziv al lui Paris. Spuse încet, cu sinceritate:

- Dacă nu suntem sincere şi directe, nu o să avem nici o şansă să ne cunoaştem cu adevărat una pe alta, iar eu nu vreau să pierd şansa asta. Crezi că am putea face un pact ca să ne spunem adevărul şi ceea ce simțim cu adevărat? Asta presupune că va trebui să avem încredere oarbă una în cealaltă, dar eu vreau să încerc. Tu vrei?

Mâinile lui Paris strânseră mai tare volanul, în timp ce se gândea la pactul propus de Sloan.

- Da, şopti ea într-un târziu. Da, declară ea din nou, cu un zâmbet timid şi o încuviințare fermă din cap.

Sloan îşi supuse pactul primului test.

- În cazul acesta, ai vrea să ştii cum este cu adevărat mama ta?

- Da, aş vrea.

- Este uşor, spuse Sloan fericită. Seamănă foarte mult cu ceea ce cred eu până acum despre tine. Este bună. Nu-i place să rănească sentimentele altora. Adoră hainele frumoase şi lucrează în cel mai elegant butic cu îmbrăcăminte din Bell Harbor. Toată lumea care o cunoaşte o iubeşte, inclusiv Lydia, proprietara buticului. Lydia o terorizează cumplit şi profită constant de ea, dar mama îi găseşte mereu scuze.

Sloan se întrerupse când în faţa lor apăru intrarea în club.

- Paris, haide să nu jucăm golf. Haide să facem altceva.

- Dar tata a vrut să iei prima lecţie de golf.

- Ştiu, dar să zicem că am refuzat categoric să fac asta. Ce-o să poată face, în cazul ăsta? O să urle la tine? Sloan se întreba dacă el chiar ar fi fost în stare să se înfurie, să facă scandal sau şi mai rău. Doar avea temperamentul unui taur.

Paris părea şocată de sugestie.

- Nu, dar va fi extrem de dezamăgit.

- Înţeleg. Vrei să spui „dezamăgit" în sensul în care a fost dezamăgit de jocul tău de tenis în dimineaţa asta?

- Da, doar că acum va fi extrem de dezamăgit de amândouă. Azi dimineaţă a fost dezamăgit numai de mine. El nu trece atât de uşor peste dezamăgiri, explică Paris ca şi cum aceasta ar fi fost problema ei, nu a lui, o justificare pe care Sloan ar fi trebuit să o accepte şi să o înţeleagă la fel ca Paris.

Sloan o înţelegea perfect: tatăl ei nu abuza fizic. El recurgea însă la o tiranie emoţională, o formă mult mai subtilă, dar la fel de eficientă, de dominare brutală.

- Dacă eu refuz în mod categoric, atunci el nu poate fi dezamăgit de tine, nu?

- Nu, presupun că nu.

- Tu vrei să jucăm golf?Paris ezită atât de mult încât Sloan nu era sigură dacă aceasta nu vroia să răspundă sau nu ştia ce vroia.

- Nu, de fapt nu vreau cu adevărat. Nu-mi place chiar atât de mult golful, cât ar vrea tata să-mi placă.

- Dacă am putea face acum ceva ce ţi-ar plăcea, ce anume ar fi?

- Am lua masa undeva şi am sta de vorbă.

- Minunat! De vreme ce eu refuz categoric să joc golf, el nu poate fi dezamăgit de tine, aşa că haide în schimb să luăm masa undeva şi să stăm de vorbă.

Paris ezită, muşcându-şi limba; apoi întoarse brusc la dreapta.

- Ştiu eu un loc. Este o cafenea micuţă, putem mânca afară. Nimeni nu o să ne grăbească şi nu o să ne deranjeze.

În Bel! Harbor, o cafenea era un loc foarte plăcut, nepretenţios, unde puteai mânca. Era un fel de verişoară primară a unui restaurant. Cafeneaua lui Paris era un restaurant franţuzesc elegant, cu canopie la intrare, cu un patio în interior, cu fântână şi cu parcare cu valet. Valetul o ştia pe nume.

- Jean, am vrea să mâncăm afară, îi spuse Paris cu zâmbetul acela blând, pe care Sloan i-l admiră acum, ştiind că era cu adevărat sincer.

- Pot să vă aduc ceva de băut? le întrebă el când se aşezară la o masă în apropierea fântânii, cu vedere spre prăvălioarele de pe partea cealaltă a străzii.

Paris se uită la Sloan aşteptând o decizie, apoi, brusc, hotărî singură.

- Cred că ar trebui să bem o şampanie - o şampanie foarte bună - pentru o ocazie specială.

- O zi de naştere? îşi dădu el cu presupusul. Paris scutură din cap şi se uită sfioasă spre Sloan.

- Mai mult pentru o renaştere.

Când Jean plecă, urmă o pauză stânjenitoare, în timp ce amândouă căutau să se gândească la un punct de pornire pentru a se cunoaştere între ele. Pe trotuarul din dreptul lor, o mamă îşi plimba copilul într-un cărucior frumos şi un adolescent se învârtea în jurul ei cu bicicleta.

- Am avut prima mea bicicletă la cinci ani, spuse Sloan ca să rupă tăcerea. Era prea mare pentru mine şi intram în toată lumea, până când, în sfârşit, am învăţat să-mi menţin echilibrul. Poliţistul care asigura traversarea zicea că eram un pericol public.

- Întotdeauna ai ştiut că vroiai să te faci designer de interioare?

Deşi Sloan trebuia să păstreze secretul asupra câtorva detalii despre viaţa ei prezentă, era hotărâtă să fie sinceră cu Paris, în orice altceva.

- De fapt, mărturisi ea, la început vroiam să mă fac Superman sau Batman. Dar tu?

- Imediat ce am primit prima mea păpuşă, am început să mă gândesc la un trusou potrivit pentru ea, recunoscu Paris. Presupun deci, că întotdeauna m-a interesat moda.

Sosi un chelner cu o sticlă de şampanie într-un suport de argint şi Sloan îl aşteptă să termine de servit băuturile, în timp ce un cuplu de adolescenți trecea prin dreptul lor, ținându-se de mână.

- Arată cumplit de tineri ca să se întâlnească şi să se țină de mâini, nu? remarcă ea şi când Paris confirmă din cap, Sloan se agăță de asta ca de un următor subiect de discuție.

- Câți ani aveai la prima ta întâlnire?

- Şaisprezece, spuse Paris. îl chema David şi m-a dus la un dans al bobocilor. Eu vroiam să mă duc cu un băiat pe care îl chema Richard, dar tata îi cunoştea familia lui David şi a considerat că era o escortă mai acceptabilă pentru mine.

Sloan deveni brusc curioasă.

- Şi cum a fost?

- A fost cumplit, mărturisi Paris zâmbind şi scuturându-se. În drumul înapoi spre casă el a început să bea dintr-o sticlă; apoi a parcat maşina şi a început să mă sărute. Nu s-a oprit până când nu am izbucnit în plâns. Prima ta întâlnire cum a fost?

- Foarte asemănătoare cu a ta, spuse Sloan râzând. Eu m-am dus la bal cu Butch Bellamy, care era cu un picior mai înalt decât mine şi nu puteam dansa cu el. Şi-a petrecut cea mai mare parte din seară într-un vestiar, bând bere cu prietenii lui din echipa de fotbal. În drumul spre casă a parcat maşina şi a început să mă sărute şi să se dea la mine.

Râzând, Paris ghici sfârşitul povestirii.

- Iar tu ai izbucnit în lacrimi şi el a trebuit să te ducă acasă.

- Nu. I-am spus că dacă nu mă lasă să cobor din maşină, o să le spun tuturor prietenilor lui că e homo. După care mi-am scos din picioare prima mea pereche de pantofi cu tocuri şi am luat-o pe jos spre casă, în prima mea pereche de colanți. Nu arătau prea bine când am ajuns acasă.

Paris râse şi Sloan ridică paharul, toastând.

- Pentru noi, pentru că am supraviețuit primei noastre întâlniri, spuse ea zâmbind solemn.

Paris ciocni.

- Pentru noi şi pentru toate fetele cu o primă întâlnire ca a noastră.

Chiar atunci apăru chelnerul şi le oferi câte un meniu deschis. Dornică să mențină atmosfera de veselă apropiere care se instalase între ele, Sloan se uită în trecere peste primele feluri din meniul ei.

- Care este mâncarea ta favorită?

- Varza de Bruxelles. A ta?

- Ficatul.

- Se spune că dacă asezonezi ficatul cu ...

Sloan scutură din cap.

- Nu există nici *o* şansă să asezonezi ficatul şi să-l faci comestibil. Poate că de fapt nici nu suntem surori genetice. Eu am fost adoptată şi... De ce râzi?

- Pentru că eu nu făceam decât să repet ce spune lumea. Eu urăsc ficatul. Mă înecă efectiv.

- Reflexul înecului este dovada supremă. în mod categoric suntem rude de sânge, decretă Sloan veselă, dar Paris deveni foarte solemnă.

- Nu este obligatoriu. Aceasta este întrebarea decisivă din test, aşa că nu te grăbi cu răspunsul. Tu ce zici despre supa de roşii?

Sloan se scutură şi amândouă izbucniră în râs.

Chelnerul le pusese pe masă un coşuleț cu batoane proaspete de pâine şi Paris se întinse după unul.

- Ai fost vreodată măritată? întrebă ea.

- Nu. Dar tu?

- Aproape. M-am logodit când aveam douăzeci şi cinci de ani. Henry avea treizeci şi doi şi ne-am cunoscut în Santa Barbara, la o petrecere, după un spectacol de teatru. Două luni mai târziu eram logodiți.

Sloan se opri din acțiunea de a-şi alege şi ea un baton.

- Ce s-a întâmplat?

- A doua zi după logodnă, tata a descoperit că Henry avea o fostă soție și doi copii, care locuiau la Paris. Nu mi-ar fi păsat dacă nu m-ar fi mințit și nu mi-ar fi spus că nu a mai fost niciodată căsătorit.

- Trebuie să fi fost groaznic pentru tine.

- A fost, la început. Tata nu a avut încredere în el din prima clipă.

Sloan își putea imagina cât de puțină înțelegere avusese Paris din partea lui Carter Reynolds și simți o înțepătură de tristețe mânioasă că Paris nu le avusese pe ea sau pe mama ei, să o ajute să depășească momentul.

- Cum a descoperit tatăl tău asta?

- Este și tatăl tău, îi aminti Paris zâmbind; apoi răspunse la întrebarea lui Sloan.

- Când am început că mă văd mai des cu Henry, tata a început să facă investigații, dar raportul din Europa nu a sosit decât după anunțarea logodnei noastre.

Sloan încercă să nu se arate atât de neîncrezătoare față de motivele și integritatea lui Carter Reynolds, pe cât începea să simtă.

- Obișnuiește să facă investigații asupra tuturor prietenilor tăi?

Spre marele ei șoc, Paris încuviință din cap, ca și cum acesta ar fi fost lucrul cel mai normal pe care îl putea face un părinte.

- Nu doar asupra prietenilor mei, ci și asupra celorlalți oameni pe care nu-i cunoaște și care încep să-și petreacă mai mult timp cu noi. Tata spune că este bine să fii prudent față de cei cu care te asociezi. Nu-i capeți ușor încrederea. Paris se uită la batonul de pâine din mâna ei, apoi își ridică privirea spre ochii lui Sloan.

- Haide să vorbim despre altceva. Logodna mea desfăcută nu mai merită nici un minut din prețiosul nostru timp.

După asta, ceasurile trecură repede, umplute cu întrebări ezitante, cu răspunsuri sincere și zâmbete calde, ca între doi străini care încep să închege o legătură dar care constată că legătura era deja acolo. Ignorând chelnerii, mâncarea și privirile admirative ale bărbaților, o brunetă frumoasă și o blondă superbă stăteau la o masă de pe trotuar, sub o umbrelă vărgată și construiau cu grijă o punte peste treizeci de ani.

Capitolul 20

Stând alături de Paris, în traficul după-amiezii târzii, pe drumul înapoi de la cafenea, Sloan avea senzația că magia ultimelor ore își revărsase frumusețea peste tot Palm Beach-ul. Deasupra lor cerul era de un albastru strălucitor, norii mai albi, mai vaporoși. Culorile erau mai vii, sunetele mai mângâietoare și aerul oceanului, care sufla peste fețele lor, nu mai era doar o briză, era ca o binecuvântare.

Ieri, Paris și ea fuseseră două străine care se priveau ca pe niște adversare, acum erau două surori care se priveau ca pe niște aliate. Se uită la Paris și zâmbetul de răspuns al acesteia era plin de aceeași încântare pe care o resimțea Sloan.

- Nu am avut timp să discutăm despre Paul și despre tine, spuse Paris în timp ce se apropiau de casă. Ai sentimente serioase față de el?

Sloan ezită, izbită de brusca, nefericita realizare că această minunată, fragilă nouă relație cu sora ei, avea să fie periclitată în viitor de minciunile ei și ale lui. Dacă Paul nu va găsi nici o dovadă care să-l incrimineze pe Carter, atunci Paris va putea fi cel puțin scutită de adevărul despre motivul prezenței lor la Palm Beach. în acest caz, Sloan va trebui să găsească un motiv pentru care și-a ținut secretă meseria. Dar dacă Paul va găsi o dovadă, atunci Paris va afla întreaga dimensiune a înșelătoriei lor și Sloan se temea de felul în care va reacționa aceasta.

Oricum, Sloan se simțea încolțită. Nu putea spune nimic care să împiedice investigațiile lui Paul, așa că decise să stea cât mai aproape posibil de adevăr, pentru ca Paris să aibă mai puține motive să se simtă înșelată, indiferent de ce se va întâmpla cu tatăl ei.

- Adevărul este că suntem doar prieteni. E mă simțeam ... stingheră să vin aici. Paul m-a convins să vin și ... s-a oferit voluntar... să mă însoțească.

- Pentru suport moral, concluzionă Paris. Este atât de drăguț. Este un om în care pur și simplu simți că poți avea încredere.

Sloan își notă în minte să nu se bazeze niciodată pe judecata lui Paris în ce-i privea pe bărbați.

- Dar tu şi Noah? întrebă ea, nerăbdătoare să schimbe subiectul. Carter mi-a spus că voi doi sunteți ca şi logodiți.

- Tata este decis să se întâmple asta. Eu i-am spus că nu vreau să mă mărit cu Noah, dar el efectiv nu înțelege.

- De ce nu?

Paris îi aruncă un zâmbet fermecător.

- Probabil pentru că este formidabil, strălucitor şi incredibil de bogat şi femeile înnebunesc în jurul lor. Dar nici Noah nu vrea să se însoare cu mine, aşa că am făcut între noi o înțelegere secretă, care rezolvă întreaga problemă.

- Ce fel de înțelegere?

- Noah nu o să mă ceară în căsătorie, spuse ea râzând, în timp ce vira spre alee. Porțile se deschiseră automat, fără ca Paris să se oprească şi să apese butonul sau să folosească orice alt fel de dispozitiv electronic. Atenția lui Sloan se întoarse spre sistemul de securitate al casei, la început din grijă pentru Paris, apoi dându-şi seama că informația putea fi vitală şi pentru ea şi Paul.

- Nu ți-e niciodată frică aici?

- De ce?

- De hoți. De cei care bântuie noaptea. Locui ăsta are dimensiunile unui muzeu. Dacă eu aş fi un hoț, mi-aş zice că sunt multe lucruri înăuntru, care merită să fie furate.

- Suntem aici în cea mai mare siguranță. în afara gardului, avem raze infraroşii în jurul întregului perimetru al proprietății. Ele se aprind automat noaptea, odată cu sistemul de alarmă. Şi mai există şi zece camere de luat vederi, poziționate în jurul proprietății. Ție ți-e teamă aici?

- Eu ... eu cred că mă gândesc întotdeauna la securitate şi la siguranță, spuse Sloan încercând să rămână cât mai aproape posibil de adevăr, de dragul relației pe viitor, cu Paris.

- Pentru asta ai urmat un curs de auto-apărare, concluzionă Paris şi imediat încercă să o liniş-tească, oferindu-i mai multe informații.

- Dacă bănuieşti ceva, porneşti orice televizor din casă şi vezi tot ce văd şi camerele. Pui pe canalul nouăzeci, apoi treci rând pe rând până la canalul o sută. Asta o să-ți arate tot ce văd camerele, pe întreaga proprietate. În sfârşit, cred că astea sunt canalele corecte, dar Gary ştie precis. O să-l întreb pe el. Tata l-a însărcinat pe Gary să se ocupe de noul sistem de securitate.

- Mulțumesc, spuse Sloan jalnic.

- Iar dacă auzi sau vezi ceva care te sperie cu adevărat, poți lua orice telefon din casă, apeşi tasta diez şi o ții apăsată. Dar nu încerca, dacă nu eşti sigură că există o problemă. Eu am făcut asta din greşeală, când sistemul abia fusese instalat. încercam să deschid porțile, dar uitasem să apăs tasta intercom, înainte de a ține apăsată tasta diez.

- Şi ce s-a întâmplat?

- Totul, spuse Paris chicotind. Există o alarmă legată direct cu poliția, sirenele de pe casă au început să urle şi toate luminile de pe proprietate, interioare şi exterioare, au început să lumineze intermitent.

Sloan îşi spuse că aducea cu sistemul de securitate integrat în cel telefonic, care îi pusese în situația aceea stânjenitoare pe Karen Althorp şi pe domnul Pembroke, din Bell Harbor.

Paris ocoli casa spre un garaj pentru şase maşini, ale cărui uşi se deschiseră automat.

- Nu te-am văzut folosind o comandă pentru poartă şi nici pentru garaj, spuse Sloan.

- Există un dispozitiv electronic, ascuns undeva în maşinile noastre. Când te îndrepți spre garaj, dispozitivul de pe maşină vorbeşte cu cel de pe poarta respectivă a garajului şi o deschide. Acelaşi dispozitiv ne-a deschis şi porțile, adineauri, când am intrat pe alee.

- S-ar părea că nimeni care n-ar trebui să se afle aici nu poate intra sau ieşi, remarcă Sloan în timp ce Paris parca maşina în boxa ei din garaj.

- Oricine poate ieşi, dacă l-a lăsat Nordstrom să intre. Există senzori sub dalele de pavaj, care deschid porțile când peste ele circulă greutatea unei maşini. Altfel, Nordstrom ar trebui să vină aici să deschidă porțile de fiecare dată când o camionetă pentru aprovizionare sau cineva din personal trebuie să iasă.

- Voi chiar faceți parte din epoca electronicii, spuse Sloan zâmbind.

- Tata este extrem de preocupat de securitate.

Sloan se temea că el avea, poate mai mult decât un singur motiv, pentru toate astea.

Capitolul 21

Gary Dishler se materializă în hol dintr-o cameră din apropierea scărilor, în clipa în care Paris şi Sloan trecură prin dreptul ei.

- Doamna Reynolds a întrebat de tine, îi spuse el lui Paris. Este sus, în camera ei.

- Se simte bine? întrebă Paris îngrijorată.

- Dacă suferă de ceva, atunci suferă de plictiseală, o linişti el.

În timp ce Paris se asigură că într-adevăr canalele de la nouăzeci la o sută arătau imaginile luate de camerele de securitate, Sloan îl studie pe majordomul care se afla în apropiere. Nordstrom avea bine peste un metru optzeci, era blond cu ochii albaştri, avea un ten rumen şi un fizic muşchiulos. în sus pe scări, îşi mărturisi gândurile.

- Arată mai curând ca un bodyguard decât ca un majordom.

- Ştiu, îi spuse Paris întorcându-i zâmbetul. Este într-adevăr un uriaş,

Zâmbeau încă, intrând în dormitorul doamnei Reynolds. Bătrâna doamnă stătea pe o sofa din catifea castanie, cu franjuri, la capătul unei camere care avea aproape dimensiunile întregii căsuțe a lui Sloan, încărcată cu atât de mult mobilier întunecat, foarte ornamentat, încât Sloan se simți puțin claus trofobă.

Doamna Reynolds bombăni în timp ce îşi scotea ochelarii şi-şi punea cartea deoparte.

- Ați lipsit toată ziua, le acuză ea. Ei, i se adresă lui Paris, cum a fost lecția de golf a lui Sloan?

- N-am fost la clubul de golf, spuse Paris.

Sprâncenele albe ale lui Edith se adunară la mijloc, dar înainte să apuce să spună ceva, interveni Sloan. Încercând în acelaşi timp să o ocrotească pe Paris de nemulțumirea bătrânei doamne, dar totodată şi să-i ridice acesteia starea de spirit, Sloan făcu în mod deliberat o glumă pe tema refuzului ei de a juca golf.

- Paris a încercat să mă facă să joc golf, dar am implorat-o să aibă îndurare față de mine; după care am refuzat să cobor din maşină. A încercat să mă târască afară, doar că eu sunt mai puternică decât ea. Atunci a vrut să mă ciomăgească cu o crosă, dar i-am amintit că tu nu aprobi spectacolele în public şi a trebuit să renunțe.

- Eşti impertinentă, declară Edith, dar reuşi cu greu să rămână încruntată.

Sloan lăsă să i se vadă amuzamentul.

- Da doamnă, ştiu asta, dar nu mă pot abține.

- Ti-am spus să mi te adresezi cu „străbunică".

- Da, străbunico, se corectă Sloan repede, simțind că cedând în această privință îşi va ajunge mai sigur scopul. Şi avu dreptate. Buzele lui Edith Reynolds zvâcniră de un râs involuntar.

- Eşti revoltător de încăpățânată.

Sloan dădu din cap, cu umilință.

- Şi mama mea îmi spune asta.

Pe cale să piardă în lupta cu vorbele de duh, Edith îşi salvă onoarea eliberând-o pe Sloan cu o mişcare a mâinii.

- Haide, pleacă. Mi-ajunge. Vreau să discut doar cu Paris.

Mulțumită că Paris nu va avea de suferit de pe urma renunțării la lecția de golf, Sloan făcu aşa cum i se spusese, dar nu înainte de a observa expresia încurcată a lui Paris.

După plecarea lui Sloan, Edith făcu un semn cu capul spre scaunul din fața ei.

- Stai jos. Vreau să știu ce ați făcut şi despre ce ați discutat.

- Am mâncat la Le Gamin şi am discutat despre toate, spuse Paris aşezându-se. Vreme de mai bine de o oră, Paris încercă să repete tot ce spusese Sloan, dar era constant întreruptă cu întrebări, de către străbunica ei. Când inchiziția se termină în sfârşit, Paris spuse:

- A fost minunat. Aş fi putut rămâne acolo toată ziua şi toată noaptea. Şi Sloan a simțit la fel. Ştiu asta.

- Iar acum, spuse Edith cu răceală, presupun că o să vrei să te duci la Bell Harbor, să-ți cunoşti mama?

Paris se întări pentru o furtună a dezaprobărilor, dar nu dădu înapoi, aşa cum ar fi făcut în mod obişnuit.

- Da, pentru că veni vorba, da. Sloan mi-a spus totul despre ea şi nu este deloc aşa cum mi-au descris-o bunica şi tata.

- O cunoşti pe Sloan doar de două zile şi eşti gata să o crezi pe ea şi nu pe ei, aşa este?

Paris se concentră asupra cuvintelor, ca să nu se bâlbâie.

- Nu cred pe nimeni. Pur şi simplu vreau să-mi fac propria mea părere.

În loc să o biciuiască verbal aşa cum se aştepta Paris, străbunica ei se lăsă pe spate în fotoliu, zgâindu-se la ea. După o tăcere prelungită, tensionată, spuse:

- Se pare că sfidarea şi încăpățânarea lui Sloan sunt remarcabil de contagioase.

- Aşa sper, spuse Paris înălțându-şi bărbia.

- Dacă te mai interesează cumva sfatul altcuiva, în orice privință, atunci îți sugerez să te abții de la a-i împărtăşi lui Carter noua ta părere despre mama ta.

Paris încuviință din cap şi se ridică.

- Pot să plec acum?

- Absolut, replică Edith.

Edith Reynolds o urmări plecând şi vreme de câteva minute rămase perfect nemişcată, pierdută în gânduri; apoi se întinse după telefonul de lângă fotoliu şi formă un număr privat, care nu figura pe listă.

- Am o treabă pentru tine, Wilson, îi spuse ea bărbatului de la celălalt capăt al firului. Trebuie făcută cu multă discreție şi foarte repede.

După care Edith îi spuse ce vroia.

Capitolul 22

- Cum ați petrecut ziua de astăzi? întrebă Noah intrând în living, unde tatăl lui se uita la un film vechi cu John Wayne iar Courtney stătea cocoşată într-un fotoliu, răsfoind o revistă, cu microfoanele în urechi. Courtney îşi trase microfoanele şi Douglas se uită în sus.

- Ziua mea a fost plictisitoare, se plânse el pe tonul îndurerat al unui invalid care îşi închipuie că toată lumea ar trebui să sufere al ături de el. Am citit şi am dormit puțin. Tu unde ai fost toată după-amiaza?

- Dimineață i-am dus lui Carter nişte hârtii; apoi am făcut câteva curse şi m-am întâlnit cu Gordon Sanders.

- Eu unul nu am încredere în Sanders, spuse Douglas. Apoi întrebă, curios:

- Ai văzut-o pe Sloan, la Carter?

- Întâmplător da, spuse Noah cu ironie amuzată. Am ajuns acolo exact în clipa în care o provoca la o luptă în care să-i arate ce învățase ea la un curs de auto-apărare, pe care se presupune că l-ar fi făcut.

- Este trist că femeile trebuie să ia lecții de autoapărare ca să se simtă în siguranță pe străzi! Biata, micuța Sloan. Este dulce şi blândă ca un porumbel.

- Dulcele şi micuțul tău porumbel l-a trântit pe Carter drept în fund. De două ori.

Douglas rămase o clipă fără cuvinte.

- Serios? Mă rog, oricum, mie tot îmi este milă de femeile din ziua de astăzi. Închipuie-ți, să trăieşti cu groaza că poți oricând fii atacată.

Noah chicoti.

- Păstrează-ți mila pentru atacatorul ei. Dacă Sloan nu are cordonul negru la karate sau la ce-o fi fost ce-a folosit ea asupra lui Carter, este oricum aproape de el. Dar acum trebuie să dau un telefon, spuse el uitându-se la ceas.

- Ieşi în seara asta? îl întrebă Douglas observând abia acum că Noah era la costum şi cravată.

Când Noah îi spuse că da, tatăl şi fiica se uitară amândoi la el ca şi cum i-ar fi abandonat unei soarte cumplite, lăsându-i singuri, doar unul cu celălalt. Courtney păru chiar cea mai iritată.

- Şi cine, mă rog, este norocoasa doamnă din seara asta?

- Iau masa cu Paris şi Sloan ...

- Omul ăsta n-are pic de ruşine! Aprinde surorile. Este incestuos! anunță Courtney privind spre tavan.

- ...Şi cu Paul Richardson, adăugă Noah ignorând-o şi vorbind cu tatăl lui.

- El cine mai este?

- Prietenul lui Sloan.

- Bietul băiat, îl ironiză Courtney trăgându-şi microfoanele înapoi pe urechi. Este pe cale să-şi piardă prietena în favoarea celui mai solicitat, celui mai devastator de frumos burlac din Palm Beach.

Prezicerea lui Courtney era departe de a fi corectă. În realitate, după cât putea spune Noah, Sloan Reynolds nu prea ştia că el făcea parte din elita jucătorilor de golf a Clubului Ocean, ceea ce nu l-ar fi deranjat prea tare dacă ea nu ar fi început să îl intrige. În primul rând, îi era greu să asimileze ideea că frumusețea asta delicată, cu părul de aur, care stătea în fața lui într-o rochie neagră, sexi, de cocktail, era una şi aceeaşi cu atleta ciufulită care îl trântise la pământ pe Carter, în dimineața asta.

Când o asculta sporovăind cu Paris sau cu Paul Richardson, Noah nu-şi putea imagina cum se înşelase în privința ei, bănuind-o plictisitoare sau proastă cu o seară înainte, dar dacă o întreba direct ceva, părea incapabilă sau neinteresată să lege o propoziție mai lungă. Când nu îi adresa direct un comentariu, ea evita să se uite la el.

Richardson era o altă enigmă. Deşi venise cu Sloan, îi acorda aceeaşi atenție şi lui Paris iar lui Sloan părea să nu-i pese. Şi Paris era plină de surprize. Noah o ştia de ani de zile, dar în seara aceasta era mai plină de viață alături de cei doi străini decât fusese vreodată cu el sau cu oricine altcineva cu care o văzuse vreodată. Mai mult, Noah avea senzația imposibilă că Paris începea să simtă o atracție sinceră pentru prietenul surorii ei.

Dacă nu ar fi fost făcut să se simtă ca un spectator, Noah ar fi găsit seara aceasta absolut fascinantă.

Ringul de dans de la Clubul Ocean era separat de spațiul unde se cina printr-un spalier acoperit cu plante tropicale şi în timp ce aşteptau desertul, Noah decise să o invite pe Sloan la dans, unde nu îl va mai putea ignora cu atâta uşurință. Cum anticipase că ea îl va refuza dacă îi va da ocazia, se ridică în picioare şi veni în spatele scaunului ei, înainte de a o invita la dans.

Capul îi țâşni în sus şi Sloan se uită la el cu surprinsă neîncredere.

- Ah, nu. Mulțumesc. Nu cred.

Prins undeva între amuzament şi enervare, Noah se uită la Richardson.

- Tu ai probleme să o duci pe ringul de dans, sau e vorba doar de persoana mea?

- Uneori, recunoscu Paul cu un zâmbet destins; apoi se uită la Sloan şi-i spuse glumind:

- Noah o să arate ca o fată nedansată dacă o să-l laşi să rămână acolo, în picioare. Ştii, şi bărbații au sentimente. îndură-te şi dansează cu el.

Noah observă cât de încet şi de reticent se ridica Sloan şi observă că părea inconştientă de privirile pe care i le aruncau toți bărbații prin dreptul cărora trecea în drum spre ringul de dans. Potrivit experienței lui, femeile frumoase erau întotdeauna conştiente de atracția exercitată de ele şi faptul că ea fie nu ştia, fie nu-i păsa, adăuga un plus personalității ei. Când o luă în brațe pe ringul de dans, se ținu cât mai departe posibil de el şi îşi fixă privirea pe cel de al treilea nasture de la cămaşa lui.

Sloan era atât de tensionată, încât trupul ei era ca o bucată de placaj. Noah Maitland o urmărise toată seara ca un vultur iar acum era obligată să danseze cu el. O făcuse atât de nervoasă, încât nu reuşea să închege o propoziție coerentă, când el îi punea o întrebare. Era atât de incredibil de bine, încât femeile o priviseră cu ochi plini de invidie în drumul spre ringul de dans, în timp ce bărbații se întrebau ce putea să-l atragă la ea pe un bărbat ca Maitland. El era visul Sarei, dar era coşmarul lui Sloan.

Îşi dădea seama că Noah părea cu atât mai interesat de ea cu cât îl ignora mai mult; de aceea îşi spuse că cea mai bună metodă de a-l face să renunțe la ea era să pară interesată de el. Numai că Sloan nu putea face asta, pentru că asta ar fi însemnat să flirteze cu el sau cel puțin să se uite direct în ochii aceia uluitori, şi nu se putea decide să încerce nici una, nici alta.

Noah se mişca automat în ritmul muzicii, încercând să-şi amintească ultima oară când dansase cu cineva atât de distant ca Sloan şi renunță când ajunse la şcoala pregătitoare. Decise să o destindă flirtând uşor cu ea...

- Ce fac bărbații din Bell Harbor ca să te impresioneze?

Luată prin surprindere de nota uşor intimă din vocea lui, Sloan spuse primul lucru care-i veni în minte.

- Nu mă impresionează.

- Asta este o uşurare.

- Adică?

- Este o uşurare să ştiu că nici ei nu te impresionează. Gândul că nu sunt singurul care nu poate ajunge nicăieri cu tine, îmi alină mândria rănită.

O clipă îşi spuse că ea nici nu se va obosi să-i răspundă; dar Sloan îşi ridică spre el ochii aceia albaştri, catifelați.

- Vreau să spun că ei nu încearcă, îi explică ea ca şi cum întrebarea lui ar fi,fost absurdă.

Noah abandonă brusc regulile replicilor spirituale sofisticate, modul lui normal de viață, şi încercă o abordare directă.

- Îmi spui ceva?

- O să încerc.

- De ce eşti în stare şi dornică să porți o conversație cu oricine, în afară de mine?

Sloan se simți pe cât de stupid ştia că va suna răspunsul:

- Nu pot să-ți explic.

- Dar ai observat asta?

Sloan confirmă din cap.

Noah se uită în jos, în ochii aceia cu gene lungi, care în sfârşit se ridicaseră spre el şi uită cât de frustrat se simțise cu o clipă în urmă. Zâmbi.

- Ce pot să fac, să te ajut să te destinzi?

Sloan auzi ceva distinct erotic în cuvintele acelea şi se pierdu complet cu firea.

- Flirtezi cu mine? întrebă ea direct.

- Nu cu prea mult succes, răspunse el la fel de direct.

- Aş vrea să nu încerci, spuse ea cu sinceritate. Apoi, îndulcindu-şi tonul, Sloan adăugă:

- Dar dacă o să vii vreodată în Bell Harbor, am o prietenă pe care aş vrea să ți-o prezint. Sara ar fi perfectă pentru tine.

Încerca să-i bage pe gât o prietenă, îşi dădu Noah seama cu neîncredere, ori asta era pe cât de fără precedent, pe atât de insultător.

- Haide să ne întoarcem la tăcere. Egoul meu nu mai poate suporta aşa ceva.

- Îmi pare rău.

- Şi mie, spuse el curtenitor. O conduse înapoi la masă în clipa în care se termină melodia şi Sloan ştiu că niciodată nu va mai încerca să se obosească cu ea. Ar fi trebuit să se simtă uşurată. Dar se simțea...abandonată. Noah o invită la dans pe Paris şi în clipa în care se îndepărtară de la masă, Paul se întoarse încruntat spre ea.

- Care este problema ta cu Maitland?

- Nu am chiar o problemă. Dar efectiv nu ştiu ce să fac cu el. A încercat să flirteze cu mine.

- Atunci flirtează cu el.

Sloan începu să rotească în mână piciorul paharului cu vin.

- Eu nu mă pricep prea bine la flirtat, dar el este foart*e* bun la asta.

- Atunci exersează cu Maitland. Imaginează-ți că este cineva pe care îl cercetezi, zâmbeşte-i doar când îi pui întrebări despre el şi aminteşte-ți să-i zâmbeşti, când îți răspunde. Uită-te drept în ochii lui. Nu, nu aşa! spuse el cu un hohot puternic de râs. Pari catatonică.

- Şi ce anume sugerezi să-l întreb? izbucni Sloan enervată de râsul lui.

- Care este primul lucru de care te-ai întrebat în seara asta, imediat după ce a venit să ne ia?

- Mă întrebam cât îl costă un reglaj la Rolls-Royce-ul lui!

- Ei, asta nu-l întreba, o atenționă Paul râzând din nou.

Iritată de buna lui dispoziție, Sloan spuse:

- Nu prea avem multe în comun. El este bogat, un aristocrat răsfățat, dintr-o altă lume. Uită-te la costumul de pe el. Cât crezi că a costat?

- Nici asta nu-l întreba, spuse Paul.

- Nu sunt chiar atât de proastă. Totuşi sunt fericită să constat că pe tine te amuză asta.

Părea sincer rănită şi Paul redeveni serios.

- Sloan, tu ai o treabă de făcut. Aş vrea să ştiu ce este cu documentele acelea pe care le-a adus azi dimineață. Fă pace cu el. Chiar mai bine, împrieteneşte-te cu el. Prietenii îşi spun lucruri. Tatăl tău îl consideră pe Maitland prieten şi fără îndoială că i-a spus lucruri pe care noi le-am putea găsi interesante, chiar dacă lui Maitland nu i se par semnificative. Ai înțeles?

Sloan decise să profite de clipele de intimitate rămase, ca să discute altceva.

- Dacă te interesează, cunosc cum funcționează sistemul de securitate al casei.

- Mă interesează.

Melodia era pe sfârşite şi Sloan se grăbi să-i ofere şi restul informațiilor pe care vroia să le împărtăşească cu el:

- Încă ceva. Paris m-a întrebat astăzi care este relația mea cu tine şi i-am spus că nu avem o legătură romantică.

Îi relată ce-i spusese lui Paris şi de ce anume şi Paul încuviință din cap.

- În regulă. Asta e bine. De fapt, aşa cum se desfăşoară lucrurile, eu cred că o să fie în avantajul nostru ca ea şi Maitland să ştie asta.

- Paris te place, îl preveni Sloan. Crede că eşti de încredere.

- Şi mie îmi place de ea.

- Ştii ce încerc să-ți spun.

- Ştiu şi încetează să te mai încrunți la mine. Pare ciudat. Sloan îşi topi încruntarea într-un zâmbet.

- Aşa e mai bine. Tu te concentrezi pe Maitland. Eu o să mă ocup de Paris.

Sloan nu avu nici dorința şi nici ocazia să urmeze instrucțiunile lui Paul, pentru că în tot restul serii Noah Maitland o tratã cu rece curtoazie.

Capitolul 23

Courtney îşi vârî capul în bucătărie, unde o femeie îndesată, în jur de şaizeci de ani, amesteca nuci pecan într-o tigaie pentru clătite.

- Bună dimineața, Claudine, unde este toată lumea?

- Fratele tău a decis să-şi ia micul dejun pe terasă. Tatăl tău este şi el afară, spuse femeia fără să-şi ridice privirea.

- Eu o să vreau o vafă. Ce bine că nu te îmbolnăveşti prea des. Ieri a trebuit să ne ocupăm singuri de micul dejun. Eu mi-am ars covrigul.

- Este un miracol că ai supraviețuit, răspunse Claudine fără îndurare.

- Când o să am eu propriul meu bucătar, o să-mi iau unul francez!

- Perfect, atunci o să te îngraşi de la toate mâncărurile alea grase şi o să ai ce meriți.

Mulțumită de şedința lor ritualică de fiecare dimineață. Courtney zâmbi şi dădu să plece.

- Cred că o să prefer toast franțuzesc, în loc de clătite.

Afară, se opri în dreptul unei măsuțe de servit, pe rotițe, pe care Claudine pusese o carafă cu suc proaspăt de portocale. îşi turnă suc într-un pahar; apoi sări treptele terasei spre al doilea nivel, unde Noah stătea la masă sub o umbrelă luminoasă, galbenă, citind dintr-unul din ziarele stivuite lângă cotul lui.

- Cum te-ai descurcat cu Sloan Reynolds aseară?

- Nu m-am descurcat.

- Glumeşti, spuse Courtney cu nemascată încântare, strecurându-se în fotoliul de lângă el. Ai ratat ocazia?

- Am dat-o-n bară, spuse el încet, fără să-şi ridice privirea.

- Femeia asta trebuie să fie oarbă!

Noah înțelese greşit remarca ei, ca pe un gest de loialitate, şi-i aruncă un zâmbet scurt.

- Mulțumesc.

Courtney se grăbi însă să-i corecteze greşeala.

- Vreau să spun că trebuie să fie oarbă în sensul că nu ştie să citească, altfel şi-ar fi aruncat o privire pe situația ta financiară. Dacă ar fi făcut asta, acum ar fi stat în poala ta.

Dar cum remarca nu stârni nici o reacție din partea lui, Courtney se uită peste umăr la peluză, spre plajă.

- Unde este tata?

- Ultima oară când l-am văzut săpa într-un strat cu flori, la mărginea peluzei.

Courtney se lăsă pe spate şi se uită spre un pâlc de copaci, după el.

- Dar nu asta face acum. Stă acolo ca şi cum ar urmări pe cineva. Pariez că se uită după Sloan! Cam pe la ora asta a văzut-o ieri!

Ceea ce îi atrase atenția lui Noah, care se întoarse în fotoliu, mijindu-şi ochii în soare, observă Courtney.

- Doar pentru că tu ai dat-o-n bară, nu înseamnă că o să pățească şi el la fel. Poate că ea preferă bărbații mai în vârstă. Mi-ar plăcea să o văd şi eu pe femeia asta. Cred că mă duc acolo, la el.

- Nu face asta. Nu ne pune în situații jenante.

Noah avea sentimentul că sora lui nu se înşelase

În privința motivului pentru care Douglas stătea în dreptul tufelor de la marginea peluzei şi oftă dezgustat.

- L-a căutat adineauri Roger Kilman. Fugi la el şi spune-i că a fost sunat. Este absurd pentru el să stea aşa, acolo.

- Eşti gelos?

- Ajunge! o avertiză Noah tăios; dar regretă imediat tonul. Vrei să faci ce te-am rugat, fără alte comentarii?

- Posibil, spuse Courtney zâmbind brusc, privindu-l pe tatăl ei salutând cu mâna şi pornind înainte. O clipă mai târziu, apăru în raza lor vizuală o femeie în şort şi maieu, care se opri să vorbească cu el. Courtney îi privi câteva clipe.

- Îl aduc aici indiferent cum, promise ea cu entuziasm, împingându-şi deja scaunul în spate.

Sloan îi oferise lui Douglas Maitland câteva motive pentru care nu putea accepta invitația de a-l însoți la micul dejun de pe terasă, dar el continua să insiste cu farmec, subliniind că familia ei obişnuia să doarmă până târziu; apoi îşi petrecu mâna pe după brațul ei şi o conduse.

O pajişte denivelată, superb amenajată, se întindea pe o distanță de aproape două sute de metri de la plajă spre casă, unde se termina într-o terasă largă, pavată cu piatră de calcar, cu trei nivele. Pe fiecare nivel erau aranjate ispititor măsuțe cu umbrele, şezlonguri şi fotolii albe, din fier forjat, cu perne galbene, vesele şi în timp ce se apropiau, Sloan observă prea târziu că una dintre mese era ocupată de un bărbat şi de o fată.

Sloan nu avea nevoie să-i vadă trăsăturile ca să fie sigură că bărbatul era Noah Maitland. Nu-l văzuse decât de trei ori, dar profilul iui fin, părul negru, lucios şi fizicul cu umeri largi, erau scrijelite în creierul ei şi sistemul ei nervos reacționă la stimulul prezenței lui Noah cu o descărcare enervantă de adrenalină.

Sloan încerca să se gândească la o scuză de ultima clipă pentru o retragere grăbită, când fata de la masă sări în sus şi coborî în goană treptele terasei, îndreptându-se spre ei.

- O s-o cunoşti acum pe fiica mea, Courtney, o preveni Douglas vesel, strângând-o mai tare pe Sloan de cot, simțind parcă dorința ei de a o şterge şi atribuind-o automat iminentei sosiri a fetei.

- Este o experiență pe care mulți o consideră imposibil de uitat. Mama ei a fost cea de a patra soție a mea. O femeie adorabilă, dar care după naşterea lui Courtney a înțeles că nu vroia copii. Courtney a văzut-o doar de câteva ori, aşa încât nu a beneficiat de influența unei mame.

Înaltă şi slabă, adolescenta avea părui negru făcut permanent şi strâns într-o coadă de cal groasă, deasupra urechii stângi şi mergea cu o exuberanță de mânz, care nu se potrivea cu imaginea lui Sloan despre fetița răsfățată, plângăcioasă, aşa cum şi-o închipuise din tonul lui Douglas. Nici primele cuvinte ale lui Courtney nu se potriveau cu această imagine.

- Tu eşti Sloan, da? Sloan dădu să încuviințeze din cap, dar Courtney întinse mâna.

- Muream să te văd. Eu sunt Courtney.

Sloan nu era doar derutată; era de-a dreptul fermecată de entuziasmul fetei, de zâmbetul ei şmecheros şi de cenuşiul familiar al ochilor ei.

- Sunt foarte fericită să te cunosc, spuse Sloan dându-i mâna. De obicei oamenii încep prin a simți aşa, dar pe traseu îşi schimbă părerea.

Sloan avea mult de a face cu adolescenții, în Bell Harbor, şi simți că trebuia să dea curs explicației lui Courtney, altfel îşi va manifesta față de ea mai curând lipsa de interes decât bunele maniere.

- Cum aşa?

- Pentru că eu spun ce gândesc.

- Nu, draga mea, o contrazise Douglas cu blândețe, mai curând pentru că de fapt tu refuzi să gândeşti cât de cât.

Courtney îl ignoră şi o porni repede înapoi spre treptele terasei, forțându-i şi pe ei să se grăbească, să poată ține pasul cu ea.

- Noah o să fie atât de fericit să te vadă, prezise fata în timp ce se apropiau de el, dintr-o parte.

- Noah, uite pe cine am găsit...

El nu era fericit să o vadă, observă Sloan. Se uită la ei peste umăr şi Sloan văzu sclipirea de enervare de pe chipul lui, înainte să lase ziarul şi să se ridice politicos.

- Bună dimineața, Sloan, spuse el formal, fără pic de căldură.

- Am atacat-o pe plajă, mărturisi Douglas trăgând un scaun pentru Sloan, vizavi de Noah şi aşezându-se într-unui din dreapta ei. Courtney se aşează pe scaunul din stânga lui Sloan şi pe terasă apăru o femeie cu o tavă pe care se aflau o cafetieră şi ceşti.

- O să fim patru la masă, Claudine, o anunţă Douglas. Sloan, tu ce-ai vrea să mănânci?

- Orice aveţi e perfect, spuse Sloan încercând să nu se gândească la cât de neprietenos părea Noah şi la cât de stânjenitor va fi micul dejun pentru ea. Dar îşi făcea griji degeaba. în timp ce Claudine turna în continuare cafea în ceşti, Courtney aprinse firul conversaţiei. Punându-şi bărbia în pumni, se uită de la Douglas la Noah şi apoi la Sloan.

- Cum este să fii singura femeie din Palm Beach, după care aleargă amândoi bărbaţii Maitland? Şi care dintre ei conduce?

Sloan crezu că înţelesese greşit.

- Poftim?

- Courtney, te rog ... dădu Douglas să intervină, dar se răzgândi când Courtney îi explică.

- Noah mi-a spus că Sloan i-a dat papucii, aseară.

- Nu, eu ... Sloan se uită la Noah care se încrunta la Courtney, căreia nu-i păsa câtuşi de puţin.

- Ba da, asta a făcut, îi spuse Courtney tatălui ei. Aşa mi-a spus Noah, azi dimineaţă. Apoi, întorcându-se spre Sloan, continuă:

- L-am întrebat cum au mers lucrurile cu tine aseară şi el mi-a spus că a dat-o în bară cu tine.

- Nu, izbucni Sloan disperată. Ai înţeles greşit. El ... el nici măcar nu s-a desprins de bară.

Sloan nu îşi dădu seama ce spusese decât când Douglas izbucni în râs şi-şi arse una pe genunchi. Sloan avu senzaţia că lângă ea avea să se materializeze Pisica Cheshire din Alice în Ţara Minunilor, dacă nu va readuce situaţia sub control. Cum Noah părea a fi cealaltă singură persoană normală de la masă, se uită direct la el, explicându-i foarte clar şi concis:

- Ce am vrut eu să spun este că tu nu ai fi putut-o da în bară pentru că nici măcar n-ai încercat să... să...

- Să mă desprind de ea? continuă el cu o sclipire de amuzament în ochi.

- Exact, spuse Sloan cu emfază. Se afla la masă doar de două minute dar avea deja senzaţia că străbătuse un teren înşelător, plin de mine.

- Mulţumesc, adăugă ea cu sinceritate.

Noah intenţionase să găsească o scuză şi să se ridice de la masă, dar gratitudinea amăgitoare de pe chipul lui Sloan îl făcu să se răzgândească.

- Încă nu-mi mulţumi. Ar putea fi şi mai rău.

- Noah, presupun că aseară n-ai fost într-o formă prea bună, concluzionă Courtney.

- Presupun că nu am fost, răspunse el.

Courtney decise să se întoarcă la o ţintă mult mai vulnerabilă şi i se adresă lui Sloan.

- Noah zicea că ai centura neagră la karate şi că l-ai trântit pe Carter în fund ...

- Nu era karate, o întrerupse Sloan, încercând să nu se arate şocată.

- Dar ce era?

- O mişcare specifică unui alt fel de arte marţiale, care se învaţă la cursurile de auto-apărare. Poate tae kwon do sau jiujitsu.

- Te pricepi şi la karate?

- Da.

- Ai centura neagră?

- Eu predau metodele de auto-apărare la femei, evadă Sloan. Ca voluntar.

- O să-mi arăţi şi mie câteva mişcări, ca să mă pot apăra?

- Noi suntem cei care avem nevoie să ne apărăm de tine, spuse Douglas sec.

Sloan era înclinată să fie de acord cu el, dar nu-i putea rezista neîmblânzitei adolescente.

- Da, dacă vrei.

- Promiţi?

- Promit.

Căutând să câştige timp, Sloan sorbi puţină apă în timp ce încerca să se gândească la ceva care să o sustragă pe Courtney de la interogatoriul, care era limpede că o amuza teribil. Aproape că se înecă în clipa în care Courtney îi veni în ajutor.

- în faza asta, majoritatea oamenilor mă întreabă ce cursuri urmez eu la şcoală şi ce planuri de colegiu am.

Sloan îşi înghiți râsul vinovat, se uită în altă parte şi întâlni privirea de cunoscător a lui Noah şi zâmbetul de simpatie pentru ea. îşi închipuise că el trăia o viață de elegantă lenevie, departe mult de stresurile la care era supusă umanitatea obişnuită, dar văzând că trebuia să „îndure" toanele unei adolescente precoce, îl percepu acum mai uman şi mai plăcut, îi zâmbi îmbunată şi apoi se întoarse spre Courtney. Vroia să-i spună ceva care să fie adevărat şi nu superficial şi după o clipă spuse cu sinceritate calmă:

- Pariez că ai un IQ mai sus de scală.

- Ai dreptate. Ca şi Noah. Şi acum spuneți-mi unde ați fost aseară? Unde erați când i-ai dat papucii lui Noah, iar el a dat-o-n bară?

- Am fost la Clubul Ocean, iar eu nu i-am ...începu Sloan disperată.

- Ne aflam pe ringul de dans, lămuri Noah lucrurile, cu pioşenie. Eu mă străduiam să flirtez iar ea s-a oferit să mă cupleze cu o prietenă a ei.

Douglas râse cu toată pofta şi Courtney o studie pe Sloan cu ochi mari, plini de respect.

- Eşti cu adevărat imună la înfățişarea lui formidabilă şi la legendara lui avere? Sau jucai doar tare?

Mortificată, Sloan se uită la Noah care aştepta răspunsul ei.

- Draga mea, nu ne ține în suspans, interveni Douglas cu un zâmbet în aşteptare.

Întreaga conversație era atât de revoltătoare, încât Sloan îşi acoperi fața cu mâinile, se lăsă pe speteaza scaunului şi începu să râdă. Râse cu atâta poftă încât îi făcu şi pe ceilalți să râdă şi când încercă să se explice, expresiile de pe chipurile lor o făcură din nou să râdă.

- Eu nu ... nu mă pricep deloc la flirtat, îi spuse ea lui Courtney. Dacă aş fi avut un ... un telefon, aş fi sunat-o pe prietena mea Sara, chiar de acolo, de pe ringul de dans ... şi aş fi întrebat-o pe ea ...

- Ce ai fi întrebat-o? interveni Courtney nerăbdătoare.

- Aş fi întrebat-o ce ar trebui să spun când un bărbat te întreabă ce ar putea el face ca să ... ca să te impresioneze.

- Vorbeşti despre bijuterii, o sfătui Douglas prompt. Vorbeşti despre o brățară cu diamante.

Această incredibilă sugestie îi stârni lui Sloan o nouă rafală de râs.

- Asta fac femeile bogate din Palm Beach? reuşi ea să spună printre hohote. Fără să se mai controleze, îşi ridică privirile spre Noah.

- Ce-ai fi făcut dacă aş fi ... dacă aş fi menționat o brățară cu diamante?

Noah se uită la gura ei moale, provocatoare şi-şi ridică privirile spre fața ei. Sub negrul greu al genelor, ochii ei strălucitori aveau o uluitoare culoare de lavandă albastră, erau fermecători prin lipsa lor de şiretenie şi pomeții ei delicați deveniseră roz. Din coadă îi scăpaseră şuvițe de păr care îi străluceau ca aurul, pe tâmple. Era, decise el, cea mai desăvârşit de frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată. Şi care începea să se simtă stânjenită de privirea lui scrutătoare, râsul stingându-se pe buzele tremurânde în timp ce-şi cobora genele lungi ca să-şi ascundă ochii.

- Dacă stau să mă gândesc bine, glumi Douglas interpretând corect gândurile lui Noah, nu te obosi cu o brățară, Sloan. Tu poți trece direct la un colier din diamante.

După aceea, timpul se scurse foarte repede. La vremea când se strângeau farfuriile, Sloan se simțea deja ca un prieten al familiei şi în mare partea asta i se datora lui Courtney. Cu democratică imparțialitate, nestăpânita adolescentă îşi mutase atenția de la Sloan şi îndreptase o serie de la fel de impertinente şi frecvent ilare comentarii asupra tatălui şi fratelui ei. Nimeni nu a fost cruțat şi la sfârşitul mesei cele trei victime făcuseră corp comun în împărtăşită neajutorare, înțelegere şi râs.

În acest scurt interval de timp, Sloan aflase uluitor de multe despre cei doi bărbați ai lui Courtney, inclusiv faptul că Noah fusese însurat timp de trei ani cu cineva pe nume Jordanna, care probabil că îl târâse în acest mariaj şi că două dintre soțiile lui Douglas avuseseră vârsta lui Sloan.

Courtney nu-l cruța deloc pe tatăl ei iar acesta o lăsa în pace, dar Noah avea limitele lui, observase Sloan, iar aceste limite se referau la munca lui. El ignorase numeroasele împunsături ale lui Courtney referitoare la viața lui privată, chiar şi când fuseseră implicate câteva femei cu care avusese legături, dar când ea începu să facă anumite remarci despre „asociații lui în afaceri", Noah îşi încleştă maxilarul şi vocea îi deveni amenințătoare.

- În locul tău nu aş merge atât de departe, o prevenise el.

Spre surpriza lui Sloan, neîmblânzita adolescentă de cincisprezece ani se opri în mijlocul propoziției şi nu „merse mai departe".

Sosi Claudine cu cafetiera şi dădu să reumple ceaşca lui Sloan, dar Sloan se uită la ceas şi scutură din cap.

- Au fost cele mai delicioase clătite pe care le-am mâncat vreodată, spuse ea şi Claudine îi zâmbi cu toată faţa.

- Acum însă trebuie să plec. O să mă caute toată lumea, li se adresă ea celorlalţi.

Încercând să-i amâne plecarea, Courtney spuse:

- Stai. De ce ai învăţat artele marţiale?

- Ca să compensez faptul că nu sunt înaltă, spuse Sloan cu degajare, în timp ce-şi împingea scaunul spre spate şi se ridica în picioare; apoi îi zâmbi tinerei ei gazde şi spuse:

- Mulţumesc pentru cea mai memorabilă masă pe care am avut-o vreodată. Şi îţi mulţumesc că m-ai făcut să mă simt ca un membru al familiei tale.

Sloan constată că adolescenta părea efectiv să nu-şi găsească cuvintele, pentru prima oară de când pusese ochii pe Sloan, dar atenţia îi fu distrasă de Noah care se ridică în picioare şi spuse:

- Te conduc eu acasă.

Fără o vorbă, Douglas şi Courtney studiară perechea care se îndepărta de-a lungul gazonului.

Proptindu-şi picioarele desculţe pe scaunul lui Noah, Courtney şi le încrucişă la glezne şi îşi studie oja roşu-maroniu pe care şi-o aplicase pe unghii, într-un târziu, spuse:

- Ei? Ce mai spui acum despre Sloan?

- Spun că este plăcută şi al naibii de fermecătoare. Şi mai spun, adăugă el blând în timp ce amesteca zahărul în cafea, cu linguriţa, că ai cam depăşit limitele rezonabile cu anumite comentarii. De obicei exersai un minim de reţinere în faţa străinilor, dar astăzi n-ai făcut-o.

Courtney recunoscu, veselă.

- Ştiu. Am fost mare! Noah ar trebui să-mi dubleze indemnizaţia, pentru ce am realizat astăzi.

- Ce anume crezi că ai realizat?

- Este ... este atât de evident! Am făcut-o pe Sloan să se relaxeze. La început era încordată şi cine o poate acuza pentru asta? Vreau să spun că nu ştie pe nimeni în Palm Beach; nu-şi cunoaşte nici măcar propria familie. A trăit toată viaţa într-un orăşel, nu ştie să flirteze şi pun pariu că n-a avut niciodată bani.

- Sunt convins că tatăl le-a dat suficienţi bani, ei şi mamei ei.

- Dacă ai fi ascultat la cum îmi răspundea la întrebări, în loc să te zgâieşti la frumoşii, imenşii ei...

- Courtney?

- ...ochi. Vroiam să spun „ochi", sări ea triumfătoare. Oricum, dacă ai fi ascultat, în loc să te fi zgâit, ai fi aflat că mama ei lucrează ca angajată într-un butic şi că Sloan a urmat colegiul local, lucrând cu jumătate de program. Mă urmăreşti? Poţi vedea ce vreau să spun cu asta?

- Nu încă, dar mă ţin pe urmele tale.

Courtney îşi dădu ochii peste cap, văzând cât era de obtuz.

- Având în vedere tot ce a relevat despre ea, îţi poţi imagina cât de copleşită trebuie să fie de Noah? Vreau să spun, în afară că este înalt, brunet, superb şi sexi, mai este şi bogat şi sofisticat. M-am chinuit mult ca să-l fac să pară mai normal şi mai abordabil, pentru ea.

- Ah, înţeleg, spuse Douglas sec. Presupun că asta explică de ce ai considerat necesar să te referi la fosta lui soţie ca la cea mai afurisită vrăjitoare de pe coasta de vest şi să menţionezi că amanta lui are prognatism?

- Niciodată nu m-am referit la Nicole ca la amanta lui! protestă Courtney, indignată. Cuvântul „amantă" are o rezonanţă elitistă, care ar fi putut-o speria pe Sloan. M-am referit la ea ca la „Nicole".

Courtney se aplecă în faţă să depisteze o posibilă fisură în pedichiura ei şi oftă dramatic.

- Biata Sloan. Noah o să-şi reverse acum tot farmecul asupra ei. O s-o ducă pe unul din iahturile lui, o s-o răsfeţe cu atenţii, o s-o ameţească cu o băutură şi o s-o ducă în pat. Ea o să se îndrăgostească de el, aşa cum păţesc toate femeile; atunci ea o să-şi dea seama că este dur ca o unghie şi că singurul lucru de care-i pasă cu adevărat sunt banii. El o să fie prea implicat în „afaceri" ca să-i mai pese de ea; ea o să-l cicălească; el o să se plictisească; atunci o s-o lase baltă şi o să-i frângă inima. Ştii, concluzionă ea veselă, dacă n-aş fi loiala, devotata lui soră, aş preveni-o pe Sloan că Noah este un ticălos total, autentic!

În timp ce Noah mergea alături de ea, lui Sloan îi reveni timiditatea pe care şi-o depăşise în timpul micului-dejun, dar Noah o relaxă întrebând-o dacă îi plăcea să iasă pe mare şi îi povesti cum

Douglas şi Courtney fuseseră cât pe ce să se răstoarne în timpul unei furtuni, în afara coastei de la Nassau.

La două case înainte de cea a tatălui ei, un grup de copii construiau un castel de nisip. Cel mai mic, de vreun an şi jumătate, încă nesigur pe picioruşele lui, încerca plin de curaj să țină pasul cu cei mai mari, în timp ce alerga spre valuri, cu găletuşa.

- Vrei să te ajut? îl întrebă Sloan lăsându-se în jos, la nivelul lui. Ținând încă în mânuță mânerul găletuşei, copilul se întoarse pe funduleț, se uită la ea şi izbucni în hohote. Sloan îl luă pe sus, copil, găletuşă şi nisip, şi îl strânse tare la piept, râzând.

- Nu plânge micuțule, îl linişti ea bătându-l pe spate, în timp ce bona cu care Sloan stătuse de vorbă mai devreme, în dimineața asta, o porni spre ei, apoi se opri.

- Nu plânge, te ajutăm noi.

Copilul se linişti, se frecă la ochi cu pumnul plin de nisip şi sughiță. Sloan îl lăsă înapoi jos şi îl luă de mânuța liberă.

- Te ajutăm noi, îi promise ea din nou şi se uită la Noah.

- Te ajutăm noi, nu-i aşa?

Noah se uită în jos în ochii aceia rugători, de culoarea panseluțelor şi apoi în ochii băiețelului, cafenii, plini de speranță. Fără să spună nimic, se întinse după găletuşă. Sloan îi zâmbi. Copilaşul îi zâmbi. Creierul lui captă momentul ca pe o imagine fotografică.

O dorea.

Capitolul 24

Câteva minute mai târziu, în timp ce se îndepărtau de castelul de nisip încă în construcție, cu suficientă cantitate de apă acum, Sloan spuse:

- Este atât de amuzant să ai copii în apropiere.

- Tu eşti amuzantă să fii în apropiere, o corectă el cu o ridicare din umeri care o izbi pe Sloan prin semnificația ei.

- Mulțumesc. Nu-ți plac copiii?

- Tu eşti binevenită, dar nu, nu-mi plac.

- Serios? Lipsa de formalism a conversației din timpul micului dejun o determină pe Sloan să-i pună o întrebare care o făcu să se simtă lipsită de maniere, imediat după ce o rostise.

- De aceea nu ai avut niciodată copii?

- Aveam deja douăzeci şi cinci de ani când s-a născut Courtney şi ea m-a vindecat de orice iluzie pe care aş fi putut-o avea în ceea ce priveşte dorința să am un copil care să mă vrea pe mine ca tată.

- Nu am vrut să-mi bag nasul. Nu ar fi trebuit să te întreb asta, spuse Sloan cu sinceritate.

- Poți să mă întrebi tot ce vrei, iar eu voi fi pe cât posibil de sincer şi de direct. Ar fi de preferat aşa.

Încă de la micul dejun, Sloan se pregătise mental să acorde şanse flirtului, dar acum el îi cerea onestitate şi o abordare fără ocolişuri, ceea ce era pe cât de alarmant, pe atât de imposibil.

- În regulă, spuse ea jalnic.

- Asta a fost o ocazie să mă asiguri că şi eu te pot întreba pe tine orice, iar tu vei fi la fel de onestă şi de directă.

- Nu sunt sigură că este o idee chiar atât de bună, spuse Sloan îngrijorată şi Noah izbucni într-un hohot de râs.

- Dar haide totuşi să încercăm, da? Puse o mână pe brațul ei şi o opri în spatele tufelor înalte care ascundeau gardul tatălui ei, înspre plajă.

- Vrei să spui chiar acum?

- Chiar acum. Aş vrea să petrec mai mult timp cu tine, cât te afli aici. Începând din seara asta, spuse el direct.

- Nu pot, ripostă Sloan sunând absurd de panicată, chiar şi pentru propriile ei urechi.

- De ce nu?

- Există trei motive foarte importante, spuse ea, recăpătându-şi controlul vocii. Paris, Paul şi Carter.

- Paris mira spus aseară că între tine şi Paul nu există o legătură romantică. Eu nu sunt implicat romantic cu Paris şi cum nici unul dintre noi nu este implicat romantic cu Carter, nu văd asta ca pe un obstacol.

- Nu, dar trebuie să petrec mai mult timp cu ei.

- Putem aranja asta. Mai există şi vreun alt obstacol în încercarea de a ne cunoaşte mai bine unul pe celălalt?

- Cum ar fi? întrebă Sloan evaziv, dar el îi sesiză repede planul.

- Haide să nu ne mai jucăm unul cu celălalt. Eu am jucat deja toate jocurile astea iar ție nu ți-ar face plăcere chiar dacă ai şti cum să le joci.

Trăgând de timp, Sloan se uită la scoica micuță pe care o culesese de pe plajă, prefăcându-se că o studiază. Noah aşteptă în tăcere până când ei nu-i mai rămăsese altă variantă decât să-i întâlnească privirea; atunci el spuse:

- Unul din lucrurile care-mi plac la tine este acela că eşti reconfortant de deschisă şi de onestă. Totuşi, există ceva care te preocupă, când eşti singură cu mine. Ce anume?

Sloan se întrebă cât de reconfortant de deschisă şi de onestă ar mai considera-o dacă i-ar spune adevărul. Ce mă preocupă pe mine când suntem doar noi doi este făptui că nu sunt un designer de interioare, ci un polițist care lucrează sub acoperire şi că nu mă aflu aici ca să mă cunosc cu tatăl meu. Mă aflu aici ca să-l spionez. Paul nu este prietenul meu; este agent FBI care se află aici din acelaşi motiv. Ah, şi apropo, ei ar mai vrea ca eu să aflu tot ce pot despre tine. *Ea nu era inocentă şi onestă; de fapt era poate cea mai mincinoasă persoană pe care o cunoscuse el vreodată. Şi în plus mai era şi atât de atrasă de el, încât i se strângea stomacul numai la gândul cum va reacționa el când va afla adevărul.*

- Eşti atrasă de mine? o întrebă el brusc.

Sloan avu senzația clară că el ştia deja răspunsul. Spuse, cu voce tremurătoare:

- Ştii ceva? Haide să nu fim prea sinceri.

El încă mai râdea când se aplecă şi o sărută uşor pe gură.

- Gata, a trecut. Primul este cel mai dificil. Acum lucrurile vor merge mai uşor.

Sloan privi la el, cu mintea amețită de uluire şi de dorință şi de groază.

Sloan spera pe jumătate că Noah o s-o lase în dreptul uşii din spate, dar el o urmă înăuntru. îi auzea vocea lui Paul, urmată de o izbucnire de râs care părea ciudat de discordantă în această casă încărcată de atâta ridicolă demnitate şi lemn întunecat.

- S-ar părea că se află cu toții în sufragerie, spuse ea luând-o împreună cu Noah de-a lungul holului, după zgomot.

Familia terminase micul dejun şi Paris se uita la un album de fotografii, cu Paul aplecat peste umărul ei.

- Racheta asta de tenis este aproape la fel de mare ca tine, remarcă el râzând.

- Avea trei ani pe atunci, interveni Edith. Exact la aceeaşi vârstă am început şi eu orele de tenis.

Se uitară în sus la Noah şi la Sloan care intrau în cameră şi zâmbetul lui Carter îngheță.

- Voi doi ați fost împreună toată dimineața?

- Tata şi Courtney au acostat-o pe Sloan pe plajă şi au forțat-o să ia micul dejun cu noi, spuse Noah.

Carter se relaxă şi buna dispoziție îi reveni.

- Sloan, ai face bine să fii atentă la Douglas. Este un mare curtezan.

Când bătrâna doamnă îi aruncă lui Noah o privire întunecată, Sloan îşi spuse că Edith nu era niciodată într-o totală bună dispoziție.

- Noah, ar trebui să-i pui botniță copilului ăluia. Manierele ei sunt atroce.

- Este singură şi plictisită, o contrazise Sloan cu delicatețe. Este extrem de inteligentă, nu cunoaşte pe nimeni aici şi este înconjurată numai de adulți. Singura ei distracție este să şocheze şi să enerveze. Copiii fac asta.

Într-un gest de scuze pentru faptul că fusese în mod public în dezacord cu ea, Sloan o bătu uşor pe umăr pe Edith şi spuse:

- Bună-dimineața, străbunico.

Încruntătura bătrânei doamne se destinse în obişnuita dar mai puțin fioroasa ei încruntare.

- Bună dimineața, îi răspunse ea înțepat.

- Sloan iubeşte foarte mult copiii, interveni Noah luând o ceaşcă de cafea de pe tava de argint de pe bufet. Până şi pe Courtney.

- Mie nu-mi plac copiii, îi reaminti fără menajamente Edith. După câte-mi amintesc, noi doi avem în comun acest lucru.

- Într-adevăr, conveni Noah.

- Asta a fost singura mea obiecție la căsătoria ta cu Paris.

Această remarcă foarte personală îl făcu pe valetul care stătea lângă bufet să iasă printr-o uşă laterală şi Sloan decise să-l urmeze.

- Eu trebuie să mă spăl, spuse ea recurgând la prima scuză care-i venise în minte, în timp ce trecea cu spatele pe sub arcadă, în holul principal. Am rămas cu sirop de arțar pe degete. Scuzați-mă.

Paul se ridică şi el.

- Trebuie să-mi iau ceva din maşină, spuse el, dar când ieşi din sufragerie, se duse doar până în livingul din partea cealaltă a holului. Luând o revistă de pe măsuță, începu să o răsfoiască.

- Noah, vorbesc cât se poate de serios, spuse Edith cu severitate. Nu am supraviețuit nouăzeci şi cinci de ani doar ca să văd cum mi se stinge familia, odată cu Paris.

- De Sloan ai uitat? întrebă Noah în încercarea de a-i aminti că Sloan făcea şi ea parte din familie, dar şi pentru a evita o discuție despre inexistentele planuri maritale dintre Paris şi el.

- Am uitat de Sloan, recunoscu ea cu un aer uşor pocăit. Presupun că o cunosc de prea puțină vreme ca să mă gândesc în mod automat la ea în acest fel; totuşi, ai dreptate.

Noah era perfect mulțumit de răspunsul ei, dar următoarea remarcă a lui Carter stârni o reacție în lanț de surpriză, urmată de un instantaneu acces de furie.

- Fie că va avea sau nu copii, Sloan nu va putea niciodată duce mai departe linia familiei, spuse Carter scurt. Ideea este absurdă. Ea habar n-are ce înseamnă să fii o Reynolds şi este deja cu treizeci de ani prea târziu ca să încep să o învăț. Copiii ei vor reflecta educația ei, valorile ei, nu pe ale noastre.

- Ar putea învăța, interveni Paris curajoasă.

- Nu ți-am cerut opinia, Paris. Deşi tu o poți considera deja un membru cu drepturi egale al familiei noastre, nimeni altcineva nu o va face. Prietenii noştri nu o cunosc, nu au auzit niciodată de ea şi nu vor accepta niciodată...

- Am eu o soluție pentru asta, Carter, îl întrerupse Noah pe un ton uşor enervat. Ce planuri ai pentru seara asta?

- Nu am făcut planuri specifice pentru nici o seară, câtă vreme se află aici Sloan şi Paul, spuse el, derutat de tonul lui Noah. Am presupus că tu şi Paris veți dori poate să vă petreceți câteva seri cu ei, ieşind în oraş şi făcând ce faceți voi, tinerii.

- Bine. Cum nimeni nu şi-a făcut vreun plan pentru seara asta, poți da o petrecere ca să o prezinți pe Sloan prietenilor tăi şi să te asiguri al naibii de clar că ei o vor accepta.

- Este imposibil, mormăi Carter scuturând din cap.

- Este imperativ, îl contrazise Noah rece. Cu cât mai mult vei tergiversa, cu atât mai multe presupuneri vor exista în ceea ce-o priveşte pe ea şi teama ta de a o prezenta. Fără doar şi poate că tatăl meu le-a vorbit prietenilor lui despre ea şi vorba se va împrăştia ca focul.

- Fii rezonabil! Se află aici doar pentru două săptămâni, după care va pleca. în plus, calvarul unei astfel de petreceri va fi prea stresant pentru ea, zic eu.

- N-are decât să reziste stresului, spuse Noah sarcastic.

- Eu cred că o petrecere în cinstea lui Sloan este un lucru extraordinar, spuse Paris, clipind puțin sub privirea de gheață a tatălui ei dar refuzând să-şi coboare privirea. Carter o avertiză, cu o voce ucigătoare:

- Paris, atitudinea ta începe să mă irite...

- Tu eşti întotdeauna iritat când nu ai dreptate, Carter, spuse Edith. Întâmplător, eu una sunt de acord cu Noah şi cu Paris. Trebuie să dăm o petrecere ca să le-o prezentăm tuturor pe Sloan şi cu cât mai repede, cu atât mai bine.

- Perfect, spuse el ridicându-şi mâinile; după care se răzbună pe Paris subliniind cu răceală rezultatele negative ale Opoziției ei fără precedent, față de el.

- Ziceai că vrei să petreci cât mai mult timp cu Sloan, cât este aici. În loc de asta, o să pierzi timpul organizând o petrecere pe care ea nu o s-o savureze şi invitând oameni care vor veni să se uite la ea, dar care nu o vor accepta.

- O vor accepta, spuse Noah cu răceală, dacă tu o să te comporți așa cum se așteaptă ei s-o faci. Dacă te temi că nu ai suficientă influență ca să asiguri acest lucru, atunci eu voi fi fericit să împrumut influența mea petrecerii, de vreme ce cunoaștem aceiași oameni. După ce aruncă mănușa, Noah își îmblânzi glasul și se uită la Paris.

- Paris, nu va fi nevoie să renunți la timpul tău cu Sloan. O s-o rog pe doamna Snowden să organizeze petrecerea și să se ocupe de detalii. Presupun că ai o listă cu oaspeți, pe care să mi-o poți da? Paris confirmă din cap și el spuse:

- Perfect, atunci tu nu trebuie decât să-i spui personalului să pregătească imediat casa pentru petrecere, iar doamna Snowden va face restul.

- O să mă ocup eu de personal, anunță Edith. Sloan și Paris își pot petrece ziua mergând la coafor și oriunde se duc tinerele doamne de le ia toată ziua, când dau o petrecere specială.

Sloan intră exact în clipa în care vorbea Edith și se uită, derutată, de la zâmbetul lui Paris la încruntarea lui Carter.

- Mergem la o petrecere? întrebă Sloan când toată lumea se opri din vorbit și se uită la ea.

Paris spuse cu aprindere:

- O să dăm o petrecere pentru tine și o să fie minunat! Noah, îți mulțumesc din suflet că ne-o pui la dispoziție pe doamna Snowden. Mi-e teamă că o să trebuiască să transmită invitațiile telefonic.

- Doamna Snowden adoră provocările.

- Dar eu nu am nevoie de o petrecere, se aventură Sloan cu prudență. Nu vreau să se deranjeze nimeni pentru mine.

Carter se uită la ceilalți trei.

- V-am spus eu că așa o să simtă, spuse el triumfător.

Sloan era gata să întărească afirmația lui Carter, când Noah o informă cu aroganță:

- Aceasta nu este o decizie pe care să o iei tu. Se cuvine ca familia ta să te prezinte prietenilor, iar o petrecere este modul ideal de a o face.

Sloan simți curenții subterani încărcați de ostilitate dintre cei doi bărbați și nu-și imagina cum o simplă petrecere putea cauza așa ceva. Se gândi să ignore ordinul lui Noah de a-și păstra opiniile pentru ea, dar Paris arăta atât de înnebunită încât Sloan nu se îndură să continue protestele, iar Edith arăta atât de încăpățânată, încât știa că era inutil să mai spună ceva.

- În cazul acesta, îi spuse ea lui Noah cu un zâmbet nesigur, mi-ar plăcea să fie invitată și Courtney.

Când Noah încuviință din cap, decise să se retragă din discuție și din încăpere și se uită la Paris.

- Cred că o să urc să fac un duș.

Paris își împinse scaunul în spate și se ridică.

- Am în calculator listele cu oaspeți și felicitările de Crăciun și toate astea. O să-ți aduc chiar acum lista, îi spuse ea lui Noah. Spre plăcuta surpriză a lui Sloan, Paris o prinse în hol, își petrecu un braț pe după brațul ei și spuse:

- O să fie atât de amuzant! în dimineața asta o să mergem să facem ceva cumpărături, o să ne coafăm, o să facem un masaj. Paul zicea că are și el câteva curse de făcut...

Sloan era atât de răvășită de perspectiva de a fi pusă în vitrină ca o curiozitate, ca să fie studiată, judecată și disecată de o adunătură de străini, încât o lăsă pe Paris să o conducă, depășind scara, ocolind-o și intrând pe o ușă închisă, din dreapta, dincolo de living. Abia când Paris își coborî brațul ca să deschidă ușa, își aminti Sloan de dușul ei și vru să se retragă; apoi își dădu seama la ce se uita și se răzgândi. Ușa deschisă dădea într-o cameră spațioasă, lambrisată, care nu putea fi decât biroul lui Carter. De aici apărea Gary Dishler din când în când. în partea opusă a camerei se afla un birou din mahon sculptat, și rafturi pentru cărți incorporate în peretele din spatele lui. Paris se duse la birou, scoase o cheie dintr-un sertar și descuie o ușă dublă din peretele din spate. Deschise ușile și ochii lui Sloan se proptiră în monitorul ascuns în spatele lor. Ecranul era luminos, calculatorul gata să fie folosit, cu un mesaj intermitent care cerea introducerea parolei.

Paris se lăsă într-un fotoliu cu spetează înaltă, din piele castanie, din dreptul biroului și îl roti spre calculator.

Inima lui Sloan începu să bată nebunește, în timp ce se postă și ea lângă Paris.

- Parola mea e FRANCE, îi spuse Paris inocentă.

Sloan o urmări scoțând dintr-un folder al calculatorului un file denumit „Lista Oaspeților din Palm Beach”, apoi trimițând file-ul spre imprimantă. Paris se aplecă şi deschise o altă uşiță din dreapta genunchiului ei, care oferi vederii o imprimantă cu laser, de mare viteză şi unitatea computerului.

Sloan se uită la unitate, dar interesul ei era îndreptat spre monitor, care indica ce programe şi poate ce fel de informații accesa Carter . Până să reuşească să arunce o privire asupra lor, Paris scoase din imprimantă o pagină şi se ridică la loc, blocându-i lui Sloan monitorul.

- Oare Carter s-ar supăra dacă aş folosi şi eu calculatorul, mai târziu? întrebă Sloan cât de indiferent cu putință. Aş vrea să-mi accesez e-mail-ul şi să trimit câteva mesaje.

Paris comentă zâmbind:

- Sună ciudat să-i spui pe nume. Şi nu, sunt sigură că nu s-ar supăra dacă i-ai folosi calculatorul când nu îl foloseşte el.

- Îl foloseşte des? întrebă Sloan tot mai curioasă.

- Da, dar nu mult. Poate accesa calculatorul de la banca din San Francisco să vadă ce se întâmplă. Mai ales pentru asta îl foloseşte şi pentru alte afaceri.

Sloan ştia că banca însemna Trustul Reynolds din San Francisco.

- Ce fel de alte afaceri crezi că mai face?

- Nu ştiu. Nu-i place să discute despre afaceri. Zice că este prea complicat pentru străbunica şi pentru mine să înțelegem. Paris scoase restul paginilor din imprimantă, închise şi încuie uşile la loc, puse cheia înapoi în sertarul din dreapta-sus al biroului şi luă un creion dintr-un suport din piele de pe birou.

- I le duc lui Noah. Eu sunt deja îmbrăcată de stradă.

În timp ce ieşeau din biroul lui Carter, Paris spuse fericită:

- O să fie minunat. O să ne petrecem ziua fiind răsfățate şi ne întoarcem acasă şi ne îmbrăcăm pentru „debutul” tău.

Sloan o lăsă în dreptul scării şi o luă în sus, spre camera ei. Paris se duse cu lista de oaspeți în sufragerie şi se aşeză la masă. Verifică mai multe nume de pe listă; apoi se uită la tatăl şi la străbunica ei.

- Câți oameni vreți să invităm? Este un timp atât de scurt încât jumătate dintre ei au deja alte planuri, aşa că ar trebui să ne gândim să invităm dublu.

- Să nu fie prea mulți, spuse Carter acru.

Noah îl ignoră şi se uită la Paris.

- Tu ocupă-te de cei pe care ții în mod special să-i inviți, eu o să mă ocup de ceilalți. Cunoaştem aceiaşi oameni.

Paris verifică mai multe nume de pe cele unsprezece pagini şi-i dădu lui Noah toată lista.

- O rog pe doamna Snowden să se ocupe de toate, promise el. Ora şapte vă convine?

- Este perfect, spuse Edith. Vremea a fost atât de plăcută în ultimele zile; mi-aş dori să putem face un garden party.

- O să văd ce pot face, spuse Noah întorcându-se deja să plece.

- Şi nu face naibii prea mult tărăboi, îi reaminti Carter.

Gândul lui Edith se întoarse inexorabil spre bani şi strigă după el:

- Nu este nevoie să fim extravaganți. Oferă-le hors d’oeuvres, nu un festin. Doi dintre servitorii noştri pot lucra ca barmani şi chelneri; nu e nevoie să angajăm personal.

- O să am grijă de asta, spuse Noah scurt, peste umăr.

- O să avem nevoie de şampanie, îi reaminti Paris.

- Şampanie americană, stipulă Edith.

Era deja după colț, gata să o ia pe hol, când Paris îl prinse din urmă.

- Noah, poate c-ar trebui să mai aşteptăm puțin cu petrecerea asta, spuse ea îngrijorată, cu glas scăzut.

Noah îşi încleştă maxiliarul.

- Pentru ce-ți faci griji? Pentru bani? Pentru faptul că apare din debara scheletul familiei voastre? Sau te temi de concurența lui Sloan?

Paris se dădu înapoi, ca şi cum ar fi pleznit-o.

- Ce tot spui?

- Ce încerci tu să spui? îi aruncă el.

- Eu ... eu aş prefera să mai aştept puţin şi să organizez o petrecere ca lumea decât să fac ceva restrâns, aşa cum ar vrea tata şi străbunica. Tata nu gândeşte clar. Noi am dat întotdeauna petreceri frumoase şi dacă petrecerea lui Sloan nu va fi aşa, lumea va crede că ea nu contează atât de mult pentru noi, ca să ne dăm osteneala. Serviciile bune de catering au nevoie de timp ca să planifice meniuri şi să angajeze personal, ori acum sunt cu toţii prinşi, deja. Apoi mai sunt şi florile şi muzica şi scaunele şi mesele şi feţele de masă - este greu să aranjezi toate astea în câteva zile, dar în câteva ore!

Furia lui Noah faţă de ea se topi şi expresia i se îmblânzi.

- Iartă-mă că ţi-am înţeles greşit motivele, spuse el cu bândeţe. Ar fi trebuit să ştiu. Lasă toate detaliile astea în seama mea.

Courtney şi tatăl ei îşi ridicară privirile când Noah intră în casă.

- Ce s-a întâmplat? întrebă ea curioasă, observându-i expresia hotărâtă şi paşii mari, iuţi.

- Carter dă o petrecere pentru Sloan. Doamna Snowden e sus? spuse el fără să se oprească.

Courtney fornăi nedelicat.

- Unde altundeva poate fi? Te urmează din oraş în oraş, din casă în casă, din hotel în hotel, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, gata întotdeauna la chemarea ta ...

Era o exagerare, dar Noah nu se obosi să-i sublinieze asta. Sora doamnei Snowden locuia la patruzeci de mile de Palm Beach şi când Noah se ducea acolo, de două ori pe an, îl însoţea şi ea. Era un aranjament care funcţiona perfect pentru amândoi; Noah avea pentru ea un volum de muncă limitat chiar şi când se afla în vacanţă, iar în schimbul celor câteva ore de lucru pe zi, doamna Snowden beneficia de o excursie plătită, ca să-şi viziteze sora.

- Bună dimineaţa, spuse doamna Snowden întorcându-se din dreptul unui clasor, când Noah intră în biblioteca pe care o folosea ca birou, când se afla în Palm Beach.

- Ce mai face sora ta? întrebă el automat.

- Bine.

Terminând cu politeţurile, Noah se aşeză la birou şi-i făcu semn să se aşeze de partea cealaltă a biroului.

- O să dăm o petrecere, anunţă el împingând spre ea, peste birou, un carneţel şi un creion.

- Când are loc petrecerea? întrebă ea cu creionul în poziţie.

- Diseară.

Doamna Snowden trase concluzia logică.

- O petrecere restrânsă?

- Ceva mai mare.

- Cât de mare?

În loc să-i răspundă imediat, Noah se uită peste paginile cu numele şi adresele prietenilor familiei Reynolds, din Palm Beach. Luă un pix şi tăie numele persoanelor pe care nu le plăcea şi ale celor despre care îşi închipui că nu-i vor plăcea lui Sloan; apoi împinse paginile spre ea.

- În jur de o sută şaptezeci şi cinci de oameni, presupun.

- De vreme ce timpul este atât de scurt şi vrei să le serveşti o masă, presupun că vrei să organizezi petrecerea într-unui din cluburile tale? Deşi nu cred, sincer, că avem suficient timp pentru...

- Vreau ca petrecerea să aibă loc acasă la Carter Reynolds, pe peluză.

Femeia clipi spre el.

- Vrei să dai o petrecere în aer liber, diseară, pentru o sută şaptezeci şi cinci de persoane? Asta înseamnă să angajam un serviciu de catering...

Noah trecu repede peste problema asta.

- Poţi face o petrecere în stil bufet, aşa cum am făcut noi ultima oară aici, dar cu suficienţi chelneri la dispoziţie ca să plimbe mâncarea pe tăvi, printre oaspeţii care nu vor să stea la coadă. Vreau ca totul să fie de prima mână.

- Fireşte, spuse femeia, vizibil zguduită.

- Vezi să fie destulă şampanie Dom Perignon. Ah, şi să te îngrijeşti de chestiile alea de gheaţă. Dau bine pe mese ...

- Sculpturi în gheaţă?, întrebă ea deznădăjduită.

- Da. Şi de flori, desigur.

- Desigur, răspunse ea ca un ecou slab.

- Şi avem nevoie de o orchestră. Cunoşti rutina. Ai mai făcut asta de zeci de ori.

- Da, dar într-un timp atât de scurt! exclamă ea, gata să plângă la gândul că trebuia să admită faptul că exista ceva ce nu putea face. Domnule Maitland, chiar nu cred că am cum să fac toate astea.

- Nu mă aştept să faci tu totul, spuse el nerăbdător. Tocmai am cumpărat două hoteluri aici. Lasă-i pe ei să rezolve.

Doamna Snowden văzu acum o posibilitate de a îndeplini ceea ce continua să rămână o muncă herculeană, logistic şi diplomatic şi se ridică imediat, în faţa provocării.

- O să-i conving pe managerii hotelurilor, spuse ea radiind.

- Sunt sigur că vei reuşi, replică el sec. Tu va trebui să faci invitaţiile, telefonic. Spune-le tuturor că suni din partea lui Carter şi că petrecerea este dată de el ca să le-o prezintă pe fiica lui, Sloan.

Doamna Snowden încuviinţă din cap.

- O să am nevoie de puţin ajutor. în biroul nostru din San Francisco există două femei pe care te poţi baza că vor lansa o invitaţie prin telefon la o petrecere organizată în ultimul minut şi să o prezinte cu graţie. Le pot trimite pe fax lista, dar telefoanele vor fi interurbane. Este în regulă?

- Perfect.

- Ar mai fi o problemă: oamenii pe care-i invităm ar putea crede, în mod firesc, că au fost invitaţi în ultima clipă ca să umple numărul şi că nu se aflau pe lista iniţială. în acest caz s-ar putea simţi ofensaţi şi vor refuza.

Noah se întinse după corespondenţa pe care i-o deschisese ea şi i-o băgase în cutia din piele de pe birou.

- Atunci spune-le că tocmai am descoperit că invitaţiile originale nu au fost expediate. Blamează poşta, dacă vrei. Toată lumea face asta.

Courtney îşi dădu jos piciorul de pe braţul fotoliului şi se ridică.

- Asta sună ca încă una din plictisitoarele petreceri din Palm Beach. Mă bucur al naibii că numele meu nu figurează pe listă. Nu m-ai putea târî la vreuna dintre petrecerile astea.

Noah îşi ridică ochii din scrisoare şi se uită la ea.

- Sloan a cerut să fii invitată în mod special. Te rog, nu mă face să te târăsc până acolo.

În loc să fie războinică, aşa cum se aştepta Noah, Courtney păru uluită.

- M-a invitat Sloan pe mine? Glumeşti.

- Nu, nu glumesc.

- În cazul ăsta presupun că într-adevăr nu am variantă, spuse ea cu o voce de martir. Vreau să spun că dacă nu merg, Sloan o să fie înconjurată numai de oameni plictisitori.

Dădu să plece, apoi se întoarse.

- Noah?

- Ce este? întrebă el fără să ridice capul din scrisoare.

- De ce faci tu toate astea pentru Sloan? De ce nu se ocupă de petrecere Carter, sau Edith sau Paris?

- Carter se comportă ca un ticălos arogant iar Edith este prea calică şi prea bătrână ca să ai încredere în deciziile ei. Paris a vrut să participe, dar este prea nouă în arta de a le ţine piept şi cei doi vor sfârşi prin a face cum vor ei. Dacă nu vor face o petrecere decentă şi nu o vor prezenta cum trebuie pe Sloan, ea nu va putea niciodată să ţină capul sus, aici.

Mai trecură câteva minute până când Noah îşi dădu seama că sora lui tot nu plecase. Exasperat, îşi ridică privirea şi o surprinse studiindu-l, cu capul aplecat într-o parte.

- Ce mai e? întrebă el pierzându-şi răbdarea.

- Asta explică de ce nu pregătesc ei petrecerea. Dar nu explică de ce o faci tu.

Iraţional iritat de întrebările ei, Noah se holbă la ea.

- Nu ştiu de ce, spuse el scurt. Presupun că îmi pare rău pentru ea, din cauza lui Carter care s-a comportat ca un snob şi a vorbit despre ea ca despre o rudă săracă. Asta m-a scos din sărite.

- Ea este o rudă săracă. Iar tu eşti tot un snob, sublinie Courtney simplu.

- Mulţumesc, spuse el sarcastic. Ai terminat sau mai ai de subliniat vreo idee absconsă?

- Întâmplător, chiar mai am de subliniat ceva. Am văzut o dată filmul acela, The Carpetbaggers. Era vorba despre tipul acela bogat care avea un studiou de filme şi care a cheltuit o avere ca să transforme o târfă blondă într-un mare star. Ştii de ce a făcut asta?

- Nu, de ce a făcut-o?

- Pentru că vroia să se însoare cu ea, dar mai întâi trebuia să o facă suficient de importantă ca să îl merite.

- Şi ce naiba are asta de-a face cu totul?

Courtney ridică din umeri.

- A fost doar un gând.

- Dacă insinuezi că eu vreau să mă însor cu Sloan sau că îmi pasă ce spun oamenii despre ea, te înşeli în ambele privințe. Iar acum cară-te şi lasă-mă să lucrez.

După plecarea ei, Noah reciti de două ori primul paragraf al aceleiaşi scrisori; apoi o aruncă pe birou şi se lăsă pe spate în scaunul lui, uitându-se la lanul de albăstrele din pictura impresionistă de pe peretele din fața lui.

Nu ştia de ce forțase ideea petrecerii în cinstea lui Sloan, când asta era împotriva propriilor lui obiective. Diseară, alți bărbați o vor cunoaşte şi o vor găsi la fel de fascinantă ca să o priveşti şi la fel de fermecătoare ca să stai de vorbă cu ea, ca şi el. Ei vor recunoaşte aceleaşi calități înnebunitoare ale frumuseții neştiutoare şi aceeaşi candoare veselă care l-au intrigat pe el şi vor intui că sub toate astea se află şi mai mult. Având în vedere că el se simțea deja ridicol de posesiv în ce o privea, petrecerea însemna un obstacol.

Nu ştia de ce îşi pierduse firea față de Carter sau de ce se auto-numise apărătorul ei personal, exceptând faptul că în ea se afla ceva atât de deschis şi de necorupt, o bunătate şi o mândrie blândă, încât el se simțise absurd de protector față de ea, chiar şi când era vorba de propriul ei tată.

Capitolul 25

Paul aştepta în foaier când coborî Sloan, gata să facă faţă unei zile pe care Paris o descria de răsfăţ.

- Vroiam să vă las eu în oraş, după care să-mi fac cursele, dar Paris zice că rutina de înfrumuseţare pe care o are în gând pentru voi o să dureze mai mult decât o oră, două, aşa că eu o să plec cu maşina mea, iar voi, cu a ei. Au adus deja Jaguarul în faţă.

- Te conduc la maşină, spuse Sloan, cu o mişcare semnificativă a capului, spre uşa din faţă.

Maşina lui Paris era parcată în faţa intrării, dar maşina lui Paul era puţin mai departe pe alee şi Sloan aşteptă să se oprească în dreptul ei, ca să vorbească.

- Există un calculator în biroul lui Carter, legat la banca lui. Paris mi-a spus că-l pot folosi şi mi-a dat parola.

- Nu-ţi face prea multe speranţe. Este mult prea prudent ca să-i permită vreodată lui Paris să-i acceseze file-urile sau să intre în calculatoarele băncii. Nu se poate să nu aibă propria lui parolă, spuse Paul.

- Ştiu. Nu fac decât să-ţi raportez ce-am aflat.

- Aş vrea să am o copie a listei cu nume şi adrese, pe care i-a dat-o Paris lui Maitland, pentru petrecere.

- O să-i cer o copie, l-aş putea spune cât se poate de cinstit că ar însemna o amintire pentru mine şi că m-ar ajuta să îmi aduc aminte de toate numele.

- Bine.

Paul se uită spre uşa principală.

- Paris a ieşit tocmai din casă. Apropo, în cazul în care încă nu ai aflat, Maitland este cel care a forţat ideea petrecerii în cinstea ta. M-am gândit că poate ai vrea să ştii.

- Mi-am dat seama că ideea nu l-a entuziasmat prea mult pe tata, dar cum putea Noah să-l „forţeze" să dea o petrecere pentru mine, dacă el nu o vroia?

- Ar fi trebuit să fii acolo ca să apreciezi ca lumea cum a realizat el asta. Eu unul am fost impresionat, recunoscu Paul.

Sloan coborî vocea la apropierea lui Paris.

- Da, dar de ce să-i pese lui Noah dacă lui Carter nu-i surâde ca prietenii lui să mă cunoască?

- Eu cred, spuse el cu un zâmbet ştiutor, că tu ai deja răspunsul la asta. Noah Maitland este. făcut lulea după tine.

Sloan simţi un val de plăcere pentru că lui Noah îi păsa şi unul chiar mai mare, pentru că reuşise să-l manipuleze pe Carter Reynolds.

- O să lipsim ore bune, spuse Paris apropiindu-se de maşina lui Paul. Sloan, o să ne facem toate „lucrările" faciale, manichiura, pedichiura, masajul şi apoi, coafura. Ne grăbim totuşi, pentru că ne strecoară în programare şi trebuie să ajungem acolo la timp.

- Atunci plecaţi, le spuse Paul; după care se urcă în maşina lui închiriată. Aşteptă să se îndepărteze câteva cvartale de casă, apoi descuie torpedoul maşinii şi scoase de acolo un telefon celular. Formă un număr la care îi răspunse un alt agent FBI care stătea pe chei, cu o cască de pescar pe cap, cu momeală prinsă pe cozoroc şi cu o undiţă în mână.

- Poţi vorbi? îl întrebă Paul.

- Dacă pot vorbi? repetă celălalt cu o furioasă mirare. Tu eşti cel care ar trebui să spui ceva, Paul. Nu mi-ai spus că eşti acolo în timpul tău liber şi la iniţiativa ta. Am primit aseară un telefon de la omul din biroul cel mare, imediat după ce a aflat asta şi este furibund. Zice că ai lăsat ranchiuna personală să-ţi întunece judecata şi că eşti obsedat de cazul ăsta. Vorbesc serios, omule, e-n joc fundul tău. O să-ţi arunci în aer cariera şi chiar dacă o să apari cu probe, avocaţii lui Reynolds le vor putea exclude, din cauza modului în care au fost obţinute ...

- Dar eu nu caut probe şi când va fi cazul, nu eu voi fi fost acela care le-a adunat, îl întrerupse Paul pe tonul plictisit, răbdător, al cuiva care este obligat să explice ceva ce este evident.

Eu mă aflu aici doar ca „susţinător" al lui Sloan. Nu am nimic cu decizia lui Carter Reynolds de a-şi invita fiica aici. Iar dacă ea va da întâmplător peste ceva incriminator în timpul vizitei, nu este decât normal să predea aceste probe autorităţilor, cu sau fără prezenţa mea aici. În fond este poliţistă.

- Nu pe mine trebuie să mă convingi; trebuie să-l suni pe bătrân şi pe el să-l convingi.

- Acum sunt în vacanță. Când o să-l fac erou, atunci o să se calmeze. Între timp, eu mă aflu aici şi mă comport ca un musafir perfect, care îşi petrece vacanța la reşedința cuiva. Joc tenis, stau tolănit la marginea bazinului, ies la restaurant, dansez. Nu am deschis un sertar şi nici măcar un album cu fotografii fără să fiu rugat să mă uit în el. Nu îi spun lui Sloan unde să caute sau ce anume să caute. Nu i-am spus că Reynolds îşi foloseşte banca în scopul spălării banilor şi nici ai cui bani îi spală. Nu trebuie să fac asta, pentru că soarta şi-a vârât coada şi a plasat-o exact unde am vrut eu.

- Ce vrei să spui?

- Vreau să spun că superba mea companioană de călătorie a câştigat un adorator foarte insistent şi nici un judecător federal nu va putea exclude vreo probă pe care o va avea în ce-l priveşte, pentru că eu unul nu am absolut nici o legătură cu asta.

- Cine este?

- Noah Maitland.

Agentul inspiră prelung şi expiră într-o şoaptă triumfală.

- Bingo!

Capitolul 26

Sloan stătea la balustradă balconului ei, vrăjită de priveliştea de dedesubt. Toată peluza din spate era iluminată cu torțe şi presărată cu mese acoperite cu olandă albă şi decorate cu flori şi lumânări în boluri de sticlă. Chelneri în smoching treceau cu tăvi pline cu cupe de şampanie şi hors d'oeuvres, printre cei pe puțin două sute de oaspeți. Mese de banchet cu uriaşe aranjamente florale fuseseră plasate sus, în partea dreaptă a peluzei şi la stânga, lângă bazinul de înot, o orchestră cânta în apropierea unui ring de dans. Pe o masă separată, în centrul peluzei, se afla o uriaşă sculptură în gheață, reprezentând un grațios grup de pescăruşi în plin avânt.

- Eşti gata să-ți faci grandioasa intrare? o întrebă Paris, traversând dormitorul lui Sloan şi venind lângă ea, pe balcon.

- Nu am crezut că va fi o petrecere atât de mare, de elaborată, spuse Sloan.

- Secretara lui Noah este o magiciană, decretă Paris privind aprobator spectacolul. Eu n-aş fi fost niciodată în stare să fac aşa ceva, într-un timp atât de scurt. Să mergem.

- Sunt nervoasă, recunoscu Sloan.

- Şi eu, spuse Paris cu un râs tremurat. Nimeni până acum nu a purtat vreuna din rochiile concepute de mine. Haide să vedem care va fi efectul.

Sloan se întoarse şi o urmă în dormitor, unde făcu o mică piruetă, pentru inspecția lui Paris. Rochia din şifon de culoarea lămâi avea o fustă cu mai multe straturi care pluteau în jurul genunchilor lui Sloan, cu fiecare pas pe care-l făcea şi un corsaj pe corp, cu un decolteu pătrat şi o clemă-broşă de prindere, la ceafă.

- Niciodată nu o să mai arăt aşa de bine, declară Sloan mai mult sau mai puțin în glumă.

- Culoarea se potriveşte perfect cu bronzul tău, spuse Paris dându-se mai în spate şi studiind efectul general. Iar rochia este superbă. Mă simt foarte ...profesionistă.

- Eşti o profesionistă, spuse Sloan cu solemnă sinceritate.

- Tata nu crede asta. Luna trecută, când lucram la chestiile astea, zicea că-mi pierd timpul...

- Nu-l lăsa să-ți facă asta, spuse Sloan cu o forță calmă. Te rog, nu-l lăsa să-ți facă asta. *Nu* are dreptate. Uită-te la mine. Uită-te la noi, accentuă Sloan intrând în dresing şi oprindu-se în dreptul oglinzii înalte. Tu ai conceput amândouă rochiile astea.

Stăteau una lângă alta, în fața oglinzii, Paris în mătase brodată de culoarea piersicii, cu părul negru prins spre spate, în părți, cu clipsuri din aur, Sloan în galben pal cu părul căzându-i ca un nor pe umeri.

- După asta, rochia mea de nuntă va fi o monstruozitate, declară Sloan.

- Nu, nu o să fie, spuse Paris scuturându-şi nesiguranța cu o mişcare puternică a capului. Pentru că tot eu ți-o voi concepe! Haide, Prințesă Sloan, spuse ea întorcându-se de la oglindă, este timpul să cobori la bal. Tata o să ne întâmpine în patio şi o să rămân cu tine în timp ce te va prezenta fiecăruia în parte.

Noah stătea aproape de patio, ascultând un grup de bărbați care încercau să-l convingă să investească într-o crescătorie de cai pe care plănuiau să o achiziționeze în joint-venture.

Stătea cu spatele spre casă, dar ştiu exact când îşi făcu Sloan apariţia pe peluză, pentru că bărbaţii din grup se opriră din vorbit şi îşi îndreptară privirile spre ea. La fel ca şi mulţi alţii din apropierea lor.

- Dumnezeule Mare, uitaţi-vă la eal, spuse unul dintre bărbaţi, cu răsuflarea tăiată.

Noah se întoarse încet, prelungind anticiparea, dar când o văzu, îi veni greu să rămână locului şi să o lase să se piardă printre oaspeţi. Rămase acolo aproape o jumătate de oră, privindu-l pe Carter care se deplasa printre invitaţi cu Sloan într-o parte şi Paris, în cealaltă. O văzu pe Sloan zâmbind în timp ce era prezentată fiecărui invitat; apoi ascultând atentă tot ce-i spuneau aceştia şi o privi cucerindu-i pe toţi cu purtarea ei firească şi căldura lipsită de afectare.

Courtney însă murea de nerăbdare.

- Cred c-ar trebui s-o salvez, anunţă ea. Carter a târât-o prin toată adunarea.

- Stai locului. O s-o aducă aici în câteva minute, îi porunci el.

- Uite-o că vine şi fără Carter, Slavă Domnului! anunţă Courtney fericită, câteva minute mai târziu; apoi se încruntă la câţiva dintre prietenii lui Noah care intuind destinaţia lui Sloan, începuseră deja să se îndrepte spre ei.

- Şi uite şi lupii după ea, inclusiv tatăl nostru. Este dezgustător. Courtney rezolvă problema întorcându-se cu spatele la pâlcul de bărbaţi, inclusiv la Noah; apoi făcu un pas înainte şi se postă între Sloan şi toţi ceilalţi.

- Bună, Sloan, spuse ea zâmbind. Noah mi-a spus că tu ai vrut să vin şi eu, aşa că iată-mă. Vezi, chiar m-am îmbrăcat special pentru ocazia asta, accentuă ea ţinându-şi fusta într-o parte, pentru ca Sloan să admire efectul.

Sloan îi studie ansamblul, care consta dintr-o rochie de absolvire demodată, tivită cu dantelă, mănuşi lungi din satin, fără degete şi o pereche de cizme de tranşee. Arăta atât de revoltătoare şi atât de adorabilă, încât Sloan izbucni în râs şi o cuprinse într-o îmbrăţişare impulsivă.

- Sunt atât de fericită că ai venit!

- Da, dar cum îţi place ţinuta mea?

- Este ... eşti tu, spuse Sloan.

- Doamna Reynolds a spus că arăt ca un refugiat.

- Ea este foarte bătrână şi nu cred că vede prea bine, spuse Sloan înghiţindu-şi un chicot de râs îngrozit.

- Nu ai de gând să-l saluţi pe Noah?

De fapt Sloan nu se gândise aproape la nimic altceva de la începutul petrecerii, dar acum că sosise timpul, devenise nervoasă. Ridicându-şi ochii spre el, spuse:

- Bună.

- Bună, răspunse el, cu ochii cenuşii strălucind de admiraţie.

- Chiar ar trebui să-l îmbrăţişezi şi pe Noah, interveni Courtney. Nu poţi crede ce-a făcut ca să organizeze toată petrecerea asta, numai pentru tine.

- Ce vrei să spui? Sloan ştia că el îl forţase pe Carter să dea petrecerea şi ştia că secretara lui muncise din greu să facă toate aranjamentele, dar habar n-avea că el făcuse mai mult decât atât, până când Courtney nu-i oferi mai multe deatalii.

- Noah a închis restaurantul principal dintr-unul din hotelurile lui pentru că avea nevoie aici de mese şi de scaune şi poţi fi sigură că o floare n-a mai rămas în hotelul acela. Vezi aranjamentul acela floral uriaş de pe masa de banchet, unde se află mâncarea?

Sloan îşi smulse cu efort privirea din ochii cenuşii, amuzaţi, ai lui Noah şi se uită în direcţia indicată de Courtney.

- Da, îl văd.

- Ei bine, acest buchet uriaş se afla azi-dimineaţă pe o masă mare din holul ...

- Încetează, Courtney.

Courtney îl ignoră.

- Dar ăsta e adevărul. Şi pun pariu că nu a mai rămas un şerveţel sau un chelner sau o furculiţă în tot...

Râzând, Noah veni în spatele ei şi îi acoperi uşor gura cu mâna, astupând restul recitalului ei entuziast.

- Ultima oară când te-am invitat la dans, îi spuse el lui Sloan, m-ai refuzat. Ce şanse crezi că am în seara asta?

Sloan era profund mişcată de toată osteneala pe care şi-o dăduse pentru ea şi se pierdea deja în vraja glasului lui profund şi a ochilor lui argintii.

- Aş zice că sunt al naibii de mari, spuse ea încet.

Când păşi în braţele lui pe ringul de dans, Sloan îl văzu pentru prima oară în toată înălţimea lui, în lumina torţelor şi i se tăie răsuflarea. Costumul elegant, bleumarin, se potrivea cu trupul lui înalt, perfect, cuprinzându-i umerii largi şi subliniindu-i picioarele lungi. Pe bronzul gâtului, cămaşa părea ameţitor de albă, ca şi zâmbetul care i se întinse pe faţă când îşi petrecu mâna pe după spatele ei şi o trase aproape, de-a lungul trupului său.

- Îţi place petrecerea?o întrebă el când orchestra începu să cânte „Cineva care să vegheze asupra mea".

- Foarte mult, spuse Sloan încet, încercând să ignore senzaţia picioarelor lui lipite de ale ei sau cât de puternic îi simţea braţul sub mâna ei sau cât de mult o impresiona vocea lui adâncă.

- Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc pentru asta.

Privirea lui cu gene grele se fixă plină de înţeles pe buzele ei.

- O să trebuiască să ne gândim la o cale.

Sloan îşi căută un refugiu disperat în umor.

- Ţi-aş putea da câteva lecţii de auto-apărare.

Ochii lui argintii se întoarseră la ai ei şi buzele i se formară într-o jumătate de zâmbet.

- Crezi că o să am nevoie de aşa ceva?

- Posibil. Sunt mult mai puternică decât par.

- Şi eu la fel.

Lui Sloan i se uscă gura.

Era atât de uluită de ce se întâmpla cu ea încât abia dacă observa cât de uşor dansa cu el sau cât de fără efort li se mişcau trupurile în. ritmul melodiei dulci, familiare. Îşi spuse că atracţia faţă de el era periculoasă şi că trebuia să înceteze, dar când mâna lui Noah alunecă în jos pe spinarea ei şi când degetele i se răsfirară pe şira spinării, aducând-o mai aproape de el, uită de pericol. îşi spuse că era doar un dans şi că el poate că nu îşi dădea seama ce făcea.

Noah ştia exact ce făcea şi se gândea deja să facă mai mult. Privea cum lumina torţelor îi transforma părul în aur topit; mirosea a flori şi dansând cu ea parcă dansa cu un nor. Când muzica încetă, Sloan se îndepărtă puţin de el şi se uită în sus şi Noah privi chipul care începea să-l fascineze, cu pomeţii rafinat sculptaţi, cu nasul delicat şi cu ochii aceia violeţi, cu gene negre.

- După petrecere, eu îi conduc acasă pe tata şi pe Courtney şi mă întorc. Aşteaptă-mă pe plajă.

- De ce? întrebă Sloan tremurând.

- O să inventăm atunci un motiv, îi spuse el cu un zâmbet glumeţ.

„Motivul" lui era la fel de clar pentru Sloan ca şi înţelegerea faptului că el vroia ca ea să înţeleagă asta dinainte.

Paul şi Paris dansaseră împreună şi când cele două cupluri se întâlniră la marginea ringului, Paul sugeră să facă schimb de parteneri.

- Noah... spuse Sloan îndepărtându-se de el.

Surprins de sunetul vocii ei când îi pronunţă numele, Noah se opri şi se întoarse.

- Da?

- Ar fi frumos dacă ai invita-o pe Courtney la dans.

- Pe Courtney? repetă el, pentru că nu-i trecuse niciodată prin cap aşa ceva. Cu neplăcere amuzată, Noah studie bocancii de tranşee ai lui Courtney şi încuviinţă.

Când melodia se termină, o localiză pe Courtney în apropiere. Convins că ea îl va refuza, şi pe jumătate sperând asta, Noah spuse:

- Domnişoară Maitland, vreţi să dansaţi cu mine?

Lui Courtney i se tăie răsuflarea.

- Cu tine?

- Nu, cu chelnerul, spuse el sec; apoi văzu că ea se aplecase deja şi-şi desfăcea şiretul de la o gheată. înainte de a-l desface pe al doilea, ezită şi se uită în sus la el.

- Vorbeşti serios, da?

Sentimentul de vinovăţie îi înmuie inima când înţelese cât de mult îşi dorise ea să fie invitată.

- Vorbesc serios.

Pe ringul de dans, Courtney se dovedi surprinzător de uşoară.

- Unde ai învăţat să dansezi?

Courtney îşi dădu ochii peste cap.

- Este o chestie care ține de fete. Noi ne naştem ştiind cum se face asta. Ai de gând să încerci să o bagi pe Sloan în patul tău?

- Vezi-ți de treaba ta.

- Fă-mi o favoare, nu te lega de ea. O să sfârşeşti prin a o lăsa baltă, aşa cum faci întotdeauna cu toate. Este drăguță. Chiar aş vrea să o am ca prietenă.

Noah se uită la fața serioasă a surorii lui şi se simți umilit de generozitatea lui Sloan, de compasiunea ei pentru ceilalți oameni, care o făcuse să se gândească la sentimentele lui Courtney, în mijlocul unei petreceri unde ea însăşi se afla sub o constantă presiune şi permanentă observație. Cu siguranță calmă, spuse:

- Sloan este deja prietena ta.

Îşi petrecu cea mai mare parte din restul serii discutând cu prietenii şi sperând ca aceştia să plece odată acasă. Timpul părea să se târască, aşa că îi veni ideea să o introducă pe Sloan în conversațiile amuzante ale unora dintre prietenii lui şi reuşi în felul acesta să o țină aproape de el, dar numai între dansurile pe care ea i le oferi tatălui ei şi tuturor celorlalți bărbați de la petrecere.

Iar el mai dansă de două ori cu Courtney.

Capitolul 27

Sloan stătea în fața uşii principale, cu Paris şi cu tatăl ei, urându-i noapte bună unui cuplu foarte apropiat şi care rămăsese să discute politică mult după ce Noah şi toți ceilalți plecaseră. Edith se retrăsese mult mai devreme iar Paul prevăzuse că doamna şi domnul Senator Thurnmond Meade vor mai rămâne, aşa că se scuzase şi urcase în camera lui în urmă cu o jumătate de oră.

- Noapte bună, Sloan, spuse doamna Meade. Sunt atât de fericită că te-am cunoscut. O să încerc rețeta de plăcintă pe care mi-ai dat-o.

Se întoarse spre Paris, se aplecă şi aproape îi atinse obrazul într-un gest acum familiar care, înțelese Sloan, trecea drept sărut de la revedere, în societatea mondenă din Palm Beach şi îi spuse:

- Fetiță rea ce eşti, nu-mi vine să cred că ți-ai ținut talentul ascuns atâta vreme. Dacă Sloan nu ne-ar fi spus că tu ai conceput şi rochia ei şi pe a ta, nimeni n-ar fi ştiut vreodată! Am auzit-o pe Sally Linkley rugându-te să-i arăți schițele, dar vreau să le văd eu, prima. Este cinstit să am eu dreptul să aleg prima, doar te ştiu mai de multă vreme decât te ştie Sally.

Senatorul Meade păşi în față şi-şi mai luă încă o dată formal la revedere de la Paris şi Sloan, dar când dădu mâna cu Carter, complimentele lui sunau entuziaste şi sincere.

- Carter, eşti un om fericit. Ai două fete frumoase. Paris a fost întotdeauna la înălțimea aşteptărilor tale, dar poți fi la fel de mândru şi de Sloan.

Carter zâmbi şi îi dădu mâna.

- Ştiu.

Când închise uşa şi se întoarse spre Sloan, Carter se arătă la fel de sincer ca şi Senatorul Meade.

- Sloan, nu-ți pot spune cât de mândru de tine am fost în seara asta.

În clipa aceea o plăcea sincer - nu pentru că ar fi meritat ea, ci, îl bănui Sloan, pentru că era un narcisist şi ea adăugase prestigiului său, impresionându-i în mod favorabil pe prietenii lui. Spre surpriza ei, îi plăcuse de mulți dintre aceştia, în seara asta. Totuşi pe el nu îl putea plăcea şi încercă cu greu să ascundă asta când îi zâmbi, mulțumindu-i.

Când Carter o luă în sus pe scări, Sloan se uită la anticul orologiu al bunicului, din foaier şi inima începu să-i bubuie, văzând cât de târziu era. Precis că Noah nu o mai aştepta pe plajă. Soarta - şi Senatorul Meade - interveniseră şi o salvaseră de la o nebunie. Ar fi trebuit să se simtă uşurată. Dar se simțea cumplit de nefericită.

Paris nu-i împărtăşea părerea despre ora înaintată. Cuprinzând-o pe Sloan într-o îmbrățişare puternică, spuse:

- Ai fost trăznet! Toată lumea nu vorbea decât despre cât eşti de minunată, de fermecătoare, de spirituală, şi petrecerea a fost şi ea un succes uriaş. De aceea au rămas atât de târziu cu toții.

Sloan reuşi să ajungă în camera ei înainte de a începe să piardă bătălia coborârii pe plajă, să vadă dacă Noah mai era încă acolo.

- Noapte bună, şopti Paris.

- Noapte bună, spuse Sloan, dar ezită, cu mâna pe butonul uşii.

Paris observă.

- Eşti sculată de dimineaţă devreme. Nu te simţi obosită?

Sloan scutură din cap, apoi mărturisi restul adevărului:

- Noah m-a rugat să mă întâlnesc cu el pe plajă, după petrecere, se contesă ea.

- Adevărat?

- Da.

- Atunci ce mai cauţi aici? o întrebă Paris zâmbind.

Asta a fost încurajarea de care avea Sloan nevoie.

Peluza din spate era puternic luminată şi plină de activitate, în timp ce bărbaţi şi femei de la hotel munceau la împachetatul şi reîncărcatul tuturor obiectelor aduse pentru petrecere. Ajuta şi o parte din personalul care lucra pentru Carter, observă Sloan salutând două subrete pe care le recunoscu.

Nimeni nu reacţionă ca şi cum ar fi fost ceva neobişnuit în aparenta ei dorinţă de a face o plimbare sub clar de lună la ora unu, îmbrăcată în fabuloasa ei rochie de şifon şi cu sandalele elegante cu tocuri înalte, dar totuşi Sloan se simţea incredibil de conspirativă.

Se relaxă când în sfârşit ajunse pe ţărm şi ieşi din raza lor vizuală, dar uşurarea făcu repede loc unui copleşitor sentiment de dezamăgire când nu îl văzu nicăieri pe Noah.

Se uită în direcţia casei, dar cu siguranţă că plecase. Doar dacă nu era ascuns de tufişuri. îşi scoase sandalele şi o luă încet spre ţărm, cu sandalele balansând în degetele ei, sperând ca el să se materializeze de undeva din umbră.

Cu cât mai mult se apropia de casa lui, cu atât mai abătută devenea. Inima ei trădătoare îi amintea cum se simţise dansând cu el şi cum îi privise el fix buzele când ea spusese că nu ştia cum să-i mulţumească pentru petrecere. „O să trebuiască să ne gândim la ceva", spusese el. Şi când îl întrebase de ce vroia să se întâlnească cu ea pe plajă, după petrecere, răspunsul lui fusese înnebunitor de clar. „O să inventăm un motiv când o să fim acolo".

Se opri la marginea peluzei lui din spate, cercetând cu privirea terasele luminate de lună, văzând doar forme şi contururi vagi. Cu atât mai bine, îşi spuse ea încurajându-se. Maitland era prea sofisticat, prea rafinat şi mult prea sigur pe el, pentru ea. Pe ringul de dans nu se gândise la nimic altceva decât la cum să încerce să o seducă şi asta doar la două zile după ce se cunoscuseră. O să-i sfâşie inima, dacă o să-i dea ocazia.

Era foarte, foarte fericită de această a doua strâmtă portiţă de scăpare dintr-un dezastru clar, din seara aceasta.

Era fericită că el nu o aşteptase.

Era fericită că el plecase la culcare.

Îşi înghiţi nodul din gât şi dădu să se întoarcă. Pe terasă, una din forme se mişcă, deveni mai înaltă şi îşi auzi numele, şoptit pe un ton jos şi imperativ.

- Sloan!

Era atât de exaltată de faptul că el nu intrase în casă, încât o rupse aproape la fugă spre el, când Noah coborî treptele terasei şi se opri acolo, aşteptând-o. îşi scosese haina şi cravata, îşi desfăcuse câţiva nasturi de la cămaşă şi îşi suflecase mânecile până la coate. într-un fel reuşise să arate şi mai atrăgător aşa, decât fusese mai devreme.

Sloan se opri în faţa lui, nervoasă, sfioasă şi încercând cu disperare să pară firească.

- Ultimii musafiri au stat mai târziu.

El îi acceptă explicaţia cu o înclinare a capului; apoi îşi vârî mâinile adânc în buzunarele pantalonilor şi începu să o privească într-o tăcere prelungită.

Sloan se aşteptase pe undeva ca el să o ia în braţe în clipa în care se apropiase, dar cum Noah continua să se uite la ea, şi-ar fi dorit să o facă. Iar când în sfârşit înţelese că el nu intenţiona asta, îi atribui ezitarea aceleiaşi probleme care o îngrijorase de când dansaseră împreună la petrecere. Cum problema o preocupa pe ea, presupunea că îl preocupa în mod firesc şi pe el. Reprimându-şi regretul, spuse calm:

- Nu putem face asta. Carter o s-o acuze pe Paris că nu te-a încurajat mai mult, când o să înţeleagă că există ceva între noi.

Noah spuse, cu o voce oarecare:

- În acest caz, presupun că o să-i pot spune, cinstit, că nu mă interesează căsătoria cu ea.

- Atunci o să te acuze pe tine.

- Întotdeauna îţi faci griji pentru ceilalţi?

Noah observă că ea luase foarte în serios întrebarea, oftă şi apoi dădu cu tristeţe din cap.

- Este unul din numeroasele mele defecte.

Defecte? îşi spuse el zâmbind amar. Se întrebă dacă ea ştia ce este un defect adevărat. în lumina lunii, cu vântul jucându-se în fustele ei şi suflându-i părul auriu peste obraji, îl ducea cu gândul, irezistibil, la un înger în picioarele goale, cu sandalele balansându-se între degetele ei, în loc de o harfă celestă.

Era genul de femeie care ajuta copiii să-şi care găletuşele cu apă la castelele lor din nisip şi care se oprea să ajute grădinarii în vârstă, aflaţi în suferinţă, îşi aminti cât de înnebunită fusese Courtney pentru că Sloan, atentă, se gândise ca el să o invite la dans şi la cât înflorise Paris în aceste ultime două zile. Courtney avusese dreptate în seara asta, Noah nu avea nici un motiv şi nici un drept să facă ceva care să întunece scânteia din Sloan sau să diminueze efectul uluitor pe care-l avea ea asupra oamenilor.

Pe de altă parte, avea treizeci de ani... suficient ca să ştie unde avea să ducă venirea ei aici, în seara asta, suficient ca să înţeleagă regulile şi să joace jocul. Suficient ca să ştie cum să îl manevreze, când jocul se va fi terminat.

Exceptând doar faptul că, aşa cum era el convins, ea nu ştia cum avea să se joace jocul. După propria ei mărturisire, ea nu ştia nici măcar să flirteze. Un zâmbet sardonic îi crispă buzele, gândindu-se la dezastrul pe care l-ar fi putut ea provoca în rândul populaţiei masculine, dacă şi-ar fi dat osteneala să înveţe cum.

La petrecerea din seara aceasta, observase cum bărbaţi inteligenţi, sofisticaţi, se transformau în plastilină când le zâmbea sau le vorbea.

Ce îl uimea pe el era fie că nu-şi dădea seama de efectul pe care-l avea asupra bărbaţilor, fie nu-i păsa. De fapt nu erau decât două lucruri în legătură cu Sloan, de care era sigur: ea nu cunoştea nimic despre bărbaţi ca el; şi ea merita mult mai mult decât era el dispus să îi ofere.

- La ce te gândeşti? întrebă Sloan într-un târziu, în timp ce ultimele vestigii ale curajului se scurseră din ea, lăsând-o să se simtă transparentă şi ameţită.

- Mă gândeam că arăţi ca un înger desculţ, spuse el fără emoţie.

Sloan rămase încremenită. Se gândi la cine era şi de ce se afla în Palm Beach şi vocea îi tremură de vinovăţie.

- Crede-mă, când îţi spun că nu sunt un înger. Sunt foarte departe de aşa ceva.

Noah îi luă mâinile într-ale lui şi o trase spre el.

- Bine, spuse el direct şi se aplecă să o sărute.

Rapiditatea reacţiei lui, ca şi reacţia în sine o făcură pe Sloan să-şi spună că el îşi imaginase probabil că ea se referea la conduita ei sexuală. Îl dezamăgise deja cu atâtea alte lucruri, încât se simţi obligată să fie total onestă cu el, în privinţa acesteia.

- Când am spus adineauri că nu sunt câtuşi de puţin un înger, nu mă refeream la nimic legat de... de relaţiile sexuale.

Noah îşi înălţă capul, ochii lui micşoraţi căutându-i pe ai ei.

- Nu?

Sloan scutură din cap şi făcându-şi curaj, încercă să proiecteze o atitudine inteligentă, matură şi deschisă, asupra unui subiect pe care-l considera ea cumplit de neconfortabil să-l discute cu el.

- Referitor la ...acel fel de relaţii ...eu nu am avut ceea ce tu ...ceea ce unii oameni ar putea considera drept o experienţă bogată.

Noah se uită la chipul ei atrăgător şi la ochii ei minunaţi. Aceeaşi emoţie nestăpânită care îl făcu dintr-o dată să-i vină să zâmbească, îi îngroşă şi vocea.

- Nu ai avut?

- De fapt, nu am avut decât două astfel de experienţe.

- Numai două? o tachină el. Sunt teribil de dezamăgit.

Poate că în urmă cu o oră n-o fi ştiut ea cum să flirteze, dar îi dură mai puţin de cinci secunde să observe sclipirea de râs din ochii lui, să ghicească motivul şi să-l încurajeze şi mai mult. Cu ochi albaştri scânteietori şi o voce la fel de apologetică, şi nesinceră, ca şi a lui, încuviinţă din cap şi spuse:

- Aş vrea să fi putut să-ţi spun că am avut o duzină, dar nu am avut decât două.

- Ce păcat. Pot îndrăzni să sper că amândouă au fost foarte scurte şi total fără importanţă?

Frumuseţea din braţele lui înclină din cap solemn şi încet, muşcându-şi buza să-şi înghită zâmbetul.

- Ah, da, şopti ea cu tragism. Au fost extrem de scurte şi total fără importanță.

- Excelent! Noah se aplecă, dorind să-i sărute zâmbetul de pe buze; apoi se opri, cu gura la un centimetru de a ei.

- Adevărat? întrebă el serios, incapabil să-şi controleze impulsul ridicol, nevoia fără precedent de a şti despre ceilalți iubiți ai unei femei.

Genele ei lungi fâlfâiră şi ea îl privi direct în ochi; apoi îşi puse degetele pe obrazul şi maxilarul lui.

- Da. Aşa au fost, şopti ea dureros.

Incapabil să-şi smulgă privirea dintr-a ei, Noah îşi întoarse fața în mâna ei şi-i sărută palma. Tremurul care o străbătu când el făcu asta păru să-l zguduie şi pe el.

La al doilea etaj al casei, Douglas întinse mâna să stingă lampa de pe noptieră, exact în clipa în care Courtney se năpusti în camera lui, arătând ca un nor de furtună.

- N-o să crezi ce se întâmplă afară pe terasă, izbucni ea mărşăluind spre fereastră. Acum cinci minute am auzit vocea lui Noah şi m-am uitat pe fereastra mea şi am văzut-o pe Sloan venind spre casă. Acum, uite ce se-ntâmplă! Trase draperia într-o parte, se dădu din drum şi arătă spre fereastră.

- Uită-te doar!

Îngrijorat, Douglas se dădu jos din pat, se repezi la fereastră şi scrută întunericul. Încruntarea făcu loc unui zâmbet lent, de mulțumire, în timp ce privea scena de pe terasa de dedesubt. Noah o ținea pe Sloan într-o îmbrățişare strânsă, cu brațul aplecat în unghi jos, peste coapsele ei, ținându-i trupul lipit de al lui, în timp ce o săruta şi se răsucea, cu ea cu tot, în jos spre un şezlong. Iar Sloan nu rezista: îi răspundea sărutului.

Douglas scoase marginea draperiei din pumnul lui Courtney, lăsând-o să cadă înapoi la locul ei.

- Şi zici că asta a început doar în urmă cu cinci minute?

- Da!

- Uluitor, spuse el fericit.

- Are femei unde vrea el. Nu pricep de ce trebuie să încerce să o seducă pe Sloan.

- Eu nu aş numi-o seducție.

Courtney era atât de furioasă, încât lovi cu piciorul în pardoseală.

- Şi cum ai numi-o?

- Aprindere instantanee, spuse el cu un zâmbet în glas; apoi deschise televizorul şi luă un pachet de cărți din dulăpiorul de dedesubt.

- Mă simt în dispoziție pentru un film de noapte şi într-una pentru concursul nostru de gin rummy.

- Eu una mă duc ia culcare, spuse Courtney pornind spre camera ei, unde Douglas ştia că putea continua să-l spioneze pe Noah.

- Draga mea, o să stai aici.

- Dar eu ...

- Dar tu plănuieşti să-ți spionezi fratele, spuse Douglas cu blândețe; totuşi, asta n-ar fi doar nepoliticos, ar fi şi o pierdere de timp, pentru că ai văzut deja tot ce este de văzut. Nimic altceva nu se va întâmpla în noaptea asta; mă poți crede pe cuvânt.

Douglas se aşeză într-un fotoliu şi începu să împartă prima mână de cărți.

- Ce te face să fii atât de sigur? întrebă ea trântindu-se în fotoliul din fața lui, cu o expresie de revoltă pe față.

- Sunt sigur pentru că îți cunosc fratele. Noah nu este într-atât de prost sau suficient de bădăran încât să profite de orice femeie pe şezlongul din curtea casei.

Courtney ezită, meditând la asta; apoi ridică din umeri ca şi cum s-ar fi scuturat de subiectul ăsta. Prin gestul ei tăcut, recunoscuse, aşa cum putea ea, că Douglas avea dreptate. Luă cărțile împărțite şi le studie.

- Mai îmi datorezi o sută patruzeci şi cinci de dolari de data trecută, îi aminti el. Dacă nu plăteşti în seara asta, o să-ți aplic o dobândă.

- La ce rată? întrebă Douglas aranjându-şi cărțile în mână.

- Optsprezece la sută la tot ce depăşeşte treizeci de zile. Trebuie să încep să mă gândesc la propriul meu viitor.

- Nu o să mai ai un viitor, dacă încerci să-mi aplici optsprezece la sută.

Courtney mai câştigă cincisprezece dolari de la el şi adormiră amândoi urmărind filmul târziu, târziu.

- Este foarte târziu, şopti Sloan când Noah îşi ridică în sfârşit gura de pe a ei. Trebuie să mă întorc.

- Ştiu. Noah îşi retrase braţul de sub ea, se uită la ceas şi fu uimit să vadă că era trecut de trei dimineaţa. Se ridică şi îi întinse mâna să o ajute să se ridice de pe şezlong.

- Ridicându-se, Sloan se uită la picioarele ei desculţe şi la rochia şifonată fără speranţă şi îşi duse repede mâinile la păr, încercând să-l restaureze într-o oarecare aparenţă de ordine. încremeni brusc gândindu-se la aspectul ei şi la ceea ce făcuseră ei în ultimele două ore. Dacă o vedea cineva Strecurându-se în casă în felul ăsta, se va simţi ca Târfa Babilonului. Mai rău, poate că acum aşa o vedea şi Noah.

Arăta încântător de derutată, îşi spunea Noah, o femeie complet îmbrăcată, care stătuse întinsă lângă un bărbat care nu-şi putuse lua mâinile de pe ea, care şi le plimbase prin părul ei şi o sărutase până când i se umflaseră buzele. Nu-i venea să creadă că tocmai petrecuse cu ea două ore, prin comparaţie caste, pe un şezlong incomod şi totuşi, ceea ce făcuse cu ea fusese la fel de excitant ca şi cum ar fi făcut sex cu o altă femeie şi, în unele privinţe, mai satisfăcător.

Sloan coborî alături de el treptele terasei, cu mâinile prinse la spate, cu sandalele balansându-se, agăţate de degetele ei. Ţinea capul aplecat ca şi cum ar fi fost pierdută în gânduri şi Noah începu să reconsidere ultimele ore prin ochii ei... Se comportase de fapt ca un adolescent de şaisprezece ani, super-excitat, neexperimentat, mozolind-o şi pipăind-o în curtea din spate, fără suficientă minte sau suficientă curtoazie ca să o ducă undeva unde să aibă mai multă intimitate şi mai mult confort. Se simţea jenat acum de comportamentul lui; era jenat pentru că avea de ce să fie jenat...

Apropiindu-se de un pâlc de palmieri de la capătul peluzei, Noah spuse simplu:

- Îmi pare rău pentru toate astea. Nu ar fi trebuit să las să meargă totul atât de departe şi atât de mult. Efectiv te-am molestat pe un afurisit de şezlong.

Inima lui Sloan prinse aripi descoperind că nu era singura care se simţea nesigură şi jenată.

- Pe un şezlong? repetă ea gânditoare; apoi îşi ridică ochii râzători spre ai lui. M-ai molestat? Asta făceai tu?

Înăbuşindu-şi râsul, Noah o trase în braţele lui.

Sloan îl privi tachinător şi îşi puse mâinile pe pieptul lui.

- Mi s-o fi înceţoşat mie memoria, dar...

- Nu vreau să rămâi cu memoria înceţoşată, şopti Noah aplecându-şi deja capul şi sărutând-o uşor pe tâmplă.

- Am făcut asta ...şi asta ... adăugă el plimbându-şi buzele spre urechea ei şi sărutând-o, zâmbind când ea se cutremură şi se lipi mai mult de el.

- Şi asta ...

Ochii ei se închiseră şi Noah depuse câte o sărutare uşoară pe fiecare, înainte de a-şi plimba gura de-a lungul obrazului ei, spre buze.

- Şi asta ... îi desfăcu buzele cu ale lui şi o sărută cu o foame prelungită,explorându-i uşor gura cu limba, trăgând-o mai aproape spre trupul lui tot mai dur, dar când ea se lăsă pe el şi începu să-l sărute înapoi, Noah îşi pierdu capul pentru a doua oară în noaptea aceea. O lipi cu spatele de un copac, îi prinse mâinile într-ale lui şi i le fixă în dreptul capului ei, în timp ce-şi întetea sărutul şi se lăsa pe ea.

Limba lui îi răvăşea gura, trupul lui se mişca încet, apăsat pe al ei şi sânii ei se umflau ademenitor pe pieptul lui. Noah slăbi strânsoarea de pe una din mâinile ei şi îşi strecură palma în jos, pe pielea catifelată a gâtului, spre piept, mângâindu-l cu dosul degetelor şi apoi acoperindu-l posesiv. Mâna ei liberă se curbă în jurul cefei lui, trupul i se arcui spre al lui şi Noah începu să-şi facă de lucru cu încuietoarea-broşă de la ceafa ei, care-i susţinea corsajul.

Cu o fracţiune de secundă înainte de a o deschide, îşi dădu seama ce făcea şi reuşi să-şi suprime impulsul.

Luptându-se să-şi recapete controlul, îşi smulse gura de pe a ei şi se uită în jos, la chipul ei luminat de lună.

- Asta este o nebunie, şopti el răguşit; apoi îşi lăsă încet capul în jos şi-şi îngropă din nou buzele într-ale ei.

Capitolul 28

- Ai avut o noapte lungă? întrebă Paris veselă, cocoțându-se pe marginea patului lui Sloan, gata îmbrăcată de zi.

Sloan se rostogoli pe spate.

- Foarte lungă. Cât e ceasul? întrebă ea cu un zâmbet somnoros, gândindu-se la Noah.

- Zece treizeci.

- Ce târziu e.

Paris încuviință din cap.

- Ai avut noroc că mi-am amintit să-i spun lui Dishler să nu pornească sistemul de securitate când se duce la culcare. Altfel ai fi declanşat alarma când ai fi trecut peste razele infraroşii de la marginea grădinii, dinspre plajă.

Sloan făcu ochii mari. O clipă nu se gândise, noaptea trecută, la sistemul de alarmă al casei. De fapt nu se gândise nici cum va intra înapoi în casă, decât în clipa în care constatase că uşa din spate era descuiată. îşi putea imagina groaza lui Carter când ar fi auzit sirenele pornind, luminile aprinzându-se şi când ar fi descoperit că ea fusese cu Noah.

- O să-ți dau azi o cheie de la casă şi un dispozitiv de acționare al porții. Există o tastatură la porți şi poți opri de acolo sistemul de alarmă, introducând un cod de securitate. Dacă nu faci asta, o să declanşezi alarma când treci peste primul set de infraroşii, care înconjoară proprietatea peste tot, deci nu există nici o şansă să te strecori printre ele.

Îi dădu lui Sloan codul şi Sloan încuviință din cap, deşi nu vroia ca Paris să creadă că ea se comporta de obicei ca aseară sau că intenționa să continue.

- Nu am de gând să fac un obicei din ... din asta, spuse ea cu stângăcie, ridicându-se în şezut, în pat.

- Serios? glumi Paris. Ei bine, „asta" a şi sunat de dimineață, ca să facă programul pentru diseară.

- Serios? întrebă Sloan, incapabilă să-şi ascundă zâmbetul fericit.

- Da şi diseară vom cina împreună, toți patru, spuse Paris cu o voce copilăresc de încântată. Ținuta este formală, cravată neagră, dar destinația este necunoscută. Ne va lua şoferul lui Noah, imediat după apus. Atâta mi-a spus.

Sloan îşi ridică genunchii la bărbie şi-şi petrecu brațele în jurul lor.

- Dar tu ... te-ai distrat bine aseară?

Paris încuviință din cap.

- Paul mă face să râd şi este plăcut să fii cu el, dar în timp ce dansam, mi-a spus cel mai ciudat lucru.

- Ce ți-a spus? întrebă Sloan, savurând mica bârfă între surori, despre bărbați.

- Mi-a spus că îl intrig pentru că am atâtea straturi. Nu ... nu sunt sigură că a vrut să-mi facă un compliment.

- Cum s-ar fi putut gândi altfel? spuse Sloan cu atâta emfază şi sinceritate, încât amândouă izbucniră în râs, dar următoarea propoziție a lui Paris îi şterse zâmbetul de pe chip:

- Curios, pentru că eu cred că Paul este cel cu mai multe straturi, tu ce zici?

- Nu ... nu ştiu.

- Sunt mai mult ca sigură că am dreptate. Eu observ lucruri mărunte despre oameni, pe care alții le trec cu vederea. Tata zice mereu că pot depista un mincinos în capătul celălalt al încăperii.

- Cu excepția lui Henry, sublinie repede Sloan, referindu-se la primul logodnic necinstit al lui Paris.

- Aşa este, recunoscu Paris cu un zâmbet strâmb. Şi n-am vrut să spun prin asta că Paul este un mincinos, pentru că eu nu ... nu cred asta câtuşi de puțin.

Sloan era absolut convinsă de asta. Sfâşiată între dorința de a încerca să schimbe subiectul sau să-l deschidă mai departe, Sloan alese nefericită varianta a doua.

- Ce anume ai observat la Paul, care să ți se pară neobişnuit?

- În primul rând, bărbaților le place să vorbească despre ei, dar Paul nu face asta. Mai mult, este atât de bun la pus întrebări şi atât de atent la răspunsuri, încât nu-ți dai niciodată seama că el a

pus toate întrebările iar tu ai dat toate răspunsurile. Dacă ar fi timid, aş înţelege, dar el nu este câtuşi de puţin timid. Ori ăsta este un alt lucru care mi se pare neobişnuit...

- Adică? întrebă Sloan abia şoptit.

- Vreau să spun că nu se lasă niciodată intimidat de cineva, nici chiar de tata,care îi intimidează întotdeauna pe bărbaţii mai tineri care nu au, în sfârşit, la fel de mult succes ca el.

- Nici pe mine nu mă intimidează, sublinie Sloan.

- Nu, dar bărbaţii se judecă pe sine după realizările şi banii lor, ceea ce nu facem noi, femeile.

Era atât de directă şi de perceptivă, încât lui Sloan îi era greu să o pună în ecuaţie pe sora aceasta cu acea Paris pe care o cunoscuse la început.

- Şi mai este ceva. Paul lucrează în asigurări iar tata mormăia la un moment dat despre costul poliţelor de asigurare în bloc, pentru angajaţii lui de la bancă. Totuşi, când i-am oferit lui Paul ocazia de a-i oferi tatei vânzarea uneia din liniile lor de asigurare în bloc, Paul nu a profitat de asta.

- S-a gândit, poate, că nu este de bun gust să-i vândă acţiuni tatălui tău.

- Nu ar fi fost, pentru că eu am fost cu iniţiativa, nu el.

- Poate că Paul s-a simţit jenat că ai făcut tu asta.

- Nu cred că Paul se simte foarte uşor jenat.

Sloan îşi lua notiţe rapide mental, să-i spună lui

Paul să înceapă să vorbească despre el şi să înceapă să vândă asigurări. Lui Paris îi spuse ceva cât se poate de onest:

- Eu nu-i înţeleg foarte bine pe bărbaţi, aşa că ai nimerit la cine nu trebuia. Dar eu pot să-ţi spun că Paul este un bărbat cinstit, pe care te poţi baza, poate chiar unul galant.

Paris confirmă din cap, înţelepţeşte.

- Şi mie mi-a făcut aceeaşi impresie.

Se ridică zâmbind, revenind cu gândul la ziua care se deschidea în faţa lor.

- Mai bine te-ai scula acum şi te-ai îmbrăca. Mă gândesc să ne plimbăm puţin şi să facem câteva cumpărături. Paul vrea să rămână aici, să lenevească.

- Ce-ar fi să-i cumpărăm lui Paul un smoching? întrebă Sloan dând cuverturile de-o parte şi rotindu-şi picioarele peste marginea patului.

- L-am întrebat, dar mi-a spus că a împrumutat unul de la un prieten şi că l-a adus cu el - doar pentru eventualitatea în care va avea nevoie.

Sloan îşi făcu repede duşul şi se îmbrăcă în grabă, ca să aibă timp să-şi sune mama înainte de plecare. Pentru că dormise târziu dimineaţa, va trebui să-şi sune mama la butic, ceea ce însemna că lui Kimberly îi va fi greu să vorbească. Se aşeză pe marginea patului şi-şi scoase cârdul din geantă.

Ţinându-şi receptorul pe umăr, Sloan introduse cârdul şi se întări pentru o dispută cu proprietăreasa buticului, Lydia Collins, al cărei stil de management era al unui paznic de puşcărie.

Deşi Sloan o suna rar pe mama ei acolo, Lydia se purta întotdeauna ca şi cum un telefon în interes personal însemna motivul pentru renunţarea la cea mai bună angajată a ei.

- Lydia, sunt Sloan şi sun din Palm Beach, spuse ea când proprietara buticului răspunse la telefon.

Tonul Lydiei de prietenie profesională se dizolvă abrupt în iritare.

- Sloan, mama ta este ocupată acum cu un client.

Kimberly era întotdeauna ocupată cu clienţii, pentru că o iubeau şi preferau să aştepte după ea, să-i ajute.

- Înţeleg, dar trebuie să vorbesc cu ea un minut, atât.

- Ah, bine!

Lydia trânti telefonul pe dulap cu suficientă forţă ca s-o facă pe Sloan să tresară, dar o clipă mai târziu vocea caldă, nerăbdătoare a lui Kimberly o făcu să zâmbească.

- Draga mea, sunt atât de fericită să te aud. Cum merg lucrurile acolo?

Sloan o asigură că tatăl şi străbunica ei o tratau foarte bine şi că păreau foarte drăguţi. Lăsă la urmă veştile despre Paris şi imediat ce-i pomeni numele, Sloan observă că mama ei deveni tăcută, foarte tăcută. îi povesti tot ce putu despre Paris, apoi termină spunându-i:

- O s-o iubeşti şi ea o să te iubească. Vrea să vină cât mai repede la Bell Harbor.

Când termină, aşteptă o clipă comentariul mamei ei dar aceasta nu spuse nimic.

- Mamă, mai eşti acolo?

- Da, şopti mama ei cu o voce spartă şi Sloan îşi dădu seama că plângea.

Sloan simți junghiuri în inimă gândindu-se la cât de greu trebuie să-i fi fost mamei ei în toți acești ani, să pretindă că se obișnuise cu faptul că renunțase la Paris. Acum, simpla idee a revederii cu ea o făcea pe Kimberly să plângă. Sloan nu-și amintea să o mai fi văzut vreodată pe Kimberly plângând și simți cum fi ochii ei se umplu cu lacrimi.

- Îmi aminteşte atât de mult de tine, spuse Sloan cu blândețe. ŞL adoră îmbrăcămintea, ca şi tine - concepe haine.

În fundal se auzi vocea stridentă a Lydiei, strigând-o pe Kimberly.

- Se pare c-ar fi bine să încheiem. O să te sun din nou peste câteva zile, spuse Sloan.

- Da, te rog.

- La revedere.

- Stai, spuse repede Kimberly. Crezi ... crezi c-ar fi bine dacă i-aş trimite lui Paris dragostea mea?

Sloan clipi să-şi retragă lacrimile.

- Da, sunt sigură. O să-i spun.

Capitolul 29

Edith stătea aşezată în fotoliul ei favorit din camera ei, îmbrăcată într-o altă rochie sobră, neagră, dar cu o broşă mare din rubine şi diamante prinsă în piept. Sloan se întrebă dacă avea oare ceva mai luminos de pus pe ea, fie şi o eşarfă.

- Străbunico, spuse Paris sărutând-o apăsat pe frunte, ai spus că vrei să ne vezi, pe Sloan şi pe mine, înainte de plecare.

- Paris, dacă nu te superi, aş vrea să vorbesc doar cu ea.

Paris se arătă şocată, dar înclină din cap şi ieşi.

Sloan abia se aşezase în fotoliul din faţa lui Edith, când bătrâna doamnă spuse apăsat:

- La ce te gândeai acum un minut?

Sloan începu, vinovată:

- Mă întrebam dacă o să porți o eşarfă colorată, dacă ți-aş cumpăra eu una, astăzi.

Sprâncenele albe se ridicară brusc.

- Nu aprobi gustul meu la îmbrăcăminte?

- Nu, nu asta am vrut să spun.

- Nu mai adăuga necinste la impertinență. Asta este exact ce-ai vrut să spui.

Încolțită, Sloan îşi înghiți un zâmbet.

- Mama mea spune tot timpul că o culoare vie îți ridică moralul.

- Iar tu crezi că eu am nevoie să-mi ridic moralul?

- Nu chiar. Doar că ai ochi frumoşi şi m-am gândit că o eşarfă albastră ...

- Acum recurgi la flaterie. Toate viciile tale încep să iasă la lumină, astăzi, spuse bătrâna doamnă întrerupând-o, dar cu un zâmbet supărat. Întâmplător, minţile noastre lucrează în aceeaşi direcție. Se uită apoi la tavan, ca şi cum asta ar fi indicat direcția la care se referea.

Sloan îi urmări privirea, apoi se uită la ea, speriată.

- Ce direcție?

- În sus. Presupun că după plecarea mea de aici, o voi lua în sus, nu în jos, nu eşti de acord?

Vorbea despre moarte, îşi dădu Sloan seama şi zâmbetul îi dispăru.

- Eu aş prefera să nu mă gândesc la asta.

Atunci Edith deveni vioaie şi obiectivă.

- Moartea face parte din viață. Eu am nouăzeci şi cinci de ani; de aceea o privesc în față. Totuşi, nu acesta este subiectul. O să fiu cât se poate de directă cu tine şi nu am nevoie de nici o ieşire emoțională ...

Pentru că ea fusese întotdeauna cât se poate de directă fără nici un fel de avertizare, Sloan se întări ca să audă ceva spectaculos de neplăcut.

În loc să vorbească, Edith se întinse după o cutie mare, îmbrăcată în catifea bleumarin, de pe măsuța de lângă ea şi i-o dădu lui Sloan; apoi începu să deschidă broşa de pe piept. Vârstă şi artrita îi deformaseră cumplit degetele, dar Sloan ştia că nu trebuia să-şi ofere ajutorul, aşa că rămase într-o tăcere perplexă, ținând cutia în poală.

- Deschide cutia, îi comandă Edith când broşa fu în sfârşit eliberată.

Sloan deschise cutia mare, plată. Cuibărit în catifea se afla un colier spectaculos din rubine şi diamante, de vreo doi centimetri lăţime, cu cercei şi brăţară asortate. Cum Edith îşi scosese broşa, Sloan se gândi că se decisese poate să o bage la loc în cutie.

- Ce zici?

- Păi sunt într-adevăr strălucitoare, spuse Sloan jalnic, amintindu-şi de sugestia unei eşarfe care să învioreze rochia lui Edith.

- Piesele acestea, împreună cu broşa, au aparţinut stră-străbunicii tale, Hanover. Se află în familia mea mai de demult decât toate celelalte piese şi de aceea au cea mai puternică semnificaţie pentru mine. Tu te afli în familia aceasta de foarte puţin timp, nu din vina ta şi cu toate că în mod normal eu nu cad în sentimentalism, m-am gândit că aceste bijuterii vor fi exact ceea ce trebuie ca să acopere prăpastia, să-i zicem. Am pus broşa astăzi pentru că este pentru ultima oară că o mai port; totuşi, abia aştept să o văd pe tine, când vei îmbrăca ceva mai corespunzător decât pantalonii ăştia bărbăteşti.

- Pe mine? repetă Sloan; apoi îşi aminti de dineul formal din seara aceea şi înţelese.

- Eşti foarte bună că îmi oferi să o port...

- Copil prostuţ! Eu nu-ţi împrumut lucrurile astea, eu ţi le dau. Rubinul este piatra zodiei tale. Când eu nu voi mai fi aici, ele îţi vor aminti de mine şi de strămoşii tăi pe care nu ai avut niciodată ocazia să îi cunoşti.

Şocul o ridică pe Sloan în picioare atât de brusc, încât trebui să prindă caseta din catifea înainte de a cădea pe jos. Acum înţelese de ce toate astea fuseseră precedate de o conversaţie despre moarte.

- Eu sper să mai trăieşti multă vreme şi să mai ai multe ocazii să porţi toate astea. Nu am nevoie de ele ca să-mi amintesc de tine după ...după ...

- După moartea mea, spuse Edith direct.

- Nu vreau să mă gândesc acum la asta, acum când abia te-am cunoscut.

- Insist să iei acum bijuteriile.

- Nu voi face asta, spuse Sloan cu încăpăţânare şi puse caseta înapoi pe măsuţă.

- Oricum vor fi ale tale, într-o bună zi.

- Nu vreau să discut despre „într-o bună zi”.

- Presupun că nu vei fi la fel de încăpăţânată privind testamentul meu, pentru că am decis să îl schimb, ca să îţi primeşti şi tu partea cuvenită.

- Ba da, o să fiu la fel de încăpăţânată! o întrerupse Sloan şi spre uluiala ei, Edith Reynolds începu să râdă tare, un sunet aspru, cârâit, care era la fel de înduioşător pe cât era de nemelodic.

- Ce creatură încăpăţânată eşti, o acuză Edith tamponându-şi cu colţul batistei lacrimile de veselie din ochi. Nu-mi amintesc ultima oară când cineva a crezut efectiv că îmi va putea schimba părerea, odată ce mi-am format-o. Până şi Carter ştie că este inutil să mi se opună, odată ce am luat o decizie.

Sloan nu vroia să pară nerecunoscătoare sau nemanierată şi îşi temperă tonul.

- Pur şi simplu nu vreau să discut despre moartea ta sau despre orice este legat de ea. Este ... deprimant!

- Adesea mă afectează şi pe mine în felul ăsta, spuse Edith bosumflată şi Sloan înţelese că făcea o glumă.

Se aplecă şi impulsiv o sărută pe amândoi obrajii de pergament.

- O să-ţi cumpăr astăzi o eşarfă „care să te bine dispună”, să contracareze efectele, promise Sloan îndreptându-se.

- Să nu fie prea scumpă..., strigă Edith după ea.

Capitolul 30

Cum nici una dintre ele nu mâncase, Paris sugeră să se oprească mai întâi pentru masa de prânz şi Sloan fu de acord. Era nerăbdătoare să-i transmită lui Paris mesajul mamei ei, dar era acut de conştientă de faptul că de acum înainte, fiecare pas pe care îl făcea Paris spre Kimberly avea să fie un pas mai departe de tatăl ei.

O chelneriţă le umplu paharele cu apă şi le întinse meniurile legate în piele. Sloan îl luă mecanic pe al ei şi îl deschise. Privind fără să vadă lista de aperitive, se gândea la discuţia care o anticipa şi încercă să fie obiectivă: dincolo de opinia ei personală faţă de Carter, nu putea nega

faptul că el fusese un tată devotat pentru Paris, în ciuda controlului sufocant asupra ei, iar Paris îi era, în mod firesc, loială. Pentru Paris fusese relativ sigur şi uşor să o placă pe Sloan, pentru că făcând asta, Paris nu fusese forţată să recunoască faptul că tatăl ei fusese un mincinos şi un nemernic. Ceea ce nu era adevărat în cazul lui Kimberly.

Carter şi mama lui o convinseseră că mama ei avea un comportament atât de reprobabil, încât un judecător emisese un ordin al curţii pentru a o proteja pe Paris de ea. Pentru ca Paris să accepte că toate acestea erau numai minciuni, ea trebuia să accepte că tatăl şi mama lui fuseseră nişte mincinoşi ordinari. Sloan ştia deja că pentru Paris acest lucru va fi dureros de greu şi se temea că Paris va încerca să evite această durere în singurul fel pe care-l putea - ignorând deschiderile spre Kimberly şi inventând motive să nu se ducă la ea.

Apăru chelneriţa să le ia comanda şi Sloan ceru meniul „special" fără să fi citit de fapt în ce anume consta. De îndată ce femeia se îndepărtă, Sloan se hotărî să atace subiectul Kimberly, dar Paris avea altceva în minte.

- Ce a vrut străbunica să discute cu tine în dimineaţa asta?

- Despre bijuterii, spuse Sloan cu degajare. A vrut să-mi ofere câteva obiecte de familie, pe care eu le-am refuzat.

Muşchii feţei lui Paris se tensionară.

- Ţi-a pomenit şi despre testament?

Când Sloan încuviinţă din cap, Paris îşi duse vârfurile degetelor la tâmple şi începu să şi le frece ca şi cum ar fi suferit dintr-o dată de o migrenă cumplită.

- Îmi pare rău, spuse ea jalnic. Ştiu că trebuie să moară.

Sloan aşteptă într-o tăcere plină de înţelegere ca ea să spună mai multe, iar Paris oftă, lăsându-şi mâinile jos.

- Am văzut caseta din catifea pe măsuţă şi am presimţit că o să facă ceva de felul ăsta. Doar că urăsc când vorbeşte de moarte. Ca şi cum aş simţi că vorbind despre moarte, parcă ar chema-o. Nu ştiu. Paris îşi scutură capul ca pentru a se elibera de gândurile morbide, apoi se aplecă în faţă şi îşi încrucişă mâinile pe masă, în faţa ei.

- Haide să vorbim despre ceva mai vesel.

Era deschiderea de care avea Sloan nevoie.

- Ai vrea să vorbim despre mama ta?

- În regulă.

- Am vorbit azi dimineaţă cu ea şi i-am povestit totul despre tine. l-am spus că vrei să vii s-o vezi.

- Şi ea ce-a spus?

Sloan se uită drept în ochii lui Paris şi spuse încet:

- A plâns. Niciodată nu am mai văzut-o pe mama plângând.

Paris înghiţi ca şi cum ar fi resimţit şi ea impactul emoţional.

- A mai spus şi altceva?

- Da. M-a rugat să-ţi transmit dragostea ei.

Privirea lui Paris alunecă spre paharul ei cu apă.

- A fost frumos din partea ei.

Reacţia emoţională în lanţ la care se aşteptase Sloan se instala şi ea îşi stoarse creierul să găsească un drum ocolit.

- Ştiu că este un lucru dur pentru tine. Ştiu că ţi s-au spus lucruri teribile despre ea, iar acum vin eu şi-ţi spun că este unul din cei mai dulci, cei mai buni oameni de pe pământ. Şi nu poţi să nu-ţi dai seama că de vreme ce eu îţi spun adevărul, înseamnă că cineva te-a minţit. Nu, nu „cineva". Tatăl tău şi mama lui.

- Este şi tatăl tău, spuse Paris cu o voce rugătoare, ca şi cum ar fi implorat-o pe Sloan să recunoască această relaţie înainte ca Paris să formeze o altă relaţie cu ea.

- Sigur că este, spuse Sloan şi decise să aleagă unul dintre acele raţionamente neacuzatoare pe care le folosise Paul în drumul spre Palm Beach, când emisese ipoteze despre despărţirea părinţilor ei. Puse o întrebare, mai întâi.

- Ai fost foarte apropiată de mama tatălui tău?

- De bunica Frances? Paris ezită şi apoi scutură din cap, vinovată.

- Eram înspăimântată de ea. Toată lumea era. Nu pentru că ar fi fost rea, deşi era rea, dar era atât de rece.

Acesta era exact genul de răspuns pe care sperase Sloan să-l audă.

- Atunci haide să o blamăm pe ea pentru ce s-a întâmplat şi pentru ce ţi s-a spus. Oricum, poate că mai ales ea este cea care trebuie acuzată pentru totul, spuse Sloan pe jumătate serios.

Apoi Sloan îi povesti lui Paris versiunea ei despre ziua în care mama lui Carter a apărut în Florida, într-o limuzină, singură şi a plecat la San Francisco cu Carter şi Paris. In timp ce Paris asculta povestirea, Sloan o putea vedea retrăgându-se în ea ca şi cum nu ar fi putut suporta să creadă că tatăl ei şi mama lui erau capabili de o cruzime atât de mare.

Sloan termină pe o notă deliberat optimistă:

- Lucrul pe care trebuie să ni-l amintim este acela că în momentul în care tatăl nostru a fost de acord să se întoarcă la San Francisco împreună cu mama lui şi cu tine, nu avea decât douăzeci şi şapte de ani. El nu eră omul pe care-l ştim acum. Era tânăr şi crescuse în lux şi dintr-o dată s-a trezit împovărat cu o nevastă şi doi copii mici, de întreţinut. Probabil că era speriat de moarte. Mama lui l-a convins că ea ştia mai bine. Poate l-a convins că era disperată nevoie de el în San Francisco, de vreme ce tatăl lui era atât de bolnav. Poate că el vroia să creadă asta. Cine poate şti cu adevărat?

- Nimeni, spuse Paris după o clipă.

- Mai există un factor care trebuie introdus în ecuaţia asta: mama şi tatăl nostru nu aveau absolut nimic în comun. El nu o iubea. Ea nu era decât o fată frumoasă, naivă, dintr-un orăşel oarecare, care s-a îndrăgostit de un bărbat mai „în vârstă", bogat, sofisticat şi a rămas însărcinată.

- Iar el a încercat să facă ce se „cuvenea" şi s-a însurat cu ea, interveni Paris.

- Nu chiar. Când s-a dus la San Francisco să-i spună că este însărcinată, părinţii lui se aflau acolo. Au fost atât de dezgustaţi şi de furioşi, încât când s-a întors acasă târziu în seara aceea, i-au spus să plece şi să o ia pe mama cu el.

Sloan se abţinu înţeleaptă de la a-i spune lui Paris că tatăl ei era beat când s-a întors acasă şi că părinţii lui o considerau pe adolescenta însărcinată, dintr-un micuţ orăşel, ca pe ultimul şi intolerabilul gest de pe lunga listă a acţiunilor lui iresponsabile.

Sloan abordă cu multă grijă problema cu adevărat majoră, care rămăsese de depăşit.

- După desfacerea căsătoriei, ei ţi-au spus lucruri teribile despre mama noastră, lucruri care nu sunt adevărate şi asta a fost urât din partea lor; dar când stai să te gândeşti, nu ţi se pare deloc surprinzător.

- De fapt, bunica Frances a fost cea care a spus cele mai multe dintre lucrurile cu adevărat urâte.

- Asta nu este o mare surpriză, având în vedere ce tocmai ai spus despre ea, încercă Sloan să glumească.

- Da, dar tata o auzea şi nu o contrazicea niciodată.

Sloan nu era pregătită pentru acest comentariu, dar inspiraţia de moment o făcu să găsească explicaţia perfectă.

- La vremea aceea era şi el mai în vârstă şi mai înţelept şi probabil că în sinea lui îi era ruşine de ce făcuse, sau de ceea ce se lăsase convins să facă. Este limpede că te iubeşte nespus, aşa că n-ar fi vrut să treacă în ochii tăi drept un om rău.

După ce-i permise lui Paris un minut pentru asimilarea acestei idei, Sloan îşi luă paharul cu apă şi se gândi la o altă idee bună.

- Nu cred că este un lucru neobişnuit pentru părinţii divorţaţi să facă diverse remarci răutăcioase unul despre celălalt, în faţa copiilor.

- Ai dreptate! Ce lucruri urâte a spus mama noastră despre el?

Sloan se uită la ea cu un zâmbet neajutorat care i se forma pe buze, cu paharul cu apă uitat în mână. Şi spuse:

- Acum câţiva ani, mamei noastre i-a fost smulsă geanta din mână, de un adolescent. în ziua judecăţii, ea a depus mărturie în favoarea inculpatului şi a pledat pentru iertarea acestuia. A fost atât de hotărâtă să îl scape, încât a fost absolut elocventă! adăugă Sloan chicotind.

Paris zâmbi.

- Şi l-a scăpat?

Sloan încuviinţă din cap.

- Judecătorul a spus că s-ar fi simţit ca şi cum ar fi pedepsit-o pe ea, dacă l-ar fi trimis la puşcărie.

- Ce poveste frumoasă!

- Nu chiar. O săptămână mai târziu tot el i-a furat maşina. Şi-a spus că era o victimă foarte uşoară, ceea ce şi este.

Sloan era convinsă că reuşise să rezolve dilema lui Paris, pentru că din acel moment Paris o asasină cu întrebări despre Kimberly şi o ţinu tot aşa cât timp s-au plimbat şi au făcut târguieli.

Capitolul 31

Discuţia despre mama lor o ajutase pe Sloan să se gândească şi la altceva decât la Noah, în după-amiaza aceea, dar ceasul ei părea să se mişte invers, până când sosi în sfârşit momentul să se îmbrace pentru seară. Era atât de nerăbdătoare să îl vadă, încât cu mult înainte de momentul plecării nu mai avea nimic altceva de făcut decât să se decidă ce rochie să-şi pună.

Atunci veni Paris şi o ajută să facă alegerea. După ce inspectă hainele lui Sloan şi admiră tot ce adusese ea, Paris scutură din cap şi anunţă că seara aceasta specială cerea o rochie lungă.

- Nu prea fantezistă, dar ceva care să plutească puţin, când păşeşti. Convingându-se că Sloan nu avea nimic asemănător la ea, Paris puse o mână pe spinarea lui Sloan şi o conduse cu gentilețe de-a lungul holului, spre camera ei.

Dresingul lui Paris, remarcă Sloan uşor amuzată, era mai mare şi avea mai multe haine în el decât buticul Lydiei, din Bell Harbor şi dădea într-o altă cameră spaţioasă, plină cu toalete neterminate, la care Paris încă mai lucra.

Sloan privea cum sora ei scotea rochie după altă superbă rochie, respingându-le din motive obscure pentru ea.

- Asta este! declară Paris triumfător, scoţând o rochie mulată pe corp, albă, fără bretele, de pe o bară plină doar cu rochii lungi. Ce zici de ea?

Sloan îşi spuse că arăta foarte mult ca rochia roşie de in a Sarei, cu excepţia culorii şi a lungimii, până când Paris îi trase fermoarul la spate şi o întoarse cu faţa la oglindă.

Corsajul era strâmt şi venea ca o mănuşă pe talia lui Sloan; apoi se desfăcea uşor peste coapse şi cădea în linie dreaptă până jos. Corsajul era ornat cu buchete brodate de flori albe, cu frunze aurii strălucitoare şi tije, care erau răspândite şi în jurul tivului.

- Ah, ce frumoasă e, şopti Sloan.

- Nu ai văzut restul, anunţă Paris luând de pe un umeraş şi scuturând-o să se desfacă, o eşarfă ca o pânză de păianjen, pe care o drapă în jurul braţelor lui Sloan.

- Acum avem nevoie de bijuteriile potrivite, declară ea deschizând sertare încorporate în perete.

- Dar părul? întrebă Sloan peste umăr. Ar trebui să mă piaptăn altfel?

În loc să-l despartă într-o parte şi să-l lase să cadă liber ca de obicei, şi-l îndepărtă de pe faţă, prinzându-l într-un coc lejer, la spate.

Paris ridică în sus două coliere din aur filigranat şi le studie, dar se uită la Sloan, ca să se decidă.

- Părul este perfect, ca şi machiajul, dar ai nevoie de cercei. Iar eu, spuse, ridicând în sus doi cercei ca două picături lungi, sclipitoare, de ploaie aurie, eu am exact ce-ţi trebuie!

Sloan îşi puse cerceii şi-şi prinse la gât colierul lat din aur filigranat; apoi se studie în oglindă, minunându-se de diferenţa pe care Paris o putea face în aspectul ei. Se întoarse să-i spună asta lui Paris, dar Paris nu terminase încă. Dispăruse, revenind o clipă mai târziu cu trei boboci de trandafiri proaspeţi, în mână.

- I-am furat din aranjamentele florale de la petrecere, explică ea prinzând trandafirii în cocul lui Sloan.

- Are cineva idee unde mergem? întrebă Paul,în timp ce un şofer în livrea ţinea deschisă pentru el portiera din spate a Roils-Royce-ului lui Noah.

- Eu nu ştiu, spuse Sloan urmându-l în maşină, dar indiferent unde mergem, o să dai gata toate doamnele!

Încântarea şi entuziasmul lui Sloan erau atât de contagioase, încât până şi Paul răspunse bine dispus:

- Nu au noroc. Eu sunt deja împreună cu cele mai frumoase doamne din Florida. Paris, tu ai idee unde mergem?

Paris se instală în maşină alături de Sloan, arătând ca pasărea paradisului, într-un sari din mătase lung, strălucitor colorat.

- Eu ştiu, dar nu am voie să divulg informaţia. Totuşi, cred că vă pot da un pont. Veţi cina în cel mai exclusivist restaurant din Palm Beach, spuse ea uitându-se la Sloan.

- Care este? întrebă Paul zâmbindu-i dispoziţiei ei jucăuşe.

- Apparition.

O expresie ciudată se aşternu pe chipul lui şi Sloan avu sentimentul că recunoscuse numele.

- Ai mai cinat vreodată acolo?

Paul păru sincer derutat de această presupunere.

- Nu. Nici n-am auzit de el.

- Cred că e un loc incredibil de elegant, de vreme ce trebuie să mergem îmbrăcaţi astfel, remarcă Sloan.

Puţin mai târziu, maşina vră, intrând într-un golf privat, cu iahturi mari acostate în docuri spaţioase, de-a lungul cheiului.

- Ar fi trebuit să bănuiesc, Apparition este un iaht, spuse Sloan încântată, întorcându-se spre Paris.

Paris nu răspunse. Stătea aplecată în faţă, încruntându-se în timp ce Rolls-ul înainta de-a lungul cheiului şi se opri într-o parcare îndepărtată, unde aştepta deja un elicopter mic, alb, cu elicea bătând aerul.

- Ah, nu ... spuse ea în timp ce şoferul coborî şi îi deschise portiera.

Paul şi Sloan ieşiră după ea, dar Paris făcu doi paşi şi se opri încremenită, cu privirea întorcându-se de la elicopter la şofer.

- Martin, presupun că domnul Maitland ne trimite mâncarea, îi spuse ea cu o voce acuzatoare.

Martin şoferul, un bărbat înalt, spre cincizeci de ani, care părea suficient de puternic să ridice Rolls-ul, nu doar să-l. conducă, spuse, în glas cu mai multă autoritate decât deferenţă:

- Mâncarea a avut azi o pană de motor, o informă el. Domnul Maitland îi aşteaptă pe toţi să zboare cu elicopterul spre Apparition, unde veţi petrece o seară minunată, vă asigur.

Sloan fu derutată de ordinul lui nepronunţat de a urca în elicopter şi se opri ezitând, dar Paris era mai intimidată de elicopter decât de şofer.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Paul cu blândeţe.

Paris se lovi de el dând înapoi, încercând să pună cât mai multă distanţă între aparat şi ea.

- Îmi pare rău, dar eu chiar nu cred că o să mă pot urca în chestia asta. Ştiu că nu pot. Nu suport nici elicopterele mari, cu atât mai puţin pe cele miniaturile!

Lui Sloan îi pică inima. Nu-i păsa dacă rata un elicopter sau un iaht, dar îi păsa dacă rata o seară cu Noah.

- Suntem singurii oaspeţi pe care îi aşteaptă Noah? întrebă ea ascunzându-şi dezamăgirea în spatele unui zâmbet înţelegător. Dacă da, poate ni se alătură undeva în altă parte, pe uscat?

- Nu ar fi cinstit, spuse Paris emfatic. Noah a aranjat un dineu special şi a plănuit o seară întreagă pentru că a vrut să-ţi facă o surpriză. Întorcându-se în loc, se uită tristă la Paul. Nu vreau să vă stric seara. Tu mergi cu Sloan iar eu o să mă întorc acasă.

Sloan deschise gura să voteze planul, dar Paul interveni galant.

- Asta n-ar fi corect din partea mea, spuse el. Sloan poate merge, iar noi doi vom cina în altă parte.

- Eşti sigur că nu-ţi pasă? întrebă Paris ezitant, privindu-l cu un amestec de părere de rău şi gratitudine.

Paul părea să găsească situaţia mai curând amuzantă decât dezamăgitoare. Făcând un semn cu capul spre elicopter, îi spuse lui Sloan:

- Ai face bine să pleci înainte ca drăcia asta să rămână fără carburant.

Apoi se întoarse spre Paris şi făcu semn spre portiera deschisă a maşinii.

- Mergem?

În maşină, Paris privi elicopterul ridicându-se de la sol şi virând scurt deasupra apei, în asfinţit; apoi se întoarse spre Paul.

- Sper că nu eşti foarte dezamăgit.

- Câtuşi de puţin, spuse el încet. Încrucişându-şi braţele pe piept, îşi întoarse spatele spre portiera maşinii şi începu să o privească într-o tăcere amuzată.

Uşor iritată de atitudinea lui, Paris izbucni:

- Crezi probabil că sunt proastă şi nevrotică.

Paul dădu tăcut din cap, indicând că nu gândea aşa.

- Mi-e frică de elicoptere.

Paul se uită la ea.

- Înseamnă că asta îți reduce din plăcere.

- Din ce plăcere?

- Din plăcerea de a le pilota.

Râzând, Paris se lăsă pe spate pe bancheta ei şi se recunoscu învinsă.

- De unde ai ştiut?

- Tatăl tău este foarte mândru de toate realizările tale. Doar din curiozitate, adăugă el brusc, ce ai fi făcut dacă eu aş fi decis să plec cu Sloan?

Paris îl privi în ochi fără să clipească.

- Ştiam că n-ai fi făcut asta.

Pe bancheta din față, şoferul vorbea la telefonul maşinii, anunțând Apparition că elicopterul tocmai decolase,cu domnişoara Reynolds la bord. Puse receptorul înapoi în furcă şi se uită speculativ la Paris, în oglinda retrovizoare, aşteptându-i decizia.

- Marty, n-are rost să ne prefacem, spuse ea direct. Am fost prinsă. Domnul Maitland a spus că ne-a făcut o rezervare în altă parte. Du-ne acolo.

Şoferul încuviință din cap, întoarse scurt în U, o luă spre cheiul numărul trei şi opri maşina. Paris se încruntă, intrigată.

- Acum ce s-a mai întâmplat?

- Printr-o stranie coincidență, minți şoferul fără să clipească, bucătarul şef de pe Apparition şi căpitanul se vor întoarce cu elicopterul. Când l-am sunat pe domnul Maitland adineauri, să-l anunț că domnişoara Reynolds se află în drum spre el, a fost foarte supărat că nu şi-a amintit de frica dumneavoastră de-o viață, pentru elicoptere. M-a instruit să insist să îi permiteți să vă ofere o altă cină şi o croazieră la bordul iahtului Star Gazer.

Apoi făcu inutil un semn din cap spre un iaht de douăzeci de metri lungime, andocat chiar în fața lor, în primul doc.

Paris se uită la Paul cu fața strălucind de încântare.

- Ce zici? Este cinstit să-i dăm lui Noah atâta bătaie de cap?

- Este singurul lucru cinstit pe care-l putem face, spuse Paul, dar nu era pregătit pentru încântarea copilărească a lui Paris. Adăugă, zâmbind fără voia lui:

- O să-l ajutăm dacă îl scoatem în larg fără echipaj.

- Poți manevra o barcă aşa de mare?

- Cu puțin ajutor din partea ta.

O spusese atât de firesc încât Paris concluzionă că era cât se poate de capabil de asta.

- Tu poți găti, contracară el.

- Nu fără foarte mult ajutor din partea ta.

Paul întinse mâinile spre ea.

- Să mergem.

Capitolul 32

Apparition se ridica la înălțimea numelui său, îşi spunea Sloan în timp ce elicopterul făcea un viraj la stânga şi ea se uita într-o uluită neîncredere la vasul de dedesubt, ancorat la cinci minute de țărm. Aureolat în lumina apusului cu roşu, portocaliu şi purpuriu, vasul de un alb strălucitor arăta la fel de grațios şi de solid ca un Taj Mahal plutind pe apă.

- Bine ați venit la bord, domnişoară, o salută un bărbat în uniformă albă, aplecându-se adânc şi întinzând mâna să o ajute să coboare din elicopter. îi arătă drumul spre puntea principală, două nivele mai jos şi o escortă cu o nouă plecăciune spre locul unde o masă fusese acoperită cu o față din olandă şi aranjată cu veselă de porțelan şi pahare de cristal pentru o cină formală în doi.

- Domnul Maitland a trebuit să dea urgent un telefon, dar va veni imediat, îi explică el; apoi se îndepărtă grăbit.

Fascinată, Sloan se uită în jurul ei. Nu se aşteptase niciodată ca Noah să aibă aşa ceva; nu mai văzuse niciodată aşa ceva, decât în cataloguri de călătorii despre locuri cum ar fi Monte Carlo, unde bogătaşii fabulos de bogați se stabileau în port, în iahturi gigantice.

Plimbându-şi mâna de-a lungul balustradei lustruite, se plimbă încet pe puntea principală, spre pupa. Aproape tot nivelul părea ocupat de un salon spațios, cu ferestre largi cu vedere spre mare şi

cu uşi de sticlă care se deschideau spre punte. Draperiile erau date la o parte şi Sloan fu surprinsă să vadă că interiorul arăta mai mult ca un penthouse ultramodern, decât ca o parte dintr-un vas. Covoarele erau albe, cu umbre de culoarea prunei şi a platinei, sculptate într-un desen vălurit care crea o bordură largă la margini şi un medalion suprarealist în centru. O scară circulară, cu balustradă cromată, ducea-spre un nivel mai sus şi unul mai jos. Grupuri de sofale şi fotolii, îmbrăcate în culorile covorului, erau aranjate îmbietor în jurul meselor cu blaturi din sticlă groasă; pe piedestale, geode uriaşe dezvăluiau scânteietoare interioare de rocă, într-un curcubeu de culori, de la ametist, la pulbere albastră.

Cum Noah nu se afla în salon, se aşteptă să apară pe una dintre uşile laterale prin dreptul cărora trecea, dar el nu apăru. îl găsi însă la punctul ei de plecare, la prova. Stătea sprijinit de balustradă vorbind la mobil, cu faţa în profil, cu voce joasă şi aspră:

- Spune-i lui Graziella că dacă o mai face de oaie şi de data asta, nu o să mai tratez cu guvernul venezuelean şi că poate putrezi acolo, în puşcărie.

Se opri, ascultând.

- Da, sunt al naibii de serios.

Se opri din nou, scurt.

- Bine, atunci ocupă-te de Graziella şi căraţi-vă naibii de acolo. Fără să spună la revedere, întrerupse convorbirea şi aruncă mobilul pe masă. Tonul lui era total diferit de cel pe care i-l auzise Sloan vreodată şi îi veni destul de greu să-l alăture pe acest bărbat rece, ameninţător, cu omul afabil pe care-l ştia ea.

Noah o văzu pe Sloan când aruncă telefonul pe masă şi expresia i se îndulci.

- Bună, spuse el cu un zâmbet galeş, devastator, care era aproape la fel de enervant ca şi imaginea pe care o prezenta, de ameţitoare eleganţă într-un smoching pe comandă, negru ca pana corbului şi cămaşa ca zăpada şi papionul formal, negru.

Sloan se opri puţin mai departe de el, atât de zdruncinată de vasul lui, de elicopterul lui, de convorbirea lui telefonică şi de felul în care arăta în smoching, încât rămase fără cuvinte. Arăta ca un străin de care nu te puteai apropia.

- Bună, spuse ea cu o voce politicoasă, oficială.

Chiar dacă îi observase reţinerea, Noah nu lăsă impresia asta. Aplecându-se, luă o sticlă de şampanie pusă la rece într-o frapieră din argint de pe masa de lângă el şi turnă puţină, în pahare. Ridică unul şi-i-l întinse, obligând-o să se apropie ca să-l ia din mâna lui.

Îşi ridicară amândoi privirile când elicea elicopterului începu să se învârtească şi Sloan văzu trei bărbaţi urcând în cabină, împreună cu şoferul.

- Este totul puţin prea copleşitor, spuse ea tare, privind elicopterul care începea să se înalţe.

Noah îşi reţinu dorinţa imperioasă de a-şi întinde mâna şi de a trasa cu degetele profilul ei perfect şi îşi puse în schimb un cot pe balustradă, savurând cum arăta în rochia fără bretele, convins că în seara asta i-o va da jos.

Sloan folosi cât putu de mult aparatul care se îndepărta, ca pe o diversiune; apoi se întoarse cu faţa spre el, cu un zâmbet strălucitor şi dădu drumul primului lucru care-i veni în minte:

- Paris nu a venit cu mine - îi este frică de elicoptere.

- Ce păcat, spuse el solemn.

Sloan dădu din cap, de acord cu el.

- Paul a rămas la mal, cu ea.

- Sunt distrus.

Atunci Sloan înţelese - din strălucirea amuzată din ochii lui frumoşi, cenuşii, care-l făcu să-i pară infinit mai familiar. În acelaşi timp, mai înţelese ceva şi aruncă o privire rapidă asupra mesei, observând florile, lumânările sclipind în boluri de cristal şi serviciul de porţelan şi cristal. Două tacâmuri. Două scaune. La mijloc între un sentiment de vinovăţie faţă de Paris şi cel de veselie faţă de manevra lui de mare fineţe, Sloan se montă să pară indignată.

- Ai ştiut tot timpul că Paris are fobia elicopterelor!

- Niciodată nu m-am gândit la asta, spuse el pios.

- Serios? începu Sloan dar nu foarte convinsă.

Noah începu să scuture încet din cap, cu ochii râzând de expresia ei, convins că ea ştia că el ascundea ceva şi că nu se va da bătută până când nu va afla ce anume.

- O cunoşti de ani de zile, dar ai aflat abia astăzi că are frică de elicoptere? rezumă Sloan îndoită. Brusc, îi apăru în minte o altă posibilitate şi o transpuse în cuvinte:

- Întâmplător, asta pentru că de fapt lui Paris nu îi este teamă de elicoptere?

Noah nu mai rezistă. Aplecându-se, îi ciuguli urechea şi şopti:

- Paris are permis de pilot de elicoptere.

Râzând, Sloan încercă să ignore efectul respirației lui fierbinți în urechea ei şi făcu un gest spre masă şi vas.

- Dar de ce te-ai omorât în halul ăsta, doar pentru noi doi?

- Am vrut să-mi cer scuze pentru şezlongul de aseară.

- Cu toate astea? îl tachină Sloan. Niciodată nu faci ceva cu jumătate de măsură?

- Am făcut-o noaptea trecută, spuse el cu subînțeles.

Schimbarea subtilă din tonul lui şi semnificația mascată a remarcii, trecură o clipă neobservate pe lângă Sloan.

- Dar mie mi-a plăcut şezlongul.

- O să-ți placă mai mult condițiile de aici.

Era o atenționare sinceră asupra intențiilor lui şi lui Sloan i se strânse stomacul.

- Ți-ar face plăcere un tur al vasului?

- Da, spuse ea repede, imaginându-şi un tur în sala motoarelor şi a pompelor. Noah o luă de mână, împletindu-şi degetele cu ale ei, dar nici căldura strângerii lui ferme nu putea alunga teama devastatoare pe care o simțea, înțelegând că în seara asta el avea de gând să facă dragoste.

Ştiuse că va sosi şi clipa aceasta, doar că alesese momentul greşit, locul greşit, pentru că oriunde se uita, ea vedea dramatic de clara dovadă că lumea în care locuia el nu era doar diferită de a ei - se afla în alt sistem solar. Pentru el asta era o aventură trecătoare de vacanță, o diversiune de două săptămâni, dacă dura cele două săptămâni pline. Pentru ea era ... Nu putea suporta gândul, dar nici nu mai putea scăpa de el: asta era repetarea istoriei.

Ea era mama ei, cu treizeci de ani mai târziu. Era nebună după Noah Maitland, iar el era pe cât de inaccesibil pe atât de irezistibil. Toată viața ei aşteptase să se îndrăgostească, iar acum îşi va petrece restul vieții comparând fiecare bărbat cu el.

Noah o conduse sus, pe cea mai apropiată scară exterioară şi se opri la prima uşă de pe punte.

- Aceasta este cabina proprietarului, spuse el deschizând uşa.

Sloan se smulse din panica crescândă, se uită în camera spațioasă, opulentă şi privirea i se opri asupra patului dublu. Cuvertura groasă era deja întoarsă ispititor, iluminatul ascuns era discret şi seducător. Spuse repede, într-o deliberată încercare de dezinvoltură:

- Nu este chiar Motel Six, dar îmi închipui că pe mare cei ca tine trebuie să se mulțumească cu ce au la îndemână.

Dar se ura pentru felul în care sunaseră cuvintele ei şi îşi ceru imediat scuze.

- Îmi pare rău. A fost un lucru nepoliticos, prostesc, din partea mea să-l spun.

Noah o studie tăcut, cu o expresie impenetrabilă.

- De ce ai spus asta?

Sloan oftă şi alese onestitatea. Ridicându-şi ochii spre el, mărturisi cu calmă candoare:

- Am făcut asta pentru că sunt nervoasă şi stingherită. Sunt obişnuită să mă gândesc la tine aşa cum eşti cu Courtney şi cu Douglas. Nu m-am aşteptat să te găsesc aici, cu toate astea, spuse, făcând un gest care îl includea pe el şi vasul. Nici tonul nu ți l-am recunoscut, când te-am auzit vorbind la telefon. De fapt, nu te cunosc deloc, termină ea cu o voce disperată.

Noah îi înțelegea perfect problema, pentru că nici el nu se recunoştea când se afla ea în apropiere. Privindu-i fața amețitoare, întoarsă în sus, se gândi la dulceața celor spuse de ea şi la curajul ei de a le spune - în timp ce el încerca să se decidă dacă dorea mai mult să-şi îngroape fața în părul ei parfumat şi să râdă de temerile ei sau să-şi îngroape buzele într-ale ei şi să-i înlăture îndoielile. Ea efectiv îi privea bogăția ca pe o piedică, nu ca pe cel mai de dorit atribut al lui şi asta o făcea singulară pentru el - şi de douăzeci de ori mai atrăgătoare.

Ca răspuns la teama ei de a nu-l cunoaşte, Noah îi luă bărbia între degetul mare şi arătător.

- Mă cunoşti, Sloan, şopti el aplecându-şi capul încet, înnebunitor, şi frecându-şi uşor buzele peste ale ei, obligându-le să se deschidă pentru el.

- Ți-amintești? şopti el răguşit, cu mâinile alunecându-i peste umerii şi spinarea ei. Brusc, gura lui se deschise peste a ei şi sărutul lui deveni mai profund.

Îi luă mai puțin de cincisprezece secunde să o facă pe Sloan să-şi amintească intens totul şi toate încercările ei de rezistență cedară. Ca şi cum mâinile ei ar fi avut o voință proprie, alunecară

sub haina lui şi se plimbară peste pieptul lui, curbându-se peste umeri şi în jurul gâtului. Noah îşi ridică o fracţiune de secundă gura de pe a ei, cu ochii arzători, cu vocea groasă de dorinţă.

- Acum îţi aminteşti de mine?

Sloan îşi dădu seama că era deja prea târziu ca să mai dea înapoi, pentru că niciodată nu va reuşi să-l uite. Nu avea rost să se priveze de restul amintirilor pe care i le va oferi el în această cameră. Va avea timp destul pentru singurătate şi regrete, la Bell Harbor. Până atunci, dorea să fie cu el mâine şi în ziua următoare şi poate şi în cealaltă - atât cât va dura.

Noah aştepta răspunsul ei şi Sloan încuviinţă din cap, cu vocea redusă la un geamăt încet de capitulare.

- Da. Ridicându-se în vârful degetelor, îşi strivi gura de a lui. îi întoarse sărutul cu toată dragostea şi disperarea inimii ei iar răspunsul lui fu zguduitor. Gura îi deveni insistentă şi flămândă, braţele lui se înfăşurară strâns în jurul ei, ţinând-o lipită de trupul lui rigid, în timp ce mâinile i se plimbau posesiv pe spinarea şi pe lateralele sânilor ei.

Noah împinse uşa cu piciorul, închizând-o şi Sloan simţi un fior de excitare nervoasă, dar în loc să devină tot mai pasional, el încetini uşor ritmul. O sărută până când o răsuci în noduri de dorinţă, săruturi lungi, languroase, urmate de altele mai apăsate, mai solicitante, în timp ce mâinile o explorau şi o mângâiau, acordându-se cu intensitatea fiecărui sărut.

Sloan îi simţi degetele pe fermoarul rochiei exact în clipa în care el îşi ridica gura de pe a ei. Se dădu înapoi ca să-şi scoată haina de smoching şi rochia fără bretele căzu jos, la picioarele ei. Automat, Sloan se aplecă să o ridice.

- Nu, spuse el cu privirea pe sânii trandafirii, descheindu-şi repede cămaşa.

Era clar că nu avea inhibiţii să se dezbrace în faţa ei, dar Sloan se simţea suficient de complexată pentru amândoi.

Când ea se întoarse ca să termine de dezbrăcat, Noah descoperi simultan că ea era jenată şi că trupul ei gol era un miracol de curbe desăvârşite, de membre zvelte şi de piele strălucitoare. îşi scotea butonii de la manşete în timp ce o privea ridicându-şi mâinile să-şi scoată acele din păr. Cu mâinile ridicate şi cu capul uşor aplecat, îi amintea de o pictură de la Louvre, reprezentând un nud. Când şi ultimul ac fu scos, Sloan îşi mişcă puternic capul şi părul îi căzu pe umeri într-o cascadă de aur strălucitor.

Era uluitoare, îşi spuse Noah, cuprins de un puternic val de dorinţă. Era ruşinoasă, îşi reaminti el.

Veni în spatele ei şi îşi petrecu mâinile pe după ea, trăgând-o mai aproape.

- Îmi tai respiraţia, îi şopti în ceafă. Ea se înfioră, drept răspuns. O întoarse cu faţa spre el şi o coborî pe pat; apoi se întinse lângă ea şi se ridică în braţul stâng, cu mâna sub ceafa ei.

Sloan aşteptă cu nelinişte crescândă, în timp ce el îşi plimba privirea peste fiecare curbă şi adâncitură a trupului ei. Când privirea i se ridică din nou spre a ei, strălucirea ochilor cenuşii, cu gene grele, nu o putu înşela. Mâna lui strânse mai tare, ridicându-i faţa şi ea se îmbărbătă instinctiv pentru un asalt rapid. Dar urmă un sărut blând ca atingerea unei pene şi la fel de relaxant ca mângâierea degetelor lui pe ceafa ei. Un sărut foarte tandru.

Liniştită, Sloan veni spre el şi-l sărută înapoi şi cum făcu asta, mâna lui dreaptă alunecă peste umărul ei spre sân, cuprinzându-l, cu degetul mare încercuindu-i încet sfârcul. Era o atingere tachinatoare, o atingere torturantă.

Torturată, Sloan îşi desfăcu palma pe zidul solid al pieptului lui, plimbându-şi degetele prin părul scurt, negru.

Pielea lui era ca satinul fierbinte, sfârcul lui era dur şi mic, în timp ce ea îl mângâia încet cu palma. Sub degetele ei exploratoare, maxilarul lui era ca sculptat în granit, obrazul, în marmură. Era magnific, îşi dădu ea seama, cu durere. Şi era al ei. Acum. Părul era moale, la tâmple ...

Pentru Sloan, aceste atingeri însemnau o descoperire uluitoare; pentru Noah, erau mângâieri atât de delicate şi de neaşteptate, încât îl răscoleau profund, îşi ridică gura de pe a ei, privind-o cu tandră uimire, în timp ce ea îi trimitea valuri pulsante de dorinţă în tot corpul.

Neştiind efectul pe care-l avea asupra lui, Sloan îşi plimbă degetele peste gura lui. Buzele lui erau sculptate dintr-un material minunat, ferm şi cald şi mobil. Genele lui erau dese şi drepte; ochii lui minunaţi erau deschişi.

Surprinsă, se uită la el. Chipul lui era dur şi întunecat de pasiune, iar la gât, un muşchi i se mişca spasmodic. A înţeles ce a văzut; nu-i păsa cum provocase ea asta. Curbându-şi mâna în jurul cefei lui, închise ochii şi-i simţi oftatul când îl sărută.

Gura lui se deschise peste a ei, poftitor şi imperios, limba lui o mângâia intim pe a ei, în timp ce mâna îi alunecă în jos, pe corpul ei. Degetele i se împletiră în buclele scurte dintre coapsele ei, cucerind cu blândeţe intrarea. Sloan se chirci sub atacul senzual al degetelor lui lovind adânc în ea şi al mângâierilor intime ale limbii lui, pe a ei.

Noah îşi smulse buzele de pe ale ei şi îşi alunecă gura în jos, spre sâni şi când reveni asupra buzelor, Sloan îl strânse de umeri, cu degetele muşcând în spinarea lui.

Îi cuprinse fesele în mâini şi o trase spre el, potrivind-o cu lungimea lui; apoi intră în ea cu suficientă forţă ca să-i arcuiască trupul. Fiecare împingere înceată, insistentă, o aducea mai aproape de culme; apoi, fără să o prevină, el îşi petrecu braţele pe după ea şi se întoarse pe spate, aducând-o după el.

Sloan se uită la el uimită, aşezată deasupra lui, iar Noah râse văzându-i expresia mirată de pe chipul îmbujorat. Dacă ea ar fi fost oricine altcineva, ar fi terminat fără să facă asta, dar vroia ca ea să experimenteze cât de mult îi putea permite trupul lui înainte de a-şi pierde controlul. îşi spuse că cel puţin acesta era motivul pentru care făcea asta, dar într-un colţişor din creierul lui tulburat de pasiune, Noah ştia că motivul adevărat era oarecum legat de ceilalţi doi iubiţi ai ei. Ei fuseseră stângaci şi inepţi. El nu era nici una, nici alta. Şi vroia să fie absolut sigur că Sloan va şti asta, când vor părăsi camera.

Întinzând mâna, îşi vârî degetele în părul ei.

- Eşti superbă, şopti el. Mâinile îi alunecară spre sânii ei, apoi îi părăsi cu regret şi poposiră pe coapsele ei, ajutând-o să înceapă.

Sloan nu minţise despre lipsa ei de experienţă, îşi dădu Noah seama câteva minute mai târziu, înghiţindu-şi un suspin de râs. Habar n-avea cum să-şi dozeze tempoul pentru el; îl încetinea când el ar fi dorit să fie mai rapid, îl schimba când el ar fi vrut să rămână constant. Nu putea prezice următorul moment sau să depindă de următoarea ei mişcare şi pentru că nu putea, ea îl ţinea acum într-o continuă stare de suspans excitat care era mai aţâţător decât ar fi fost dacă ea ar fi ştiut ce făcea.

Exact în clipa în care el stabilise asta, Sloan începu să-i urmărească faţa şi să se potrivească presiunii coapselor lui şi amuzamentul lui Noah pieri. Pasiunea pe care o credea sub control creştea acum în vintrele lui cu suficientă forţă ca să-l facă să-i prindă fesele, să o oprească. Trăgând-o la pieptul lui, se luptă să-şi stăvilească pornirea dar cum nu reuşi, o rostogoli delicat pe spate. Se trase deasupra ei, coapsele lui fixând-o de pat, în timp ce începu să pătrundă adânc în ea. Îşi plimbă gura brutal de-a lungul obrazului ei, dorind să se imprime în mintea ei, în timp ce se afunda în trupul ei.

- Deschide ochii, spuse el cu vocea redusă la o şoaptă răguşită.

Genele ei lungi, roşcate, se deschiseră. Ochii ei îi cerşeau în tăcere eliberarea şi în tăcere, el i-o promise. Cu umerii şi braţele rigide în efortul de a se abţine, începu să crească forţa cu fiecare lovitură.

Sloan simţi pulsaţiile adânc în ea. Apoi un cutremur şi în sfârşit explozia, într-o izbucnire de extravagantă plăcere care îi smulse un geamăt din gâtlej. Noah o mai pătrunse o dată, cu trupul cutremurându-i-se de aceeaşi plăcere pe care i-o oferise ei.

Capul îi căzu în faţă, cu respiraţia întretăiată. Petrecându-şi braţele pe sub coapsele ei, se întoarse pe o parte, luând-o cu el.

Sloan zăcu acolo, prea zguduită de ceea ce simţise ca să se mai gândească la ceva, savurând simpla emoţie de a se afla în braţele lui. Pe măsură ce-şi recăpăta judecata, deveni clar pentru ea că bărbatul cu care tocmai făcuse dragoste îşi perfecţionase neîndoios tehnica practicând foarte mult, cu foarte multe femei. Pe de altă parte, nu credea că el o găsise într-atât de lipsită de experienţă încât să îl plictisească şi să nu o mai dorească. Dacă ar fi fost aşa, precis că acum nu ar mai fi ţinut-o atât de strâns în braţe, cu mâna mângâindu-i alene curba taliei. Precaută, decise să-i spună ceva.

- Noah?

- Hmm?

- Eu învăţ foarte repede, spuse ea serioasă.

Noah îşi întoarse capul să-i vadă chipul frumos şi buzele i se curbară într-un zâmbet tandru.

- Am observat asta, şopti el.

- Ce vreau eu să spun, este că practica o să mă ajute.

Patul se zgudui de râsul lui, în timp ce o strânse în braţe, apropiindu-i faţa de a lui.

- Dumnezeu să mă ajute.

Râsul lui Noah se stinse, dar buna dispoziție era acolo în continuare, în timp ce o ținea strâns lipită de el. De obicei un orgasm îl făcea să se simtă relaxat şi apoi energizat; nu îl lăsa să se simtă absurd de fericit. Nu putea înțelege de ce femeia din brațele lui avea un efect atât de profund asupra lui, în pat şi peste tot. îl putea aprinde cu o privire, înveseli cu un zâmbet, topi cu o atingere. Era lipsită de lăcomie, de vanitate sau de şiretenie.

Era lipsită şi de cină, îşi aminti el. îşi întoarse încheietura mâinii şi se uită la ceas. Dorise ca ea să fie pe vas devreme, să vadă asfințitul iar seara era încântător de tânără.

Îi dădu în lături părul greu de pe fața catifelată şi ea se uită în sus, spre el.

- Programul serii include şi o cină şi un tur, glumi el.

Sloan îi oferi un zâmbet somnoros, cu degetele plimbându-se leneşe pe pieptul lui.

- Asta a fost inclus în prețul biletului, sau a fost un supliment?

- Nu te uita aşa la mine că o să primeşti ceva în plus față de cină şi tur.

- Serios? Ce anume? întrebă ea.

- Desertul.

Ca să evite alte tentații, Noah se întinse după telefon şi dădu instrucțiuni ca cina să fie servită într-o jumătate de oră; apoi se dădu fără chef jos din pat.

Cinară la lumina lumânărilor, în mare ținută, cu o muzică blândă în fundal, dar atmosfera dintre ei era alta. Fără să mai fie preocupați de dorința neîmplinită, erau acum în stare să stea de vorbă ca doi noi prieteni care încep să se cunoască unul pe celălalt.

La vremea când se termină cina, Sloan se simțea atât de relaxată, încât nu-i veni greu să răspundă întrebărilor despre Carter şi mama ei.

- Mama mea a câştigat un concurs de frumusețe la vârstă de optsprezece ani şi premiul consta într-o călătorie la Fort Lauderdale şi o săptămână în cel mai bun hotel, explică Sloan. Un fotograf din Fort Lauderdale o fotografia pe plajă. în apropiere avea loc un cocktail, făcea parte din repetiția pentru un dineu de nuntă la care era invitat Carter - care se plimba încolo şi încoace, să vadă ce se mai întâmpla pe acolo. Purta o haină albă de cină. Mama mea a fost vrăjită. Şi asta s-a întâmplat,

- Nu se putea întâmpla doar asta, sublinie Noah glumind.

- Aproape. Mama a fost crescută de bunica ei şi era la fel de naivă pe cât era de frumoasă. Şi-a petrecut cele trei zile rămase din excursie cu el, în apartamentul ei din hotel, l-a dat virginitatea ei şi Carter i-a dat-o pe Paris. S-a întors înapoi acasă absolut convinsă că erau îndrăgostiți unul de celălalt şi că el vroia să se însoare cu ea - de îndată ce-şi va convinge distinsa lui familie din San Francisco. Firește, mama a fost puțin surprinsă când nu a mai auzit nimic despre „logodnicul" ei. A fost şi mai surprinsă când doctorul i-a spus că nu avea gripă ci era însărcinată.

Noah îşi ridică paharul, urmărind emoțiile care se jucau pe chipul ei adorabil. Ea încerca din răsputeri să pară degajată, dar vocea i se înmuia când pomenea de mama ei şi devenea aproape imperceptibil mai aspră când pomenea de Carter.

- Şi ce s-a întâmplat atunci?

- Ca de obicei, spus ea cu jumătate de zâmbet. Mama s-a dus la bibliotecă şi l-a localizat pe tatăl copilului ei, căutând numele familiei, în Who's Who. Cum Noah nu zâmbi la încercarea ei de a avea umor, Sloan deveni sobră şi spuse:

- Era încă atât de convinsă că el o iubea şi că familia lui trebuie să fi fost împotrivă, încât îşi scoase ultimii bani din premiu şi-şi cumpără un bilet de avion. A apărut la uşa familiei Carter noaptea, cu valiza, care şi ea făcea parte din premiile concursului, dar i s-a spus că el nu era acasă. Le-a explicat că era logodnicul ei şi i-a întrebat dacă îl putea aştepta acolo. îți poți imagina restul.

- Oarecum, spuse Noah, dar vreau să-l aud de la tine.

- Eşti groaznic de insistent, glumi Sloan.

Dar Noah, în loc să fie convins să renunțe, îşi ridică o sprânceană neagră în chip de întrebare şi aşteptă ca ea să continue. Neputându-i ignora ordinul tăcut, Sloan oftă şi spuse:

- În câteva minute au scos de la ea toată povestea iar ei s-au arătat foarte furioşi. Sloan se opri, gândindu-se cum să formuleze restul povestirii. Carter era prietenul lui şi tatăl lui Paris, iar ea nu vroia să-i şifoneze inutil imaginea. Sigur, ei au simțit că fiul lor făcuse un lucru greşit şi când Carter s-a întors acasă, a acceptat responsabilitatea şi a plecat cu mama mea...

Noah ignoră încercarea ei de a lustrui adevărul.

- Nu scapi aşa uşor, Sloan. l-am cunoscut pe părinții lui Carter când erau mai în vârstă, dar este exclus să se fi schimbat prea mult. Ce s-a întâmplat de fapt?

Puțin iritată de bruschețea întrebării, Sloan îşi aranjă şervetul din poală şi într-un târziu îi întâlni privirea nemişcată.

- De fapt, spuse ea oftând, când Carter a venit acasă în seara aceea,era beat, iar părinții lui erau deja furioşi pe el, în urma unei lungi liste de păcate. L-au dat afară din casă, cu mama mea cu tot. Trebuie să fi fost o experiență care l-a trezit la realitate; s-a oprit la Las Vegas şi s-a căsătorit cu mama, înainte de a pleca în Florida. Avea destui bani ca să cumpere o ambarcațiune cu pânze şi timp de doi ani a navlosit-o. S-a născut Paris; apoi m-am născut eu.

- Şi apoi?

- Apoi, într-o bună zi a apărut mama lui Carter într-o limuzină, ca să-i spună că tatăl lui avusese un atac. I-a spus că era bine venit acasă, în familie şi i-a spus să-şi aducă una dintre fete cu el. Au plecat în aceeaşi zi, cu Paris.

- Courtney are impresia că tu şi mama ta nu ați fost prea bine asigurate, în înțelegerea făcută.

- Mama a primit o sumă modestă de bani.

- Cât de modestă?

- Modestă, spuse Sloan încăpățânată; apoi zâmbi şi scutură din cap.

- Nu ar fi contat dacă ar fi fost mult mai mare. Mama este atât de naivă şi de bună încât i-ar fi dat-o oricui i-ar fi cerut un împrumut sau ar fi fost privată de ea de un fals „consilier financiar".

- Asta s-a întâmplat cu suma primită?

- În cea mai mare parte, confirmă Sloan.

- Niciodată nu vorbeşti despre Carter ca despre tatăl tău, nu-i aşa? întrebă el.

Sloan se uită la el cu o privire veselă şi îşi dădu ochii peste cap.

- Nu este tatăl meu.

Noah lăsă încet paharul jos.

- Nu este?

- Nu într-un sens semnificativ.

- Ce anume înseamnă la tine „semnificativ", aici?

- Este tatăl meu biologic, punct. Un „tată" înseamnă mult mai mult. Un tată este cineva care-ți şterge lacrimile când eşti mic şi te uiți sub pat pentru că ți-e teamă că s-a ascuns un monstru acolo. Te apără pe tine şi pe cea mai bună prietenă a ta de bătăuşii de la şcoală. Vine la şedințele cu părinții şi la meciurile de softball, chiar dacă eşti prea mică să joci şi te ține în rezervă, pe bancă.Î face griji pentru tine când eşti bolnavă şi îşi face griji să nu devii prea intimă cu băieții, când eşti adolescentă.

Noah zâmbi la imaginea pe care i-o oferise involuntar. În minte îi apăru chipul unei fetițe blonde, în uniformă de softball, stând pe bancă. Ochii ei mari, violeți, erau trişti pentru că nu o lăsau să joace.

- Ai jucat softball? întrebă el încercând să-şi amintească dacă a cunoscut măcar o femeie care să fi jucat softball când era copil, în loc de tenis sau de hockey de câmp.

- Aş exagera dacă aş spune asta, răspunse ea, râsul ei mângâindu-i urechile ca un clinchet blând de clopoței. Eram atât de micuță pentru vârstă mea încât dacă aş fi jucat în grupa mea de vârstă, coechipierii m-ar fi confundat cu iarba şi ar fi trecut peste mine. Abia la pubertate am început în sfârşit să iau în înălțime.

- Dar nu prea mult, spuse Noah tandru.

- Ah, ba da, îl asigură ea râzând.

Gândindu-se mai mult, Noah decise că trebuie să fi fost un proces de maturizare al naibii, pentru că ea avea o siluetă uluitoare, perfect proporționată pentru înălțimea ei. Perfect proporționată în toate felurile, cu trupul lui ... Doar gândul acesta îl făcu să devină din nou rigid şi cu un amestec de exasperare şi amuzament, spuse:

- Ți-am promis un tur.

Se ridică şi ocoli masa ca să-i tragă scaunul; apoi îi puse pe umeri şalul.

Sloan era fascinată de tur; urcase pe multe ambarcațiuni, dar Apparition era mai curând un vas de croazieră decât o simplă ambarcațiune. Exploră sala motoarelor, impecabilă şi apoi galeria şi când Noah îşi dădu seama că ea era sincer interesată, scoase cheile şi îi arătă locuri pe care în mod normal le-ar fi sărit, oprindu-se să deschidă uşile coridorului care ascundea totul, de la ustensilele pentru curățenie la echipamentul nautic.

- Ador ambarcațiunile, îi mărturisi ea cu ochi strălucitori.

- Toate ambarcațiunile? glumi el.

Ea dădu din cap cu solemnitate.

- Toate, remorcherele şi vasele de pescuit, vasele lente şi pe cele rapide. Ador oceanul şi tot ce este asociat cu el.

Se aflau în centrul vasului, un nivel mai jos faţă de puntea principală şi Sloan se opri automat în faţa următoarei uşi.

- Peste asta putem sări, spuse el ferm, punându-şi mâna pe talia ei ca să o grăbească de acolo.

Sloan deveni pe loc curioasă.

- De ce? Ce ascunzi aici?

- Nu există nimic aici care să te intereseze pe tine.

Sloan izbucni în râs.

- Nu face asta; nu este cinstit. Acum chiar sunt curioasă. Nu suport misterele nerezolvate. Sunt un detectiv prin... Sloan se opri îngrozită. Sunt un detectiv amator, amendă ea repede şi ca să-l distragă, spuse cu prefăcută indignare:

- Asta este zona femeilor, da? Aduci femei aici pentru ca echipajul să nu se revolte, în timpul călătoriilor lungi.

- Cu greu, spuse el, dar nu deschise uşa şi fascinaţia lui Sloan se dublă.

- O comoară a piraţilor? se aventură ea, încercând să-l facă să răspundă. Bunuri de contrabandă? Droguri...

În clipa aceea, zâmbetul îi păli.

Noah observă şi cu un oftat de resemnare descuie uşile şi aprinse lumina. Sloan privea şocată. Mica încăpere conţinea un arsenal de arme de foc, inclusiv o mitralieră.

- Courtney a văzut asta şi a refuzat să mai vină cu mine pe mare.

Sloan scutură uşor din cap, încercând să-şi revină.

- Nu dramatiza, o preveni el mai insistent decât îşi spuse Sloan că ar fi fost necesar.

Sloan înregistra armele de asalt şi altele, care erau ilegale în S.U.A.

- Da, dar astea ... la ce ai nevoie de toate astea?

Noah încercă să transforme totul în rutină.

- Proprietarii de vase au frecvent arme la bord.

Tulburarea lui Sloan era atât de intensă, încât se cutremură şi Noah trase o concluzie greşită.

- Nu te teme. Nu sunt încărcate.

Sloan făcu un pas înainte. Noah mințea, dar ea încercă să sune ca un amator când spuse:

- Dacă este adevărat, de ce atârnă cureaua aia cu gloanțe, afară din mitralieră?

Noah îşi înăbuşi un râs şi o scoase din încăpere, stingând luminile.

- Nu ar trebui să fie acolo. Asta este o mitralieră veche, confiscată de la un musafir surpriză, în ultima croazieră.

În mintea lui Sloan răsună acelaşi refren care o chinuise mai devreme: nu îl cunoştea pe Noah. Nu chiar. Se culcase cu el şi făcuse lucruri intime cu el, dar nu îl cunoştea.

Stând lângă ea pe puntea principală, rezemat de balustradă, Noah simți distanțarea şi presupuse că ascunzătoarea cu arme era cauza, dar atribui reacția ei aceleiaşi vagi panici pe care o resimțise Courtney.

- A învăța să foloseşti o armă este cea mai bună metodă să scapi de teama de ele.

Sloan înghiți şi confirmă din cap.

- Te-aş putea învăța să tragi cu unele dintre ele.

- Ar fi drăguț din partea ta, spuse ea absentă, încercând să-şi stăpânească reacțiile. Îi permisese imaginației ei să alerge sălbatec, îşi spuse ea, o greşeală stupidă, care era probabil un fel de reacție emoțională adversă. Se îndrăgostise de el aproape din clipa în care îl văzuse prima oară, în livingul lui Carter; tocmai îşi împreunase trupul cu ai lui şi gemuse de pasiune, în brațele lui. Având în vedere toate acestea, probabil că era mai logic să ceară o explicație decât să inventeze una.

- Ar fi şi mai drăguț dacă aş înțelege de ce le ai. Doar nu suntem în război, nu?

- Nu, dar eu fac afaceri în țări unde guvernele nu sunt întotdeauna stabile. Oamenii de afaceri din aceste țări sunt de obicei înarmați.

Sloan se întoarse complet spre el, cercetându-i chipul.

- Faci afaceri cu oameni care vor să tragă în tine?

- Nu, eu fac afaceri cu oameni ai căror competitori vor să tragă în ei. Sau în mine, dacă le-aş sta în cale. Din acest motiv am înțeles, acum câțiva ani, că este nu numai mai înțelept dar şi mai

sănătos să fac afaceri pe propriul meu teren. Acest vas este terenul meu. Luna viitoare am o întâlnire în afara coastei unui mare oraş din America Centrală. Întâlnirea va avea loc pe Apparition, iar colegii mei de afaceri vor ateriza la bord cu elicopterul.

- Poate c-ar trebui să intri în afaceri mai sigure, medită Sloan cu voce tare.

Noah râse.

- Nu este numai pentru siguranţă; este şi pentru efect.

Sloan se arătă încurcată şi Noah îi explică:

- Într-un port străin, având de a face cu oameni impresionaţi de succes, Apparition încă îmi mai conferă avantajul propriei ogrăzi.

Sloan se relaxă. Ceea ce spusese el era cât se poate de logic.

- Ce fel de afaceri faci cu oamenii aceia?

- Import-export. În principal, afacerile mele constau în încheierea de înţelegeri.

- în Venezuela?

- Este unul dintre locuri.

- Domnul Graziella poartă armă?

Sloan observă că nu-i plăcuse întrebarea.

- Nu, spuse el indiferent, nu poartă. Dacă ar purta, cineva i-ar smulge-o şi l-ar împuşca cu ea.

Noah ştia că era suspicioasă şi în loc să spună ceva ca să-i alunge bănuielile, o aşteptă să ia singură o decizie. Sloan simţi că într-un fel era testat,pentru potenţialul ei de loialitate? Sau ca iubita lui? Îi plăcu gândul, dar chiar dacă el nu intenţionase asta, instinctele îi spuneau că el fusese sincer. în munca ei te puteai baza aproape fără greş pe aceste instincte şi se bază şi acum pe ele.

- Îmi pare rău. Nu ar fi trebuit să-mi bag nasul, spuse ea întorcându-se spre balustradă şi privind oceanul.

- Mai ai întrebări?

Sloan confirmă încet şi sobru din cap.

- Da, una.

- Care este?

- De ce am sărit peste turul salonului?

Noah era complet vrăjit de spiritul ei, de inteligenţa ei şi în clipa aceea, de felul cum arăta în lumina lunii, în rochia fără bretele, cu părul unduindu-se în bătaia brizei. îşi petrecu braţele în jurul ei, pe la spate, trăgând-o mai aproape de trupul lui şi vocea îi deveni deja răguşită de dorinţa care se deştepta în el.

- Există o uşă, în salon, care dă în cabina mea şi dacă intri în prima încăpere, trebuie să intri şi în următoarea, în acest tur nu se admit devieri, glumi el.

Aşteptă ca ea să reacţioneze şi simţi un nou val de plăcere, când îi confirmă cu o mişcare a capului şi cu un oftat.

- Mai există o problemă, şopti el. Am făcut o greşeală, mai devreme. Preţul pachetului nu includea şi partea asta a turului. Pentru ea se plăteşte în plus - iar eu trebuie să iau plata înainte.

Gura lui îi atinse colţul buzelor, în aşteptarea plăţii şi cu un fior de capitulare, Sloan îşi întoarse capul ca să-i primească total sărutul.

Capitolul 33

Pentru Sloan, următoarea săptămână se scurse într-o dulce procesiune de zile însorite şi nopţi senzuale. îşi petrecea cel puţin o parte din zi cu Paris şi cel puţin o parte din noapte, cu Noah. Iahtul lui cu pânze, Star Gazer, devenise un alcov privat, aproape de ei şi totuşi intim şi mobil. Casa lui de pe plajă devenise la fel de plăcută pentru ea ca bungalowul ei din Bell Harbor iar Douglas şi Courtney păreau să o considere un membru al familiei. Nimic nu era permanent, Sloan ştia asta. Şi mai ştia că un singur lucru din călătoria ei la Palm Beach avea să fie permanent: dragostea ei pentru Noah.

Se pare că Paul şi Paris formaseră şi ei o pereche şi adesea cei patru îşi petreceau ziua împreună, deşi de obicei aveau drumuri separate, seara. Sloan nu ştia ce fel de legătură se crease între agentul FBI şi Paris. Paul nu era genul de om care să invite la întrebări despre sentimentele personale şi cu toate că Paris era cât se poate de doritoare să şi le împărtăşească pe ale ei, adevărul era că nu ştia ce simţea Paul pentru ea.

Acesta era un subiect frecvent de conversație între Sloan şi Noah când erau singure, dar în cea de a opta zi după noaptea de neuitat de pe Apparition, Sloan nu-l avu lângă ea, să discute; de fapt, pentru prima oară avea în fața ei o seară solitară şi cu toate că acest lucru i-ar fi făcut plăcere în urmă cu câteva săptămâni, acum se simțea singură şi fără stare.

Noah avea nu ştiu ce întâlnire de afaceri în Miami şi urma să se întoarcă abia a doua zi. Sloan intenționase să-şi petreacă timpul cu Paris şi Edith, dar Paris suferea de o migrenă în după-amiaza aceea şi luase nişte pastile care o adormiseră. Paul plecase şi el cu „afaceri personale" şi nu ştia dacă se va întoarce în seara aceea sau a doua zi dimineața. După o cină timpurie, Edith a vrut să-şi petreacă seara urmărind nişte show-uri la televizor şi pe la nouă treizeci, Sloan deja nu mai suporta. Carter era la pocher cu prietenii şi nu avea să se întoarcă decât după ora unsprezece seara.

Sloan avea cumplita premoniție că după ce va pleca de aici, după ce Noah nu va mai fi lângă ea, nestarea şi singurătatea vor fi companionii ei constanți. Nu se amăgea cu intențiile lui; auzise destule remarci de la Douglas şi Courtney şi chiar de la Noah, ca să ştie că el era împotriva căsătoriei şi împotriva copiilor. Mai mult, îi cunoscuse câțiva prieteni la clubul lui şi din cele auzite, se părea că Noah se debarasa de femei la fel cum îşi schimba cămăşile, şi aproape la fel de frecvent.

Şi totuşi, ştiind cât de rău o va răni când se va termina totul, Sloan nu ar fi ratat o clipă alături de el.

Până săptămână trecută se simțise ca o ciudățenie față de Sara şi de majoritatea vechilor ei prietene. în afară de Sloan, toate fuseseră nişte adolescente „nebune după băieți"; la colegiu, dormeau prin alte părți şi se îndrăgosteau constant. Spre deosebire de ele, Sloan nu avusese decât două legături în toată viața ei iar una dintre aceste legături nici n-ar fi existat dacă pe vremea aceea nu s-ar fi simțit atât de altfel decât celelalte.

Mama ei era singura care nu găsise ciudat acest lucru, deşi când Sloan se apropia deja de treizeci de ani, fără nici un bărbat în viața ei, până şi Kimberly începu să-i sugereze că ar trebui să iasă mai des cu bărbații. Dar şi mama ei era la fel de retrasă ca şi ea, Kimberly avea puțin teren solid pe care să stea, în această privință; bărbații o invitau aproape tot timpul, dar ea ieşea rareori.

- Pur şi simplu nu mă atrage tipul, îi spunea ea lui Sloan. Mai bine stau acasă sau ies cu prietenele.

Aşa cum începea să descopere, Sloan semăna cu mama ei mai mult decât îşi imaginase. Efectiv, nici una dintre ele nu era atrasă de orice bărbat plăcut, neînsurat; dar când se întâmpla acest lucru, era, evident, o experiență pentru o viață. Îndreptându-se spre balconul dormitorului ei ca să se uite afară, la lună şi la apă, îi veni în minte expresia „ femeia unui singur bărbat".

Sloan se uită la ceas şi decise să iasă să facă o plimbare pe plajă. Era aproape zece şi o plimbare pe plajă ar fi liniştit-o , ca să poată adormi. îşi trase pe ea nişte jeanşi şi bascheți şi-şi trase peste cap un pulover umflat, din bumbac roz; îşi ridică apoi părul într-o coadă de cal şi coborî.

Când ajunse pe plajă decise să o ia la stânga, departe de casa lui Noah, ca să nu o vadă şi să nu o ia drept piatră de hotar. Trebuia să înceteze să se mai gândească astfel la el Trebuia să se gândească la viitorul ei când el nu o să mai fie în preajmă. Trebuia, dar nu se putea convinge să o facă. Era mult mai plăcut să se gândească la lucrurile pe care le făcea şi le spunea el când erau împreună. Era strălucitor şi spiritual şi dornic să vorbească despre tot ce o interesa pe ea, adică totul, exceptând sentimentele lui față de ea. Niciodată, nici măcar în focul pasiunii, nu folosea cuvântul „iubire" sau nu vorbea despre viitorul lor, când ea va pleca din Palm Beach. Niciodată nu folosea un cuvânt de alint sau o poreclă drăgăstoasă. La Bell Harbor, Jess îi spunea „Scurtuțo" şi când era în dispoziție „Humphrey Bogart", îi spunea „Hei, scumpo". Jumătate din băieții din poliție aveau porecle pentru ea, dar bărbatul cu care făcea ore întregi dragoste nu îi spunea decât „Sloan".

Dar în loc să se gândească la toate astea, Sloan preferă să se gândească la cât de bine se simțea cu el.

încă mai făcea asta o oră mai târziu, în timp ce se apropia de casa iui Carter, în drumul de întoarcere. Cu mâinile vârîte în buzunarele de la spate se uita la apă, zâmbind şi gândindu-se la cum arăta Noah manevrând iahtul, cu vântul ciufulind-i părul. Era la fel de relaxat şi de competent la cârma acestui iaht solicitant cum era la volanul maşinii şi se oferise să o învețe şi pe ea. Ca profesor, la început avusese tendința de a se aştepta la mai mult, emițând ordine pe care ea nu le putea înțelege suficient de repede ca să le urmeze. Dar ea îl făcuse să fie mai răbdător în timpul celei de a doua lecții, poreclindu-l „Căpitanul Bligh" căpitanul lui James Cook, pe un ton semi-serios.

Sioan era atât de absorbită de amintirile acelei zile, încât când îi auzi vocea îşi spuse o clipă că era doar imaginaţia ei.

- Sloan!

Îşi întoarse privirea de la apă şi privi plaja; apoi se uită la dreapta. Se opri din mers şi se uită, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Parcă Noah era la Miami, cu afaceri... Dar Noah venea spre ea, dinspre peluza din spate a casei tatălui ei, în jeanşi şi cămaşă polo. Porni din nou şi el îşi mări pasul.

- Mergi undeva anume? întrebă el cu un zâmbet ştrengăresc, oprindu-se în faţa ei.

Sloan scutură din cap.

- Te-ai simţit întâmplător, astăzi, oarecum pierdută şi singură şi incapabilă să te concentrezi?

- Da, întâmplător. Cred că trebuie să fie un fel de gripă! spuse ea plină de fericire, pentru că evident şi el se simţise la fel.

- Gripă? Asta te face iritabilă şi neplăcută celorlalţi?

În ultima săptămână, Sloan observase că el avea un temperament aprins şi că atunci când nu-i plăcea cineva putea fi scurt şi chiar dur, deşi niciodată nu-şi arăta această faţă familiei sau ei. Îi aruncă o privire de semeaţă superioritate.

- Nu cred. Dispoziţia mea este întotdeauna gentilă.

Noah râse şi deschise braţele.

- Atunci vino şi împarte-o cu mine.

Sloan se repezi spre el şi braţele lui o cuprinseră cu uluitoare forţă.

- Mi-a fost dor de tine. Eşti ca un drog, şopti el. Gura i-o luă pe a ei într-un sărut devorator, forţându-i buzele să se despartă pentru limba lui insinuantă. Mulţumit, se întoarse şi-şi petrecu braţul pe după talia ei şi începu să se îndrepte cu ea spre acasă.

- Unde mă duci?

- Într-un loc unde-mi place cel mai mult să te văd.

Era târziu şi Sloan presupuse speriată:

- În bucătărie?

- De unde ai ştiut? glumi el. M-am întors în seara asta ca să nu mai aştept până mâine, pentru că vroiam să te văd. Nu am mâncat de la micul dejun şi Claudine s-a dus deja la culcare. Courtney incinerează tot ce atinge iar Douglas nu se atinge de nimic altceva în bucătărie, decât de ce intenţionează să ducă direct la gură. Crezi că poţi bate o omletă ca aceea pe care mi-ai făcut-o săptămână trecută?

Sloan începu să râdă.

- Mi se rupe inima să ştiu că va trebui să te culci nemâncat, dacă nu reuşeşti să găseşti pe plajă o femeie care să ştie cum să aprindă o sobă. Ce tristeţe.

Noah se uită la faţa ei.

- Nu pari deloc tristă, remarcă el.

- Iar tu nu eşti doar frumos, inteligent şi incredibil de sexi, spuse Sloan încercând să glumească pe seama celor ce simţea de fapt cu adevărat, mai eşti şi perspicace. Nu arăt tristă pentru că am o soluţie.

- Şi o să-mi placă?

Courtney dădu buzna în biroul tatălui ei şi-l apucă pe Douglas de mână, trăgându-l în sus de pe scaun.

- Ce faci? protestă el în timp ce cartea pe care o citea îi căzu pe jos.

- Trebuie să cobori. Sloan e aici iar ţie nu o să-ţi vină să crezi, dacă nu vezi.

- Ce să văd?

- Noah găteşte!

- Vrei să spui „găteşte” se găteşte, speculă Douglas mergând repede în urma ei.

- Nu, vreau să spun „găteşte” ca în „bucătărie”.

Apropiindu-se de bucătărie, se opriră din vorbit şi înaintară încet, nerăbdători să fie martorii acestui eveniment fără precedent, fără să fie văzuţi.

Noah stătea în mijlocul bucătăriei, privind-o pe Sloan care strângea ingredientele pentru o omletă.

- Eu am o filozofie despre gătit, anunţă el pe tonul profesional al cuiva care este pe cale să facă o analiză teoretică a unui subiect în care era expert.

- Sloan îi zâmbi în timp ce lua din sertar o ceapă, două roşii, un ardei verde şi unul roşu şi le depuse pe masă, să fie tăiate.

- Filozofia asta a ta seamănă cumva cu „eu am plătit pentru alimente; altcineva să se gândească ce să facă cu ele”?

- Ah, mi-ai citit deja cartea mea atât de cunoscută despre acest subiect?

Ignorându-l, Sloan continuă:

- Şi am dreptate presupunând că acest altcineva în filozofia ta, este probabil o femeie?

- Cum ai ghicit?

- Nu este asta puțin sexist?

- Eu nu aşa văd lucrurile, declară el cu tristețe revoltată. Eu văd asta ca pe o responsabilitate atribuibilă.

Şunca se prăjea în microunde şi Noah adulmecă apreciativ.

- Miroase delicios.

Sloan îi aruncă un zâmbet peste umăr.

- Serios?

- Eu ador omletele şi sunt mort de foame.

- Nu vrei să auzi şi filozofia mea despre gătit? îl preveni Sloan.

- Nu cred.

Totuşi, Sloan i-o împărtăşi.

- Cel care nu ajută la gătit, nu ajută la mâncat.

- În regulă, sunt gata. Dă-mi o sarcină. Una grea.

Fără să se întoarcă, Sloan îi dădu peste umăr un cuțit şi un ardei verde.

- Ia-l. Ăsta e un ardei verde.

Noah îi zâmbi.

- Eu aveam ceva mai macho în minte.

Sloan îi pasă ceapa.

Noah râse, distrându-se enorm. începu să îndepărteze stratul superior al cepei.

- Sper că băieții de la bowling n-or să afle despre asta. Reputația mea ar fi distrusă.

- Nu, n-or să afle. Cuțitele sunt bune. Sunt foarte macho.

Drept răspuns, Noah înşfăcă un ştergar de vase şi o lovi uşor peste fund, cu el.

- Noah, te sfătuiesc să nu încerci asta cu mine, spuse Courtney apropiindu-se încet, punându-şi coatele pe bufet şi bărbia în pumni, privindu-l cu belicoasă superioritate. Sloan mi-a arătat câteva mişcări excelente de auto-apărare. Te pot trânti pe ... au, spuse ea când ştergarul ateriză cu mai multă forță pe şezutul ei.

Courtney se uită la el ironic indignată; apoi se uită la Sloan.

- Vrei să-l arunc eu la pământ pentru asta, sau te ocupi tu?

Până să apuce Sloan să răspundă, Noah trânti o roşie din teancul lui Sloan pe scândura de tocat din fața lui Courtney şi îi dădu cuțitul.

- Sloan mi-a expus tocmai teoria ei despre gătit. Haide să ți-o împărtăşesc.

Courtney luă cuțitul şi făcu în silă o încercare de a tăia roşia.

- Uaa, ce dezgustător, spuse ea. Niciodată nu o să mă uit la televizor la show-ul lui Sally.

Când Douglas intra în bucătărie, ceapa tăiată se prăjea în tigaie şi toate preparativele erau gata.

- Întâmplător, o întrebă el pe Sloan, este destul pentru o porție în plus?

- Mai mult decât destul, spuse ea.

Courtney îi spuse iritată:

- Nu poți mânca pentru că nu ai muncit.

- Dar... nu a mai rămas nimic de făcut, replică Douglas privind în jur cu un aer nevinovat.

Noah îi aruncă o privire de cunoscător.

- Frumoasă programare.

- Aşa mi-am spus şi eu, îi replică Douglas fără jenă şi se aşează la masă.

Capitolul 34

- E trecut de miezul nopții, spuse Sloan îndreptându-se de-a lungul plajei spre casa lui Carter, cu mâna în strânsoarea caldă a mâinii lui Noah, cu degetele lui lungi împletindu-se cu ale ei. Simțurile îi erau treze la atingerea lui, la apropierea lui, chiar la sunetul vocii lui adânci, bogate.

- M-am distrat, spuse el.
- Îmi pare bine.
- Tu îi faci pe toți să se simtă bine.
- Mulțumesc.
Încet, fără emfază, Noah spuse:
- Sunt nebun după tine.
Inima lui Sloan se opri.
Te iubesc, îşi spuse ea în gând.
- Mulțumesc, şopti ea, pentru că nu-i putea spune adevărul.
Noah îi aruncă o privire piezişă.
- Asta e tot? întrebă el dezamăgit.
Sloan se opri.
- Nu, nu este, spuse ea încet şi ridicându-se pe vârfuri, îi spuse cu sărutul ei ceea ce nu îndrăznea să-i spună în cuvinte. Brațele lui se închiseră în jurul ei, întorcându-i sărutul, cu trupul întărindu-i-se repede, lipit de al ei.
Şi el o iubea, îşi spuse Sloan.
Se aflau deja pe peluza din spate, lângă marcajul de golf al lui Carter, când Sloan îşi aminti cu întârziere de razele infraroşii şi mâna i se ridică la beregată.
- Am uitat de chestiile alea!
- Ce chestii?
Sloan râse de groaza ei nervoasă.
- Razele infraroşii - dacă sistemul de alarmă a fost activat, înseamnă că am păşit peste raze când am intrat pe peluză. Probabil însă că Dishler m-a văzut când am plecat şi a întrerupt razele, ca să nu se declanşeze.
- Ori asta, glumi Noah, ori poliția opreşte deja chiar acum, în fața intrării principale.
- Nu, îl asigură Sloan. Paris mi-a spus că dacă alarma dă semnalul, se aprind toate luminile din casă şi pornesc sirenele.
- Ce? glumi el, încă n-ai auzit de alarme silențioase, care sunt conectate direct la poliție?
Sloan nu numai că auzise de ele, dar îi putea spune chiar cum se instalează. Dar în loc să mai adauge un punct pe lista cu articole pentru care se va simți dezamăgit mai târziu, Sloan spuse veselă:
- Ştiu totul despre chestiile astea.
Noah o strânse mai tare de mână, într-o dispoziție de joacă.
- Pun pariu, spuse el şi Sloan deveni imediat îngrijorată.
- De ce spui asta?
- Logica simplă şi clarviziunea. Combinate, ele mă conduc la concluzia că o femeie care învață cum să se auto-protejeze când merge pe stradă, are precis un sistem de siguranță foarte bun, acasă la ea, în timp ce doarme. Am dreptate? o întrebă el cu superioritate.
- Nu pot nega ...începu Sloan exact în clipa în care o siluetă umbrită îi strigă încetişor, de la un balcon de sus:
- Bună, voi doi!
Era Paris, îmbrăcată în halat, stând rezemată de balustradă.
- Cum te simți, o întrebă Sloan.
- Mult mai bine. Am dormit toată ziua şi acum sunt prea trează. Paul şi tata au venit pe la ora unsprezece, dar s-au dus direct la culcare. Mă gândeam să cobor în bucătărie să-mi fac o ciocolată fierbinte. Vreți şi voi?
Sloan spuse da; ar fi spus da şi dacă ar fi căzut din picioare de somn, dar Noah scutură din cap şi se opri la uşa din spate.
- Eu sunt puțin obosit şi n-aş mai putea ingera nici o altă moleculă de ceva.
Dar nu era într-atât de obosit încât să nu-i ofere un sărut foarte elaborat şi foarte lung de noapte-bună sau să nu o strângă în brațe după aceea, dându-i lui Sloan senzația înnebunitoare că nu-i plăcea să se despartă de ea. Aplecându-se în față, Noah descuie uşa cu cheia dată de ea şi o deschise larg.
- Te sun ...
Strigătul lui Paris îl întrerpuse.
- Străbunico! Nu. Ajutor!

Sloan se întoarse şi alergă prin uşa din spate în direcţia strigătului lui Paris, cu Noah imediat după ea. Dincolo de bucătărie se afla un salonaş intim unde Edith urmărise programul tv mai devreme, iar scena care o întâmpină pe Sloan îi îngheţă sângele. Edith zăcea prăvălită pe sofa, cu Paris aplecându-se deasupra ei, încercând să o întoarcă.

- Ah, Dumnezeule, ah, Dumnezeule, gemea Paris. A avut un atac de inimă. Şi n-a fost nimeni cu ea ...

- Sună la nouă-unu-unu, îi ordonă Sloan surorii ei, preluând comanda. Sloan o rostogoli pe Edith cu blândeţe pe spate.

- Începem imediat resuscitarea şi, Sloan se întrerupse când văzu gaura de glonţ din pieptul străbunicii ei. Sări în picioare.

- Chemaţi-l pe Paul! strigă Sloan peste umăr, deja alergând. Nu vă atingeţi de nimic! Aprindeţi luminile din casă ...

O fracţiune de secundă, Noah se gândi că ea alerga după un telefon, dar se afla unul pe birou. Apoi însă auzi deschizându-se uşa din spate.

- Sună la nouă-unu-unu! îi strigă el lui Paris, repezindu-se afară din casă, după Sloan. Nu-i venea să creadă că micuţa nebună era efectiv afară, căutând un asasin.

Alergă afară pe uşa din spate, scrutând peluza pustie; apoi se întoarse la dreapta, alergând de-a lungul casei, pentru că aceasta i se părea cea mai logică rută. Dădu colţul exact când ea intra în umbră, în faţa lui. Când o văzu din nou, stătea lipită de marginea casei, în faţă, uitându-se după colţ.

- Sloan! strigă el dar ea o luase deja la fugă peste peluza din faţă, ascunzându-se printre tufe şi sărind peste ele ca şi cum ar fi fost garduri într-o cursă cu obstacole. Alergă după ea, apropiindu-se tot mai mult, prea furios şi îngrozit pentru ea ca să-i aprecieze eficienţa şi agilitatea mişcărilor, sau ca să înregistreze de ce anume ceea ce făcea ea i se părea extrem de cunoscut.

Sloan se opri în apropierea porţilor principale. Capul îi căzu în faţă, a înfrângere şi umerii începură să i se zguduie de un plâns tăcut. Noah o ajunse, o luă în braţe şi o întoarse spre el.

- Ce naiba ...

- E moartă, hohoti ea. E moartă ... Lacrimile care se revărsau şiroaie pe obraji îi topiră furia şi Noah o trase la pieptul lui, petrecându-şi braţele strâns în jurul ei.

- Îmi pare rău, şopti el. îmi pare atât de rău. în depărtare se auzeau sirenele urlând, tot mai aproape şi Noah văzu cum porţile electrice încep să se deschidă. O scoase pe Sloan de pe alee în timp ce două maşini de poliţie soseau din direcţii opuse, cu sirenele urlând, cu luminile barelor de sus, aprinse.

Capitolul 35

Poliţia din Palm Beach nu era numai eficientă, ştia şi cum să lucreze cu cetăţenii ei bogaţi, de vază, fără să le ciufulească penele, observă Sloan tristă.

La câteva minute după ce prima patrulă de ofiţeri sosi la faţa locului, făcură constatările, strânseră la un loc toţi locuitorii casei pentru ca probele să nu fie deranjate şi chemară medicul legist. Curând după aceea sosi şi echipa de la criminalistică, securiză zona şi începu să caute amprente. între timp, doi detectivi începură procesul de intervievare al tuturor celor din casă.

Bucătarul, menajera, majordomul şi paznicul au fost trimişi să aştepte în sufragerie. Membrii familiei şi prietenii au fost plasaţi în living, ca să aibă intimitate şi confort. Cum locul lui Gary Dishler era între cele două grupuri, Carter fu rugat să stabilească unde va trebui să aştepte acesta şi el alese livingul.

Căpitanul Walter Hocklin a fost scos din pat ca să se asigure personal că familia şi Carter Reynolds nu erau supuşi vreunor inconveniente inutile din partea detectivilor Dennis Flynn şi Andy Cagle, sau din partea celorlalţi ofiţeri de poliţie care staţionau înăuntru şi afară.

În biroul unde zăcea trupul lui Edith, blîţurile nu mai conteneau, în timp ce medicul legist fotografia trupul înainte de a fi mişcat. Sloan se chircea în sinea ei de câte ori vedea flaşurile reflectate în oglinda din holul din fata livingului şi se ruga la Dumnezeu ca Paris să nu observe sau să nu îşi dea seama ce anume se petrecea.

Stând în living cu Noah, Carter şi ceilalţi, Sloan se simţea devastată de uluială şi de neîncredere furioasă. Detectivii Flynn şi Cagle terminaseră în parte de intervievat pe toată lumea, dar după ce au discutat cu echipa, în birou, au anunţat că mai trebuiau clarificate şi confirmate anumite informaţii.

Detectivii îşi studiau însemnările în timp ce căpitanul Hocklin se instală într-un fotoliu şi explică politicos auditoriului său de ce erau necesare toate astea:

- Ştiu că sunteţi cu toţii obosiţi şi distruşi, spuse el, adresându-şi însă remarcile în special lui Carter şi Paris. înainte de a începe să vă necăjim cu alte întrebări, o să vă împărtăşesc puţinul pe care îl ştim până acum. Cel mai important pentru voi este să ştiţi că doamna Reynolds nu a suferit. Glontele i-a străpuns inima şi a murit instantaneu. Există dovezile unei intrări forţate, o fereastră din camera în care se afla ea a fost spartă şi descuiată. Fără ajutorul vostru nu putem şti ce anume a fost luat, dar sertarele au fost răscolite. Nu ştim câtă vreme a rămas asasinul în casă sau dacă a mai intrat şi în alte camere. Mâine dimineaţă am vrea să vă uitaţi şi să ne spuneţi dacă şi ce anume lipseşte.

Făcu o pauză şi Carter îşi înclină scurt capul.

- Facem tot posibilul să terminăm cât mai repede şi mai discret posibil cu acest calvar. Căutăm amprente în dormitoarele familiei şi ale oaspeţilor, în folosinţă acum, aşa că mai târziu vă puteţi culca. Dar nu vă atingeţi de nimic altceva, nicăieri. O să lucrăm toată noaptea şi undeva, mâine dimineaţă, sperăm să plecăm de aici. Presa locală a prins deja din zbor povestea, aşa că s-ar putea să apară la ştiri, mâine. Porţile dumneavoastră din faţă îi vor ţine la distanţă. Din nefericire, proprietatea este accesibilă şi dinspre plajă. Am încercuit locul cu benzi şi voi plasa un om la noapte şi mâine, ca să ţină oamenii afară. Chiar ar trebui să angajaţi doi paznici şi să-i plasaţi în spate, câteva zile după plecarea noastră. Altfel veţi fi asasinaţi de presă şi de amatorii de evenimente.

- Mâine dimineaţă la prima oră, o să se ocupe Gary de asta, spuse Carter şi Gary încuviinţă din cap.

- O să vă pară bine că faceţi asta. Da, aproape că am terminat cu intervievarea personalului dumneavoastră care locuieşte în casă şi aş vrea să-i îndepărtaţi de aici până mâine, când terminăm, l-aţi putea trimite la un motel local, să rămână accesibili pentru eventuale alte întrebări?

Carter se uită la Gary care confirmă din cap şi spuse:

- O să mă ocup eu de asta.

- Înţeleg că mai aveţi două subrete care locuiesc în altă parte. O să le intervievăm mâine, de îndată ce vin la lucru. După asta, aş vrea să le trimiteţi acasă.

Mulţumit că rezolvase cu toate astea, Hocklin se întoarse la subiect.

- Îmi pare rău că trebuie să vă mai supun altor întrebări, la ora asta, dar este foarte important să obţinem de la dumneavoastră cât mai multe detalii acum, când amintirea lor este încă foarte clară. Detectivii Flynn şi Cagle au stat deja de vorbă cu fiecare dintre dumneavoastră în parte, dar ne este de folos să vă reunim. Uneori, cineva poate spune ceva care să declanşeze memoria altei persoane.

Detectiv Flynn... spuse el înclinând capul spre detectivul aşezat la dreapta lui.

Dennis Flynn era un bărbat la aproape cincizeci de ani, gras, de înălţime medie, cu o faţă rotundă, jovială, care aparţinuse fie unui preot irlandez, fie unui escroc-irlandez. Şi totuşi era ceva în el care inspira confidenţă - şi confidenţe, motivul pentru care, presupuse Sloan, fusese chemat aici.

Andy Cagle era opusul lui. La aproape treizeci de ani, Cagle era înalt şi slab, cu o faţă îngustă, dominată de o pereche de ochelari groşi, de om studios, pe care şi-i împingea în mod constant înapoi pe puntea nasului. în tot ce făcea trăda o conştientă timiditate. Îi ceruse de trei ori scuze lui Sloan pentru că o plictisise cu întrebări despre numele şi adresa ei şi despre unde fusese în noaptea aceea. Arăta ca un fel de băiat-bărbat reticent, naiv, care mai curând s-ar fi scuzat decât să contrazică şi care nu ar fi recunoscut o minciună dacă nu i-ar fi fost prezentată ca atare. Sloan îl suspecta că de fapt el era cel mai pătrunzător şi mai formidabil dintre cei doi detectivi.

Pentru că Paul o instruise să rămână la povestea lor de acoperire, jumătate din ce-i spusese Sloan detectivului Cagle fusese minciună, dar având în vedere circumstanţele, nu mai conta dacă era designer de interioare în concediu sau un poliţist detectiv lucrând pentru FBI: oricum, Edith Reynolds era moartă. Dacă Sloan ar fi rămas acasă, poate că Edith ar mai fi fost încă în viaţă. Singura slabă consolare a lui Sloan, de care se şi agăţa, era aceea că străbunica ei nu suferise.

- Domnule Reynolds, începu Flynn, spuneaţi că aţi ajuns acasă în jurul orei unsprezece.

Sloan văzu că mâna lui Carter tremura când îşi dădu părul de pe frunte. Era alb la faţă de şoc şi inima i se îndulci puţin, pentru el. Edith nu era o persoană cu care puteai convieţui uşor, dar el era evident distrus pentru felul în care murise. Dădu din cap confirmând întrebarea şi-şi drese glasul.

- Este adevărat. Am jucat pocher cu un grup de prieteni până la zece patruzeci şi cinci. Am venit direct acasă; asta mi-a luat cam cincisprezece minute. Am parcat maşina în garaj; apoi m-am dus direct sus, în pat.

- Acum gândiți-vă bine. Când vă îndreptați spre casă, ați observat cumva vreun vehicul parcat pe stradă sau ați remarcat orice altceva dubios?

- M-ați întrebat asta şi mai devreme şi am încercat să mă gândesc. Cred că am văzut o dubă albă parcată pe stradă.

- Ce ați remarcat la ea?

- Doar faptul că am mai văzut o dubă asemănătoare săptămâna asta.

Flynn încuviință din cap şi luă note în carnetul lui.

- Ați spus că ați băgat maşina în garaj. Există patru intrări în casă, prin spate, una spre bucătărie, din garaj şi una spre bucătărie, dinspre peluza din spate. Celelalte două dau tot în curtea din spate, dar dinspre camere diferite. După ce ați parcat în garaj, ce intrare ați folosit?

Carter se uită la el ca şi cum omul ar fi fost imbecil.

- Am folosit uşa din garaj care dă în bucătărie, firește.

Neşifonat de atitudinea lui Carter, detectivul Flynn îşi făcu o însemnare în carnet.

- În drum spre dormitorul dumneavoastră ați trecut cumva prin dreptul camerei în care a fost găsită victima, sau ați auzit zgomote venind de acolo?

- Nu. Am ieşit din bucătărie şi am luat-o direct spre scară, apoi am urcat.

- Doamna Reynolds obişnuia să rămână singură în camera aceea, cu uşa închisă, seara?

- Nu cu uşa închisă, dar îi plăcea camera aceea, seara, pentru că dădea spre peluză şi avea un televizor cu ecran foarte mare. Nu stătea în solar noaptea, pentru că trebuia să aprindă prea multe lumini ca să-l facă plăcut.

Carter stătea cu brațele proptite pe genunchi, cu mâinile împreunate, dar acum îşi puse capul în mâini ca şi cum nu ar mai fi suportat amintirea imaginii ei de acum câteva ore.

- Vreți să spuneți că era ceva obişnuit pentru ea să stea acolo, cu draperiile date în lături?

Carter încuviință din cap.

- Deci, dacă cineva urmărea casa de pe plajă, o putea vedea acolo?

Carter îşi ridică brusc capul.

- Sugerați că a pândit-o vreun psihopat, noapte de noapte, aşteptând ocazia să o omoare?

- Este posibil. Doamna Reynolds avea vreun handicap oarecare?

- Avea nouăzeci şi cinci de ani. Ceea ce înseamnă un handicap în sine.

- Dar putea să meargă?

Carter încuviință din cap.

- Se mişca foarte bine pentru vârsta ei.

- Cum stătea cu vederea?

- Avea nevoie de dioptrii puternice la citit, dar avea nevoie de ele de când îmi pot aduce eu aminte.

- Avea auzul prost?

Carter înghiți sonor.

- Numai când vroia ea. Dar de ce mă întrebați asta?

- Este o întrebare standard.

Flynn mințea şi Sloan ştia asta. Clopote de alarmă începuseră să sune în capul ei din clipa în care Hocklin menționase o fereastră spartă, în birou. Edith ar fi trebuit să vadă sau să audă ceva care să o fi alertat că a pătruns cineva înăuntru şi ar fi încercat să fugă. Dar ea nu a fugit. Când a găsit-o Sloan, zăcea cu fața pe canapea. Pe de altă parte, Sloan ştia că avea încheieturile rigide şi că uneori îi dura mult să se ridice. Poate că încercase, dar nu reuşise la timp. Oricum, Flynn şi Cagle ar trebui să-i cunoască limitele.

- Doamna Reynolds avea artrită, spuse Sloan cu prudență, atrăgând imediat atenția lui Flynn şi Cagle. Ştiu că artrita nu este neapărat un handicap, dar uneori o supăra cumplit şi cel mai greu îi era să se ridice în picioare, când se simțea înțepenită.

- Îmi pare bine că v-ați gândit să menționați acest lucru, domnişoară Reynolds, spuse Hocklin repede. Ne poate ajuta asta. Vă mulțumesc.

Sloan se uită la Paul care stătea vizavi de ea pe canapea, împreună cu Noah, să vadă dacă Paul reacționa la faptul că le furnizase polițiştilor o informație la care aceştia nu se gândiseră. Paul o urmărea pe Paris cu o expresie pe cât de intensă, pe atât de criptică.

Noah îi surprinse privirea şi îi aruncă un zâmbet scurt, de încurajare şi susţinere şi îşi dori din tot sufletul să-şi poată lăsa capul pe umărul lui larg şi să plângă. Era poliţistă şi totuşi nu fusese în stare să împiedice uciderea unui membru al propriei ei familii. Era poliţistă, antrenată să observe orice lucru dubios, în timpul sau în afara serviciului şi totuşi era foarte posibil să se fi plimbat la câţiva metri de asasinul lui Edith, când părăsise casa ca să meargă pe plajă şi nu observase nimic.

- Domnişoară Reynolds, spuse Flynn uitându-se la Paris, după ce-şi revăzu însemnările. Ziceaţi că aţi luat ceva pentru migrenă în după-amiaza asta şi că v-aţi trezit pe la zece. Ştiţi ce anume v-a trezit?

- Nu. Dormeam de ore întregi şi probabil că trecuse efectul pilulelor.

- Ce aţi făcut, după ce v-aţi trezit?

- V-am spus, am simţit nevoia să iau puţin aer şi am ieşit pe balcon.

- Aţi văzut ceva dubios?

- Nu, nimic care să fi fost dubios.

- Momentul este foarte aproape de ora decesului şi se pare că atacatorul a intrat printr-o fereastră de la birou. Balconul dormitorului dumneavoastră nu este departe de acolo.

- Ştiu! Dar nu am văzut nimic dubios.

- Absolut nimic? Nimic măcar neobişnuit?

- Tot ce am văzut a fost Noah despărţindu-se de...

Paris se opri, arătând atât de îngrozită, încât îl făcu pe Noah aproape să se simtă vinovat.

- Noah, nu am vrut să ...

Detectivul Cagle vorbi atunci pentru prima oară. Cu expresia aceea ezitantă, nesigură, spuse:

- Domnule Maitland, nu aţi menţionat că veneaţi spre casă. Aţi spus că aţi întâlnit-o pe domnişoara Reynolds pe plajă.

Noah părea că nu înţelege direcţia pe care o luase dintr-o dată interogatoriul.

- Intrasem pe peluză şi mă aflam la o anumită distanţă de casă când am văzut o femeie plimbându-se pe plajă. M-am gândit că putea fi Sloan şi am aşteptat să mă conving că într-adevăr era ea; apoi m-am întors pe plajă. Locul unde, practic, am întâlnit-o.

- Aveţi obiceiul să veniţi aici târziu noaptea, fără să sunaţi înainte?

- Am sunat, dar nu mi s-a răspuns.

- La ce oră aţi sunat?

- Cu cincisprezece minute înainte de a mă decide să vin pe jos până aici. Apelul meu a fost preluat de robot.

- Corect, interveni Gary Dishler cu fermitate. Nordstrom se culcă devreme pentru că se scoală foarte devreme aşa că eu mă ocup de toate apelurile telefonice de după ora nouă şi jumătate seara. Am auzit apelul când eram tocmai sub duş, dar până să ajung la telefon, domnul Maitland a închis. Am ascultat mesajul să mă asigur că nu era ceva de care trebuia să mă ocup eu. Domnul Maitland îi lăsase un mesaj scurt domnişoarei Reynolds. A făcut un fel de glumă despre faptul că ştia că ea era în acasă şi că va veni să arunce cu pietre în fereastra de la balconul ei. Am sunat-o pe domnişoara Reynolds pe intercom, dar ea nu se afla acolo, l-am lăsat un mesaj pe intercom, dar nu mi-a răspuns. Am presupus că ieşise.

- Aţi mai făcut şi altceva?

- Da, înainte de a mă băga în pat, la puţin timp după aceea, am dezactivat razele infraroşii, ca să nu se declanşeze odată cu restul sistemului de securitate care porneşte automat, la miezul nopţii.

- De ce aţi dezactivat infraroşiile?

- Pentru ca domnişoara Reynolds sau domnul Maitland să poată traversa peluza după miezul nopţii, dacă vor dori asta, fără să treacă peste razele infraroşii şi să pornească alarma. Este foarte simplu să dezamorsezi infraroşiile, deşi a trebuit să mă uit în manualul de operare, când a venit aici domnişoara Reynolds.

- De ce?

- Pentru că domnişoarei Reynolds îi face plăcere să alerge pe plajă dimineaţa devreme şi să se plimbe, seara târziu. Domnul Reynolds şi domnişoara Paris nu practică asemenea activităţi.

Sloan avusese dintotdeauna sentimente ambivalenţe faţă de Dishler, aşa că fu surprinsă când el se abătu de la calea lui ca să o apere, pe ea şi pe Noah, de alte suspiciuni. Parcă intuise îndoielile detectivilor legate de telefonul lui Noah şi de plimbarea târzie a lui Sloan pe ţărm şi era decis să pună lucrurile la locul lor.

- Nimeni nu s-a obosit să mă întrebe, dar totuşi eu pot confirma că domnul Maitland nu a ajuns până la casă pentru că eu m-am dus la fereastră să o deschid, să las să intre puţin aerul nopţii şi l-am văzut pe domnul Maitland dând să traverseze peluza din spate, oprindu-se şi întorcându-se apoi înapoi, spre plajă.

- Ai văzut-o pe domnişoara Reynolds?

- Nu, nu am văzut-o. Am observat că domnul Maitland a cotit spre nordul proprietăţii, nu spre sud, spre casa lui. Ştiind ce ştiu acum, presupun că domnişoara Reynolds trebuie să se fi întors dinspre nord, unde a văzut-o el şi a traversat proprietatea în această direcţie, ca să o intercepteze.

Cagle se arătă recunoscător, impresionat şi profund, profund apologetic.

- Nu am vrut să implic nici un fel de suspiciuni în ce-i priveşte pe domnişoara Reynolds sau pe domnul Maitland. Am vrut doar să ştiu unde se afla toată lumea şi când anume, ca să putem scoate din discuţie locurile respective când vom cerceta zona şi casa, mâine, pentru dovezi. Eu nu lucrez de mult la acest departament. Gândiţi-vă la mine ca la un fel de practicant...

Îi aruncă o privire de scuze fiecăruia din încăpere, inclusiv căpitanului Hocklin, îşi împinse ochelarii în sus pe nas şi încercă să pară invizibil, în timp ce detectivul Flynn prelua ştafeta.

- Suntem aproape de capăt, pentru seara asta, spuse Flynn. Domnule Richardson, aţi spus că aţi fost plecat cu afaceri astăzi şi că v-aţi întors în jurul orei unsprezece seara.

- Corect.

- Şi că aţi sunat la soneria de la poartă, aţi vorbit cu domnul Dishler prin intercom şi el v-a deschis?

- Corect.

- Mulţumesc, domnule.

- Aşa este, adăugă Dishler.

- Şi vă mulţumesc şi dumneavoastră, domnule, spuse Flynn plin de voie bună.

- Domnişoară Reynolds? spuse apoi, uitându-se către Sloan. Vă supăraţi dacă mai treceţi o dată în revistă, pentru mine, ultima parte a serii? Aţi spus că aţi cinat cu victima. Ce s-a întâmplat după aceea, vă rog?

Sloan ridică mâinile şi se frecă la tâmple, fără să-şi dea seama că începuse să-i pulseze capul.

- După cină m-am uitat la televizor împreună cu ea, în camera în care a fost găsită, până pe la ora nouă treizeci; apoi m-am decis să urc, să scriu o scrisoare. Doamnei Reynolds îi plac foarte mult show-urile cu jocuri, mai ales Jeopardy!, iar eu stătusem deja cu ea la trei jocuri. Nu credeam că mai puteam suporta încă unul. Ea le trăieşte cu foarte multă intensitate şi nu vorbeşte decât în timpul reclamelor. Cum stătusem aşezată ore întregi, m-am hotărât, după ce am urcat, să ies să fac o plimbare, în loc să mă aşez din nou, să-mi scriu scrisoarea.

Detectivul Flynn se arătă foarte înţelegător.

- Sper că nu vă acuzaţi pentru că aţi părăsit-o. Dacă n-aţi fi făcut asta, probabil că aţi fi fost ucisă de acelaşi intrus.

- Probabil, spuse Sloan, simţind un acces de furie faţă de monstrul care făcuse asta şi faţă de ea însăşi, pentru că nu a fost acolo ca să împiedice crima. Dacă nu ar fi fost atât de preocupată de Noah, poate că nu s-ar fi întâmplat niciodată asta.

Întreg corpul îi fu străbătut de un fior şi Sloan începu să tremure. Noah văzu asta şi iritarea introduse o notă ascuţită în tonul lui, când se încruntă la căpitan.

- Cred că aţi căpătat suficiente răspunsuri ca să aveţi ce face în noaptea asta. Lăsaţi-i pe oamenii ăştia să se ducă la culcare, spuse el scurt.

Spre uşurarea lui Sloan, căpitanul se ridică imediat în picioare, cu un aer care cerea parcă scuze. Detectivii îi urmară pilda.

- Aveţi dreptate, domnule Maitland.

Carter se duse imediat la culcare şi Paris urcă imediat după el. Arăta ca o stafie mergătoare, cu faţa ca cenuşa şi lipsită de expresie, cu o batistă strânsă în pumn, dar nu se lăsase doborâtă în faţa străinilor. Sloan o conduse până la uşă, apoi se opri şi văzu cum stăpânirea de sine a lui Paris începu să se dilueze.

- Nu urci şi tu? întrebă Paris cu o voce care începea să tremure. Părea îngrozită să rămână singură, ca o reacţie faţă de tot ce se întâmplase, iar Sloan o înţelegea din propria ei experienţă.

- Peste câteva minute, promise Sloan. Mai întâi vreau să discut cu Paul. Mă întrebam, adăugă ea cu blândeţe, dacă n-ai vrea să dormi cu mine, în seara asta. Patul este uriaş şi ...

Când îi spuse că e de acord, Paris dădu din cap uşurată şi Sloan o cuprinse într-o îmbrăţişare strânsă, încercând să-i insufle puţin din propria ei putere. Când Sloan se întoarse, îşi surprinse imaginea în oglindă, dar refuză să admită că arăta aproape la fel de stoarsă ca Paris sau că tremura în interiorul ei de părere de rău şi de epuizare.

Totuşi, Noah observase semnele şi odată Carter ieşit din încăpere, renunţă la pretenţia de a fi doar un prieten al familiei. Ignorându-l pe Paul, o trase pe Sloan în braţe şi îi lipi capul de pieptul lui.

- Vino la mine, spuse el într-o şoaptă dureroasă. O să avem noi grijă de tine. Nu sta în noaptea asta aici, scumpa mea.

Era pentru prima oară că Noah folosea un cuvânt de alint şi tandreţea emoţionantă a cuvântului aproape o făcu pe Sloan să clacheze. Era atât de obişnuită să aibă ea grijă de alţii, să fie ea tăria lor, încât aproape că începu să plângă înţelegând că Noah era acolo ca să îi ofere el, tăria lui.

- Nu pot, spuse ea, dar o lacrimă i se rostogoli pe obraz. Degetul lui mare o şterse delicat şi o alta urmă după prima. Tandreţea reuşea ceea ce nenorocirea nu reuşise - Sloan era pe cale să-şi piardă controlul.

- O să fiu bine, spuse ea smulgându-se din braţele lui şi ştergându-şi repede ochii. îl surprinse pe Paul privindu-i şi o clipă acesta păru atât de furios, încât Sloan îngheţă; apoi se concentră asupra lui Noah.

- O să fiu bine, crede-mă, spuse ea cu un zâmbet fix şi cum el continua să arate îndoit, ea îşi puse braţul pe după al lui şi îl petrecu la uşa din spate.

Capitolul 36

Aşa cum se aşteptase Sloan, Paul urcase deja în camera lui, unde puteau discuta în taină. Lăsase uşa uşor întredeschisă pentru ea şi Sloan intră, închizând-o în urma ei.

Paul stătea în picioare la fereastră, cu un pahar în mână, privindu-l pe Noah traversând peluza în drum spre casă.

- A fost o noapte de groază, spuse el furios, închizând fereastra şi întorcându-se în loc. Exceptând mânia pe care i-o surprinsese la plecarea lui Noah, Paul jucase toată noaptea rolul unui agent de asigurări bine educat, şocat, dar acum arăta la fel de furios pe cât suna.

Arătă spre o pereche de fotolii confortabile, cu scăunele pentru picioare, din apropierea patului.

- Ce dracu' se petrece între tine şi Maitland? întrebă el.

Nu era treaba lui, dar Sloan era prea uluită ca să se simtă indignată. Pe de altă parte, se îndoia că îi datora detalii.

- Tu ce crezi că se petrece? întrebă ea calmă, aşezându-se jos, în fata lui.

- Bazându-mă pe ce am observat în ultima săptămână, spuse el sarcastic, presupun că voi doi aveţi probabil o mică legătură. Dar e mai mult decât atât, da? Am văzut micuţa scenă înainte de plecarea lui şi am văzut felul în care te uitai la el în seara asta.

- Şi? întrebă Sloan, în apărare.

Maxiliarul lui Paul se încordă.

- Cum poţi fi atât de deşteaptă în toate celelalte privinţe şi atât de al naibii de proastă când este vorba de el? După propriile tale cuvinte, are un întreg arsenal pe vasul lui şi o cantitate considerabilă de arme pe iaht.

- Oamenii care au vase, ţin arme de foc la bord! Nu le vinde şi nu face trafic cu ele. Există porturi peste tot pe glob, care nu sunt complet sigure. Noah îşi protejează viaţa, echipajul şi proprietatea!

- Cu o mitralieră? spuse Paul cu ironie furioasă. Cu o cameră plină de automate? De parcă ar avea o încărcătură pe care trebuie s-o protejeze.

- Remarca ta cu încărcătura este ridicolă şi ţi-am spus, mitraliera a fost confiscată de el. Mai mult, niciodată n-am spus că armele acelea sunt automate.

- Nu puteai spune aşa ceva, pentru că nu ai fost suficient de aproape de ele ca să le studiezi!

- N-am ştiut că ţi-ai făcut griji, spuse Sloan încercând să-şi ţină nervii sub control. Dacă asta o să te liniştească, o să-l rog pe Noah să mi le arate din nou.

- Nu. Nu face asta. Las-o baltă, atâta tot! Ascultă, eu efectiv nu vreau să te implici prea mult, emoțional, în relația cu acest bărbat. Mă doare undeva dacă te-ai culcat sau nu cu el; amândoi sunteți adulți. Totuși, am presupus prostește că acest lucru nu se va întâmpla și asta bazându-mă pe trecutul tău. Este clar ca naiba că nu prea te-ai culcat cu cineva, în Bell Harbor!

- De unde știi? întrebă Sloan iritată.

- De unde știu? repetă el cu sarcasm muşcător. Știu și când ți-ai schimbat dinții de lapte! De unde naibii îți închipui tu că știu? Aplecându-se în față, Paul își puse brațele pe genunchi și se uită în băutura lui, rotind paharul în mâini. Când vorbi din nou, părea mai mult obosit și îngrijorat, decât furios.

- Cât de implicată eşti cu Maitland, emoțional, vreau să spun?

Pusese întrebarea cu o grijă aproape paternală și Sloan răspunse ferm, dar fără ranchiună.

- Asta nu este treaba ta.

Paul trase singur concluzia corectă și buzele i se curbară într-o jumătate de râs sardonic, în timp ce se uita la pahar și stabilea concluzia:

- Asta spune că eşti al naibii de implicată ..

- Paul?

Paul își ridică ochii spre ea.

- De ce vorbim despre Noah, când în casa asta a fost omorât cineva? Chiar nimic din sesiunea din living nu te-a izbit ca fiind puțin ciudat?

Spre uşurarea ei, Paul nu continuă să vorbească despre Noah.

- Nu știu. Presupun că am fost puțin cu gândul în altă parte. Dar la ce anume te referi?

- Au spus că a fost spartă o fereastră din birou și că asasinul a intrat probabil pe acolo. Dar asta nu are nici un sens. Draperiile erau date în lături și ea se afla în plină vedere, uitându-se la televizor. Chiar dacă nu l-a văzut de la început, ar fi auzit spărgându-se geamul.

- Poate că nu, dacă el a fost suficient de silențios, iar televizorul era dat suficient de tare ca să o distragă.

- Dar de ce și-ar fi asumat hoțul un risc atât de mare, când putea intra printr-una din celelalte camere?

Și de ce nu l-a observat ea pătrunzând astfel în casă și de ce nu a încercat să se salveze?

- Vederea ei nu era prea bună, iar ferestrele se aflau la stânga ei. Dacă se concentra asupra televizorului, poate că nu l-a văzut decât când a fost deja prea târziu.

- Vederea ei nu era bună, dar Edith era departe de a fi fost oarbă! A fost găsită pe canapea. Ceea ce înseamnă că asasinul a trebuit să spargă fereastra, să o deschidă, să se târască înăuntru, apoi să se repeadă spre ea și să tragă în ea înainte ca Edith să îl observe. Ori asta, termină Sloan cu subînțeles, spune că ea nu a crezut că trebuie să se teamă de cel care a tras în ea.

- Legistul ne va spune cine se afla în cameră, când s-a întâmplat.

Sloan avea senzația că Paul era în continuare preocupat de Noah, dintr-un anumit motiv și asta îi crea un sentiment de frustrare până la lacrimi.

- Nu înțelegi unde vreau să ajung?

- Ba da, firește că înțeleg, spuse el oftând. Exceptând fereastra spartă, totul spune că a fost o treabă făcută din interior.

- Mai curând sau mai târziu, Flynn și Cagle mă vor băga în sistem, să mă verifice. Sunt convinsă că acoperirea ta va rezista, dar nu vor trebui să se uite de două ori ca să afle că eu nu sunt un designer de interioare, din Bell Harbor.

- Eu sper să facă asta cât mai târziu, nu cât mai devreme. în fond, tu nu eşti un posibil suspect. De ce ai intra pe fereastră, când ai deja o cheie?

- Ca să arate ca o treabă făcută din afară, spuse Sloan obosită. Își lăsă capul pe spate și închise ochii.

- Andy Cagle are o minte foarte ascuțită. O să mă treacă prin sistem fie și numai ca să mă excludă dintre suspecți. Ar trebui să mă lași să le spun adevărul, ca să mă poată elimina ca suspect și să se concentreze asupra variantelor reale. Cred că primul lucru mâine dimineață ar trebui să fie să vorbesc cu ei.

- Nu, spuse el aspru. Sunt prea multe șanse să afle și Carter. Am nevoie de treizeci și șase de ore înainte de a se întâmpla asta. Treizeci și șase de ore nu contează.

Sloan deschise ochii și se holbă la el.

- Ce se va întâmpla în treizeci și șase de ore?

Paul se încruntă şi mai bău puțin, învârtind paharul în mâini.

- Nu pot să-ți spun.

- Chiar începe să mă obosească asta ...

- Crede-mă, spuse el cu sinceritate, vreau să-ți spun, ți-aş fi spus, dar nu pot. Nu, după noaptea asta.

Sloan îşi spuse că el se referea la uciderea lui Edith. Nu-şi putea imagina nici un fel de conexiune, dar era clar că Paul nu avea de gând s-o ajute să încerce.

- Ai vreo idee despre cine ar fi putut face asta sau este vorba de un alt „secret" pe care simți că trebuie să-l păstrezi? întrebă ea cu amărăciune.

Spre surpriza ei, Paul îi dădu un răspuns complet.

- Depinde. Dacă Flynn şi Cagle au ceva substanțial, care să arate spre o spargere asistată, eu aş porni cu subretele locale, nu cu personalul permanent care locuieşte în casă. Reynolds mi-a spus de mai multe ori că aceştia sunt de mulți ani în familie. Oricum, oricine este spărgătorul, este un amator şi a folosit un pistol de nouă milimetri, pentru că am văzut cartuşul pe jos.

- Spui asta pentru că a riscat atât de mult ca să intre prin birou - dacă într-adevăr a intrat pe acolo?

- Nu, spun asta pentru că nu a observat câteva piese pe care un profesionist nu le-ar fi lăsat în urmă. In timp ce tu erai afară, încercând să-l prinzi din urmă, eu am fost în birou, cu Paris. Inelul de diamant care era nelipsit de pe degetul lui Edith fusese luat, dar hoțul nu a văzut o broşă din diamante, foarte scumpă şi nici inelul de pe cealaltă mână. Acesta este un alt motiv pentru Flynn şi Cagle să te scoată de pe lista suspecților: de ce să te fi dat peste cap să simulezi o spargere, să o omori şi apoi să laşi în urmă atâtea valori?

Cum Sloan nu spuse nimic, spuse el.

- Apropo, ce te-a făcut să te duci după el în fața casei şi nu în spate?

- Intrasem tocmai prin spate, împreună cu Noah şi nu am văzut pe nimeni acolo sau pe plajă. Ştiam că intrarea principală era discutabilă, dar trebuia să încerc.

Oboseala o inunda pe Sloan în valuri mari şi lacrimile cu care se luptase amenințau acum să i se reverse din ochi. Se gândi la trupul lui Edith prăvălit pe sofa, cu părul încă perfect aranjat, cu rochia acoperindu-i elegant genunchii. Cineva îi furase viața şi bijuteriile, dar chiar şi în moarte ea îşi păstrase demnitatea. Sloan inspiră adânc, tremurat şi îşi şterse o lacrimă.

- Nu-mi vine să cred că a murit.

- O să te lovească mâine, spuse Paul cu siguranța filozofică a celui care fusese deja aici şi mai văzuse totul de multe ori înainte.

- Haide să dormim puțin. O să ai nevoie. Şi eu.

Sloan nu-şi dăduse seama până atunci cât de sleit arăta şi el, de fapt. Paul spusese că se gândise la altceva, dar ea avea sentimentul că fusese îngrijorat. Foarte îngrijorat. Părea întotdeauna atât de foarte sigur pe el şi atât de hotărât, încât îi era greu să şi-l imagineze altfel.

- Ne vedem mâine dimineață, spuse ea. în dormitor, Sloan îşi scoase hainele şi trase pe ea un maieu pe care Sara nu i-l scosese din valize. Atentă să nu o deranjeze pe Paris, se strecură în pat şi într-o clipă căzu într-un somn agitat.

Capitolul 37

Telefonul pe care îl aştepta Dennis Flynn veni la ora zece treizeci, în timp ce stătea prăvălit în scaunul din fața calculatorului său, urmărind răspunsurile cerute de el Centrului de informații privind Crima Organizată, din Nashville. Introdusese deja toate celelalte nume de pe lista lui cu membrii familiei, prietenii şi angajații reşedinței Reynolds.

La biroul din fața lui, Andy Cagle se roti în scaun şi îşi împinse ochelarii în sus pe nas. Intervievase deja restul subretelor din casă şi tocmai îşi terminase raportul.

- Ai primit ceva interesant de la Centru?

- Nimic, spuse Flynn. Zero. Nul. Potrivit Centrului, personalul reşedinței Reynolds este o mare adunătură de cetățeni care respectă legea.

Sună telefonul de pe birou şi Flynn ridică receptorul; apoi se îndreptă în scaun, în aşteptare când recunoscu vocea apelantului.

- Dă-mi o veste bună, îi spuse el locotenentului de serviciu de la echipa de investigații din casa Reynolds. Ei? Ce avem?

- Avem o spargere care n-a fost o spargere.

- Ce vrei să spui?

- Vreau să spun că în afară de unul din inelele de căsătorie ale bătrânei doamne, despre care ştiam deja de aseară, n-ar mai lipsi nimic din casă...

Flynn se încruntă,

- Eşti sigur?

- Am trecut din cameră în cameră, împreună cu majordomul, asistentul, menajera şi Paris Reynolds. Nici unul dintre ei nu a putut vedea ceva deranjat sau dispărut, exceptând biroul.

- Anume?

- Încă mai facem cercetări, dar atât până acum.

- Păcat, spuse Flynn privindu-l pe căpitanul Hocklin care făcea paşi în biroul lui. Presa ne-a năpădit ca un roi de viespi şi mai vin, încă. CNN a campat în prag, Enquirer încearcă să se strecoare înăuntru, prin fereastra de la toaleta bărbaţilor şi MSNBC caută un loc de parcare. Hocklin a fost deja sunat de primar şi de trei senatori, solicitându-i-se o arestare rapidă; nu a dormit deloc şi e ţâfnos. Fii erou, dă-mi ceva să-i spun, să scap de el!

- Bine, spuse locotenentul Fineman. Încearcă asta: fereastra din birou a fost spartă pe dinăuntru.

- Ne-am gândit la asta de aseară.

- Da, dar acum suntem siguri. Ora decesului, aproximativ zece seara. După unghiul de intrare, a fost împuşcată de la o distanţă de aproximativ un metru. Ea stătea pe canapea iar atacatorul, în picioare. Asta este tot ce avem. Rămânem în legătură.

Flynn închise şi se uită la Cagle.

- Nu lipseşte nimic,, spuse el şi masca veselă i se destrămă de pe chip. Îşi duse mâna la ceafă, masându-şi obosit muşchii.

- Acum ce facem?

- Acum încetăm să mai căutăm un spărgător furios şi începem să căutăm pe cineva care se afla în casă noaptea trecută, care avea un motiv să ucidă. Am întrebat vecinii din cele două laturi ale casei Reynolds. Sistemul de raze infraroşii a fost operaţional aseară până la ora zece, deci asasinul nu a escaladat gardul din lateralele proprietăţii. Nu a ieşit prin spate, pentru că atunci ar fi fost văzut de Maitland şi de Sloan Reynolds.

Flynn oftă.

- Nu a sărit gardul ca să fugă prin faţă, pentru că Fineman mi-a spus tocmai că nu există urme de tălpi în straturile cu flori de acolo.

Flynn se roti absent în scaunul lui, apoi se lăsă brusc în faţă şi luă creionul.

- În regulă, haide să luăm lista la rând, unul câte unul, pentru motive şi mijloace. Fiecare de aici a avut o oportunitate. Stai ! Acum ştim că nu mai căutăm un criminal de profesie. Deci haide să-i dăm lui Hank Little o copie a listei ăsteia, să verifice la DBT.

- Mi-am permis eu să fac asta puţin mai devreme, spuse Cagle cu un zâmbet de modestie.

Accesul la Baza Centrală de Date era limitat la organele de urmărire penală. Nu costa nimic şi era accesibil prin calculator întregului personal al Poliţiei din Palm Beach.

Dimpotrivă, costa un dolar minutul dacă te adresai băncilor gigant de date din Pompano Beach, iar accesul era disponibil unei diversităţi de utilizatori legali, de la companiile de asigurare, la birourile de credit. Departamentele de poliţie din toată ţara folosesc serviciile lor, dar când sunt pe linie, accesul lor este protejat, pentru discreţia informaţiilor.

- Peste câteva minute, Hank ar trebui să apară cu un cărucior plin cu dosare, glumi Cagle referindu-se la enorma cantitate de informaţii pe care le genera DBT chiar şi asupra celui mai neinteresant dintre cetăţeni.

- În regulă, răspunse Flynn. Haide să bem o cafea şi să studiem lista.

În calitate de membru junior al echipei de doi, Cagle consideră ca fiind rolul lui să se ducă după cafea. Se întoarse cu două cești de cafea tare, simplă, şi le puse pe biroul lui Flynn; apoi îşi roti scaunul şi se puseră pe treabă, împreună.

- Dacă intenţia era crima, cred că putem încerca să-i scoatem din joc pe majordom, pe bucătar, pe menajeră şi pe administrator, spuse Flynn.

- De ce? Eu am avut sentimentul, în timpul interviurilor, că bătrâna doamnă era al naibii de cârcotaşă.

Flynn se strâmbă.

- Dacă era chiar aşa de rea, bucătarul sau unul dintre ceilalți ar fi ajutat-o de mult să treacă pârleazul. Ar fi terminat de ani de zile cu ea.

Flynn trase o linie peste aceste patru nume.

- Fetele în casă pe care le-ai intervievat în dimineața aceasta ți-au dat un motiv să crezi că ar fi riscat puşcăria ca să o omoare?

Cagle scutură din cap; apoi sorbi puțin din cafeaua călâie, în timp ce Flynn mai tăie alte două nume.

- Ce zici de Dishler? întrebă Flynn.

- N-aş crede. Lucrează de ani buni cu Reynolds şi este vizibil loial. A fost foarte grăbit să confirme povestea lui Maitland. Nu mi se pare interesant pentru noi.

- De acord, dar haide totuşi să-l verificăm, spuse Flynn. Ce zici de Maitland?

- Care-ar fi motivul lui?

Flynn îşi învârti creionul în mână.

- Mie nu-mi place de el.

- Atunci de ce mai pierdem timpul? Haide să scoatem un mandat şi gata, spuse Cagle sec. Cum Flynn continua să se încrunte gânditor la creion, Cagle deveni curios.

- De ce nu-ți place de el?

- Am avut o confruntare cu el anul trecut, când am încercat să o intervievez pe sora lui mai mică în legătură cu nişte prieteni de-ai ei despre care ştiam că obțin droguri de undeva.

- Şi?

- Şi el s-a înfuriat. Este al naibii de arogant şi avocații lui sunt ca o haită de câini Doberman. Ştiu, pentru că după acest episod minor, le-a dat drumul din lanț, să se repeadă asupra noastră.

- Atunci haide să trecem peste mandat şi să-l vârâm la zdup, spuse Cagle cu fața inexpresivă.

Flynn îl ignoră.

- Puştoaica aia de soră-sa e o figură. Nu mă scotea din „Sheriock".

- La naiba, atunci haide s-o băgăm şi pe ea la pârnaie.

Când Flynn se uită la el, Cagle spuse pe un ton moale:

- Nu putem trece la cineva mai plauzibil?

- Nu prea mai avem la cine, spuse Flynn uitându-se pe listă.

- Paris Reynolds?

Cagle încuviință din cap, gânditor.

- Posibil.

- De ce? Dă-mi un motiv, spuse Flynn.

- Când l-am întrebat pe Carter Reynolds de testamentul bunicii lui, mi-a spus că el şi Paris sunt singurii beneficiari.

Flynn scoase un hohot de râs fără veselie.

- Sugerezi că fiecare dintre ei are urgentă nevoie de bani?

- Poate că Paris a obosit să-şi aştepte partea. Poate că vroia să fie independentă față de tăticuțu'.

- Dar Edith Reynolds avea deja nouăzeci şi cinci de ani. Oricum nu mai putea trăi mult.

- Ştiu, dar n-o şterge încă de pe listă, pe Paris.

- În regulă, n-o şterg. Cum rămâne cu tipul de la asigurări, Richardson?

- Da, corect, spuse Cagle fornăind. A apărut aici, în vizită, cu prietena lui, care nu moşteneşte pe nimeni, potrivit spuselor lui Reynolds şi care de aceea nu are nimic de câştigat prin moartea lui Edith Reynolds. Mai mult, el şi-ar fi îndeplinit fapta prin telecomandă, pentru că, potrivit iui Dishler, Richardson nu s-a întors decât pe la unsprezece.

- Ai dreptate, spuse Flynn tăind şi acest nume. Sunt mai obosit decât am crezut. Am uitat acest alibi. Dar ce zici de Carter Reynolds? A spus că nu s-a întors acasă până la unsprezece, iar Dishler a confirmat, dar Dishler ar putea minți pentru angajatorul lui.

Cagle încuviință din cap.

- Dishler ar putea, dar nu cred că Senatorul Meade ar face-o. El era unul dintre cei care au sunat azi dimineață, cerând imediata arestare a cuiva.

- Şi ?

- Şi potrivit căpitanului Hockling, senatorul a menționat, plin de nervi, că aseară juca pocher cu bietul Carter, în timp ce asasinul pătrundea în casă.

- De unde a ştiut el când s-a întâmplat totul?

- Este peste tot, la ştiri.

- Adevărat, spuse Flynn oftând. În plus, Reynolds nu are motiv. El s-a împăcat cu statutul bunicii lui de aproape şaizeci de ani şi nu are nevoie de bani.

- În plus, eu unul nu cred că aseară a jucat teatru. Nu numai că părea distrus, dar avea fața cenuşie de şoc.

- Am observat.

Flynn îl tăie şi pe Carter Reynolds de pe listă.

- Asta înseamnă că nu mai rămâne decât Sloan Reynolds.

Cagle se lumină.

- Ei da, asta da situație interesantă. Nu i-a mai văzut niciodată până acum, nu a mai fost niciodată în preajma lor şi dintr-o dată, unul dintre ei moare.

- Ştiu, dar asta este o metodă cam dificilă pentru ea să se facă simpatizată de noua, bogata ei familie.

Lui Cagle îi venea greu să o scoată din cărți în baza unei scuze atât de subțiri.

- Era acolo; avea oportunitatea.

- Care ar fi motivația ei?

- Răzbunare pentru faptul că a fost părăsită în toți aceşti ani?

- Nee. Ar fi fost mult mai înțelept pentru ea să-şi țină bunica în viață şi să încerce să intre pe sub pielea bătrânei doamne. Sloan nu era o moştenitoare, dar dacă bunica ar mai fi trăit încă puțin, poate că ar fi reuşit să o convingă să-i taie şi ei o bucățică din plăcinta financiară. Pe când aşa, nu se alege cu nimic.

- Cu nimic în afară de răzbunare, îi reaminti Cagle.

- Care e problema ta cu Sloan Reynolds? îl întrebă Flynn, dar în ciuda sarcasmului din tonul lui, nu minimaliza bănuielile lui Cagle. Puştiul era o minune a bănuielilor, avea un spirit de observație dat naibii şi urmărea până la capăt orice pistă potențială, indiferent cât efort i-ar fi cerut.

- Ai început să te gândeşti la ea ca la un suspect din clipa în care am părăsit casa, când încă ne mai gândeam că jaful era motivul. Acum este crimă şi încă te mai gândeşti la ea.

- Printre alte lucruri, momentul plecării şi revenirii ei este foarte potrivit. Totodată, nu m-am putut împiedica să nu remarc cât de uşor a reuşit să ne spună că deşi Edith Reynolds nu era handicapată, nu se putea mişca foarte repede. Am avut senzația că şi-a dat seama că noi căutam un făptaş care să fi fost cunoscut victimei, pentru că Edith Reynolds, evident, nu a încercat să scape.

Flynn se gândi la asta şi confirmă uşor din cap.

- Aş cumpăra asta, dar în mod categoric ea nu m-a izbit ca potrivindu-se profilului unui asasinat cu premeditare. Trebuie să-ți doreşti extrem de mult să te răzbuni, ca să ai curajul să faci rost de o armă, să plănuieşti totul şi apoi să îndrepți arma asupra unei bătrâne neajutorate şi să tragi în ea. în plus, dacă ar fi vrut să se răzbune pentru că a fost părăsită, de ce nu a tras în tăticuțu'?

Cagle bătu darabana cu degetele în birou, se opri să-şi îndrepte ochelarii şi se uită în jur la Hank, care se afla într-un separeu din sticlă, conectat la Baza de Date.

- Ei, Hank. Mai durează mult? strigă el.

- Nu prea mult.

- Ştii la ce mă gândesc eu? spuse Cagle.

- Cred că glumeşti. Eu nu ştiu niciodată la ce te gândeşti tu sau de ce te gândeşti aşa.

Cagle ignoră gluma afectuoasă.

- Nu a mai rămas decât un singur detaliu semnificativ pe care nu l-am verificat. Ai numele avocatului lui Edith Reynolds, cel despre care Reynolds a spus că a pregătit testamentul?

Flynn îşi luă carnetul şi începui să-l frunzărească, pagină după pagină cu însemnări.

- Wilson, spuse el într-un târziu.

- Haide să avem o discuție personală cu domnul Wilson, spuse Cagle ridicându-se şi întinzându-se. Exercițiul ne va face bine - ne ajută să ne recăpătăm puterile, ca să trecem în revistă informațiile de la DBT.

Capitolul 38

Paul stătea în dreptul bazinului, urmărind echipa de la criminalistică cercetând meticulos tufişurile din spatele casei.

- Caută arma, îi spuse el lui Sloan, care venise să se aşeze pe marginea unui fotoliu de lângă el.

Sloan dădu din cap şi îşi îndepărtă părul de pe frunte.

- Te caută Gary Dishler, adăugă el. Maitland a telefonat de două ori şi vrea să-l suni, imediat. Criminaliştii nu-l vor lăsa să treacă de panglică.

- Mi-a spus Gary. O să mă duc acolo peste câteva minute, dar mai întâi trebuie să vorbesc cu tine.

Paul simți tensiunea din vocea ei, îi văzu paloarea şi în clipa aceea se simți mai vinovat decât se simțise vreodată, de ani de zile. Sloan trecea prin focurile iadului iar el era pe cale să-i facă situația de o sută de ori mai rea. Simți un impuls bolnăvicios să o tragă într-o parte, să-i ridice bărbia în sus şi să o roage să-l ierte anticipat, „Iartă-mă. Nu ai meritat asta. Am fost atât de mândru de tine, de atâtea ori. Cred că eşti minunată."

- Ce s-a întâmplat? o întrebă el.

- Eram cu Paris şi cu locotenentul Fineman. Nu lipseşte nimic, Paul. Nimeni nu a pătruns aici şi nimic nu a fost furat, exceptând inelul cu diamante. Am văzut echipa de criminalişti culegând cioburi de la fereastra spartă. Majoritatea cioburilor erau afară, în tufişuri, nu înăuntru. Cineva a vrut să o omoare. Cred că a vrut să pară un jaf nereuşit. Şi cred că asasinul este cineva din casă. Cineva pe care ea îl ştia.

Paul asculta atent, dar atenția lui se întoarse spre Paris în clipa în care apăru afară, cu o tavă cu băuturi răcoritoare.

- Sunt de acord cu tine.

- Iar eu o să devin suspectul numărul unu.

Paul se uită la ea.

- Tu? De ce tu?

- Eu sunt fiica de mult pierdută. Vin aici pentru prima oară şi inelul ei dispare.

- O crimă din răzbunare? Dacă ar fi fost să lichidezi pe cineva din cauza asta, l-ai fi omorât pe bunul, bătrânul Carter, care te-a neglijat până acum, sau poate pe Paris, care s-a bucurat de toate bunătățile, în toți acești ani, în locul tău.

Într-un fel, Sloan ştia că el avea dreptate şi se simți puțin mai bine.

Paul continuă o clipă să o studieze pe Paris care se opri să discute politicos cu fiecare membru al echipei de criminologi şi le oferi să bea ceva rece; apoi îşi întoarse atenția spre Sloan şi încercă să o mai încurajeze, zâmbind:

- Ei, dacă ai fi beneficiat de testamentul lui Edith, lucrurile s-ar schimba.

Sloan zâmbi, amintindu-şi.

- A vrut să mă facă unul dintre beneficiari. M-a chemat în solar şi a încercat să-mi dea nişte bijuterii de familie, apoi a început să vorbească despre schimbarea testamentului. Am refuzat să discut despre asta.

Zâmbetul lui Paul se stinse brusc.

- I-ai povestit lui Paris despre asta?

- Nu cred, ba da, i-am povestit. Ieri, la prânz.

Paul strânse din fălci şi se întoarse cu capul spre

Paris, privind-o intens. Apoi înjură încet, furios.

- Ticăloasa!

- Nu te poți gândi la ce cred eu că te gândeşti! spuse Sloan.

Paul parcă nici nu auzise: ca şi cum fiecare fibră a ființei lui era concentrată asupra scenei pe care o urmărea.

- Ticăloasa.

- Eşti ridicol! Sloan îl apucă de braț ca să-i atragă atenția şi Paul îşi smulse privirile de la Paris.

- Oare? spuse el cu ironie muşcătoare. încetează să mai fii atât de oarbă în legătură cu sora ta, Sloan. Deschide-ți ochii. Asta este realitatea: sora ta a fost cea care nu a vrut să vii aici. Nu am avut inima să-ți spun asta, dar ştiu de la informatorul nostru.

Sloan ignoră ideea.

- Ştiu asta. Edith mi-a spus. Toată viața ei, lui Paris i s-a inculcat ideea că mama mea şi cu mine eram un fel de gunoi, mai rău decât atât. Fireşte că a simțit în felul ăsta, dar nu şi după ce ne-am cunoscut.

- Corect, râse el batjocoritor. Lui Paris i-a luat mai puțin de o zi ca să-şi schimbe sentimentele de o viață. într-o singură zi s-a transformat în iubitoarea ta soră. Oare asta nu te izbeşte ca ceva puțin prea „drăguț”?

- Nu! Nu mă izbeşte!

- Atunci gândeşte-te la asta: timp de treizeci de ani ea a fost o sclavă emoțională pentru tatăl ei şi pentru străbunica ei, dar ai apărut tu şi în mai puțin de o săptămână străbunica începe să te răsfețe cu noua ei afecțiune; apoi vrea să-ți taie o porție din partea de bani a lui Paris. Tu nu ai furat doar dragostea străbunicii şi banii lui Paris, dar i-ai furat şi bărbatul cu care trebuia ea să se mărite. Şi după toate astea, tu chiar crezi că Paris nu te urăşte cu toată puterea ei? Şi pentru că tot suntem la subiect, nu ți se pare măcar puțin ciudat că această „dulce, bună, timid” Paris conduce elicoptere dintr-un hobby?

- Nu o înțelegi...

- Nici tu, izbucni el. Ar fi nevoie de o echipă de psihiatri ca să explice toate astea, iar mie mi-ar fi teamă să le citesc raportul.

Zguduită, Sloan se uită la el.

- O urăşti, da?

- O urăsc? Paul râse crispat. Jumătate din timp mă îngrozeşte de-a dreptul.

- Dumnezeule, eu cred că este îndrăgostită de tine şi tu crezi că ea este un fel de monstru.

- Este ori un monstru, ori o sfântă, iar eu nu cred în sfinți. Asta înseamnă că nu rămâne decât monstrul.

Sloan scutură din cap, uluită şi imens întristată.

- Am crezut că ții la ea. Chiar am crezut asta. Sloan nu se putea împiedica să nu se uite la el, cercetându-i chipul pentru un fel de cheie spre omul care era cu adevărat.

- Ştiu că misiunea asta este „de serviciu" pentru tine, dar uneori te-am surprins uitându-te la Paris cu un zâmbet ciudat ...aproape tandru.

- Este uşor de urmărit, spuse el amar. Uită-te la ea...

Paul îşi întoarse capul spre Paris, care stătea de vorbă cu unul dintre oameni.

- Este frumoasă, este plină de grație, este bine crescută. Este puțin ruşinoasă, până când ajungi să o cunoşti şi atunci înfloreşte sub ochii tăi şi tu crezi că tu eşti motivul.

Sloan era şi mai uluită. Nu se înşelase asupra atracției lui Paul pentru Paris. Era foarte atras, şi total împotriva voinței lui. Sloan găsi situația încurajatoare şi amuzantă.

- Spune-mi ceva. Dacă Paris este toate aceste lucruri frumoase, aşa cum crezi tu că este şi nu toate lucrurile urâte, bolnăvicioase, aşa cum crezi tu că este, atunci cum ai descri-o?

Ochii lui Paul se ridicară scurt şi fără voie asupra subiectului discuției lor, în timp ce Paris intra înapoi în casă.

- Aş descri-o ca pe un miracol.

Sloan se ridică, reprimându-şi un zâmbet.

- Asta cred şi eu.

Paul ridică din umeri.

- Din nefericire, eu nu cred în miracole.

Vârându-şi mâinile în buzunarele pantalonilor,

Sloan se uită în jos la bărbatul care stătea în fotoliu.

- Paris este exact ca mama mea - sunt ca două mici trestii. Ele par fragile şi se apleacă sub briză, dar nu le poți rupe. Nu te vor lăsa. într-un fel, ele găsesc întotdeauna un motiv, o cale să continue să reziste. începi prin a crede despre ele că sunt slabe şi că au nevoie să fie ocrotite şi chiar au nevoie. Dar în timp ce tu le ocroteşti, ele te ocrotesc pe tine. Mama m-a derutat întotdeauna şi până acum nu am mai întâlnit niciodată pe cineva ca ea. Dar sora mea Paris este aidoma ei.

Paul se uita nemişcat la ea, întrebându-se dacă ar trebui să-i spună adevărul şi decise că da.

- Te înşeli, Sloan, spuse el liniştit. Asta nu este Paris. Asta eşti tu.

Se ridică şi se îndepărtă, lăsând-o să privească uluită după el.

- Domnule Richardson...

Paul se întoarse la vocea majordomului.

- Aveți un telefon urgent, de la serviciul dumneavoastră.

Paul urcă repede în camera lui şi ridică receptorul. Era telefonul pe care îl aştepta şi veştile nu erau doar bune, ci veniseră chiar mai devreme cu o zi decât se aşteptase el.

- Paul, spuse celălalt agent, folosind un limbaj care avea sens numai pentru Paul, în timp ce îi dădea vestea că un judecător federal semnase un mandat prin care autoriza FBI-ul să cerceteze vasele lui Maitland. Îmi pare rău că te necăjesc în concediu, dar avem veşti grozave. Clientul a semnat contractul. Îl am în mână, acum. Vrei să aştepți până mâine să-l contrasemnezi? Sau ți-l aduc acolo, astăzi?

- Astăzi. Categoric, astăzi. Familia Reynolds nu o să-mi simtă lipsa şi nici nu se va supăra dacă voi lipsi, pentru că a intervenit un deces în familie.

- Am auzit. Ce trist. Bărbatul se opri atât cât să pară că îi păsa; apoi îl întrebă pe Paul dacă vroia să fie implicat doar FBI-ul când se vor urca pe vase astăzi, sau dacă Paul vroia şi prezența celor de la Paza de Coastă sau de la Biroul pentru Alcool, Tutun şi Arme de Foc. Există câteva detalii despre politica de grup, pe care nu le-am înțeles prea bine. Vrei o clauză de excluziune pentru fumători?

- Nu, nu-i exclude.

- Cum rămâne cu acoperirea în caz de moarte accidentală?

- Include şi clauza asta. Aşa vom avea un pachet solid. Să nu lăsăm nimic descoperit, indiferent ce se va întâmpla. Cât de repede poți rezolva tot pachetul?

- Noi am devansat planurile, sperând că într-adevăr clientul va semna contractul. Dacă mă mişc repede, pot avea totul gata într-o oră.

- Mişcă-te, atunci. Ne vedem la fața locului şi te introduc eu personal. Cu cât vom beneficia mai mult de lumina zilei, cu atât mai bine.

Paul puse receptorul în furcă şi scoase un oftat de uşurare.

Capitolul 39

În loc să-l sune pe Noah, Sloan se duse la el. Avea ceva să-i spună şi nu vroia să facă asta la telefon.

Courtney se înscrisese la o şcoală particulară din Palm Beach şi Douglas a fost cel care a primit-o, a îmbrățişat-o cu dragoste şi i-a spus cât de rău îi părea pentru Edith.

- Noah e sus, în biroul lui şi o să se bucure tare mult să te vadă. Poți interpreta asta, adăugă el confidențial, că este ca un leu în cuşcă, pentru că nu a reuşit să vorbească cu tine ca să ştie cum te simți.

Sus, Sloan o salută pe doamna Snowden,care ocupa un mic birou alături de cel al lui Noah.

Noah vorbea la telefon, purtând o discuție care părea foarte importantă, când îşi ridică privirea şi o văzu pe Sloan în uşă.

- Vorbim mai târziu, spuse el şi încheie nepoliticos conversația. Se ridică de la birou, veni spre ea şi o strânse cu putere în brațe.

- Am fost atât de îngrijorat pentru tine. Cum rezişti, scumpa mea?

- Bine, şopti Sloan, cu obrazul lipit de duritatea reconfortantă a pieptului lui. îi spusese scumpa mea şi dulceața cuvântului, combinată cu tandrețea din glasul lui, erau atât de emoționante, încât Sloan trebui să se lupte ca să nu cedeze impulsului de a începe să plângă.

- Poliția a găsit ceva semnificativ?

- Ceea ce nu au găsit, este semnificativ, spuse Sloan, ridicându-şi cu greu fața de pe pieptul lui şi dându-şi capul pe spate.

Noah înregistră paloarea tenului şi expresia hăituită din ochii violeți.

- Îmi povesteşti în timp ce coborîm. O s-o rog pe Claudine să ne pregătească ceva de mâncare. Arăți ca o stafie. Trebuia să fi venit aici azi noapte şi să ne fi lăsat să avem grijă de tine.

Conceptul de a avea grijă de ea cineva, era ceva nou pentru Sloan şi în starea în care se afla era la fel de mişcător ca şi scumpa mea.

Noah îşi petrecu brațul pe după talia ei şi coborâră împreună scara.

- Trebuie să-ți spun ceva şi prefer s-o fac între patru ochi, fără Douglas, spuse Sloan. Noah încuviință din cap şi o conduse în living, o încăpere spectaculoasă, cu tavanul înalt, marmură albă şi ferestre pe toată lungimea peretelui, dând spre peluza din față, unde o fântână arteziană stropea apă peste un peşte-evantai în mărime naturală. Casa lui Noah era aerată şi luminoasă şi de aceea, mult mai frumoasă decât casa lui Carter, îşi spuse Sloan.

- S-au furat foarte puține lucruri azi-noapte, începu Sloan când el se aşeză lângă ea pe canapea, dar prima grijă a lui Noah era, evident, să aibă grijă de ea. Până să apuce să-i spună ceva, el se întinse după telefon şi apăsă butonul intercom. O rugă pe Claudine să le servească prânzul în living; după care îi acordă lui Sloan toată atenția.

- Nimeni nu a intrat prin efracție în casă, începu ea din nou. Cineva a vrut să pară aşa, dar cele mai multe cioburi sunt căzute afară, ceea ce înseamnă că fereastra a fost spartă pe dinăuntru. Singurul lucru care lipseşte până acum este inelul pe care-l avea Edith pe deget, dar celălalt inel şi broşa nu au fost luate. Motivul nu a fost jaful, Noah; a fost crima.

Noah se încruntă puțin, încercând să-şi imagineze de ce să fi vrut cineva să o omoare pe Edith.

- Eşti sigură?

- Cât poate fi de sigur cineva, fără recunoaşterea faptei de către autorul ei.

- Dar este aproape de necrezut. Ea ieşea rar; nu avea cum să-şi facă duşmani. Cine să fi vrut să o omoare?

Sloan inspiră adânc şi se uită drept în ochii lui.

- Eu cred că poliția mă va pune pe mine în capul listei de suspecți.

- Pe tine? spuse el râzând. Pe tine? De ce, pentru numele lui Dumnezeu, ar putea crede cineva că ai vrut s-o omori sau că eşti capabilă de violenţă?

Sloan era cât se poate de capabilă să aibă de-a face cu violența, doar că nu se putea implica în ea. Îi spuse lui Noah de ce ar putea-o suspecta poliția. Noah o ascultă în tăcere, amuzamentul lui dispărând treptat, pe măsură ce ea vorbea. Nu era, răsuflă Sloan uşurată, un naiv în probleme de lege şi nici nu a încercat să o convingă că nu avea de ce să-şi facă griji pentru că era nevinovată. De fapt, el făcu ceva ce o ului.

De îndată ce Sloan termină de vorbit, Noah se întinse după telefon şi vorbi cu doamna Snowden.

- Caută-l pe Robbins oriunde ar fi el şi apoi dă-mi-l pe Kirsh la telefon. Stă aici, la Windsor.

Închise şi drept răspuns la privirea întrebătoare a lui Sloan, spuse:

- Robbins este şeful serviciului meu de pază iar Kirsch este unul dintre cei mai buni avocați penali din Florida. Atras la hotelul meu.

Sloan făcu ochii mari.

- Kenneth Kirsh?

- Chiar el, spuse Noah cu un zâmbet liniştitor.

Doamna Snowden intră pe telefon cu domnul Kirsh în mai puțin de un minut şi Noah ridică receptorul.

- Ken, am nevoie de tine aici, chiar acum. Abia încheie convorbirea că doamna Snowden îl sună din nou pe intercom să-i spună că Robbins aştepta pe fir.

Noah ridică receptorul.

- Unde eşti?

- Bine. În două ore poți fi aici. Este foarte important, spuse, după ce ascultă un minut.

Kenneth Kirsch era ceva mai scund decât i se ei păruse la televizor, la programele de ştiri, vorbind despre ultimul criminal vinovat pe care-l ajutase să scape de pedeapsă. Era teroarea oficialilor legii de pretutindeni. în clipa asta, lui Sloan îi părea ai naibii de bun.

Kirsch ascultă atent în timp ce ea îi povestea ce ştia şi de ce anume se temea că se va întâmpla. Nu a exclus posibilitatea ca ea să fie tratată ca principalul suspect, dar ca şi Noah, considera oarecum liniştitor faptul că Sloan nu avea nimic de câştigat pe plan financiar prin moartea lui Edith Reynolds.

- Presupun că nu ai fost găsită vinovată de vreo crimă violentă în trecut? spuse el pe jumătate în glumă, iar când Sloan îi spuse că nu, el zâmbi şi îi întinse cartea lui de vizită.

- Sună-mă dacă te vor chema pentru interogatoriu. Apoi dădu mâna cu Noah.

- Mulțumesc că te-ai gândit la mine. Mă simt flatat, spuse el.

Sloan digera încă faptul că arogantul Kenneth Kirsch se simțea flatat de ocazia de a-şi întrerupe concediul şi de a se prezenta acasă la Noah, când se uită la ceas.

- Trebuie să mă întorc acasă, îi spuse ea lui Noah. Nu vreau să o las prea mult timp singură pe Paris. Carter se ocupă de aranjamentele funerare, dar Paris este mult prea ocupată cu totul şi pare să cedeze.

- Vreau să mai dau două telefoane, să fiu sigur că suntem pregătiți pentru orice eventualitate, aşa că te las să te întorci singură acasă, spuse Noah trăgând-o în brațele lui şi sărutând-o.

- Cred că mă pot descurca, spuse Sloan încercând să facă o glumă.

- Da, dar mie nu-mi place asta, spuse el zâmbind serios spre fața ei întoarsă în sus. îmi place să te conduc acasă. Mi-ar plăcea şi să-ți duc cărțile şi să-ți dau notițele mele, după oră.

Sloan se uită derutată la el şi el o sărută din nou, înainte de a-i explica cu tandrețe:

- Mă faci să mă simt ca un liceean îndrăgostit pentru prima dată.

Îndrăgostit? Sloan îi cercetă chipul bronzat, observând tandrețea din ochii lui, zâmbetul emoționat de pe buzele lui ferme şi ştiu că el fusese sincer. Zâmbetul lui devenea tot mai larg pe măsură ce îl privea şi înțelese că el îi spunea că fusese sincer.

Capitolul 40

- Asta chiar trebuie să fie o urgență a naibii dacă mă smulgi din treaba mea din Atlanta, spuse Jack Robbins când, două ore mai târziu, închidea în urma lui uşa biroului lui Noah. Ce s-a întâmplat?

Noah se uită în sus la bărbatul îndesat, energic, care se ocupa de securitatea tuturor afacerilor lui, peste tot în lume. Ca mulți dintre oamenii care se ocupau de securitatea clienților deosebiți, Robbins era un fost agent FBI. La cincizeci de ani era imaginea unui om de afaceri plăcut, adecvat fizic, ușor de colaborat cu el. Dincolo de această imagine, era dur, tenace şi neobosit. Noah îl considera una dintre cele mai importante achiziții ale sale.Era totodată singurul angajat al lui cu care era şi prieten.

- Nu sunt sigur de ce se întâmplă, răspunse Noah, lăsându-se pe speteaza scaunului. Poate că nu e nimic, dar vreau să fiu sigur că va rămâne „nimic". Ai aflat că Edith Reynolds a fost omorâtă azi-noapte?

- S-a dat peste tot la ştiri, dar aşa cum am auzit eu, a fost vorba de un jaf care s-a soldat prost.

- Ei nu mai cred că asta a fost. Noah îi povesti cine era Sloan şi apoi îi transmise informația pe care i-o dăduse ea, lui. Când termină, spuse:

- Vor căuta pe cineva căruia să-i pună chestia asta în cârcă, cineva care avea acces în casă sau în jurul ei, în momentul crimei.

Robbins se încruntă, derutat.

- Doar nu crezi că te consideră suspect, la modul serios.

- Nu mi-ar păsa, dacă ar face asta.

- Atunci de ce sunt eu aici?

- Nu vreau să o considere pe Sloan, unul.

Robbins îşi studie în tăcere, o clipă nesfârşită, angajatorul şi începu să zâmbească.

- Deci aşa stau lucrurile?

Se aştepta ca Noah fie să nege, fie să ignore comentariul. Dar Noah încuviință din cap.

- Aşa stau lucrurile.

Robbins râse mai larg şi spuse încetişor:

- Să fiu eu al naibii.

- Probabil. Dar înainte să se întâmple asta, vreau să fii sigur că îl vor găsi pe adevăratul criminal şi nu se vor mulțumi cu Sloan pentru că este nou venită pe această scenă. Palm Beach nu are o rată de omucideri prea mare şi polițiștii nu sunt obişnuiți să le investigheze.

- Dacă Sloan Reynolds este moştenitoare, o să fie alegerea lor logică, indiferent cât de lipsiți de experiență sunt.

- Atunci să-i ajutăm să găsească o variantă mai bună. Noah îi dădu peste birou o listă întocmită de Sloan.

- Acestea sunt numele celor care se aflau în casă în ziua evenimentului. Unul dintre ei fie a ucis-o pe Edith, fie l-a băgat pe asasin în casă. Foloseşte-te de legăturile pe care le ai, ca să te descurci prin sistem. Unul dintre ei va ieşi murdărit, dacă sapi suficient de adânc. Mă tem că poliția locală va decide că Sloan este asasinul lor şi că vor înceta să mai sape. Vreau ca tu să sapi şi să sapi până când vei da de murdărie şi vreau s-o faci repede.

După ce termină, Noah aşteptă ca Jack să se ridice şi să se apuce la treabă.

- Mai ai întrebări? îl întrebă el.

- Da, una, spuse prietenul lui zâmbind. Ai, întâmplător, o fotografie a acestei femei?

Noah interpretă greşit motivul întrebării.

- Mie nu-mi trebuie să o verifici pe Sloan, spuse el cu nerăbdare, mie-mi trebuie să-i verifici pe ceilalți. Sloan nu ar fi în stare să omoare o muscă. La naiba, se teme de arme şi când sunt încuiate într-o încăpere.

- Nu vreau să o verific pe ea; vreau doar să o văd şi eu pe femeia care în sfârşit ți-a intrat pe sub piele.

- Cară-te de-aici şi pune-te pe treabă. Nu vreau să văd numele lui Sloan în presă nici măcar ca un posibil suspect. Dar brusc, Noah simți impulsul de a a-şi arăta femeia iubită şi băgă mâna în sertarul biroului.

- Pe de altă parte, spuse el în timp ce Robbins se ridica în picioare, nu vreau să fii distras de la muncă de curiozitatea ta privind înfățişarea lui Sloan. împinse peste birou reportajul din ziar despre petrecerea lui Sloan. în partea de sus se afla o fotografie mare, care cuprindea mult din scena generală a acelei seri. În față se aflau Sloan şi tatăl ei.

- Blondă, da? glumi Jack. Ție parcă-ți plăceau brunetele.

- Mie îmi place blonda asta.

- De unde este?

- Din Bell Harbor. Este designer de interioare.

- Cine însă i-a desenat exteriorul a făcut o treabă spectaculoasă, spuse Jack admirativ. Văd că Senatorul Meade a onorat ocazia cu corupta lui prezență politică.

- Normal. El şi Carter se consideră etern utili reciproc, adăugă Noah, dar Jack nu-l asculta. Îi dădu înapoi lui Noah tăietura din ziar şi arătă spre un cuplu care dansa în fundal.

- Paris, sora lui Sloan.

- O ştiu pe Paris. Cine este tipul cu care dansează?

- Un prieten al lui Sloan, care a venit cu ea ca s-o sprijine moral la prima întâlnire cu familia. Lucrează în asigurări.

- Cum îl cheamă?

- Paul Richardson. De ce?

- Nu ştiu. Mi se pare, mi se pare cunoscut.

- Poate ți-a vândut vreo asigurare. Verifică-l şi pe el, împreună cu toți ceilalți de pe listă.

- Aşa o să fac:

- Doamna Snowden o să te conducă în camera ta. Ai nevoie de un calculator?

- Nu. Jack îşi ridică servieta în care se afla laptopul lui. Nu plec niciodată fără el.

Capitolul 41

Andy Cagle se instală mulțumit pe bancheta din dreapta, în timp ce Dennis Flynn băga maşina în viteză şi pleca din fața clădirii lui Grant Wilson. Avocatul întârziase la un probatoriu şi ei trebuiseră să-l aştepte peste două ceasuri în birou, după care trebuiseră să-l convingă că se afla în posesia unor dovezi materiale care ar fi putut ajuta la rezolvarea crimei.

Efortul meritase. Ce descoperiseră ei îi adusese într-o stare de înnebunită uimire, pentru că un arest în acest caz devenea mult mai uşor decât îşi imaginaseră ei.

- Aproape că mi-e şi frică să cred, spuse Flynn. De ce să nu-i fi spus Edith Reynolds lui Carter că şi-a schimbat testamentul şi a făcut-o pe Sloan moştenitoare?

- Nu ştiu. Poate a crezut că el îi va comenta decizia. Poate şi-a zis că nu era treaba lui. Poate că nu a avut ocazia să-i spună.

- Oricum, nu contează, spuse Flynn zâmbind. Tot ce contează este faptul că Wilson ne-a asigurat că Edith discutase cu Sloan despre noul testament.

Cagle îşi împinse ochelarii în sus pe nas şi dădu din cap, mulțumit.

- Da. Şi singurul mod prin care Sloan se putea asigura că străbunica nu se va răzgândi după plecarea ei, era de a-i lua imediat piuitul.

Flynn confirmă din cap.

- Avem motivul şi ocazia. Ce ne mai trebuie acum este arma. Să o chemăm oare la interogatoriu şi să vedem dacă putem smulge de la ea locul unde este arma, sau să informăm echipa de la fața locului şi să le spunem oamenilor ce am aflat?

- Haide să încercăm să o găsim fără să o alertăm pe Sloan că suntem pe urmele ei.

Flynn luă mobilul, îl sună pe locotenentul Fineman de la reşedința Reynolds şi îl puse la curent cu ultimele noutăți.

Când Flynn era gata să închidă, Cagle avu o inspirație.

- Spune-le băieților să se asigure şi să caute în tufele aflate pe partea nordică a proprietății, până în jos, spre plajă. Maitland a spus că Sloan venea dinspre nord când a văzut-o în seara respectivă. Probabil că nu a fost atât de. proastă încât să-şi ascundă arma în valiză, sau undeva unde poate fi uşor găsită. Şi spune-le să se asigure că ea n-o să-şi dea seama ce caută ei. Nu vreau să mute arma.

Flynn transmise mesajul împreună cu o sugestie:

- Țineți-o ocupată cu o notă scrisă despre ce a făcut în noaptea respectivă, sau cu orice altceva.

Flynn închise telefonul.

- Haide să-i dăm căpitanului vestea cea mare, spuse el sec. Dacă găsesc arma la timp, Hocklin va avea timp să se gătească înainte de a apărea în fața națiunii, la ştirile TV.

Vestea despre prima breşă în crima Reynolds se răspândi în departamentul de poliție şi provocă o dispoziție de pură uşurare.

- Noroc chior, băieți, glumi sergentul trecând pe acolo.

- Felicitări, spuse Hank trântind pe biroul lui Andy Cagle un braț plin cu rapoarte DBT, asupra foştilor suspecți. Presupun că nu o să mai ai nevoie de astea.

Cagle sortă printre rapoarte şi scoase singurul dosar care-l interesa; în spatele lui, Flynn îşi împinse cu forță scaunul şi-şi înşfăcă haina.

- Au găsit arma crimei, îi spuse el lui Cagle. Un Glock de nouă milimetri şi din butoiaş lipseşte un glonte. Haide să obținem un mandat.

Cagle era deja în picioare, punându-şi haina.

- Unde era?

- Nu-ți vine să crezi cât de proastă e fata asta, spuse Flynn scuturând din cap. L-a ascuns sub propria ei saltea. Ca şi cum nu ne-am fi uitat niciodată acolo.

Capitolul 42

Sloan se afla în sufragerie cu Paris, încercând să scrie de mână un raport asupra evenimentelor din noaptea trecută, ceea ce o izbi ca pe o absurdă pierdere de timp, în vreme ce Paris răspundea constant la apelurile telefonice ale prietenilor de familie, îngroziți. Locotenentul Fineman stătea în hol, vorbind încet cu cineva din echipa de investigații. Sună soneria de la uşa principală şi Sloan îşi ridică privirea când se apropie Nordstrom să răspundă. Când îşi ridică din nou privirea, o clipă mai târziu, în sufragerie intrau grăbiți detectivii Cagle şi Flynn.

Sloan văzi expresia rece, determinată, de pe chipurile lor şi pixul îi căzu din mână.

- Sloan Reynolds, spuse Flynn trăgând-o în sus de pe scaun şi împingând-o la perete. Eşti arestată pentru uciderea lui Edith Reynolds.

Îi trase mâinile la spate şi îi prinse cătuşele.

- Ai dreptul să nu spui nimic.

- Nu! strigă Paris împreunându-şi mâinile pe masă şi clătinându-se ca şi cum ar fi fost pe cale să leşine. Nu!

- Este o greşeală, o asigură Sloan peste umăr, în timp ce era târâtă afară. Este o greşeală. Totul o să fie bine.

Pe alee aşteptau două echipaje de poliție, cu motoarele pornite şi Sloan fu împinsă pe bancheta din spate a unuia dintre ele.

Ziariştii se înghesuiau afară în stradă şi se stârni o adevărată agitație când înțeleseră că poliția umflase pe cineva din casă. în timp ce maşina trecea printre porți, camerele se îndreptau spre Sloan şi camere mini erau vârâte prin geamurile maşinii.

Pe bancheta din față, Andy Cagle se întoarse şi se uită la ea ca şi cum ar fi fost o bacterie ucigaşă.

- Vrei să vorbeşti sau preferi să aştepți să fii înregistrată?

Lui Sloan îi veni pe buze expresia faceți o greşeală, dar şi le muşcă, pentru că era o monedă mult prea bătută ca să merite. O auzise de sute de ori, de la fiecare ticălos vinovat adus la interogatoriu şi nu suporta ideea să se audă spunând şi ea asta.

Maşina trecu prin dreptul casei lui Noah şi Sloan văzu fântâna revărsându-şi apa peste peştele-evantai din spatele porților. Se întrebă cât va dura până când Noah va afla vestea.

Paul plecase de acasă cu nişte probleme urgente, spunând doar că se va întoarce „mai târziu". Cagle şi Flynn nu intenționau să o chestioneze înainte de a o fi înregistrat, deci Paul nu va ajunge la ea înainte de a fi fost trecută prin tot sistemul, iar asta o făcea să devină furioasă. Nu suporta ideea de a i se lua amprentele şi de a fi fotografiată, cu un număr pe piept! Asta nu făcuse parte din înțelegere, când fusese de acord să vină la Palm Beach.

Ceea ce nu putea ea înțelege era de ce ei nu păreau să creadă că trebuiau să o chestioneze. Uitase că detectivul Cagle îi pusese o întrebare, până când acesta îi aminti:

- Tăcerea ta înseamnă că preferi să vorbeşti după ce vei fi înregistrată?

- Nu, spuse Sloan, cât putu ea de calm. Tăcerea mea înseamnă că aştept o explicație privind motivul pentru care se pare că nu credeți că aveți nevoie de dovezi.

Flynn se uită la ea peste umăr, aşteptând două camioane să răspundă sirenelor lui şi să iasă din drumul lor.

- Ei, dar de unde până unde crezi că am face un lucru atât de urât, să te arestăm fără nici o dovadă?

Aroganța veselă din tonul lui o făcu pe Sloan să se bucure de o scurtă fantezie privind o mişcare de karate, cu pumnul.

- Nu puteți avea nici o dovadă, pentru că nu eu am comis crima.

- Haide să mai aşteptăm câteva minute cu această mică discuție, pentru când vom fi față în față, îi răspunse el apăsând pe accelerație şi ocolind camioanele.

Intrarea principală a sediului poliției era înconjurată de echipe de filmare de la TV, de ziariști şi de fotografi şi Sloan era convinsă că acesta era motivul clar pentru care fusese introdusă prin față şi nu prin intrarea din spate:Flynn şi Cagle făceau paradă cu premiul lor în cătuşe, ca să fie fotografiați şi filmați.

Sloan se gândi o clipă la mama ei văzând scena la ştirile de seară şi asta o făcu să se simtă mai rău decât orice ... până când Flynn şi Cagle o băgară într-o încăpere cu un geam de interogatoriu şi i se aruncă pe masă o pungă de plastic cu pistolul ei înăuntru.

- Îl recunoşti?

După ce depăşi şocul, Sloan se simți aproape uşurată că singura dovadă pentru arestarea ei era pistolul. Deschise gura să spună că era al ei şi că avea permis de port-armă, dar Flynn o privă de şansa de a spune ceva.

- Închipuie-ți unde l-am găsit, sub salteaua ta! Cum crezi că a ajuns acolo?

Ea ascunsese pistolul într-un loc mult mai greu de găsit decât sub saltea şi verificase azi dimineață, să fie sigură că se mai afla acolo unde-l lăsase.

Sloan se aplecă în față, uitându-se la propriul ei Glock de nouă milimetri.

- Eu nu ... nu ştiu cum a ajuns acolo, spuse ea cinstit. Nu acolo l-am ascuns eu.

Flynn deveni cald şi prietenos.

- Ei, acum te porți cum trebuie. Trăgându-şi scaunul mai în față, se uită la Cagle.

- Ce-ar fi să-i aduci domnişoarei Reynolds un pahar cu apă?

- Nu vreau un pahar cu apă, îl informă Sloan pe Flynn, dar Cagle o ignoră şi ieşi din încăpere.

- Eu vreau răspunsuri! L-ați găsit sub salteaua mea?

Flynn râse tare.

- Ai înțeles greşit, madam. Asta e una la mână. Şi doi la mână, să-ți explic cum stau lucrurile, domnişoară Reynolds. Noi punem întrebări. Tu, răspunzi.

Mintea lui Sloan se învârtea în şoc şi alarmă, în timp ce ajungea la o concluzie de neimaginat. Ignorându-i lecția despre protocol, întrebă:

- Câte gloanțe erau în magazia pistolului?

- Nouă. Lipseşte unul. Nu e asta o coincidență? Şi mai vrei să auzi o coincidență? Eu cred că cei de la balistică ne vor spune că glontele care a ucis-o pe doamna Reynolds a ieşit din pistolul tău.

Sloan se uita la el şi pe şira spinării începeau să-i umble fiori. Azi de dimineață verificase să vadă dacă pistolul mai era acolo, dar nu se gândise să verifice şi magazia, să vadă dacă mai era plină.

- Ah, Dumnezeule! şopti ea.

Andy Cagle se strecură în scaunul de la biroul lui şi se întinse după raportul DBT asupra lui Sloan Reynolds. Ceva nu-i da pace, în legătură cu modul în care reacționase ea când a văzut pistolul - nu, ceva despre felul cum reacționase la tot chinul de a fi adusă într-o dubă de poliție, pentru înregistrare, începu să răsfoiască dosarul.

- Frumoasă treabă, Andy, spuse căpitanul Hocklin intrând înapoi în secție, după ce dăduse o scurtă declarație de presă anunțând arestarea lui Sloan Reynolds pentru uciderea lui Edith Reynolds, îl bătu pe Andy pe umăr ca să-i arate aprecierea; apoi se opri când Cagle se uită în sus la el, cu o expresie uluită şi alarmată.

- Ce dracu' s-a întâmplat? întrebă Hocklin anticipând pe loc ce putea fi mai rău, pentru că Cagle nu arăta niciodată alarmat de nimic.

- Este polițistă, spuse Cagle.

- Ce?

Cagle ridică în sus cele treizeci şi cinci de pagini de informații despre Sloan Reynolds.

- Este polițistă, repetă el.

Primul gând al lui Hocklin a fost acela că în cazul în care va trebui să anunțe media că astăzi a făcut o greşeală, avea să pară prostul-proştilor; apoi se mai relaxă puțin.

- Şi ce-i cu asta? Polițiştii nu câştigă cine ştie ce iar ea şi-a vrut partea cuvenită, de la bătrâna doamnă.

- Poate.

- A negat că pistolul era al ei?

- Nu. A negat că l-ar fi ascuns sub saltea. Oricum, este înregistrat pe numele ei. Uite, chiar aici, îi arătă Cagle în raportul DBT.

Hocklin ignoră detaliul.

- A avut motivul, mijloacele şi oportunitatea. înregistreaz-o. .

- Eu nu cred ...

- Ţj-am dat un ordin.

- Dar s-ar putea să facem o greşeală.

- Înregistreaz-o şi dacă am greşit, ne cerem scuze.

Cagle se zgâi la spinarea lui Hocklin în timp ce căpitanul se îndepărta; apoi se ridică din scaun. Intră în încăperea în care Flynn încerca să o chestioneze pe Sloan Reynolds.

- Scuză-mă, îi spuse el automat lui Sloan; apoi se uită la Flynn.

- Trebuie să vorbim, afară.

Flynn păru derutat, dar Sloan nu era. A ştiut, în clipa în care Cagle s-a uitat la ea şi i-a spus „scuză-mă", că îi aflase secretul. Văzând teancul de hârtii din mâna lui, cu date imprimate de sus până jos, presupuse că în sfârşit acesta se obosise să o cerceteze prin DBT. Acum că ştiau, ea continua să se afle într-o situaţie periculoasă, pentru că nu le putea spune nici de ce minţise că ar fi designer de interioare şi nici că lucra cu FBI-ul.

Se aştepta ca Flynn şi Cagle să revină şi să o trateze mai curând ca pe o enigmă intrigantă decât ca pe o criminală. Aici se înşela.

- Domnişoară Reynolds, i se adresă Flynn inexpresiv, vreţi să veniţi cu mine?

Sloan se ridică. Nu-i venea să creadă că o vor elibera atât de repede.

- De ce?

- Cunoşti deja procedura. Ai trecut de atâtea ori prin ea, doar că de cealaltă parte.

- Chiar aveţi de gând să mă înregistraţi? Fără să cereţi explicaţii? izbucni ea.

Cei doi detectivi se uitară unul la celălalt. Cagle îşi împinse ochelarii în sus şi reuşi să arate încurcat şi furios în acelaşi timp.

- O să-ţi cerem explicaţii mai târziu. Dar dacă aş fi în locul tău, când vom începe cu întrebările, aş zice să-i dau cu ele în cap căpitanului Hocklin, după care aş cere un avocat.

Sloan avea răpunsul: Hocklin o vroia înregistrată cu orice preţ. Hocklin, înţelese ea cu amărăciune, probabil că anunţase deja acest lucru haitei de ziarişti de afară.

Îi urmă, refuzând să le dea satisfacţia de a scoate vreun cuvânt. Ştia la ce hotel stătea avocatul, ştia că-l putea suna pe Noah, care-l va găsi. Nu avea rost să-l contacteze pe Paul, care probabil se aştepta ca ea să stea cuminte la zdup până când se vor încheia cele treizeci şi şase de ore de care avea el nevoie.

Capitolul 43

Jack Robbins se lăsă pe speteaza scaunului, aşteptând descărcarea datelor de la Baza de Date, dar gândurile lui se întorceau mereu la tăietura din ziar şi la bărbatul a cărui faţă i se părea vag cunoscută.

Scutură din cap ca şi cum gestul i-ar fi putut alunga gândul care nu-i dădea pace. Aplecându-se, bătu o întrebare pentru „Reynolds, Sloan". În partea de jos a ecranului blituiau cuvintele „Legătură făcută", urmate de numele entităţilor care accesau frecvent Baza de Date. Când îi bătu numele, nu se aşteptase la nimic extraordinar şi nu era curios să afle detalii despre viaţa personală a femeii. îşi făcea pur şi simplu treaba pentru care era plătit cât se poate de generos, ca să şi-o facă, adică să-l izoleze pe Noah de probleme potenţiale, de orice natură. în mintea lui Jack, posibilitatea ca femeia care îi îmblânzise chipul şi vocea lui Noah să devină suspectă într-un caz de crimă constituia O Problemă Cu Un Mare Potenţial.

DBT veni cu şapte nume „Sloan Reynolds", cu numerele de asigurare socială şi oraşul de reşedinţă al fiecăreia. Doar una singură locuia în Florida, Bell Harbor, Florida. O alese pe aceasta.

Când descărcarea datelor se încheie, îi copie dosarul în hard-discul computerului său.

Prima parte oferea informaţii privind toate adresele ei din ultimii zece ani, valoarea taxabilă a fiecărei locuinţe în care trăise şi numele celor către care plătise rate pentru plata proprietăţii sau chiriei. Jack îşi spuse că avea o casă foarte modestă.

Următoarea secțiune lista numele tuturor celor cu care trăise vreodată la diferitele adrese, sau de la care primise corespondență pe adresa ei. Evident, nu avusese niciodată un prieten cu care să fi locuit, nici măcar o lună.

Apăsă o secundă mai mult tasta „descărcare” şi computerul sări la o altă secțiune, care lista numele şi telefoanele tuturor vecinilor, de la toate adresele. În loc să se întoarcă de unde plecase, merse mai departe. Nu avea maşină, ceea ce i se păru destul de ciudat, dar avea o barcă nu foarte scumpă. Nu avusese niciodată probleme cu sechestrul, cu plățile către bănci. Nu fusese niciodată implicată în vreun delict, civil sau penal, nici măcar probleme cu maşina nu avusese.

Era incredibil de curată, îşi spuse Jack, revenind la prima secțiune. Era o sfântă. Era ... Se sculă efectiv de pe scaun, zgâindu-se la ecranul laptopului. ...

... Era polițistă!

Era detectiv în cadrul Departamentului de Poliție din Bell Harbor! Nu era designer de interioare; era polițistă. Şi dintr-un anumit motiv, nu vroia ca Noah să ştie asta.

Jack băgă o dischetă în laptop şi transferă în ea datele dosarului. Între timp, ceru la telefon Informațiile din Bell Harbor. Ceru operatoarei numărul Departamentului de Poliție din Bell Harbor, apoi formă numărul respectiv.

- Cu detectivul Sloan Reynolds, vă rog, îi ceru el bărbatului care-i răspunse.

- Este în concediu până săptămână viitoare. Vă poate ajuta altcineva?

Jack închise şi plecă spre biroul lui Noah, cu discheta în mână. Ajunse la uşa lui Noah în acelaşi timp cu doamna Snowden şi aceasta, care părea zdruncinată pentru prima oară în viața ei de când o ştia Jack, se grăbi şi îi tăie calea.

- Domnule Maitland, izbucni ea.

Noah era la telefon cu directorul unei companii aviatice din Franța şi se încruntă la ea, apoi la cele două lumini intermitente de pe celelalte două telefoane.

- Îmi pare rău că vă întrerup, dar pe linia a doua este Paris Reynolds. Pentru a doua oară. Vorbeați la telefon când a sunat ultima oară, dar acum zice că este urgent.

Noah îşi luă abrupt la revedere de la industriaşul francez şi se întinse spre linia a doua, dar Jack îl opri.

- Nu prelua încă legătura, Noah! Am ceva să-ți spun.

Noah se opri, cu brațul întins spre telefon.

- Ce dracu’ este? Nu ai...

- Este polițistă, Noah.

În toți anii de când lucra pentru Noah Maitland, Jack nu-l mai văzuse niciodată imobilizat de vreo emoție sau eveniment. Cu cât mai mare era presiunea, cu cât mai mare dezastrul, cu atât mai plin de energie devenea el până când rezolva situația. Dar acum, Noah se uita la el ca şi cum i-ar fi fost imposibil să absoarbă ce îi spusese.

- Ți-ai ieşit din minți, reuşi el într-un târziu să spună, întinzând din nou mâna spre butonul care blițuia intermitent. Sloan se teme de arme.

- Ascultă-mă, Noah, spuse Jack cu duritate. Este detectiv la poliția din Bell Harbor. Nu ştiu ce face ea aici, dar în mod clar este sub acoperire.

Prin mintea lui Noah începu să se perinde brusc un colaj de imagini, Sloan în curtea din spate, cu Carter, trântindu-l la pământ. Sloan arătându-i lui Courtney câteva mişcări de auto-apărare. Sloan alergând după asasin, ferindu-se de obstacole şi sărind peste tufe ca o gazelă grațioasă. Nu ... ca un polițist!

Se întinse la telefon, încet de data asta şi preluă legătura cu Paris. Ascultă o clipă.

- De când au ridicat-o? Perfect, linişteşte-te acum. Tatăl tău este răscolit şi nu gândeşte clar. Mă ocup eu şi te sun.

Închise convorbirea şi se uită la Jack, Complet inexpresiv.

- De ce să mă fi mințit?

Până să apuce Jack să spună ceva, doamna Snowden reapăru în uşă.

- Ross Halperin este la telefon, spune că este o urgență.

Courtney, care alerga spre biroul lui Noah, se lovi de ea.

- Sloan a fost arestată! Courtney plângea, ducându-se la televizor şi pornindu-l.

- Preiau eu apelul lui Halperin, spuse Jack întinzând mâna spre telefon, să vorbească cu consilierul şef al lui Noah. Când închise, se uită la Noah, încercând să-şi ascundă furia în spatele unei voci indiferente, concise.

- FBI-ul a obținut mandat de percheziție. în clipa asta, FBI-ul, cu Paza de Coastă şi cu ATF mişună peste tot pe vasele tale, căutând arme automate, deținute ilegal.

Noah se ridică încet în picioare.

- Ce? De ce naiba m-a mințit?

Courtney stătea în picioare în fața televizorului, înjurând reclamele care întrerupseseră ştirile.

- Noah, priveşte, fir-ar să fie ...spuse ea arătând spre televizor, dar noua ştire nu era despre Sloan. Prezentatorul anunța:

- A fost o zi grea pentru cei bogați şi faimoşi din Palm Beach, Florida. în decurs de câteva ore, două iahturi aparținând magnatului Noah Maitland au fost sechestrate şi cercetate de FBI, Paza de Coastă şi Biroul Pentru Tutun, Alcool şi Arme. Vă prezentăm imagini.

Jack recunoscu profilul agentului FBI care stătea la pupa lui Apparition, în acelaşi timp cu Noah.

- Richardson! Numele explodă din Noah ca o înjurătură.

- Prietena ta este copoi, Noah, iar „prietenul" ei este agent FBI, spuse calm Jack.

- Courtney! Ieşi de aici, strigă Noah.

Courtney se uită la chipul lui Noah şi începu să se retragă cu spatele afară din birou. în ciuda comentariilor ei lipsite de respect față de afacerile lui Noah, Courtney nu crezuse niciodată că fratele ei făcea ceva rău.

- Sloan este polițistă? întrebă ea uluită. Iar Paul este agent FBI? Şi amândoi au vrut să-ți ia iahturile? Dar de ce?

Noah se întoarse şi se uită la ea, în timp ce un muşchi i se zbătea în maxilarul încleştat. Doamna Snowden se retrase şi ea din biroul lui Noah şi spuse ezitant, în timp ce închidea uşa:

- Domnule Maitland - Sloan Reynolds este la telefon.

Stând pironit în picioare în spatele biroului său, Noah se uita la ştirile CNN relatând despre preluarea proprietăților lui. întinse mâna şi apăsă butonul telefonului, pentru sonor. Vocea lui Sloan era calmă dar totuşi puțin tremurată.

- Noah, domnul Kirsh nu este în camera lui de hotel. Am fost arestată.

- Ai fost, da? Şi ai dreptul la o singură convorbire telefonică? spuse mieros Noah.

- Da...

- Asta este al naibii de rău, detectiv Reynolds, pentru că tocmai ai ratat-o.

Şi Noah întrerupse convorbirea.

Vârându-şi mâinile în buzunare, urmări invazia în desfăşurare, pe proprietatea luiÎ aminti de reacția lui Sloan la vederea armelor de la bord, de întrebările pe care i le pusese despre ele. După care a făcut dragoste cu el, în cabina lui. în noaptea aceea făcuseră patru ore dragoste, după ce ea obținuse suficiente informații pentru ca ortacul ei să poată prosti un judecător federal să emită un mandat de percheziție.

Se gândi la cum îi ținuse el mâna şi îi mărturisise că era nebun după ea şi la felul cum îi spusese că se simțea ca un adolescent îndrăgostit pentru prima oară în viața lui.

- Ticăloasa, spuse el cu voce tare.

Clipul se termină şi Noah se întoarse la biroul lui şi intră în acțiune; îi spuse doamnei Snowden să cheme la telefon patru oameni, pentru el. Doi dintre ei erau avocați, unul era un judecător federal la pensie şi celălalt, judecător la Curtea Supremă. Când termină de răpăit instrucțiunile, îi spuse lui Jack ce anume să facă el.

- Ai înțeles? izbucni el.

- Consideră c-am şi rezolvat.

- Când o să termin cu ticălosul ăsta, spuse Noah cu o voce ucigaşă, nici ca polițist de intersecție nu va mai reuşi să se angajeze!

Capitolul 44

Paul se asigură că navele lui Maitland erau în siguranță şi păzite peste noapte; apoi se îndreptă obosit spre maşina lui închiriată. în timp ce ieşea din port, începură ştirile de la ora zece. „A fost o zi neagră pentru două dintre cele mai respectate familii din Palm Beach", *spunea prezentatorul.* În după- amiaza aceasta, Sloan Reynolds, fiica financiarului Carter Reynolds, a fost arestată pentru uciderea străbunicii ei, Edith Reynolds."

Înjurând printre dinți, Paul făcu o întoarcere în ac de păr, apăsă pe accelerator şi se îndreptă spre secția de poliție.

În celula ei de la secție, Sloan asculta aceleaşi ştiri, dar cea de a doua jumătate o ridică în picioare, într-o neîncredere agonizantă.

„Cu puțin timp în urmă, FBI-ul, în colaborare cu Paza de Coastă şi cu o echipă de la Biroul pentru Alcool, Tutun şi Arme, au sechestrat şi au urcat la bordul a două iahturi aparținând miliardarului Noah Maitland. Surse apropiate de investigatori spun că FBI-ul are un motiv să creadă că Maitland îşi folosea iahturile pentru transport ilegal de arme."

Exteriorul secției de poliție arăta modern şi pus la punct; interiorul era bine luminat, dar ofițerii care se învârteau pe acolo sau care lucrau la rapoarte arătau ca şi cum îi aştepta o noapte liniştită.

- Cine e mai mare aici? se răsti Paul la polițistul care tocmai îşi lua de băut dintr-un automat cu apă.

- Sergent Babcock; este acolo, stă de vorbă cu dispecerul.

- Tu eşti Babcock? întrebă Paul întrerupând conversația dintre cei doi, despre captura de pe iahturile lui Maitland.

Babcock se îndreptă.

- Da, dumneavoastră...

Dar înainte de a-şi formula întrebarea, în fața lui se deschise un portofel cu acreditările FBI.

- Ce putem face pentru dumneavoastră, domnule Richardson?

- L-ați reținut pe unul dintre oamenii mei. Vreau să-l eliberați. Acum.

Arestul era pustiu, cu excepția unui adolescent băut care aştepta să fie luat de tatăl lui şi a lui Sloan Reynolds, a cărei arestare îl făcuse pe căpitanul Hocklin celebru şi euforic, în ziua aceea.

- Despre cine vorbiți?

- Despre Sloan Reynolds.

Sergentul păli, dispecerul rămase cu gura căscată şi ofițerii se opriră din scrisul rapoartelor şi se întoarseră, trăgând vizibil cu urechea.

- Vreți să-mi spuneți că Sloan Reynolds lucrează pentru FBI?

- Asta am spus. Este reținută sau nu, aici?

- Păi, da, dar eu nu pot, nu am autoritatea ...

- Cine o are?

- Căpitanul Hocklin, numai el. Dar el se culcă devreme şi a stat târziu...

Paul luă telefonul de pe biroul dispecerului şi i-l întinse.

- Trezeşte-I, izbucni el.

Babcock ezită, studie expresia de pe chipul agentului FBI şi făcu ce i se spusese.

Sloan semnă pentru bunurile ei, care constau în geantă şi ceas şi se îndreptă într-o tăcere încrâncenată spre maşina iui Paul, din parcare.

Paul spuse:

- Vom înnopta la un motel. Sloan, îmi pare rău. Nu am ştiut că te-au umflat, decât când am auzit la ştirile de la ora zece.

Sloan îi răspunse cu o voce ciudată, blândă:

- Sunt convinsă că ai fost foarte ocupat, altfel ai fi venit mai devreme.

Paul se uită nesigur la ea şi decise să aştepte până când Sloan se va instala într-o cameră, înainte de a-i spune exact ce anume îl reținuse.

Se opri la un motel cu aspect decent, luă două camere alăturate şi o lăsă în fața camerei ei.

- Trebuie să dau un telefon; după care vom putea vorbi.

Sloan nu spuse nimic, băgă cheia în broască şi intră în camera ei, lăsând uşa întredeschisă.

Odată în cameră, Sloan se duse la televizor şi puse pe CNN. Se prezentau filme cu agenții federali scormonind vasele lui Noah. îl făceau să pară un criminal care şi-a făcut banii transportând şi vânzând arme ilegale. Intr-unul din cadre, îi văzu pe Paul.

Când Paul intră în cameră, Sloan stătea la picioarele patului, urmărind în continuare filmul raidului său pe vasele lui Maitland.

- Ştiu cum trebuie să te simți, spuse el înțelegător.

Sloan îşi lăsă brațele să-i cadă în părți şi se întoarse complet spre el, cu fața un studiu de emoții pe care ei nu i le putea recunoaşte.

- Ai găsit ceva? îl întrebă cu o voce ciudată.

- Nu, nu încă, recunoscu Paul. Cu un oftat resemnat, adăugă:

- Ascultă, ştiu că ai vrea să mă sfâşii pentru toate astea. Dacă asta te va ajuta să te simţi mai bine, fă-o.

- Asta nu o să mă facă să mă simt mai bine, dar o să...

Pumnul ei drept se opri în maxilarul lui, îi dădu capul pe spate şi-l trimise în perete.

Ţinându-se cu o mână de zid pentru echilibru, Paul îşi duse cealaltă mână la maxilar. Pentru cineva atât de mic şi de slab ca ea, avea o mână a naibii de grea. Sloan mai făcu un pas înainte. Prins undeva între durere, admiraţie şi enervare, Paul îşi ridică mâna şi spuse ameninţător:

- Ajunge! Gata. Pe ăsta l-am uitat, dar altul n-o să mai fie.

Privată de o supapă de ieşire pentru furia ei, Sloan părea să se ofilească sub ochii lui. Se prăbuşi pe jos, la picioarele patului, îşi strânse braţele în jurul pieptului şi începu să se legene încet, ca şi cum ar fi încercat să se ţină, să nu se dezmembreze fizic. Părul îi căzu în faţă, ascunzându-i-o în parte şi umerii începură să i se zguduie.

Plânsul ei tăcut, disperat, era chiar mai greu de suportat pentru Paul decât lovitura cu dreapta.

- O să încerc într-un fel să îndrept lucrurile.

Sloan se opri din legănat şi-şi ridică spre el faţa brăzdată de lacrimi.

- Cu cine? întrebă ea, cu vocea înecată de lacrimi. Cu Noah? Înainte de a şti ce făceai tu astăzi, el se lupta cu cerul şi pământul să încerce să împiedice arestarea mea. Peste o oră mă ura atât de mult, încât mi-a închis telefonul în nas şi m-a lăsat în arest.

- Nu am putut face nimic. Înverşunată, Sloan strigă:

- Ce poţi face tu? O poţi ajuta pe Paris să uite că am pătat numele familiei ei în ştirile din toată lumea? O poţi ajuta să uite că am fost scoasă cu cătuşe la mâini din casa ei? Ţipa când m-au luat, astăzi. Mă auzi? Ţipa, termină Sloan isteric.

În opinia lui Paul, Paris era o actriţă de calibru AcademyAwards, dar ştia că nu avea rost să spună asta, sau să încerce să o convingă pe Sloan că singurul sentiment pe care-l putuse simţi Paris era cel de uşurare pentru că sora ei fusese arestată pentru propria ei crimă. Nu ştia dacă Paris va juca acum rolul surorii naive, bune, gata să ajute, în timp ce asupra lui Sloan plutea acuzaţia de crimă, sau dacă va decide să nu-i mai pese. El spera, de dragul lui Sloan, ca Paris să se decidă asupra primei variante. Asta ar fi făcut lucrurile puţin mai uşor de suportat pentru Sloan, dacă i s-ar fi permis să se întoarcă acolo. Paul făcu un semn spre telefonul de lângă pat.

- Sun-o, spuse el. Dacă este chiar atât de distrusă de ce ţi s-a întâmplat, poate că o să vrea să te duci direct acasă la ea.

Speranţa care străluci în ochii lui Sloan, felul ezitant în care se întinse după telefon şi îl luă, îl făcură pe Paul să se simtă la fel de cumplit ca atunci când a înţeles că Paris trebuia să fie ucigaşul.

Convorbirea telefonică a fost destul de scurtă şi când Sloan puse receptorul înapoi, în ochii ei nu mai exista nici un pic de speranţă. Se Uită în sus la Paul, fără urmă de viaţă în glas.

- Gary Dishler mi-a transmis din partea lui Paris că nici ea şi nici Carter nu vor să mă mai vadă vreodată. Chiar acum ne sunt scoase bagajele la poartă. Dacă nu le ridicăm în jumătate de oră, vor fi luate de gunoieri, mâine dimineaţă.

- Mă duc eu după ele, spuse Paul, simţind o bruscă pornire de a-şi pune mâinile pe gâtul delicat, „fragil" al lui Paris şi de a-i sugruma viaţa din ea.

Sloan dădu din cap şi se întinse obosită după telefon.

- O sun pe mama şi pe Sara. Dacă au auzit ce s-a întâmplat, trebuie să fie deja înnebunite de grijă pentru mine.

Secţia de poliţie asigura, aparent, securitatea, în timp ce echipa de criminologi de la faţa locului încă mai avea de lucru, pentru că pe alee erau parcate două echipaje de poliţie, dar echipa se retrăsese, probabil, peste noapte. Ca şi presa, observă Paul cu uşurare, când Gary Dishler răspunse apelului său de la poartă.

Paul luă valizele de pe terasă şi le încărcă în maşină; apoi se duse la uşa principală şi sună.

Îi răspunse Dishler, cu faţa ca stânca.

- Aşa cum i-am spus deja lui Sloan Reynolds în urmă cu câteva minute, nu este binevenită aici. Nici tu.

Dădu să închidă uşa, dar Paul îl opri cu mâna dreaptă şi cu stânga îşi scoase acreditările. Nu avea nici un dubiu că Dishler ştia deja că era agent FBI, dar prezentarea acreditărilor era o formalitate necesară, înainte ca Paul să-şi manifeste autoritatea. Ţinu etuiul deschis la nivelul ochilor, în faţa asistentului.

- Acum că am terminat cu formalitățile, izbucni Paul pe un ton obosit,cheam-o pe Paris Reynolds aici, jos.

- FBI-ul nu are autoritate aici.

- Aici a fost comisă o crimă, ceea ce implică un reprezentat FBI. Acum vrei să o chemi pe Paris aici, sau vrei să mă duc la maşină, să dau un telefon şi într-o oră locul ăsta să fie asediat de agenți?

- Aşteaptă aici, spuse nervos Dishler şi închise uşa cu zgomot. Când uşa se deschise din nou, în prag stătea Paris, într-un halat de casă din brocart palid, cu fața rece, ca o mască frumoasă.

- Nu le-ai făcut încă destul rău tuturor? întrebă ea.

Imperturbabil, Paul îi înmână o carte de vizită cu numărul lui de celular scris pe spate.

- Sună-mă la numărul ăsta, dacă te decizi să vorbeşti.

Paris îl privi, pe deasupra nasului ei patrician.

- Despre ce anume?

- Despre motivul pentru care ai omorât-o pe străbunica ta.

Pentru a doua oară în noaptea aceea, Paul fu prins cu garda lăsată, de o femeie. Palma ei deschisă se izbi de obrazul lui; apoi uşa i se trânti în nas.

Capitolul 45

A doua zi dimineață, Paul o întrebă pe Sloan:

- Ai de gând să încerci să te vezi cu Paul Maitland înainte de a te întoarce la Bell Harbor? Sloan era la fel de palidă şi de hăituită ca aseară şi el se simți şi mai vinovat, pentru că nu părea să-i mai fi rămas nici măcar atâta forță încât să fie furioasă pe el.

Sloan puse în valiză o casetă cu obiectele ei de toaletă şi trase fermoarul.

- Da, dar n-o să obțin nimic cu asta, spuse ea fără să-l privească. Nu se uitase deloc la el din clipa în care îi deschisese uşa.

- Te face să te simți mai bine dacă îți spun că eu mă simt cumplit din cauza asta?

- Nu-mi pasă câtuşi de puțin cum te simți tu.

Lui Paul nu-i venea să creadă cât de rău primise această remarcă. Ea avusese încredere în el şi-şi făcuse treaba şi lui îi plăcea la nebunie de ea.

- Bine... O să te facă să te simți mai bine dacă o să-ți spun de ce îl urmăresc pe Carter şi ce anume m-a adus aici?

Sloan se uită pentru prima oară la el; apoi se uită în altă parte şi ridică din umeri.

Paul o apucă de braț şi o obligă să se aşeze pe pat; apoi se aşează şi el pe scaunul din fața ei.

- Carter spală bani pentru un cartel din America de Sud, care face afaceri cu droguri, prin Banca şi Trustul Reynolds. Se acceptă bani lichizi, creditați în bănci fictive, eludându-se formalitățile fiscale. Banii sunt transmişi telegrafic de către Banca Reynolds, în conturile din străinătate ale cartelului, unde devin bani frumoşi, curați. Numai buni de cheltuit.

Sloan se uită țintă la el şi spuse ceva dureros de pătrunzător.

- Tu nu ştii că este implicat în toate astea; tu crezi că este; atâta tot. Dacă ai fi avut o dovadă, ai fi montat microfoane şi ai fi venit cu mandate de percheziție.

- În ziua în care urma să ne aducă dovada, informatorul nostru a suferit un accident ciudat. Cartelul de care ne ocupăm este o haită de animale, dar ei sunt mai isteți decât concurența. Au angajat firme de avocatură prestigioase ca să le reprezinte aici interesele afacerilor lor legale şi încet, încet, câştigă sprijin politic. Senatorul Meade este un prieten special al lor. Eu vreau să-l demasc pe Carter, dar mai mult, vreau să aflu care este contactul lui cu cartelul.

- Şi ce au de a face lucrurile astea cu Noah?

-Maitland este cel mai mare deponent la Banca Reynolds; are un număr uluitor de depozite, acolo. Are şi iahturi mari, frumoase, care fac periodic curse spre America Centrală şi de Sud.

- Dar asta face şi linia maritimă de croazieră Holland America, îl ironiză amar Sloan.

Paul ignoră sarcasmul.

- Maitland are în porturile respective câțiva „asociați de afaceri" dubioşi.

- Criminali recunoscuți? contracară Sloan.

- Nu, dar haide să nu ne certăm pe tema asta. Să rămânem la subiect: cineva trebuie să introducă prin contrabandă, în Statele Unite şi în Banca Reynolds, lichiditățile cartelului. Eu cred că Maitland este omul. Şi mai cred că din când în când, odată cu banii mai aduce şi droguri.

Sloan dădu uşor din cap şi se ridică; apoi îşi luă valiza şi geanta.

- Nu crezi nimic din toate astea, nu? o întrebă Paul.

- Despre Noah, nu. Despre Carter, nu ştiu.

Se întoarse spre uşă.

- Am fost eliberată în baza autorității tale, dar încă nu am fost scoasă de pe lista suspecților de crimă. Ți-aş rămâne recunoscătoare dacă ai face asta.

Paul se ridică şi se uită la ea neajutorat. Avea atâta demnitate calmă şi fusese atât de dezgustată de el, încât se simțea ca unul dintre ticăloşii despre care tocmai vorbise.

- La revedere, spuse ea.

Paul dădu tăcu din cap pentru că nu-i venea nimic în minte, să-i poată spune.

Capitolul 46

Problema cu proprietățile din Palm Beach era că multe dintre ele, inclusiv cea a lui Noah, aveau porți electrice spre stradă, care îi împiedicau pe musafirii nepoftiți să intre.

Aşa cum se temuse Sloan, ea devenise un astfel de musafir. Doamna Snowden o informă asupra acestei situații, în timp ce Sloan aştepta afară, în maşina ei închiriată. Pe un ton îngheţat, aşa cum implica şi numele ei de familie, secretara lui Noah spuse:

- Am fost instruită să vă spun că dacă veți veni în apropierea acestei case, dumneavoastră sau oricine altcineva din familia dumneavoastră, domnul Maitland nu se va obosi să anunțe Poliția. Se va ocupa singur de dumneavoastră. Doamna Snowden se opri, neştiind dacă era sau nu necesară o atenționare specială şi în final decise că era.

- În locul dumneavoastră, eu nu l-aş supune unui test. La revedere.

Nedorind să plângă într-un loc unde putea fi văzută de doamna Snowden pe circuitul de monitorizare, Sloan începu să bage maşina în marşarier, când o văzu pe Courtney repezindu-se pe scări în jos, spre ea.

Sloan ieşi din maşină şi se duse la porți. Courtney se opri de cealaltă parte a acestora şi o studie pe Sloan cu o privire trufaşă.

- Cum ai putut?! o întrebă ea cu furie amară. Cum ai putut să ne faci aşa ceva, când noi am fost atât de buni cu tine?!

- Ştiu cum pare, spuse Sloan cu durere. Nu mă aştept să mă crezi, dar nu am ştiut nimic despre toate astea. Înghiți, înainte de a putea continua.

- Eu ... Eu v-am iubit familia, pe fiecare dintre voi.

Ochii cenuşii ai lui Courtney semănau atât de mult cu ai lui Noah, încât Sloan le memoră inconştient culoarea în lumina soarelui, chiar dacă ei o priveau cu rece animozitate.

- Nu sunt chiar atât de proastă încât să te cred.

Sloan acceptă condamnarea cu o înclinare a capului.

- Te înțeleg.

Sloan începu să se întoarcă; apoi îşi dădu seama de ceva ce o făcu să-şi înghită lacrimile înainte de a o face.

- Mulțumesc că nu mă acuzi că sunt şi ucigaşă, nu numai spion.

Courtney ridică din umeri, refuzându-i mulțumirile.

- Nu sunt chiar atât de proastă încât să cred că ai ucis-o pe Edith.

Sloan se întoarse pentru că nu mai avea nimic de spus, dar Courtney nu terminase.

- Nu m-am dus la şcoală pentru că m-am gândit că o să vii, dar ai face bine să nu te mai întorci niciodată aici. Noah a plecat şi tu ai avut noroc. Nu este doar furios. Te urăşte.

Sloan încuviință din cap.

- Înțeleg. Crezi că dacă aş mai aştepta puțin şi i-aş scrie o scrisoare, ar citi-o măcar?

- Nici o şansă, spuse Courtney în timp ce ea se întorcea, îndepărtându-se.

Courtney rămase acolo până când Sloan începu să iasă cu maşina de pe alee şi o luă încet spre casă. Apoi îşi ridică palmele şi şi le apăsă de ochi, să-şi împiedice lacrimile.

Capitolul 47

Sloan se simțea prea nefericită în drumul ei înapoi spre Bell Harbor, ca să-şi mai facă griji pentru impactul pe care veştile îl vor avea asupra vieții şi slujbei ei de acolo, dar în câteva ore de la întoarcerea ei, orice îndoială i se spulberă.

Când Sloan a sunat-o pe mama ei la buticul Lydiei, Kimberly ignoră văicăreala Lydiei şi îşi luă liber pentru restul zilei, „din motive personale". Sara puse capăt unei întâlniri cu un client important şi sosi imediat după mama lui Sloan; apoi începură amândouă să o răsfețe ca şi cum ar fi fost bolnavă, aducându-i mici tratații şi mâncărurile favorite, în încercarea de a-i restaura apetitul şi starea de spirit.

Sloan nu-şi dădea seama că ele făceau asta pentru că arăta ca un om bolnav. Cu brațele petrecute în jurul unei perne decorative, stătea făcută covrig în colțul canapelei, povestindu-le tot ce ştia despre crimă.

Amândouă îl recunoscuseră pe Paul la bordul iahtului, la ştiri şi Sloan nu văzu nici un motiv să nu le spună adevărul despre relația ei cu acesta. Totuşi, ca să nu o întristeze pe mama ei, Sloan le făcu să creadă că pe Noah Maitland urma să-l investigheze Paul la Palm Beach şi îl scoase pe Carter din decor. Le povesti despre Paris şi Carter şi despre oamenii pe care-i cunoscuse şi despre lucrurile pe care le făcuse, dar eludă scurta ei poveste de dragoste cu Noah. Nu ştia cum să vorbească despre el sau dacă o putea face fără să se prăbuşească.

Când termină de povestit, Kimberly se duse în bucătărie şi-i făcu lui Sloan o ceaşcă de ceai, în timp ce Sara făcu o încercare de a o destinde puțin pe Sloan, dar nimeri prost.

- Ai întâlnit undeva vreun „Domnul Perfect"? glumi ea.

Sloan trebui să se lupte ca să-şi controleze expresia.

- Eu ... păi ...da.

- Câți?

- Nu mulți. Unul singur.

- Numai unul? Palm Beach este locul de întâlnire pentru mulți „Domni Perfecți". Probabil că nu te-ai uitat în jur.

Sloan închise ochii şi văzu un chip bronzat, cu un maxilar pătrat, cu ochi cenuşii frumoşi şi cu o gură insistentă, aplecându-se spre ea. înghiți.

- Era cât se poate de perfect.

- L-ai cunoscut?

- Ah, da. L-am cunoscut, spuse Sloan slab.

- Şi ai ieşit cu el?

- Da.

- Şi? insistă Sara.

Vocea lui Sloan deveni o şoaptă şi trebui să-şi dreagă gâtul.

- Ne-am plăcut.

- Cât de mult v-ați plăcut? Zâmbetul Sarei deveni mai larg, privind chipul lui Sloan şi ascultându-i vocea.

Sloan îşi lipi fața de perna pe care o strângea în brațe şi înghiți.

- Mult.

- Avem un nume? întrebă Sara.

- Noah Maitland.

- Noah Maitland? Noah Maitland? Ca majoritatea locuitorilor din Bell Harbor, Sara era abonată la Palm Beach Daily News şi era la curent cu viața socială de acolo.

- Ascultă-mă. Chiar dacă n-ar fi făcut contrabandă cu arme, tot nu-l puteai dori. în toate pozele în care l-am văzut, era cu câte o altă femeie bogată, superbă, dar niciodată nu a rămas cu vreuna dintre ele.

Înainte ca Sloan să apuce să spună ceva, mama ei reveni din bucătărie cu ceaiul, spunând cu o voce blândă dar fermă:

- Nu cred că Sloan trebuie să renunțe la speranța că toate astea se vor rezolva. Ucigaşul lui Edith va fi găsit şi Paris şi Carter îşi vor da seama că este nevinovată şi o vor ierta. Iar până acum nimeni n-a spus că s-a găsit ceva ilegal pe vasele lui Noah Maitland. Sunt sigură că este nevinovat, pentru că altfel Sloan niciodată nu s-ar fi...

Kimberly se uită tandru la nefericita ei fiică şi spuse cu voce sigură:

- Altfel, Sloan nu s-ar fi îndrăgostit niciodată de el. Adevărul despre el va ieşi la lumină şi Sloan o să-i poată cere iertare. Sunt sigură că este un bărbat bun, cumsecade, care o va înțelege şi o va ierta. Nu am dreptate, draga mea?

Sloan se gândi la ultima discuție avută la telefon cu Noah şi îşi ridică spre mama ei ochii înlăcrimați.

- Nu.

Câteva minute mai târziu, Sloan îşi dădu seama că va trebui să ia imediat măsuri să iasă din starea asta. Luă telefonul şi sună la secția de poliție.

- Matt, sunt Sloan, îi spuse ea locotenentului Caruso. Vreau să mă întorc înapoi la lucru mâine, nu luni, dacă aveți nevoie de mine.

- Te-ai întors în oraş? întrebă el şi când ea îi confirmă, îi spuse să se prezinte la lucru în dimineața următoare. Caruso puse receptorul jos şi se întoarse spre Jess Jessup.

- S-a întors Sloan. l-am spus că poate veni la lucru de mâine. Sper să fie în regulă şi pentru căpitanul Ingersoll. Vreau să spun că a fost acuzată de crimă ...

Jess se ridică.

- Caruso, eşti un cretin.

- Unde pleci? strigă Caruso după el.

- Dacă ai nevoie de mine, mă contactezi prin radio, îi răspunse el, dar înainte de a pleca, Jess se opri la biroul dispecerului.

- S-a întors Sloan. Este acasă, îi spuse el.

Jess încă nu ajunsese la maşină, când dispecerul transmise vestea mai departe tuturor echipajelor de pe teren, din Bell Harbor.

În zece minute, o paradă de echipaje de poliție începu să sosească în fața casei ei.

Jess sosi primul şi Sara îi răspunse la uşă. Nu se mai văzuseră de când apăruse Jess în fața casei ei, după petrecerea de pe plajă şi Sara şovăi când îl văzu acolo.

- Ieşi o clipă, îi spuse Jess trăgând-o pe Sara pe veranda lui Sloan. Cum se simte?

- Bine, spuse Sara ferm. Formidabil.

Jess nu se lăsă amăgit.

- Cum se simte, cu adevărat.

- Merge.

Jess dădu din cap, ca şi cum s-ar fi aşteptat la asta. Apoi făcu ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat Sara. Întinse mâna, îi ridică bărbia şi zâmbetul lui era lipsit şi de ironie şi de flirt.

- Crezi că vom putea îngropa securea războiului, o vreme?

Sara încuviință din cap cu prudență, descumpănită de blândețea de pe chipul lui.

- Aş vrea asta, Jess.

Pentru tot restul după-amiezii şi seara, o constantă procesiune de echipaje de poliție sosi acasă la Sloan, plecând puțin după aceea. Cutii cu pizza şi sandvişuri de la restaurantele cu fast-food se acumulau pe masa din sufrageria lui Sloan, în timp ce prietenii ei din poliție inventau scuze că au venit să o salute.

Sloan ştia ea mai bine.

Veniseră să îi arate sprijinul lor şi să o înveselească. Totul funcționă până când Sloan se culcă pentru noapte. Singură în pat, nu mai exista nimic care să-i distragă gândurile de la Noah. Îşi aminti de dățile când stăteau întinşi unul lângă altul după ce făcuseră dragoste, ea cu capul pe umărul lui, mâna lui mângâind-o leneş, până când adormeau amândoi. Sau făceau dragoste din nou.

Capitolul 48

Paris nu se lăsă câtuşi de puțin înşelată de tonul curtenitor al detectivilor Cagle şi Flynn. Stăteau în living, a doua zi după înmormântarea străbunicii ei şi cei doi încercau să o facă să se incrimineze singură pentru uciderea acesteia. Flynn spunea:

- Sunt sigur că puteți să înțelegeți de ce suntem derutați. Dacă Sloan ar fi omorât-o pe doamna Reynolds, de ce şi-ar fi şters amprentele de pe propria ei armă şi ar fi ascuns-o apoi într-un loc unde nu puteam să nu o găsim? Amprentele ei, pe arma ei, nu ar fi incriminat-o. Arma a incriminat-o pentru că din ea s-a tras glontele care a ucis-o pe doamna Reynolds.

- V-am mai spus, nu cunosc răspunsul la întrebarea asta.

- Sloan a spus că în dimineața de după uciderea dnei Reynolds, pistolul se mai afla încă în locul inițial, nu sub saltea. Verificase ea. Crezi că ar fi putut altcineva vârî pistolul sub saltea?

- Cine? contracară Paris furioasă. Servitorii au fost trimişi cu toţii acasă, de către voi. Singurii oameni din casă în dimineața aceea, şi care nu lucrau pentru voi erau Paul Richardson şi Sloan, tata, eu şi Gary Dishler.

- Tocmai asta este partea confuză, interveni Cagle.

- Întocmai! contracară ea. în mod clar, nu credeți că Paul Richardson sau Sloan sunt vinovați.

- Richardson este agent FBI şi nu are motiv. Sora dumneavoastră are un dosar fără pată, ca ofițer de poliție şi a lucrat pentru el. Credeți-mă, dacă toate astea nu ar fi fost adevărate, pe sora dumneavoastră ar fi aşteptat-o închisoarea pe viață. Şi acum să vedem cine ne-a mai rămas, cine avea un motiv să o vrea moartă pe străbunica dumneavoastră şi pe Sloan la puşcărie, şi care să fi fost aici, să bage pistolul sub saltea?

Paris se ridică, punând capăt interviului şi se duse la Nordstrom, care aştepta în hol. Era sătulă să tot fie amabilă cu cei care se purtau cu ea atât de rău.

- Nordstrom, spuse ea rece, te rog condu-i pe aceşti doi domni şi încuie în urma lor. Nu vor mai trece niciodată de aceste porți.

Flynn renunță la aerul prietenesc.

- Putem obține un mandat.

Paris le făcu semn cu capul spre uşă.

- N-aveți decât, spuse ea. Dar până atunci, vă rog frumos să plecați de aici!

Când uşa se închise în spatele lor, Cagle se uită la Flynn cu un zâmbet creț.

- Ăsta a fost un mod delicat de a ne spune „băga-v-aş undeva", nu-i aşa?

- Da. Pun pariu că a fost la fel de delicată când a îndreptat G!ock-ul spre pieptul străbunicii ei şi a apăsat pe trăgaci.

Paris nu se simțea blândă. Era panicată. Făcea paşi încet, înainte şi înapoi, pe hol, încercând să înțeleagă cine putea fi ucigaşul. Nu era la fel de dispusă să îi excludă pe Sloan şi pe Paul Richardson din ecuație, pe cât fuseseră polițiştii. Paul era clar un mincinos şi un tip suspect şi era cât se poate de capabil să se folosească de oameni fără scrupule. Ştia cum să mânuiască o armă şi ar fi ştiut cum să facă să pară că altcineva era vinovat. Nu avea inimă. I-o frânsese pe a ei. Problema era ... că el efectiv părea să creadă că Paris îşi omorâse străbunica.

Sloan era la fel de necinstită şi de lipsită de inimă ca şi el. Se prefăcuse că dorea ca Paris să se gândească la ea ca la o adevărată soră; apoi o făcuse să o şi iubească la fel. Îi umpluse capul cu poveşti înduioşătoare despre mama lor şi o făcuse să-şi dorească să facă parte din familia lor din Bell Harbor. Privind retrospectiv, nu-i era greu să vadă că Sloan acceptase invitația de a veni la Palm Beach doar ca să poată introduce acolo un agent FBI, după care, împreună, să încerce să-l distrugă pe Noah.

Frecându-şi absentă tâmplele care-i pulsau, Paris trecu în revistă ce spuseseră detectivii şi ce insinuau prin acele cuvinte. Păreau să fie cât se poate de convinşi că Sloan spusese adevărul şi că cel care pusese pistolul sub saltea era criminalul. Poliția era convinsă că nu era vorba de Sloan sau de Paul, iar Paris ştia că nu era nici tatăl ei şi nici ea.

Nu mai rămăsese decât Gary Dishler.

La început ideea i se păru absurdă, dar cu cât mai mult se gândea la ea, cu atât îşi dădea seama cât de puțin îi plăcea, de fapt, de omul acesta. Când venise să lucreze pentru tatăl ei, în urmă cu câțiva ani, poziția lui ca asistent fusese bine definită, dar acum el părea să se ocupe de totul. în general, el îl trata pe tatăl ei cu multă deferență, dar nu de puține ori îl auzise folosind un ton iritat, nerăbdător, total necuvenit. îl văzuse înfuriindu-se pe o fată în casă şi concediind-o pe loc pentru că aceasta se atinsese de nişte hârtii de pe biroul lui.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât mai neplăcut i se părea Dishler. Nu-şi putea imagina de ce ar fi vrut să-i facă rău străbunicii ei, dar nu era complet sigură că n-ar fi fost în stare de aşa ceva.

Tatăl ei trecea în revistă scrisorile de condoleanțe, într-un birou de la etajul doi, legat într-o parte cu dormitorul lui şi în cealaltă parte, de biroul lui Gary Dishler. Uşa dinspre hol a biroului lui Dishler era deschisă, dar uşa de legătură era închisă. Paris intră în biroul tatălui ei şi închise bine uşa dinspre hol, ca să poată discuta în intimitate.

- Avem o problemă, spuse ea cât putu de calm.

- Anume? întrebă tatăl ei desfăcând un alt plic.

Paris se aşeză pe fotoliul din fața biroului.

- Ştii cumva ce sentimente avea Gary cu adevărat, pentru străbunica? Eu ştiu că ea se purta uneori urât cu el.

- Ea se purta urât cu toată lumea, uneori, sublinie Carter filozofic. Dar ce legătură are asta cu Gary?

Paris inspiră adânc, să prindă curaj.

- A fost poliția aici, adineauri. Ei cred că persoana care a vârât pistolul lui Sloan sub saltea este şi asasinul străbunicii şi ei sunt siguri că nu este vorba nici de Sloan şi nici de Paul.

- Paris, nu te implica în toată povestea asta. O să înnebuneşti încercând să lămureşti ceva. Lasă poliția să se ocupe.

- Nu cred că ne putem permite asta.

Carter se uită la ea, încruntându-se.

- De ce nu?

- Pentru că poliția este deja convinsă că eu am făcut-o. Eu am avut cel mai mare motiv şi cea mai bună oportunitate.

- Dar asta e ridicol. E o nebunie.

- Este o nebunie să înfunzi puşcăria pentru ceva ce nu ai făcut, dar asta se întâmplă mereu. Nu există decât o singură persoană care ar fi putut muta pistolul ăla în dimineața următoare uciderii străbunicii, iar această persoană este Gary Dishler. în afară de Paul, de Sloan, de tine şi de mine, el a fost singura altă persoană căreia poliția i-a permis să rămână în casă, după găsirea trupului lui Edith. Tu nu ai făcut-o şi eu nu am făcut-o. înseamnă că nu mai rămâne decât Gary.

O expresie ciudată traversă chipul lui Carter când ea termină, o expresie asemănătoare aproape cu frica, dar care dispăru atât de repede, încât Paris nu putu fi sigură.

- Poliția nici măcar nu se va obosi să-l întrebe ceva, iar eu cred că voi fi arestată. Cred c-ar trebui să ne angajăm proprii noştri detectivi particulari, să facem ceva. Şi cred că ar trebui să mă gândesc deja ia un avocat.

Furia, nu frica îi întări chipul, când ea se ridică în picioare şi spuse:

- O să te gândeşti să faci amândouă lucrurile?

Carter dădu scurt din cap şi Paris plecă. O pornise în jos pe scări când auzi o uşă lovindu-se de tocul ei şi se întoarse, repezindu-se în sus pe scări. Uşa biroului tatălui ei era deschisă, dar uşa dinspre hol a lui Dishler era închisă acum şi Paris gemu aproape sonor, gândindu-se că Dishler putea fi acela pe care tatăl ei îl va ruga să-i găsească un avocat şi detectivi. Dar apoi îşi spuse că tatăl ei păruse destul de furios ca să se confrunte singur cu Dishler şi să încerce să smulgă adevărul de la el.

Teama pentru tatăl ei o făcu pe Paris să-şi încalce principiile ei de o viață. Intră repede în biroul tatălui ei, închise uşa şi se aplecă peste birou, la telefon. Apăsă pe extensia numărului lui Dishler şi i se răspunse pe loc.

- Ce este? izbucni Dishler.

- Gary? Ah, îmi pare rău, spuse Paris în timp ce continua să apese tasta trei de pe telefonul lui Carter, activând monitorizarea din încăpere.

- Am vrut să sun la bucătărie.

- Aia e extensia treizeci şi doi, spuse el şi închise. Gary alesese noul sistem de telefonie şi îi arătase cum să activeze monitorizarea din cameră, când tatăl ei se afla în convalescență, după atacul de cord. Acum Paris punea în practică ce învățase. Conversația din biroul lui Gary se auzea acum la ea şi Paris o asculta cu un crescând sentiment de neîncredere şi groază, care se transformă în teroare.

- Ți-am spus să te calmezi, Carter! îl amenință Dishler pe un ton cu care nu-l mai auzise niciodată vorbind. Ce vrei să spui?

- Ai auzit ce am spus. Fiica mea tocmai m-a informat că va fi probabil arestată pentru uciderea lui Edith.

- Despre care fiică vorbeşti? întrebă Dishler inutil.

- Eu nu am decât o singură fiică, izbucni Carter. Şi care tocmai mi-a dat argumente cât se poate de convingătoare că tu trebuie să fii cel care a mutat arma.

În loc să-l audă pe Dishier negând violent, aşa cum se aştepta Paris, îi auzi scaunul făcând un zgomot ca şi cum s-ar fi lăsat pe spate în el şi când vorbi, vocea lui era grotesc de calmă şi de lipsită de griji.

- Carter, tu ai avut o problemă serioasă şi partenerii tăi de afaceri au recunoscut-o imediat ce le-am raportat-o. Mi-au cerut să rezolv problema înainte ca ea să explodeze şi suflul ei să ne distrugă pe toți.

- Ce problemă? întrebă Carter, dar vocea lui părea alarmată şi în defensivă.

- Ei acum, ştii bine ce problemă, spuse Dishler cu voce prefăcută. Problema este că Edith şi-a schimbat testamentul înainte ca vreunul dintre noi să îşi dea seama, l-a tăiat lui Sloan o bucată din averea ei, din care o porție mare este Hanover Trust. Partea lui Sloan ar fi însemnat cincisprezece milioane de dolari. Dar Hanover Trust nu are decât cinci milioane de dolari în total, pentru că administratorul lui, adică tu şi banca ta, îl mulgeți de zece ani încoace ca să ții banca în stare de funcționare şi să-ți acoperi pierderile din alte părți. Sunt corect?

După o tăcere, Paris îl auzi pe tatăl ei spunând:

- Aş fi putut-o convinge pe Sloan să-şi lase banii în trust şi să se mulțumească cu dobânzile. Am convins-o deja pe Paris să facă asta ...

Se auzi o lovitură, ca şi cum Dishler ar fi lovit cu pumnul în masă.

- Sloan Reynolds nu este Paris: este polițistă. Dacă ar fi hotărât să-şi retragă toată partea ei, iar tu nu i-ai fi putut da banii, ar fi mirosit imediat ceva. Iar mirosul acela te-ar fi acoperit pe tine şi ar fi infestat şi Reynolds Bank. Iar partenerii tăi din bancă nu ar fi permis să se întâmple aşa ceva.

- Încetează să-i mai numeşti parteneri, fir-ai să fii! Noi am avut un aranjament, nu un parteneriat. M-au luat pe garanție când banca a avut probleme în anii optzeci şi în schimb am fost de acord să spăl ceva bani pentru ei, de-a lungul anilor, l-am lăsat să-şi pună proprii lor oameni în câteva poziții cheie şi am tolerat să te am în preajma mea, dar nimeni nu a pus problema unei crime.

- Nu a existat variantă. Dacă aş fi aflat la timp că Edith urma să-şi schimbe testamentul ca să o includă şi pe Sloan, bătrâna ar fi murit de o cauză naturală până să apuce să-l semneze şi nu ar fi existat nici o problemă. Din nefericire, nu am ştiut nimic despre testament decât când a plecat Wilson de aici, cu noul testament semnat în prezența a doi dintre servitorii tăi. Iar singura soluție ca Sloan să fie împiedicată să-şi poată pretinde partea ei din moştenire era ca ea să fie acuzată de crimă, tocmai ca să intre în posesia banilor. Partenerii tăi m-au sfătuit să mă ocup de asta.

Paris îl auzi pe tatăl ei scoțând un sunet ca o înjurătură oftată şi Dishler spuse nepăsător:

- Carter, a fost doar o chestiune de afaceri. Nu e nimic personal. A fost uşor pentru că avea pistolul ei.

Vocea lui Carter coborî la o şoaptă de om înfrânt.

- De unde ai ştiut? Când ai aflat că era polițistă?

- Cu o zi înainte de moartea bietei Edith, am întrebat-o pe fiica ta ce părere avea despre covoarele persane rare, de la parter. Iar ea a descris culorile în Aubusson, nu cunoştea diferența. Asta, alături de faptul că nu manifesta nici un fel de interes pentru decor, m-a făcu bănuitor.

Mi-a luat cinci minute pe computer să descopăr că era polițistă şi un apel telefonic, să verific. Partenerilor tăi le-au trebuit cincisprezece minute să vină cu un plan şi să-mi dea instrucțiuni.

Irascibil, adăugă:

- Mi-au trebuit treizeci de minute să găsesc locul unde-şi ascunsese pistolul. Iar acum putem pune capăt acestei discuții neplăcute?

În biroul alăturat, Paris auzi încordarea din vocea tatălui ei când întrebă:

- Şi Paris? O vor aresta pentru asta.

- Ei, ştii bine că nu o să permit niciodată asta. în seara asta se vor ocupa de Sloan şi totul se va sfârşi aici.

- Cum?

- Chiar eşti sigur că vrei să ştii?

În biroul de alături, Paris îşi ținu răsuflarea, cu mâna deasupra butonului pentru întreruperea microfonului. Dar trebuia să ştie ce vorbeau ei despre Sloan.

Tatăl ei trebuie să fi încuviințat din cap, pentru că răspunsul lui Dishler îi îngheță sângele în vine:

- În seara asta, ajutată puțin, Sloan va avea un atac de vinovăție şi ruşine. Care o va decide să scrie un bilet în care va mărturisi că şi-a omorât străbunica. După care îşi va zbura creierii. Femeilor nu le place ca moartea să le distrugă înfățişarea, dar ea este polițist. Şi ea va alege mai curând calea mai sigură, mai rapidă, nu?...

Paris eliberă brusc butonul intercomului şi ieşi în fugă din biroul tatălui ei, poticnindu-se în timp ce alerga de-a lungul coridorului. Apartamentul tatălui ei se afla în capătul aripii de nord a

casei, iar al ei se afla în aripa sudică. în timp ce depăşea scara centrală care ducea spre foaier şi împărţea cele două aripi,văzu pe hol o subretă cu un braţ plin cu aşternuturi proaspete şi-şi încetini mersul.

Încă nu avea habar ce urma să facă; emoţiile ei înnebunite îi blocau gândirea logică, lăsându-i doar două direcţii de gândire. Trebuia să o prevină pe Sloan şi trebuia să plece din casă fără ca cineva să aibă vreo bănuială asupra intenţiilor ei.

- Bună, Mary, îi spuse ea fetei în casă. Mi-am amintit că era cât pe ce să pierd ora la manichiură. Mă grăbesc groaznic.

În camera ei, îşi înşfăcă geanta şi cheile de la maşină şi porni spre uşă; apoi îşi aminti că trântise într-un sertar cartea de vizită a lui Paul, cu gândul vag de a le trimite o scrisoare superiorilor lui, în care să se plângă de acuzaţia pe care i-o adusese acesta.

Văzu cartea de vizită dar mâinile îi tremurau de parcă ar fi avut paralizie şi o scăpă de două ori.

Nordstrom era în holul de la parter. Trebuia să-i lase un mesaj pentru tatăl ei, pentru ca acesta să nu aibă bănuieli când ea nu se va întoarce acasă pentru cină. încercă să inventeze un loc unde s-ar putea duce la o zi după înmormântarea străbunicii ei şi care să nu-l izbească prin ciudăţenia lui.

- Tata este într-o discuţie cu domnul Dishler şi nu vreau să-l deranjez. Vrei te rog să-i spui că... m-a sunat doamna Meade şi mă duc ia ea, să discutăm câteva schiţe de-ale mele. Cred că asta mă va ajuta să-mi mai revin puţin.

Nordstrom îşi înclină capul.

- Cu siguranţă, domnişoară.

Capitolul 49

Paris se uită la ceasul din bord în timp ce scotea din locul lui telefonul Jaguarului şi văzu că era puţin după ora patru. Dacă ignora total limita de viteză, într-o oră sau chiar mai puţin ar putea ajunge la Bell Harbor. l-ar dura mai mult decât dacă ar aranja pentru un avion până la Bell Harbor şi ar închiria o maşină la aeroport. Decise totuşi să meargă cu maşina. Oricum, tot ajungea acolo înainte de a se întuneca.

Ţinând receptorul în şaua umărului, cu un ochi se uita la trafic, în timp ce forma numărul pe care Paul îl scrisese pe dosul cărţii de vizită. Mâinile încă îi tremurau, dar avea probleme urgente de rezolvat şi asta o împiedica să se gândească la ce era de negândit.

Telefonul de la numărul dat de Paul scoase un sunet ca şi cum ar fi fost pe pager şi Paris îi transmise numărul telefonului din maşina ei şi aşteptă să fie imediat sunată.

În camera lui din motelul din Palm Beach, Paul ascultă cu resemnare bombardamentul verbal care venea pe firul telefonului, de la agentul special FBI pentru divizia Miami. Celularul lui se afla pe noptieră şi pe ecranul acestuia se aprinse o luminiţă intermitentă, indicând că va urma un apel. Paul se întinse şi îi puse pe pager ca să nu mai sune ... şi-şi continuă discuţia în contradictoriu cu bărbatul de la celălalt capăt.

- Paul, înţelegi ce se petrece aici? Mă fac bine înţeles? O să coste biroul o avere în ore-om, doar ca să răspundă la primul potop de plângeri pe care avocaţii lui Maitland le-au prezentat astăzi la tribunal.

- Ce anume ne acuză el că facem?

- Sunt atât de fericit că ai întrebat, îi răspunse Brian McCade, cu sarcasm muşcător, la să vedem... uite, ne acuză de sechestrare şi percheziţionare ilegală, apoi suntem acuzaţi de întinderea unei curse ...

Paul ascultă în tăcere lunga litanie de acuzaţii legale.

- Stai, mi-a scăpat asta, spuse McCade ironic. Asta ne acuză de „incompetenţă răuvoitoare".

- În viaţa mea n-am auzit de aşa ceva. De când incompetenţa înseamnă încălcarea legii?

- De când avocaţii lui Maitland au decis să încerce să o facă aşa ceva! spuse McCade furios. Probabil că avocaţii lui lucrează tocmai la o nouă lege despre asta. O şi văd străbătând tot drumul până la Curtea Supremă, pentru aprobare.

- Nu am nimic de spus, Brian.

- Ba da. Într-una din aceste plângeri, Maitland pretinde scuze formale, publice, pentru că tu nu ai găsit nimic ilegal, pe nici unul dintre vase. Vrea să declari public că îţi pare rău.

- Spune-i să se ducă dracului.

- Avocații noştri lucrează la echivalentul legal al acestui răspuns; totuşi, eu nu cred că ar fi indicat decât în cazul în care tu simți că el are cu adevărat marfa pe care o căutai, undeva în altă parte decât pe iahturi, fără să ştii exact unde.

Paul expiră prelung.

- Asta este imposibil. După ultima lui întâlnire în America de Sud, s-a întors pe vasul Apparition. Am ținut vasul sub supraveghere pe tot drumul de întoarcere şi l-am ținut sub observație ceas de ceas, zi de zi, de când se află în Palm Beach.

- Cu alte cuvinte, dacă ar fi adus marfă de contrabandă din America de Sud, ai fi găsit-o.

Paul încuviință din cap; apoi cu glas tare.

- Da.

- Şi nici la bordul vasului Star Gazer nu ați găsit nimic?

- Nu.

- Prin urmare, Maitland este nevinovat.

Paul se gândi la viețile pe care le distrusese cu bănuiala lui greşită şi se simți mult mai rău decât îi putea spune lui McCade.

- Cam aşa ceva. Deşi în mod legal îți poți anina pălăria de mitraliera pe care am găsit-o. Ceea ce înseamnă o armă automată, acum înseamnă o „ilegalitate".

- Mulțumesc pentru această observație care mi-a deschis ochii. Dar ce,spunem despre faptul că afurisita aia de mitralieră este practic o vechitură pe care el a confiscat-o pentru fier vechi?

Paul oftă din nou şi se gândi la Sloan care îl apărase cu fermitate pe Maitland, pentru că judecata ei era mai sigură decât a lui.

- Crezi c-ar merita să încerc să-i fac lui Maitland o vizită şi să încerc să-i mai alin sensibilitățile?

- El nu vrea alinare, el vrea sânge, sângele nostru.

- Trebuie să vorbesc cu el ca să îndrept o altă problemă, spuse Paul gândindu-se că trebuie măcar să încerce să-l convingă pe Maitland că Sloan nu ştia că el era o țintă a FBI.

- Nu te apropia de Maitland, îl preveni McCade înfuriindu-se din nou. Făcând asta, ne poți periclita apărarea. M-ai auzit, Paul? Ăsta este un ordin, nu o sugestie.

- Te-am auzit.

Când închise, Paul mai primi două telefoane de la oamenii lui din Palm Beach. Le dădu fiecăruia instrucțiuni detaliate; apoj îşi luă un pahar cu apă şi se întoarse cu el la pat. Îşi scoase valiza şi începu să împacheteze.

Paris aşteptă cincizeci de minute s-o sune Paul înapoi; apoi acceptă că trebuia să-şi formuleze un plan şi să se bazeze numai pe ea. Mâinile îi transpirau pe volan, vitezometrul arăta 110 mile la oră şi se aştepta în orice clipă să fie trasă pe dreapta pentru depăşirea vitezei legale.

Trebuia să rămână calmă şi să se gândească. Cu mâna dreaptă îşi deschise geanta şi pipăi după un stilou şi ceva pe ce să scrie; apoi luă telefonul maşinii şi sună Informațiile din Bell Harbor.

Operatoarea îi spuse că numărul de telefon al lui Sloan era secret.

- Numărul de telefon al lui Kimberly Reynolds îl aveți? întrebă Paris.

Operatoarea îi dădu numărul şi adresa şi Paris le notă.

- Aş vrea, vă rog, şi numărul de telefon al Poliției din Bell Harbor.

Paris îl notă şi sună mai întâi aici. O ceru pe detectivul Sloan Reynolds şi operatoarea o puse în aşteptare. Tensiunea lui Paris creştea pe măsură ce aştepta cu speranță să audă vocea lui Sloan.

Răspunse un bărbat care se recomandă ca fiind locotenentul Caruso.

- Trebuie să vorbesc cu Sloan Reynolds, spuse Paris.

- Îmi pare rău, doamnă, dar programul ei s-a terminat la ora trei.

- Trebuie neapărat să dau de ea. Sunt sora ei şi este ceva foarte urgent. Îmi puteți da numărul ei de acasă?

- Sunteți sora ei şi nu-i ştiți numărul?

- *Nu-i am* la mine.

- Îmi pare rău, dar nu am permisiunea să fac asta.

- Ascultați-mă, spuse Paris cu o voce tensionată, plină de nerăbdare. Este foarte urgent. Viața ei este în pericol. Cineva va încerca să o ucidă, în noaptea asta.

Bărbatul de la celălalt capăt al firului decise, evident, că era vorba de o farsă proastă.

- Vă referiți la dumneavoastră, doamnă?

- Fireşte că nu! explodă Paris. Dându-şi seama că nici isteria şi nici furia nu o vor duce nicăieri cu prostul ăla, Paris încercă din nou.

- Sunt sora ei. O cunoaşteți personal pe Sloan Reynolds?

- Sigur că da.

- Atunci trebuie să ştiți că până acum câteva zile a fost la Palm Beach, în vizită la familie?

- Da, şi străbunica ei a fost omorâtă şi detectivul Reynolds a fost arestată şi apoi eliberată. Am avut deja două apeluri de la persoane care au vrut să mărturisească.

Paris decise că tipul era idiot.

- Cine este şeful, acolo?

- Căpitan Ingersoll, dar azi are liber.

- Şi după el?

- Ăla sunt eu.

Paris îi închise telefonul.

Terminând cu împachetatul, Paul se întinse automat după cheile de la maşină şi celular. Ledul intermitent indica un apel rămas fără răspuns şi îşi aminti de unul primit în timpul convorbirii lui cu McCade. După care mai primise două telefoane lungi. Nu cunoştea numărul la care trebuia să sune.

Mâna lui Paris tremura necontrolat când luă de pe bancheta alăturată hârtia şi citi numărul lui Kimberly Reynolds. Se întinse după telefon exact când acesta începu să sune şi smulse receptorul din furcă.

- Sunt Paul Richardson, spuse vocea cunoscută. Am pe pager numărul dumneavoastră...

Erau cele mai frumoase cuvinte pe care le auzise vreodată Paris. Se simți atât de uşurată încât îi venea să plângă.

- Paul, sunt Paris. Sunt în maşină în drum spre Bell Harbor. Trebuie să mă crezi pentru că poliția din Bell Harbor crede că sunt o nebună şi nu va face nimic. Iar dacă tu nu mă ajuți...

- Te cred, Paris, o întrerupse el pe un ton uimitor de blând şi liniştitor. Şi o să te ajut. Acum spune-mi ce s-a întâmplat.

- Ei vor s-o omoare pe Sloan, la noapte! O vor pune să scrie un bilet de sinucigaş, prin care mărturiseşte că ea a ucis-o pe străbunica mea şi apoi o vor omorî!

Aproape că se aştepta ca el să nu creadă nimic şi să-i ceară detalii, în timp ce ultimele minute din viața Jui Sloan îşi ticăiau drumul.

- În regulă. Spune-mi cine sunt „ei", ca să ştiu cum să-i împiedic.

- Nu ştiu cine sunt. Am auzit doar o conversație despre cum vor decurge lucrurile în noaptea asta.

- Bine, atunci spune-mi pe cine ai auzit vorbind despre asta?

Momentul trădării sosise. Tatăl ei o iubise şi o crescuse... Tatăl ei nu avea nici o reținere ca Sloan să moară în noaptea asta, pentru ca el să-şi protejeze „afacerea"... Tatăl ei nu fusese deloc furios când aflase că bunica lui fusese omorâtă din acelaşi motiv. Paris o iubise atât de mult. Îl iubea pe el. O iubea pe Sloan.

- Paris? Trebuie să ştiu cine este implicat, altfel nu pot fi eficient!

Paris înghiți şi-şi trecu brațul stâng peste obrazul umed de lacrimi.

- Tatăl meu. Tatăl meu şi Gary Dishler. l-am auzit vorbind despre asta. Dishler lucrează pentru nişte tipi pe care-i numea „partenerii" tatălui meu şi „partenerii" i-au spus să o ucidă pe străbunica mea şi el a făcut asta.

Lacrimile i se revărsau şuvoaie pe obraji, înceţoşând maşinile şi drumul din fața ei.

- Ei i-au spus cum să rezolve cu Sloan, dar el nu va face asta cu mâna lui. Au angajat oameni, cred.

- Asta aveam nevoie să ştiu. Te sun înapoi.

Paris închise. Paul o va salva pe Sloan. Şi îl va aresta pe tatăl ei.

Se gândi la mândru!, frumosul ei tată, cum va fi scos în cătuşe din casa lui. Se gândi la procesele şi la acuzațiile de crimă şi la articolele urâte din ziare, cu imaginea lui. Şi lacrimile nu se mai opreau.

- Îmi pare rău, îi spuse ea, cu glas tare. îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare rău.

Capitolul 50

În port se afla un elicopter FBI şi în drum spre el, Paul sună la Poliția din Bell Harbor. Şi el dădu tot peste locotenentul Caruso.

Paul se identifică şi până să tragă aer în piept, Caruso spuse:

- V-am recunoscut numele de la TV. Erați cu Sloan în ...

- Încetează să vorbeşti şi începe să asculți, izbucni Paul. Sloan este în pericol. Cineva încearcă să pună mâna pe ea, probabil acasă la ea ...

- Pun pariu că vă referiți la tipa care tocmai a sunat aici. Mi-am închipuit că e o nebună, dar ca să mă asigur totuşi, i-am lăsat lui Sloan un mesaj pe robotul de acasă.

- Ți-a răspuns?

- Nu, nu încă, dar...

Paul recapitulă în minte ofițerii pe care-i întâlnise la petrecerea de pe plajă, cu Sloan. Doar unul singur se detaşa dintre ei; era suficient de inteligent ca să aibă suspiciuni față de Paul, în seara respectivă şi să-i pună întrebări lui Sloan despre focurile de artificii care răsunaseră ca nişte împuşcături.

- Unde e Jessup?

- Azi e liber. Pe cine altcineva vreți...

- Ascultă-mă odată, cretin ignorant ce eşti, şi o să-ți spun ce vreau. Mişcă-ți fundul şi caută-l; după care spune-i să mă sune la numărul ăsta.

În martie, zilele erau scurte şi soarele apunea deja, când în depărtare apăru ieşirea din autostradă, spre Bell Harbor. Paris avea nevoie de îndrumări ca să ajungă acasă la Sloan, dar de fiecare dată când suna la Kimberley, îi răspundea robotul.

Kimberly mai era probabil la muncă, îşi spuse Paris înnebunită. Îşi porunci să rămână calmă, să se gândească la alte posibilități. Brusc, îşi aminti că mama ei lucra într-un butic şi Sloan îi vorbise despre proprietara acestuia. Proprietara avea un nume demodat şi buticul se numea după ea. Paris fusese interesată mai ales de mărfurile de designer pe care ... pe care ...LYDIA le avea.

Înşfăcă telefonul şi ceru numărul buticului Lydiei. Se simți atât de uşurată, încât aproape că-i veni să râdă când Lydia mormăi auzind că este vorba de un telefon personal pentru Kimberly.

- Aici Kimberly Reynolds, spuse vocea dulce, părând firesc de curioasă să ştie cine o suna.

- Sunt Paris. Doamnă Reyn ... Mamă.

- Ah, Dumnezeule. Ah, Slavă Domnului. Strângea atât de tare în mână receptorul, încât Paris putea auzi scrâşnetul.

Paris aprinse luminile şi încetini pentru viteză de ieşire din autostradă, ca să nu fie izbită de altă maşină în traficul strâns de la semaforul din apropierea culoarului pentru ieşire.

- Sunt în Bell Harbor. Am o problemă. Trebuie să o găsesc imediat pe Sloan.

- Ar trebui să fie acasă. Este trecut de cinci şi azi a lucrat în schimbul de dimineață, dar dacă are un caz, de obicei mai întârzie.

- Eu ies tocmai din autostradă. îmi poți spune cum să ajung la ea din ...Paris se opri să citească indicatoarele.

- Din Harbor Point Boulevard şi autostradă.

Kimberly se arătă atât de dornică să o ajute, încât îi înmuie inima lui Paris, chiar dacă îi bubuia de îngrijorare.

- Sloan ține o cheie într-un loc unde n-o să-ți treacă niciodată prin cap să cauți, adăugă ea şi-i spuse lui Paris unde o găseşte. Dacă nu e acasă, poți intra s-o aştepți, adăugă ea.

- Îți mulțumesc mult. Paris făcea deja o întoarcere la stânga, potrivit instrucțiunilor lui Kimberly. Brusc, îşi dădu seama că nu vroia să încheie această primă conversație cu mama ei. Ținându-şi respirația, spuse, nesigură:

- Crezi că mai târziu pot veni la tine, să te văd?

Un râs cu lacrimi îi scăpă mamei ei.

- De treizeci de ani aştept să te aud spunând asta. Nu... Nu o să uiți, nu?

- Îți promit că nu.

Câteva minute mai târziu, Paris era în fața casei lui Sloan. înăuntru era aprinsă o lumină şi pe alee era parcată o maşină albă, ultimul tip, cu un număr ciudat pe plăcuțe: BHPD031.

Convinsă că numărul aparține Poliției din Bell Harbor, Paris găsi un loc de parcare pe strada din fața casei, îşi luă poşeta şi coborî din maşină. Vântul se întețise şi câțiva stropi de ploaie udaseră aleea. Deşi se lăsase noaptea, strada părea sigură şi bine iluminată. Planul ei era să bată la uşă, să-i spună lui Sloan ce urma să se întâmple şi să plece imediat. De restul se putea ocupa Paul.

Planul părea cât se poate de bun şi de uşor de realizat, dar cu cât se apropia mai mult de uşă, cu atât mai stânjenită se simţea. Păşi pe verandă şi ridică mâna să bată la uşă; apoi ezită şi se mai uită o dată în jur. Dincolo de stradă, în partea dreaptă, ţărmul era parţial luminat de lumini mari, cu vapori de mercur, pe stâlpi înalţi şi lumina era suficient de puternică să evidenţieze o siluetă feminină care mergea repede de-a lungul plajei, ca apoi să o rupă la fugă. Paris o recunoscu şi se simţi atât de uşurată şi de fericită, încât o strigă tare, fără să se gândească la zgomotul valurilor şi al vântului.

- Sloan ... Salutul ei se transformă într-un strigăt înfundat când uşa se deschise brusc şi o mână se strânse peste gura ei şi Paris fu trasă înăuntru.

Capitolul 51

Ameninţarea ploii care o făcuse pe Sloan să o ia la fugă, se opri la nu mai mult decât câţiva stropi şi Sloan încetini din nou pasul. în mod normal, oceanul o liniştea; îi cânta. Dar de când se întorsese de la Palm Beach, nu mai găsise consolare în el. Înainte de plecare, iubise orele ei tihnite, singură acasă. Acum însă nici acasă nu mai putea suporta să stea.

Aplecându-se, luă de jos o pietricică rotundă, şlefuită; se întoarse înapoi spre valuri şi cu o mişcare din încheietura mâinii, încercă să o arunce astfel încât să taie apa. Trebuia să o taie; dar piatra lovi apa şi se scufundă. A fost exact cum fusese şi ziua ei de astăzi.

Se întorsese acasă puţin după ora trei şi îşi petrecuse aproape tot timpul stând pe o ridicătură de pietre în partea de nord a zonei de picnic.

Privise norii adunându-se şi acoperind soarele la asfinţit, încercând să audă muzica. în serile liniştite, marea îi cânta cântece de leagăn de Brahms; în nopţile furtunoase, îi cânta Mozart. De când se întorsese în Bell Harbor, muzica dispăruse; acum marea o hărţuia cu vorbe; îi oferea sunete ascuţite şi şoapte reci, care o urmăreau şi în somn.

I se plângea că străbunica ei fusese omorâtă dar ucigaşul era încă liber. îi şoptea că ea iubise şi pierduse pentru că dezamăgise pe toată lumea, li enumera pierderile cu fiecare ridicătură şi coborâre a valurilor. Edith... Noah... Paris... Courtney... Douglas.

Sloan stătea în loc, cu mâinile în buzunare, ascultând refrenul aspru, care o trimitea înapoi acasă, deşi ştia că nici acolo nu va reuşi să scape de el.

Traversă strada în unghi, cu capul plecat, torturată de amintiri, urmărită de şoaptele triste, imperioase. Era atât de preocupată, încât ajunse aproape de uşa din spate când îşi ridică privirea şi văzu că aici, casa ei era scufundată în întuneric. De la întoarcerea ei din Palm Beach, începuse să lase câte o lumină aprinsă în bucătărie şi una în living, ca să nu umble într-un pustiu întunecat. Aprinsese mai devreme lumina din bucătărie; era sigură de asta.

Întrebându-se cum îşi putea aminti de ceva ce se părea că nu făcuse, Sloan întinse mâna spre uşă; atunci văzu bucăţica mică de geam spart şi îşi retrase brusc mâna. Se răsuci, lipindu-se de casă; apoi începu să înainteze, chircită la pământ.

Menţinându-se sub nivelul ferestrei, se duse până la uşa din faţă, observând că lumina din living era în continuare aprinsă. Calculă repede probabilităţile şi răspunsurile corespunzătoare: în mod clar, nu avea cum să ştie dacă mai era cineva înăuntru sau de ce pătrunsese în casă. Hoţii intră repede şi ies repede, dar în mod normal nu sting o parte din lumini.

Avea la ea cheia de la casă dar nu avea cheile de la maşină şi nici vreo armă. Glock-ul ei se mai afla încă în custodia poliţiei din Palm Beach, înlocuitorul lui se afla în geanta ei din dormitor. Pistolul ei treizeci şi opt se afla în sertarul biroului din living. Dacă era cineva în casă, atunci lucrul inteligent pe care-l avea ea de făcut era să plece, să se ducă la un vecin şi să sune la poliţie.

Acesta era planul ei până când ocoli colţul din faţă al casei şi văzu Jaguarul decapotabil parcat în stradă. Jaguarul lui Paris. Să fi intrat Paris în casă prin efracţie, dar să-şi lase maşina la vedere? Ideea i se păru atât de bizară, încât o cuprinse teama.

Sloan refăcu încet drumul spre spatele casei, se apropie de uşă şi răsuci butonul, în timp ce se retrase, automat, într-o parte, în afara liniei de foc. Auzi ceva înăuntru. O mişcare? Un scâncet? Un cuvânt?

Aruncă o privire rapidă în bucătăria scufundată în întuneric şi fu aproape sigură că bucătăria era goală, cu uşa batantă care o lega de living, închisă.

Cu toate simţurile în alertă acum, acordate la orice nuanţă de sunet, se strecură în bucătărie şi deschise încet, cu un deget, uşa batantă.

Paris stătea la biroul din living, cu fața spre bucătărie, albă ca varul de groază, în timp ce un bărbat cu spatele la Sloan ținea un pistol îndreptat spre ea. Rugându-se să fie doar un singur om, Sloan deschise ușa încă puțin.

Paris o văzu și dintr-un impuls disperat începu să vorbească, încercând să le distragă celorlalți atenția și să-i ofere lui Sloan o explicație.

- Sloan n-o să semneze nici o confesiune în care să scrie că ea a omorât-o pe străbunica mea, doar ca să-l scape pe tatăl meu. O să-și dea seama că vreți s-o omorâți imediat ce va fi făcut asta.

- Gura! șuieră omul spre ea. Sau nu vei trăi destul ca să afli dacă ai avut dreptate!

- Nu văd de ce trebuie să fiți trei bărbați înarmați ca să omorâți o femeie!

Paris știa acum că și ea și Sloan vor muri; simțea asta cu un înfricoșător fatalism.

- Acum că ți-ai făcut numărul, o să fiți două femei, spuse încetișor bărbatul din partea stângă a ușii dinspre bucătărie.

Paris crezuse că Sloan se va retrage, dar ce făcu ea de fapt era atât de teribil de privit încât părea de necrezut. Sloan deschise și mai mult ușa și își ridică palmele mâinilor ca să arate că nu ținea nimic în ele și intră în living.

- Dați-i drumul. Pe mine mă vreți, spuse ea calmă.

Paris strigă, bărbatul de la birou se întoarse iar ceilalți doi o apucară pe Sloan de brațe și o trântiră de perete, fiecare cu câte un pistol îndreptat spre capul ei.

- Ei, ei, bine ai venit acasă! spuse unul dintre ei.

- Dați-i drumul și voi face tot ce vreți, spuse Sloan atât de calmă, încât lui Paris nu-i venea să creadă.

- Tu vei face ce vrem noi, altfel o vom ucide sub ochii tăi, spuse cel de lângă Paris în timp ce ocolea biroul spre partea ei. O apucă de guler și o trase în sus de pe scaun, împingând-o spre unul dintre ceilalți doi, care o țineau pe Sloan. Ațintind apoi pistolul asupra lui Sloan, spuse:

- Tu vii aici. O să scrii o scrisoare.

- O s-o scriu, doar că faceți o greșeală, spuse Sloan în timp ce era împinsă în față cu suficientă forță ca să se împiedice.

- Tu ai făcut o greșeală când ai intrat pe ușa asta, spuse pistolarul de la birou în timp ce o înșfăcă și o trânti în scaun.

- Dacă vrei să mai rămâi în viață după ce-o să ieși de aici, ia telefonul și sună-l pe cel care te-a trimis, îl preveni Sloan.

Tipul presă țeava de fruntea ei.

- Taci odată dracului și începe să scrii!

- În regulă. Dar lasă-mă să scot hârtie din sertar și ascultă-mă, sora mea n-are nici o legătură cu asta. Nu, nu vârî mai tare pistolul în capul meu. Știu că o să mă omori. Dar nu trebuie să o omori și pe ea. Sună-ți șeful și întreabă-l.

La stânga ei, Sloan observă o umbră mișcându-se în holul care dădea spre dormitor și simți cum îi țâșnește sudoarea de pe frunte, în timp ce-i creștea adrenalina. Sporovăi mai tare, mai repede, încercând să distragă atenția răpitorului ei, ca acesta să nu vadă umbra.

- Ea este cea pe care încearcă să o protejeze, ucigându-mă pe mine. Spune-i șefului ...

Gangsterul o apucă de păr, îi trase capul pe spate și-i vârî pistolul în gură.

- Un cuvânt dacă mai spui, apăs pe trăgaci.

Sloan dădu încetișor din cap, iar el își îndepărtă pistolul și îi eliberă părul.

- Ce vreți să scriu pe hârtia asta? întrebă ea deschizând încet sertarul. Cu mâna dreaptă scoase afară un blocnotes, în timp ce stânga i se închidea în jurul patului unui treizeci și opt. Folosind blocnotesul ca paravan coborî pistolul în poala ei și se aplecă mai aproape de birou, ca să-l mascheze.

- Ce scriu? repetă ea.

Omul scoase din buzunar o bucată de hârtie și i-o trânti sub nas, pe birou.

În mintea lui Paris, exact înainte ca totul să devină negru, zgomotul hârtiei trântite coincise cu explozii simultane din toate direcțiile și cu o durere bruscă, ascuțită, în capul ei. Ultimul lucru pe care-l văzu înainte de a se scufunda într-un puț întunecat a fost chipul lui Paul Richardson, contorsionat de furie.

Capitolul 52

La spitalul din Bell Harbor, atmosfera era distinct festivă, în ciuda faptului că micuțul spital era sub asediul aceleiaşi medii înnebunite care descinsese în Palm Beach cu prilejul uciderii lui Edith Reynolds, încercarea de ucidere a lui Sloan şi Paris, din noaptea trecută, provocase un val de supoziții sumbre şi teorii sălbatice.

Stațiile locale TV preferau să-i crediteze pe detectivul Sloan Reynolds şi pe ofițerul Jess Jessup cu toate actele de curaj şi cutezanță din timpul nopții şi să treacă cu vederea actele de eroism ale celor doi ofițeri FBI care participaseră la raidul din noaptea respectivă.

Media națională considera foarte bizar şi foarte incitant faptul că unul dintre cei doi agenți FBI ținuse titlurile doar cu câteva zile în urmă, în timpul percheziției pe iahturile lui Noah Maitland.

Anunțul făcut în urmă doar cu câteva secunde, cum că Paris Reynolds îşi recăpătase cunoştința, semnala începutul unei dispoziții de celebrare. Şi, aşa cum spera personalul spitalului, al plecării hoardelor de reporteri de la uşi.

- Domnul Richardson? O soră zâmbitoare intră în sala privată de aşteptare de la etajul trei.

Coborând glasul ca să nu le trezească pe Sloan şi Kimberly, femeia spuse:

- Domnişoara Reynolds s-a trezit. Dacă vreți să o vedeți singură câteva minute, aceasta este ocazia dumneavoastră.

Paul se ridică. După ce aşteptase la spital, ceas după ceas, ca Paris să-şi recapete conştiința, brusc nu mai ştia ce să-i spună.

Se sperie puțin când văzu că Paris avea ochii închişi, dar când se aşeză lângă patul ei, văzu că respirația ei era puternică şi egală şi culoarea începuse să-i revină.

Îi luă mâna într-a lui. Paris deschise ochii şi o privi înregistrând cine anume era el. Acum aştepta ca ea să-şi amintească ce anume era, ticălosul care pusese la îndoială toate lucrurile oneste, decente, pe care le făcuse ea, ca în final să comită vicioasa nedreptate de a o acuza de uciderea străbunicii ei, pe care o iubea. Simți că merita acelaşi tratament pe care-l primise în seara în care ea l-a pălmuit şi i-a trântit uşa în nas.

Paris se uită la el, confuzia dispărându-i total, înghiți şi făcu primul efort din ultimele două zile de a vorbi şi Paul îşi ținu răsuflarea. Vocea ei era doar o şoaptă vagă.

- Ce ți-a trebuit atâta timp? îi spuse, cu o vagă urmă a zâmbetului ei.

Paul râse răguşit şi îi strânse mai tare mâna.

- Am fost împuşcată? întrebă ea.

Paul confirmă din cap, amintindu-şi cât de terifiat se simțise el când un glonte rătăcit, ricoşat, trecuse razant, zgâriind-o, pe lângă capul ei.

- Cine a tras în mine?

Paul îşi lăsă fruntea pe mâinile lor încleştate, închise ochii şi îi spuse adevărul.

- Cred că eu.

Paris rămase foarte tăcută, apoi începu să se cutremure de râs.

- Ar fi trebuit să ghicesc.

Paul se uită în ochii ei şi încercă să zâmbească.

- Te iubesc, spuse el.

Capitolul 53

Paris părăsi spitalul la sfârşitul săptămânii şi se duse acasă la mama ei, pentru recuperare. Paul îşi luase câteva zile de concediu ca să fie alături de ea, Kimberley veghea asupra ei şi Sloan venea în fiecare zi să o vadă.

Kimberly şi Paris păreau să înflorească, dar Sloan slăbea şi se ofilea cu fiecare zi, iar Paul ştia că totul era din cauza lui Maitland.

Cum Paul simțea că ruptura se datora numai greşelii lui, dorea din suflet să încerce să repare totul, în ciuda ordinului primit de a sta departe de Maitland. Ceea ce îl împiedica s-o facă era faptul că Maitland refuza să-l vadă. Paul îl sunase de două ori să-i ceară o întâlnire, dar Maitland nu prelua legătura şi nici nu-i răspundea.

Paul se gândea la toate astea, în timp ce Paris, Sloan şi Kimberly stăteau de vorbă în livingul lui Kimberly, într-o după-amiază însorită, la două săptămâni după moartea lui Edith.

Sună soneria şi cum nimeni altcineva nu păru să audă, Paul se ridică şi se duse să deschidă. În uşă, privindu-l cu ochi micşorați, stătea Courtney Maitland.

- Am venit să o vedem pe Paris, îl informă ea. Tu ce cauți aici? Încerci să confişti porțelanurile?

Paul se uită peste umărul ei şi îl văzu pe Douglas coborând din maşină şi în mintea lui o idee începea să prindă un vag contur.

- Aş vrea să vorbesc cu voi doi, înainte de a intra să o vedeți pe Paris, spuse el ieşind afară şi obli- gând-o pe Courtney să dea înapoi. Închise uşa în spatele lui, ca cei doi să nu poată trece pe lângă el. în timp ce Courtney se uita la ea şi Douglas se încrunta, Paul spuse simplu:

- I-am făcut o mare nedreptate familiei voastre şi i-am făcut acelaşi lucru lui Sloan. Aş vrea să încerc să-mi îndrept greşeala față de toată lumea, dacă mă veți ajuta.

Courtney pufni disprețuitor.

- De ce nu-ți fluturi pur şi simplu legitimația de FBI şi nu mormăi indicații? Nu aşa rezolvi tu lucrurile?

Paul o ignoră din nou şi i se adresă lui Douglas.

- Sloan nu a ştiut absolut nimic despre ce intenționam eu să fac cu cele două iahturi, Douglas. Nu a ştiut nimic despre faptul că eu mă interesam de Noah. Când a fost de acord să meargă la Palm Beach cu mine, Sloan ştia doar că noi îl suspectam pe Carter Reynolds de activități ilegale. Ai citit ziarele. Ştii că a mărturisit totul şi că Dishler se află în custodia noastră. Dishler spune totul.

Făcu o pauză ca să le evalueze reacțiile dar nu putea spune ce simțeau ei, aşa că reluă:

- Am avut dreptate în privința lui Carter. M-am înşelat în privința lui Noah. Ceea ce contează este faptul că voi nu v-ați înşelat în privința lui Sloan, când ați crezut că ține la voi toți. Ați auzit ce a făcut, şi-a riscat viața ca să i-o salveze pe a lui Paris. A avut încredere în mine iar eu i-am înşelat această încredere, dar am făcut-o din spiritul datoriei şi din convingerea că ea se înşela în privința lui Noah iar eu aveam dreptate.

Se opri din nou şi Douglas se uită la Courtney ca şi cum ar fi vrut să-i ghicească gândurile.

- Courtney, spuse Paul, vorbeşte tot timpul despre tine, cu Paris şi cu mama ei. îi este dor de tine.

- De ce ar trebui să credem ce spui? întrebă Courtney încăpățânată.

Paul îşi vârî mâinile în buzunare.

- De ce naiba aş mințI despre asta?

- Pentru că eşti un ticălos? sugeră Courtney, dar nu cu cine ştie ce forță.

- Este clar că-mi pierd timpul degeaba, spuse Paul rece, întinzând mâna să le deschidă uşa. Nici unuia dintre voi nu-i pasă de Sloan. Uitați ce v-am spus. Am obosit să dau explicații unor oameni cărora nu le pasă.

Deschise uşa să intre, dar Courtney îşi puse mâna pe mâneca lui.

- Cât de mult îi este lui Sloan dor de noi?

Paul se întoarse.

- Incredibil de mult. Cât de dor îi este fratelui tău, de ea? contracară el.

Courtney privi în jos, în timp ce în capul ei loialitățile se aflau în plin război; apoi îşi ridică privirea.

- Îi este suficient de dor de ea încât astăzi să plece spre Saint Martin, unde nu-i place deloc, iar când o să ajungă acolo se va întâlni cu o adunătură de oameni de care nu-i place. Apoi se va întoarce la San Francisco, unde va rămâne definitiv.

- Ajută-mă să intru la el să-l văd şi o să încerc să-l fac să mă asculte.

- O să te dea afară, prezise Courtney încântată. Nu de tine este el îndrăgostit. Cu Sloan trebuie noi să-l facem să se vadă şi asta trebuie să se întâmple undeva de unde să nu o poată da imediat afară.

Se uitară unul la altul, ajunseră la aceeaşi concluzie şi intrară în casă.

- Bună la toată lumea, strigă Courtney.

Vocea ei o făcu pe Sloan să se întoarcă în loc, neîncrezătoare.

- Nu putem sta mult, continuă Courtney, repezindu-se să o sărute pe Paris pe obraz.

- Ai un pansament super, Paris.

Sloan se uită peste ea la Douglas, care-şi deschidea brațele. O îmbrățişă şi-i şopti la ureche:

- Courtney o să vă ducă pe tine şi pe Paul la Noah. Du-te cu ea. Dacă aştepți, Noah o să plece. Pleacă în câteva ceasuri.

Îşi plimbă privirea în jur, distrat, peste umărul ei şi-şi lăsă brațele în jos.

- Cine Dumnezeule mai este şi ea?

Sloan era atât de nerăbdătoare să plece şi atât de îngrozită de deznodământ, încât trebui să-şi studieze mama, înainte de a putea răspunde.

- Mama mea. Vrei să ți-o prezint?

Douglas îi spuse cu un zâmbet leneş:

- Draga mea, nimic nu-mi doresc mai mult pe lumea asta.

Capitolul 54

Noah băgă în servietă ultimul teanc de hârtii şi coborî cu ea în foaier, unde valizele lui aşteptau să fie încărcate de şofer în maşină.

Rămase acolo, cu mâinile în buzunare privind pentru ultima oară în jur. Chiar el proiectase casa. Iubea formele şi contururile încăperilor. Tavanele înalte şi vederile panoramice. Acum, era fericit să o părăsească o vreme. Oriunde se ducea în casa asta, îi apăreau amintiri cu Sloan şi obsesia lui pentru ea; îl salutau în camere şi îl urmau pe coridoare.

Se uită în living şi o văzu pe Sloan acolo, pe canapea, îngrijorată că va fi arestată.

Paşii lui Noah răsunau pe dalele lustruite, în timp ce se plimba din cameră în cameră.

Intră în bucătărie şi ea era acolo, făcând omlete noaptea târziu: Cel care nu ajută la gătit nu ajută la mâncat, îl prevenise ea.

- Dă-mi o sarcină. Una grea.

Şi Sloan îi întinsese un cuțit şi un ardei verde.

- Eu am ceva mai macho în minte, *îi explicase el.*

Şi ea îi întinsese ceapa.

Noah deschise uşa din spate şi ieşi pe terasă, rămânând acolo, în picioare. La stânga lui se afla masa cu umbrelă, unde luase prima oară micul dejun cu Courtney, cu Douglas şi cu el. Courtney îi ceruse detalii despre seara precedentă, când Noah „o dăduse-n bară" şi Sloan izbucnise într-un râs molipsitor. Eu nu mă pricep deloc la flirtat... Dacă aş fi avut un telefon, aş fi sunat-o pe prietena mea Sara chiar de acolo, de pe ringul de dans şi aş fi întrebat-o ce trebuie să spun.

Noah îşi smulse privirea de la masă şi se uită drept în fața lui. Se întâlnise cu el acolo, pe peluză, aproape de terasă, noaptea târziu, după petrecere, arătând ca un înger desculț, cu sandalele în mână.

- Referitor ia... ia acel fel de reiații... eu nu am ce tu... ce unii oameni ar putea considera o experiență bogată. De fapt, eu nu am avut decât două astfel de relații.

- Numai două? Ce păcat. Pot spera că au fost pe cât de scurte, pe atât de nesatisfăcătoare?

- Da, şoptise ea punându-i mâna pe obraz. Chiar aşa au fost.

În noaptea aceea sfârşiseră sus, pe şezlongul din dreapta lui, unde se comportase ca un adolescent, pipăind şi mozolind. în fața lui se întindea plaja. Se întâlnise cu ea pe plajă, în noaptea în care a murit Edith; el se întorsese de la Miami mai devreme, pentru că îi era dor de ea. O condusese acasă, după ce ea îl ajutase la gătit. „Sunt nebun după tine". Prin asta vroise să spună „Te iubesc." Slavă Domnului că nu apucase. O să fie încă o chestie idioată de care va trebui să se păzească de acum înainte.

Noah se întoarse şi intră înapoi în casă. Din toate femeile pe care le cunoscuse, se întreba ce genă a instabilității mentale, ce şansă a chimiei umane o putuse face pe ea singura femeie pe care o dorise mai mult decât pe toate celelalte. Nu putea înțelege cum de fusese atât de naiv. Ar fi pariat pe tot ce avea că era îndrăgostită de el la fel cum era şi el, de ea. De fapt, pariase pe ea şi în final îl costase o avere considerabilă. Publicitatea de prost gust care rezultase din percheziționarea vaselor lui de către FBI îi afectase reputația şi în final, chiar dacă FBI nu găsise nimic, simplul fapt că fusese suspectat avea să persiste ani de zile de acum înainte, în mintea oamenilor.

Sloan Reynolds era la fel de frumoasă şi delicată ca o orhidee; Era Mata Hari cu coadă de cal.

Se opri în pragul uşii salonului şi se uită la caseta video care ieşea din videorecorder. Zile în şir, după ce Paris şi ea fuseseră aproape omorâte, programele de televiziune prezentaseră un film despre Sloan exercitându-şi meseria ei de polițist. Deşi Courtney o privea pe Sloan ca pe un trădător total, fusese fascinată de ceea ce văzuse şi cu tipica inocență lipsă de sensibilitate, înregistrase totul şi apoi începuse să-l piseze pe Noah la cap să vadă şi el caseta.

După Courtney, Poliția din Bell Harbor imaginase un fel de episod din „Poliția Reală în Acțiune", sau ceva de genul ăsta. Sloan luase parte la o acțiune anti-drog şi fusese filmată în timp ce efectiv se petrecea totul.

Banda îi făcea lui Paul cu ochiul. Aceasta era ultima şansă de a o vedea, înainte de plecare. Courtney şi Douglas erau în vizită la Paris iar el era singur acasă. Se duse la televizor, îl porni şi introduse caseta.

Ecranul se lumină, banda începu să se deruleze şi Noah se simți cuprins de un atac de furie amintindu-şi că efectiv se oferise să o învețe pe Sloan să tragă, pentru ca „delicatul, micuțul îngera”" să nu se mai teamă de arme!

Pe ecran, „îngeraşul” purta o jachetă pe spatele căreia era imprimat cuvântul POLICE şi stătea aplecat după un echipaj de poliție, cu un pistol strâns cu ambele mâini, acoperindu-şi colegii care se lansaseră în traversarea peluzei din fața unei case.

În următorul clip, Sloan nu îşi mai acoperea doar colegii, pentru că ea conducea, alergând înspre o clădire şi lipindu-se lângă uşa din față, cu pistolul în mâini, ținut sus.

Noah apăsă butonul OFF. O disprețuia pe Sloan din caseta aceea.

Dar dacă ea nu l-ar fi trădat, atunci şi-ar fi spus că era de-a dreptul magnifică.

Îşi aduse aminte că uitase un raport sus şi cum avea nevoie de el, urcă în birou să-l ia şi să plece. Frunzărea dosarele din sertarul biroului când auzi voci venind de jos, din hol. Când ridică privirea, în prag stătea Paul Richardson, cu Douglas de o parte şi Courtney, de cealaltă.

Douglas văzu expresia ucigătoare din ochii lui Noah.

- Noah, vrei doar să asculți ce are de spus Paul?

Drept răspuns, Noah întinse mâna după telefon, apăsă butonul intercom şi-i spuse şoferului-bodigard:

- A intrat un intrus în biroul meu. Scapă-mă de el. îşi întoarse apoi privirea spre biroul lui, găsi raportul pe care-l căuta şi se ridică, ocolind biroul.

- Când o să trec prin dreptul tău, Richardson, spuse el în timp ce tatăl şi sora lui se retrăseseră înțelepți din calea lui şi puțin mai spre hol, dacă tresari doar, voi considera gestul drept comportament agresiv şi voi fi încântat să-ți arunc fundul peste balcon. Ne-am înțeles?

Drept răspuns, agentul FBI înaintă mai mult în biroul lui Noah, trânti uşa închizând-o şi încuind-o, pentru a-i bloca afară pe Douglas, Courtney şi Martin care alerga în sus pe scări. Blocând uşa cu umerii, pentru a împiedica pe oricine să o deschidă, Richardson îşi petrecu brațele peste piept şi-l privi o clipă pe Noah, impasibil.

De partea cealaltă a uşii puteau fi auziți Courtney şi Douglas convingându-l pe Martin că nu era nevoie de prezența lui. Paul nu avea nici un dubiu că Noah era suficient de furios şi de puternic ca să se repeadă la el, dar conta pe faptul că el nu va expune o fată de cincisprezece ani la o scenă violentă în care era implicat, chiar dacă aceasta putea doar s-o audă, nu şi s-o vadă. Conta de asemenea pe abilitatea lui de a-i dilua furia lui Noah înainte ca el să decidă că de fapt Courtney provocase scena, deci putea plăti prețul, fiind obligată să audă o bătaie violentă.

- Noah, spuse Paul în final, pe un ton relaxat, am avut două săptămâni de groază. De fapt, de mai bine de cinci ani n-am mai trecut prin aşa ceva.

Noah îşi sprijini coapsa de birou, cu un muşchi pulsându-i violent în maxilarul încleştat, atent la uşa din spatele lui Paul, să ştie dacă sora lui mai era încă acolo, sau nu.

Paul înțelese, aşa că vorbi puțin mai repede.

- Ți-amintești de cazul Zachary Benedict, de acum cinci ani?

Maitland îi aruncă o privire plină de dispreț. Nimeni nu putea uita frenezia care cuprinsese toată lumea, în jurul actorului câştigător al Premiilor Academiei, condamnat pe nedrept pentru uciderea soției sale. Benedict evadase din închisoare şi o luase ostatecă pe o anume Julie Mathison, care se îndrăgostise de el. Paul îl prinsese din nou în Mexico, atunci când Benedict îşi riscase libertatea ca să se reîntâlnească cu Julie şi violenta scenă din aeroportul din Mexico City fusese televizată de jur împrejurul globului.

- După expresia ta văd că îți aminteşti scandalul. Eu eram agentul însărcinat cu prinderea lui Benedict. Eu sunt cel care a dus-o pe Julie Mathison în Mexico. Eu am folosit-o ca momeală în aeroport.

- Spune-mi, izbucni Noah, ți se întâmplă vreodată să urmăreşti pe cineva vinovat?

- Nu în cazul tău, este clar. Şi nici în cazul lui Benedict. Când în final a fost achitat şi eliberat, după episodul Mexico City, m-am dus la Benedict şi am pledat cu succes în favoarea lui Julie. Şi el a iertat-o.

- Ce dracu’ are asta de-a face cu mine?

- Ajung imediat acolo. Vezi tu, există două diferențe majore între situația lui Julie şi a lui Benedict şi situația lui Sloan şi a ta: Julie a mers cu mine la Mexico City ca să mă ajute să-l prind pe Bendict pentru că eu am convins-o că el era vinovat. Niciodată n-aş fi fost în stare să o conving pe Sloan de vinovăția ta.

Paul surprinse o scânteie de nevoit interes în ochii lui Noah şi continuă atacul.

- De fapt, nici nu m-am obosit să încerc. Sloan a venit cu mine la Palm Beach ca să mă ajute să-l urmăresc pe Carter Reynolds. Habar nu avea că eu credeam că de fapt tu aduceai banii. Sloan este o idealistă; este loială şi este foarte inteligentă. Dacă ar fi suspectat vreodată că o foloseam ca să obțin informații pe care le-aş fi putut folosi împotriva ta, cred că ar fi aruncat în aer acoperirea ei şi pe a mea, ca să te protejeze.

- Iar eu trebuie să cred asta?

- De ce aş minți?

- Pentru că eşti un ticălos înnăscut.

- Courtney îți împărtăşeşte părerea, spuse Paul zâmbind strâmb. Ea a formulat-o puțin mai politicos, dar tonul şi convingerea erau aceleaşi. Totuşi, continuă el, asta nu face parte din subiect. Am spus că există două diferențe majore între situația lui Julie Mathison şi cea a lui Sloan Reynolds. Iat-o pe cea de a doua: Julie s-a simțit vinovată pentru că l-a trădat pe Reynolds. Vroia cu orice preț ca Reynolds să-şi înfrâneze furia şi să accepte să o vadă şi să-i asculte explicațiile. Sloan, pe de altă parte, nu are nici un motiv să se simtă vinovată. Iar mândria ei este la fel de mare ca şi a ta, aşa că gândeşte-te bine înainte de a mai continua să i-o calci în picioare.

Paul se retrase din dreptul uşii.

- Ştiu că ți-am dat la ce să meditezi. Ai o jumătate de oră, spuse el uitându-se la ceas, să te hotărăşti dacă să-ți distrugi sau nu viața şi să i-o distrugi sau nu şi pe a lui Sloan.

- Ce naiba mai vrea să însemne şi asta?

- Asta înseamnă că ea te aşteaptă pe Apparition. Aşa că gândeşte-te. Nu se află acolo ca să pledeze. Ea nu a pledat niciodată. Vrea doar să-ți spună că îi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat şi să-şi ia în mod decent la revedere de la tine.

Întorcându-se spre uşă, se opri şi se întoarse puțin înapoi, spunând cu o jumătate de zâmbet:

- Ar mai fi ceva. O să mă căsătoresc cu Paris şi aşa cum am aflat într-o seară, spre imensul meu disconfort, are o dreaptă surprinzător de puternică.

- Ți-a ars o palmă? concluzionă Noah calm.

- Întocmai.

- De ce?

- Am acuzat-o că a omorât-o pe Edith.

- Mie mi se pare a fi un motiv întemeiat, spuse Noah cu amuzament muşcător.

- Cu o oră înainte, descoperisem că Sloan are chiar mai multă putere şi că este mai iute decât Paris.

În ochii lui Maitland licări interesul.

- Şi Sloan ți-a ars o palmă?

- Nu. Ea mi-a ars un pumn care aproape că m-a aruncat la podea.

- De ce?

Paul redeveni serios.

- Pentru că tocmai descoperise că am folosit-o împotriva ta.

Spusese tot ce-i trecuse prin minte ca să o reabiliteze pe Sloan, dar când îi cercetă lui Noah fața impasibilă, căutând un indiciu despre ce anume simțea el, expresia lui era complet de necitit.

Noah rămase acolo după plecarea lui Paul, gân- dindu-se la tot ce-i spusese acesta. Nu avea cum să ştie dacă agentul FBI îi spusese adevărul despre Sloan. Niciodată nu va exista vreo dovadă. Şi totuşi, el avea dovada. întotdeauna o avusese. Dovada se aflase în ochii lui Sloan când se uitase la el, în brațele ei când se agățase de el, în inima ei când făcuse dragoste cu el.

Noah decise că acestea erau dovezi suficiente. Se ridică nerăbdător să o vadă pe Sloan, apoi îi trecu un gând prin minte şi începu să râdă. Richardson nu o să scape liber din chestia asta. După ce i-a afectat integritatea, în public şi a aruncat umbre asupra caracterului lui, Richardson va rămâne legat de Noah pe viață, pe post de cumnat!

Încă mai zâmbea când ieşi în foaier şi Courtney îl interceptă la uşă.

- Presupun că asta înseamnă la revedere, spuse ea arătând oarecum supusă, pentru Courtney. Paul nu crede că te-a afectat în vreun fel tot ce ți-a spus. Nu fi supărat pe mine că l-am adus aici, da? Nu vreau să pleci supărat pe mine.

Courtney se ridică în vârfuri şi spre şocul lui Noah îşi petrecu brațele pe după gâtul lui şi-l sărută de la revedere.

- Dacă nu te-aş cunoaşte, aş crede că într-adevăr o să-ți fie dor de mine, glumi el.

Courtney ridică din umeri.

- O să-mi fie.

- Adevărat? Şi eu care n-am crezut că ții puțin la mine.

Valizele lui erau deja în maşină şi Noah se aplecă să-şi ia geanta. Courtney îl urmărea, încercând să-i detecteze dispoziția şi era suficient de deşteaptă să se agațe de ceva care îi dădea o speranță.

- Şi mi-ar plăcea mult mai mult de tine dacă ai ierta-o pe Sloan.

Peste umărul ei, Noah îl văzu pe Douglas stând în picioare în living, urmărindu-l cu aceeaşi expresie plină de speranță, pe care Noah o auzise în vocea lui Courtney. Nerăbdător să plece şi să o vadă pe Sloan, Noah îi făcu cu ochiul tatălui său şi se întoarse spre uşă.

- Păi, în regulă, dacă asta o să te facă cu adevărat să ții mult mai mult la mine.

Asta era tot ce vroia ea să audă şi adăugă, nestăpânită, în timp ce el deschidea uşa:

- Ceea ce mi-ar plăcea mie cu adevărat, mai mult decât orice, ar fi să te însori cu Sloan şi să rămâi în Palm Beach.

Noah râse, îşi petrecu un braț pe după umerii ei şi o sărută în creştet, pe buclele mătăsoase. Courtney interpretă asta ca pe un „da" şi îl urmă afară. în timp ce el se urca pe bancheta din spate a maşinii, Courtney îl strigă imperios.

- Noah, află că aş fi o mătuşă formidabilă!

Cu umerii zguduindu-i-se de râs, Noah trase portiera după el.

Capitolul 55

Rotorul elicopterului încă se mai învârtea când Noah atinse puntea principală, uitându-se după Sloan. Trecu prin dreptul unui membru al echipajului care securiza mobilierul de pe punte în vederea plecării şi decât să piardă timpul căutând-o, Noah îl întrebă abrupt:

- Domnişoara Reynolds este la bord?

Omul ştia doar trei lucruri importante despre domnişoara Reynolds,căruia fusese sechestrat iahtul angajatorului lor; că fusese acuzată de crimă; şi că fusese adusă cu elicopterul de sora mai mică a angajatorului său, care le spusese să păstreze secretă prezența ei la bord. Omul decise că cea mai sigură metodă pentru el era totala ignoranță.

- Nu, domnule, după câte ştiu eu.

Noah dădu din cap şi încruntându-se, urcă scara exterioară, spre cabina lui. Ar fi fost imposibil ca elicopterul să fi aterizat fără ca echipajul de pe punte să-l observe. Probabil că Sloan se răzgândise să mai vină să stea de vorbă cu el, ceea ce i se părea lui Noah foarte ciudat. Vârându-şi mâinile în buzunare, se uită la patul dublu, mare, unde împărtăşise cu Sloan atâtea ore de pasiune furtunoasă şi conversație tihnită şi începu să se întrebe cât de mult adevăr se afla în cuvintele lui Richardson, spuse în apărarea ei. Femeia pe care Noah o văzuse pe caseta video nu s-ar fi temut să-l înfrunte, dacă ar fi fost inocentă.

Sloan stătea în prag, în spatele lui, adunându-şi curajul. Avusese câteva ore în care să se gândească la realitatea celor întâmplate între ei şi în ciuda convingerii lui Courtney că Noah va fi dornic să o ierte şi să uite şi că totul va fi roz în clipa în care o va vedea, Sloan nu credea că aşa ceva putea fi adevărat. Ăsta nu era un basm. Realitatea era că ea îl iubea cu toată puterea inimii, dar nu-i adusese nimic bun, decât umilința publică. Realitatea era că Noah nu-i spusese niciodată că o iubeşte, nu credea în căsnicie şi nu vroia copii. în afară de asta, ei veneau din două lumi complet diferite. Cel mai mult ce putea ea spera pentru acum era onestitate în timpul acestei ultime vizite şi poate, odată, iertarea lui.

Făcu un pas înainte, tremurând din cauza nervilor, întărită de determinare. Noah stătea cu spatele la ea, cu mâinile în buzunare, cu capul uşor aplecat, ca şi cum ar fi fost pierdut în gânduri.

- Am venit să-mi iau la revedere, spuse Sloan încet.

Umerii lui se tensionară şi Noah se întoarse încet în loc, cu expresia indescifrabilă.

- Am venit să te rog să mă ierți şi ştiu că pentru asta vei avea nevoie de mult timp. Sloan se opri să-şi liniştească vocea, cu ochii pledând ca el să o creadă şi să o înțeleagă.

- Nu te condamn pentru ce simți față de mine. De atâtea ori am vrut să-ți spun adevărul, dar Paul se temea că o să-i spui lui Carter.

Încercând să facă ceva să nu-i mai tremure vocea de dragostea şi de părerea de rău pe care le simțea, Sloan inspiră lung şi apoi continuă.

- Oricum ar fi trebuit să-ți spun, pentru că în inima mea ştiam că nu o să faci asta. Dar într-un fel, este mai bine că lucrurile s-au terminat atât de repede. Niciodată nu ar fi mers între noi.

Noah vorbi pentru prima oară.

- Nu ar fi mers?

- Nu. Sloan făcu un gest spre cabina elegantă.

- Tu eşti tu ... iar eu ...sunt eu.

- Da, asta a fost întotdeauna un obstacol cumplit pentru noi, spuse el cu fața ca o mască.

Sloan era atât de zdruncinată, încât nu sesiză ideea de amuzament din vocea lui.

- Da, ştiu, dar care nu m-a împiedicat să mă îndrăgostesc şi mai fără de speranță de tine, cu fiecare zi. Tu nu vrei să te căsătoreşti, iar eu mi-aş fi dorit să fiu soția ta.

- Înțeleg.

- Eu iubesc copiii, spuse ea dureros. Lacrimile îi începoşau atât de rău imaginea, încât abia îl mai putea zări.

Fără să o scape din ochi, Noah se aplecă încet şi trase cuvertura de pe pat.

- Dar tu nu vrei copii.

Noah îşi descheie nasturele de la gulerul cămăşii.

- Eu mi-aş fi dorit să am copilul tău.

Noah îşi descheie celălalt nasture. ...

Epilog

Toate mesele de la restaurantul exclusivist din Palm Beach erau ocupate şi cei care aşteptau o masă stăteau înghesuiți la bar şi în foaierul din față.

Maître răspunse la telefonul de pe biroul lui, încruntându-se din cauza zgomotului care-l împiedica să audă.

- Îmi pare rău, cu cine doriți să vorbiți? întrebă el acoperindu-şi urechea stângă cu mâna liberă, încer- când să blocheze zgomotul.

- Da, la masa Maitland sunt toți. O chem la telefon.

Maître, pe care îl chema Roland, era nou la Remington Grill. Localiză pe graficul lui masa rezervată pentru petrecerea Maitland, apoi făcu slalom spre o masă din față.

Trei femei se aflau la masă: una dintre ele era o blondă uluitoare, cam de treizeci de ani; alta era o blondă elegant îmbrăcată, cam de cincizeci de ani şi care semăna suficient de bine cu cealaltă femeie, ca să fie mama ei; iar a treia era o adolescentă brunetă, într-o rochie cumplită şi care nu părea să facă parte din grupul celor două şi nici din clientela exclusivistă de la Remington Grill.

Cum Roland nu era sigur dacă cel de la telefon vroia să vorbească cu o doamnă sau cu o domnişoară Maitland, alese calea sigură.

- Mă scuzați, doamnelor Maitland, li se adresă el celor trei femei vesele, am un apel telefonic la biroul meu, pentru dumneavoastră.

Toate trei femeile îl priviră întrebător.

- Pentru care dintre noi? întrebă adolescenta.

- Pentru doamna Maitland, accentuă Roland, puțin iritat de încurcătura în care fusese pus.

- Eşti nou aici, aşa că lasă-mă să-ți explic, spuse adolescenta savurând vizibil deruta lui Roland. Uite, eu sunt domnişoara Maitland, iar ea îşi dădu din cap spre blonda mai tânără, este cumnata mea, doamna Noah Maitland. Iar ea, şi arătă spre blonda mai în vârstă, este mama cumnatei mele, este doamna Douglas Maitland. Totuşi, adăugă ea etalându-şi atuul cu un amestec de veselie şi mândrie, ea este şi mama mea.

Sprâncenele lui Roland se ridicară într-o uluire reprimată.

- Ce încântător.

Sloan îşi împinse scaunul, făcându-i-se milă de bietul om.

-Apelul este probabil pentru mine. M-a sunat Noah, ca să-mi spună că poate o să reuşească să vină astăzi, în loc de mâine.

Noah urcă încet scara, special ca să-i facă o surpriză fetiței lui de trei ani, aflată deja în camera ei.

- Tatii, strigă fetița alergând spre el în halat şi pijama, în timp ce bona dispăru în încăperea alăturată.

- Tati, te-ai întors mai repede!

În mod normal, Noah ar fi luat-o în brațe, dar acum ascundea un cadou la spate, aşa că zâmbi doar.

- Azi a fost aici mătuşa Courtney!

- Eram sigur, spuse el cu tandrețe.

Fetița îşi lăsă capul pe o parte, făcându-şi buclele lungi, blonde, să danseze.

- Cum erai sigur?

- După buclele astea cumplite.

Sloan îl găsi pe Noah pe terasă, cu fetița lor în poală. Stăteau în lumina lunii, şoptindu-şi ceva.

- A venit tatii, strigă Ashley.

Noah îşi ridică privirea şi o văzu pe Sloan şi ochii îi erau plini de dragoste şi de un salut mut.

- Ne spuneam secrete, se destăinui Ashley. Strălucind toată, se aplecă mai aproape de Noah, pentru ca el să-i mai poată spune un secret. Apoi se uită în sus la el şi îl întrebă:

- Pe acesta i-l pot spune lui mami?

- Da, spuse Noah solemn.

Ashley îşi potrivi tonul după al lui.

- Tati zice că te iubeşte foarte, foarte, foarte mult.

SFÂRŞIT